

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

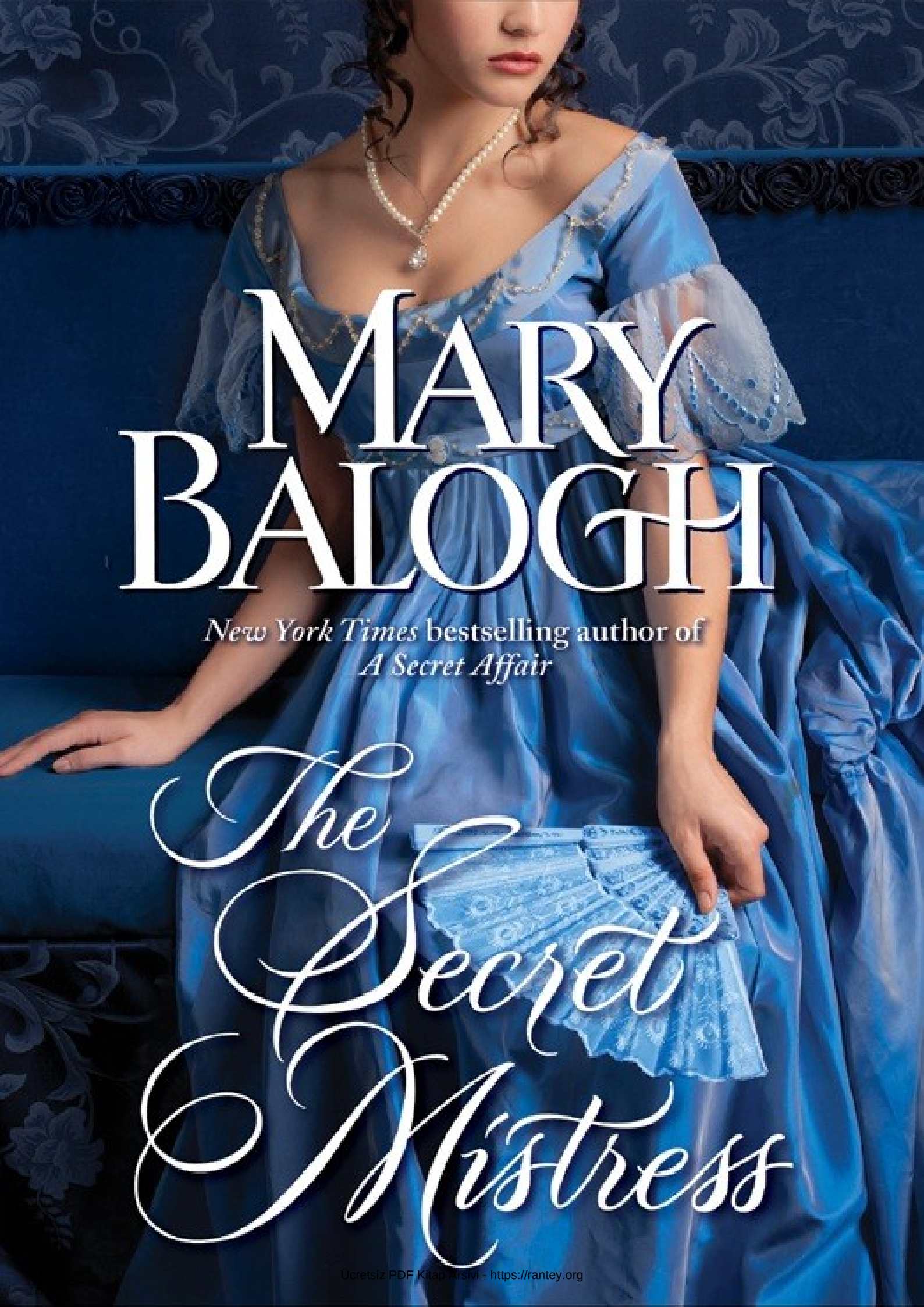
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARY BALOGH

New York Times bestselling author of
A Secret Affair

The Secret Mistress

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mary Balogh
tarafından

Metres Serisi Bir

Metresten Daha
Fazlası Hiç Kimsenin
Metresi Gizli Metres

Huxtable Serisi Önce

Evlilik Gelir Sonra
Baştan Çıkarma En Son
Aşk Gelir Bir Meleş
Baştan Çıkarmak
Gizli Bir İlişki

Simply Quartet

Simply Unforgettable
Simply Love
Simply Magic
Simply Perfect

Hafifçe Serisi

Hafifçe Evli Hafifçe
Kötü Hafifçe Skandal
Hafifçe Baştan
Çıkarılmış Hafifçe
Günahkâr Hafifçe
Tehlikeli

Sevilen Klasik Romanlar

Unutulmayacak Bir Yaz
Aşk İçin Bir Gece
İdeal Eş Gizli
İnci Değerli Bir
Mücevher
Yaldızlı Ağ Aşk
Ağı
Şeytan'ın Ağı
Bir Noel Sözü Kara
Melek/Lord Carew'in Gelini

The Secret Mistress

M BALOGH

I72LACTt) 1tT2I*ItESS NEWYC) Ith

Gizli Metres bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2011 by Mary Balogh

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Delacorte Press tarafından yayımlanmıştır.

Delacorte Press, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Balogh, Mary.

Gizli metres / Mary Balogh.

s. cm.

eISBN: 978-0-440-42332-4

1. Asalet-Kurgu. I. Başlık.

PR6052.A465S428 2011

823'.914-dc22

2010052864

www.bantamdell.com

Kapak tasarımı: Lynn

Andreozzi

Kapak fotoğrafı: © Herman Estevez

v3.1

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Sonsöz

Yazar Hakkında

Bölüm 1

LADY ANGELINE DUDLEY, Reading'in doğusundaki Rose and Crown Inn'in içki salonunun penceresinde duruyordu. Oldukça skandal bir şekilde orada yalnızdı ama ne yapacaktı ki? Kendi odasının penceresi sadece kırsal bir manzaraya bakıyordu. Yeterince güzeldi ama istediği manzara bu değildi. Sadece içki odasının penceresi Her yeni gelenin binmek zorunda olduğu han avlusuna bakıyordu.

Angeline sabırsızlığını güçlkle bastırarak kardeşi ve vasisi Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Kendisinden önce burada olması gerekiyordu ama bir buçuk saat önce gelmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu çok tahrik ediciydi. Yıllar boyunca, Bayan Pratt'le doruğa ulaşan bir dizi mürebbiye, ona bir hanımefendinin asla aşırı duygusallık göstermemesi gerektiği fikrini aşlamıştı ama insan sezon için Londra'ya giderken -bu *ilkti*- ve yetişkin hayatının *nihayet* ciddi bir şekilde başlayabilmesi için orada olmaya can *atar*ken, erkek kardeşi görünüşe bakılırsa onun varlığını tamamen unutmuşken ve onu hayatının geri kalanından bir günlük mesafede, halka açık bir handa sonsuza dek çürümeye terk etmek üzereyken bunu nasıl yapmazdı?

Elbette buraya gülünç denecek kadar erken gelmişti. Tresham, Bayan Coombes'un akrabalarıyla özel bir yıldönümünü kutlamak için başka bir yöne gitmeden önce, onun buraya kadar Rahip Isaiah Coombes, karısı ve iki çocuğunun gözetiminde gelmesini ayarlamıştı ve Angeline de Londra'dan gelecek olan erkek kardeşinin gözetimine verilmişti. Coombes'lar, küçük Coombes'ların esneme itirazlarına rağmen her sabah şafak sökerken ya da daha erken kalkıyor, bunun sonucunda da günlük yolculukları neredeyse daha normal insanlarınki başlamadan tamamlanıyordu.

Rahip ve Bayan Coombes, değerli sorumlulukları Majesteleri'nin gözetimine teslim edilene kadar hana yerleşip uzun süredir acı çeken şehitler gibi beklemeye oldukça hazırdılar, ama Angeline onları yola çıkmaya ikna etmişti. Ne olabilirdi ki?

Rose and Crown Hanı'nda ona ne yapacaktı? Son derece saygın bir yerdi -Tresham orayı kendisi seçmişti, değil mi? Üstelik tamamen yalnız da değildi. Hizmetçisi Betty, Tresham'ın Hampshire'daki mülkü Acton Park'taki ahırlardan iki iri yarı seyyis ve evden iki iri yarı uşak vardı. Ve Tresham'ın kendisi de her an gelebilirdi.

Rahip Coombes, daha iyi niyetine rağmen Karısının, yolculuklarının akşam olmadan tamamlanamayacağı endişesi ve sırasıyla on bir ve dokuz yaşlarındaki Bayan Chastity Coombes ile Efendi Esau Coombes'un, sonsuza dek burada beklemek zorunda kalırlarsa kuzenleriyle *asla* oynayamayacaklarına dair sızlanmaları.

Angeline'in sabrı, onlarla aynı arabayı paylaşmaya zorlanırken bu ikisi tarafından ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yolculuk giysilerini değiştirmek ve Betty'nin saçlarını tarayıp yeniden şekillendirmesini sağlamak için odasına çekilmişti. Sonra da halsiz hizmetçisine bir süre dinlenmesini söylemiş, kız da hemen Angeline'in yatağının ayakucuna uzanarak bunu yapmıştı. Bu arada Angeline penceresinin kardeşinin gelişini önceden haber vermediğini fark etmiş, daha uygun bir pencere bulmak için odadan çıkmıştı ki, Acton'dan gelen dört iri yarı erkek hizmetçinin kendisini yabancı istilasından korumak istercesine kapısının önünde tüm tehditkâr cüsseleriyle dizildiklerini gördü. Onları dinlenmeleri ve bir şeyler atıştırmaları için hizmetkârların odasına sürmüş, ikna etmek için de hanın etrafında dolaşan herhangi bir haydut, ayak takımı, eşkıya ya da başka kötü adam görmediğini açıklamıştı. Görmüşler miydi?

Ve sonra, sonunda tek başına, aradığı pencereyi bulmuştu. halka açık içki salonunda arıyordu. Orada refakatsiz bulunması pek uygun değildi, ama oda terk edilmişti, öyleyse ne zararı vardı? Bu küçük patavatsızlığından kimin haberi olacaktı ki? Tresham atıyla hanın avlusuna girmeden önce birileri gelirse, onlar gidene kadar odasına çekilecekti. Tresham geldiğinde hemen odasına çıkacak, böylece Tresham hana girdiğinde, sanki onu sormaya geliyormuş gibi arkasında Betty, mütevazı bir saygınlıkla merdivenlerden iniyor olacaktı.

Sabırsızlık ve heyecanla oradan oraya zıplamamak çok zordu. On dokuz yaşındaydı ve Acton Park'tan neredeyse ilk kez on milden fazla uzaklaşıyordu. Sert ve aşırı korumacı bir aile sayesinde *çok* korunaklı bir yaşam sürmüştü.

Babası ve ondan sonra gelen aşırı korumacı erkek kardeşi ve onu Londra'ya, Bath'a, Brighton'a ya da kendisinin de sık sık gittiği diğer yerlere hiç götürmemiş olan annesi sayesinde.

Angeline on yedi yaşındayken dışarı çıkma umutları beslemişti, ama tüm argümanlarını toplayıp kaderini ellerinde tutan kişileri ikna etmeye başlayamadan annesi Londra'da beklenmedik bir şekilde ölmüş ve Acton'da bir yıl boyunca yas tutulmuştu. Ve sonra *geçen* yıl, tartışmasız doğru olan on sekiz yaşında ortaya çıkması için her şey hazır olduğunda, bacağını kırmıştı ve Tresham, kışkırtıcı adam, reveransını yapmak ve *ton* ve evlilik pazarının yetişkin dünyasına ilk adımını atmak için koltuk değnekleriyle kraliçenin huzuruna çıkmasına izin vermeyi kesin bir dille reddetmişti.

Artık yaşlanmıştı, gerçek bir fosildi ama yine de umutlu, heyecanlı, sabırsız biriydi.

Atlar!

Angeline kollarını pencere kenarına dayadı ve kulağını pencereye yaklaştırırken göğsünü onlara yasladı.

Ve araba tekerlekleri!

Oh, yanılıyor olamaz.

O değildi. Bir at takımı, ardından da bir araba, kapıdan içeri girdi ve avlunun uzak tarafındaki kaldırım taşları üzerinde gümbürdeyerek ilerledi.

Ancak Angeline bunun Tresham'a ait olmadığını hemen anladı. Araba çok yıpranmış ve eskiydi. Arabacı daha basamakları inmeden arabanın içinden atlayan beyefendi de ağabeyine hiç benzemiyordu. Yine de bakmaya değer olup olmadığına karar verecek kadar net göremeden önce, kulakları sağır eden bir korna sesiyle dikkati dağıldı ve neredeyse aynı anda *başka* bir ekip ve başka bir araba görüş alanına girdi ve meyhane kapısına yakın bir yerde durdu.

Yine, Tresham'ın arabası değildi. Bu ilk andan beri belliydi. Bu bir posta arabasıydı.

Angeline yine de beklenildiği kadar büyük bir hayal kırıklığı hissetmedi. Bu insan hareketliliği onun için yeni ve heyecan vericiydi. Arabacının kapıyı açıp basamakları inişini, yolcuların içeriden kaldırımlara dökülüşünü ve çatıdan cılız bir merdivene tırmanışını izledi. Çok geç fark etti ki, elbette bütün bu insanlar

ve onlar içeri girdiğinde burada olmaması gerektiğini düşündü. O bunu düşünürken bile hanın kapısı açılıyordu ve aynı anda konuşan en az bir düzine sesin vızıltısı, sahiplerinden önce içeri giriyordu, ama sadece bir iki saniye farkla.

Angeline şimdi geri çekilirse, olduğu yerde kalmasından çok daha fazla dikkat çekeceğini düşündü. Ayrıca, bu manzara hoşuna gidiyordu. Ayrıca yukarı çıkıp arabanın yola çıkmasını beklerse, ağabeyinin gelişini kaçırabilirdi ve ağabeyi ortaya çıktığı anda onu görmek ona nedense çok önemli geliyordu. Annelerinin Acton Park'taki cenazesinden bu yana geçen iki yıl boyunca onu hiç görmemişti.

İnsanlar çeşitli derecelerde kibarlık ve sabırla bira ve börek isterken, bir ya da iki kişi birisine bu konuda keskin görünmesini söylerken ve hitap edilen kişi sadece bir çift eli olduğunu ve otobüsün bir saat gecikmesinin ve yolculara yarım saat yerine sadece on dakikalık bir mola verilmesinin *onun* suçu olduğunu alaycı bir şekilde yanıtlarken, *o* kaldı ve sırtı odaya dönük olarak pencereden dışarı bakmaya devam ederek vicdanını rahatlatı.

Gerçekten de, otobüsün varışından on dakika sonra, yolcular geride kalmak istemiyorlarsa tekrar binmeleri için çağrıldılar ve aceleyle ya da başıboş bir şekilde dışarı çıktılar, bazıları en azından biralarının yarısını bırakmak zorunda kaldıklarından yüksek sesle şikayet ettiler.

İçki salonu kısa süre sonra eskisi gibi boş ve sessizdi. Kimsenin Angeline'i fark edecek vakti olmamıştı ve Angeline bu durum için son derece minnettardı. Bayan Pratt şimdi bile, başka bir işe geçtikten tam bir yıl sonra, eski öğrencisinin pencerenin önünde tek başına durduğu dolu içki salonunu görseydi buhar nöbeti geçirirdi. Tresham çok daha volkanik bir kriz geçirirdi.

Önemli değil. Kimse bilmeyecekti.

Hiç gelmeyecek miydi?

Arabacı, sokaktaki insanları, köpekleri ya da tavukları hemen güvenli bir yere kaçmazlarsa ezilme tehlikesiyle karşı karşıya oldukları konusunda uyarmak için teneke avlusunu tekrar üflerken Angeline derin bir iç çekti. At arabası kapılardan tıkırdayarak çıktı, giderken döndü ve gözden kayboldu.

Beyefendinin arabası hâlâ avlunun öbür ucundaydı ama artık yeni atlar bağlıydı. O zaman hâlâ buradaydı. Özel bir salonda bir şeyler içiyor olmalı.

Angeline göğsünü kollarının üzerinde düzeltti, kendini bir

daha rahat b i r pozisyona geçti ve Londra'da kendisini bekleyen sezonun tüm ihtişamını hayal etmeye başladı.

Oh, *bekleyemezdi*.

Yine de bunu yapmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Tresham henüz *Londra*'dan ayrılmamış mıydı?

Hanın avlusunun uzak tarafında arabası kendisini bekleyen beyefendi, özel bir salonda bir şeyler içmiyordu. Dirseğini yüksek tezgâha dayamış, halka açık içki salonunda içiyordu. Angeline'in onun orada olduğunu fark etmemesinin nedeni birasını höpürdeterek içmemesi ve kendi kendine yüksek sesle konuşmamasıydı.

Heyward Kontu Edward Ailsbury kendini biraz rahatsız hissediyordu. Ve böyle hissetmesine neden olduğu için de sinirlenmişti. Bir hanımefendi olduğu *her* halinden belli olan genç bir kadının onunla birlikte tek başına içki salonunda olması onun suçu muydu? Ailesi, kocası ya da ona refakat etmesi gereken her kimse neredeydi? İkisi dışında görünürde kimse yoktu.

İlk başta onun bir posta arabası yolcusu olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar binme çağrısı geldiğinde dışarı fırlamak için hiçbir hareket yapmayınca, elbette açık hava için giyinmediğini fark etti. O zaman handa bir misafir olmalıydı. Ama Londra yolculuğuna devam etmeden önce huzur ve saygınlık içinde bir bardak biranın tadını çıkarmaya çalışan tamamen masum ve saygın yolcuları utandırarak, hiç işi olmayan bir yerde dolaşmasına gerçekten izin verilmemeliydi.

Daha da kötüsü, göğsünü pencere kenarındaki kollarına dayamak için öne ve hafifçe aşağı doğru eğilmişti, bunun sonucu olarak sırtı ters bir yay gibi içe doğru kavislenmiş ve poposu kışkırtıcı bir açıyla dışarı doğru itilmişti. Gerçekten de Edward birasını yolculuğun susuzluğunu gidermekten çok, yükselen vücut ısınısını soğutmak için içtiğini fark etti.

Çok düzgün bir kıcı vardı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eğer mümkünse, giydiği elbise ince muslindi ve masum erkeklere yapışmamasının daha nazik olacağı yerlerde vücuduna yapışıyordu. Elbisenin, Edward'ın daha önce ne bir kumaşta ne de başka bir yerde karşılaşmadığı kadar parlak, ışıltılı bir pembe olması da yardımcı olmuyordu.

Bu konuda. Kadın beş mil mesafeden çıplak gözle görülebilirdi. Adam kadına bundan çok daha yakındı.

Onu -ya da en azından anatomisinin bir parçasını- süzdüğü inkar edilemez gerçeğinden dolayı daha da sinirlenmişti. Ve onu gözleriyle süzerken, kafasının içinde şehvet dolu düşünceler uğulduyordu. Her iki olguya da içerlemişti, kadına da. Kadınlara her zaman son derece saygılı davranmakla övünürdü. Ve sadece kadınlara değil. *Kadınlara* da saygılı davranırdı. Eunice Goddard bir keresinde uzun sohbetlerinden birinde ona, kilise ve yasalar ne derse desin, hayatın her kesimindeki kadınların *birer insan* olduğunu ve erkeklerin basit içgüdülerini tatmin edecek nesneler olmadıklarını söylemişti.

Eunice'in fikirlerine saygı duyuyordu. Çok okuyarak ve hayata dair düşünceli gözlemler yaparak geliştirdiği ince bir zekâsı vardı. Onunla evlenmeyi umuyordu ama artık sıradan Bay Edward Ailsbury yerine Heyward Kontu olduğu için ailesinin bu seçimi hayal kırıklığıyla karşılayabileceğini de fark etmişti.

Arabası -annesinin Londra'ya getirmesi için yalvardığı, çünkü şimdiye kadar bindiği hiçbir yeni arabada rahat edemediği eski utanç arabası- kalkmaya hazırdı, Edward pembe kadının başının üstündeki pencereden görebiliyordu. Yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler yemeye ve içmeye niyetlenmişti ama kadın bu planı mahvetmişti. Burada onunla birlikte olması doğru değildi, gerçi onu böyle riskli bir duruma sokmak onun suçu değildi. Ve biranın kanını bir nebze olsun soğutmaması da *onun* suçu değildi.

Gerçi Eunice bu konuda, yani onun hatası olmadığı konusunda tartışabilirdi. Ne de olsa kadın onun tepkisine yol açacak hiçbir şey yapmamıştı, parlak pembe giysili poposunu ona doğru kaldırarak burada bulunmanın ötesinde. Yemek yemek için yemek salonuna gidebilirdi ama o zaman da kendini tam teşekküllü bir yemek sipariş etmek zorunda hissederdi.

Henüz boşalmamış bardağını olabildiğince sessizce tezgâha bıraktı ve doğruldu. Oradan ayrılacak ve ona olan kinini de yanında götürecekti. Onun yüzünü bile görmemişti. Günah kadar çirkin olabilirdi.

Değersiz, kindar bir düşünce.

Öfkeyle başını salladı.

Ama sonra, dış kapıya doğru bir adım atamadan ve

Günaha ve diğer hastalıklara karşı özgürlük, kapı dışarıdan açıldı ve bir adam içeri adım attı.

Edward onu tanıdı, *ama o* açıkça Edward'ı tanımıyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü Edward kendi kişiliğiyle oldukça dikkat çekiciydi ve unvanı ona sadece geçen yıl, çok daha heybetli ve karizmatik ağabeyi Maurice'in ölümünden beri sonuç veriyordu. Ve yas yılı Shropshire'daki Wimsbury Abbey'de geçmişti; Edward burada yeni görevlerine alışmak ve bu baharda Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak için kaçınılmaz olan Londra'ya taşınma ve henüz yirmi dört yaşında olmasına rağmen kadın akrabalarının gerekli gördüğü bir adım olan bir gelin almak için belini kuşanmak üzere kalmıştı. Maurice ve Lorraine, Maurice'in ölümünden önce sadece bir kız çocuğu dünyaya getirmişlerdi ve veraset güvence altına alınmalıydı. Edward kendi neslinin yedeği; iki kız kardeşi vardı ama başka erkek kardeşi yoktu.

Yeni gelen kişi Lord Windrow'du, Maurice'in eski ailesinin bir üyesiydi.

Arkadaş ve tanıdık çevresi en iyileri kadar vahşi ve hovardaydı. Uzun boylu ve yakışıklı olan Windrow, ki Edward'da bu özelliklerin hiçbiri yoktu, tembel bir çalımla hareket ediyor ve dünyaya, göz kapaklarının her an uyuyacakmış gibi sarktığı alaycı gözlerle bakıyordu. Son moda giyinmişti.

Edward adama nazikçe başını sallayıp yoluna devam etmekten başka bir şey istemezdi. Ama tereddüt etti. Pembe kadın hâlâ oradaydı ve eskisi gibi poz veriyordu. Ve eğer onu süzerse, Windrow ne yapardı?

Edward kendi kendine, Windrow'un ne yapabileceği kesinlikle onu ilgilendirmez, dedi. Ve pembe kadın da kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Bırakın kendi patavatsızlıklarının sonuçlarına kendisi baksın. Bırakın ailesi baksın. Ayrıca burası saygın bir hanın halka açık içki salonuydu. Ona gerçek bir zarar gelmezdi.

Yoluna devam etmek için kendini zorladı.

Ama kendini dirseğini tezgâha dayamış ve bardağını tekrar eline almış olarak buldu.

Yersiz sosyal sorumluluk duygusuna lanet olsun. Eunice'in onu kaldığı için alkışlayabileceği gerçeği bir teselli değildi.

Ev sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Windrow'a bir tanker bira ikram etti.

Windrow odayı incelemek için döndü ve gözleri neredeyse parladı

Pembe kadını hemen fark etti. Ama tamamen kör değilse nasıl görmezdi ki? Tezgâha yaslandı, kollarını tezgâhın arkasına dayadı ve bir eliyle tankardını tuttu. Dudakları sessiz bir ıslıkla büzüştü.

Edward adamın yüzündeki bariz şehvet dolu ifadeye daha da sinirlenmişti çünkü kendisinin de birkaç dakika önce buna çok benziyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Windrow usulca, belli ki Edward'ı önemsiz bir adam olarak görmüştü - belki de onu fark etmemişti bile, "seni biramı paylaşmaya ikna edebilir miyim? Daha da iyisi, seni birayı ve etli böreği paylaşmaya ikna edebilir miyim? Gördüğüm kadarıyla şöminenin yanında rahat görünen tek bir sandalye var, ama kucağıma oturup onu da paylaşabilirsiniz."

Edward kaşlarını çattı. Kadının bir *hanımefendi* olduğunu göremiyor muydu? Parlak tonuna rağmen elbisesinin ince muslin kumaşında ve koyu renk saçlarının karmaşıklığında bu kanıt yeterince göze çarpıyordu. Dehşet ve korkuyla kaskatı kesildiğini görmeyi bekleyerek ona baktı. Kadın pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya davetin başka birine yönelik olduğunu varsayıyordu ya da - mümkün müydü?

Gitmesi gerektiğine karar verdi Edward. Hemen şimdi. Onun yerine konuştu.

"Hanımefendiyi tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi. "O halde ona *sevgilim* demek uygunsuz bir küstahlık olur."

Maurice ona sık sık, çoğu zaman da sevgiyle, ağırbaşlı, yaşlı bir ayyaş derdi. Edward yarı yarıya bu sözlerle birlikte ağzından toz çıkmasını bekliyordu. Ama şimdi söylenmişlerdi ve elinden gelse onları hatırlamayacaktı. *Birinin* savunmasız kadın masumiyeti için konuşması gerekiyordu. Eğer masumsa tabii.

Windrow'un başı yavaşça döndü ve aynı yavaşlıkla tembel gözleri Edward'ı tepeden tırnağa taradı. İncelemesi onda fark edilebilir bir endişe uyandırmadı.

"Benimle mi konuşuyordun, dostum?" diye sordu. Edward da yavaşça odaya baktı.

"Öyle olmalıyım," dedi. "İkimizden ve hanımefendiden başka kimseyi göremiyorum ve kendi kendime konuşma alışkanlığım yoktur."

Diğer adamın yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"*Hanımefendi*," dedi. "Sanırım sizinle birlikte değil. O zaman yalnız. Keşke bir hanımefendi *olsaydı*. Bir hanımefendiyle sık sık karşılaşmak

Londra balo salonları ve misafir odaları. Birandan geriye kalanlarla ilgilenmen ve kendi işine bakman akıllıca olur dostum."

Ve kadının kışına tekrar bakmak için geri döndü. Kadın pozisyon değiştirmişti. Dirsekleri pervazın üzerindeydi ve yüzü ellerinin arasındaydı. Bu değişikliğin etkisi kadının göğsünü bir yönde, kışını da diğer yönde daha belirgin hale getirmek olmuştu.

Bir adım geri çekilip kendini bu pozisyondan görebilseydi, diye düşündü Edward, çılgık atarak odadan kaçır ve bir daha asla geri dönmezdi, bir düzine refakatçiyle bile.

Windrow küstah bir vurguyla, "Belki de bu *hanımefendi* ben ev sahibine seslenip *ona* bir börek ve bira *getirmesini* söylerken kucağıma oturmak ister, böylece benimle paylaşabilir," dedi. "Oturur musun, tatlım?"

Edward iç geçirdi ve isteksiz bir yüzleşmeye bir derece daha yaklaştı. Artık geri çekilmek için çok geçti.

"Hanımefendiye, beyefendi olduğunu iddia eden herhangi birinin bir kadına göstermesi gereken saygıyı göstermesi konusunda gerçekten ısrar etmeliyim," dedi.

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. *Tabii ki* kendini beğenmişti. Her zaman öyleydi, değil mi?

Windrow'un başı döndü ve artık eğlendiği her halinden belliydi.

"Kavga mı arıyorsun, dostum?" diye sordu.

Kadın sonunda arkasındaki konuşmanın öznesinin kendisi olduğunu fark etmiş gibiydi. Doğruldu ve döndü, dar, yakışıklı bir yüzdeki geniş, siyah gözler ve uzun, düzgün bir boy.

Aman Tanrım, diye düşündü Edward, kızın geri kalanı kışının vaat ettiklerini fazlasıyla karşılıyordu. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama şu an dikkatinin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Ona bir soru sorulmuştu.

"Yumruklarımla kibarlığı ya da basit nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım," dedi, sesi yumuşak ve sevecendi. "Bu biraz çelişkili bir durum gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Windrow, "sümüklü bir korkağa hitap etme şerefine nail oldum. Ve havasız bir geveze. Hepsi tek bir pakette toplanmış."

Her suçlama, hatta sonuncusu bile bir hakaretti. Ama Edward, sırf hor gördüğü birine *erkek* olduğunu kanıtlamak için kabadayılık taktiklerini benimsemeye zorlanmasına izin vermezdi.

"Bir hanımefendinin onurunu savunan, bir beyefendiden öyle davranmasını bekleyen ve davranmadığında karşısına dikilen bir adam *korkak* mı oluyor o zaman?" diye sordu yumuşak bir *sesle*.

Kadının gözlerinin birinden diğerine geçtiğinin farkındaydı ama şimdi onun yüzüne dikilmişti. Elleri sanki hassas bir tutkuya kapılmış gibi göğsünde kenetlenmişti. Oldukça sakın görünüyordu.

"Sanırım," dedi Windrow, "benim bir *centilmen* olmadığım ima edildi. Eğer üzerimde bir eldiven olsaydı, o küstah suratına bir tokat atar ve beni hanın avlusuna kadar takip etmeni isterdim, dostum. Ama bir adamın eldivenli ya da eldivensiz, korkak ve havasız bir çuval gibi davranmasına izin verilmemeli, değil mi? Dostum, bu vesileyle dışarıda yumruk yumruğa dövüşmeye davetlisin." Başparmağını han avlusuna doğru salladı ve gülümsedi - gerçekten de hiç hoş olmayan bir şekilde.

Edward bir kez daha iç geçirdi.

"Ve kazanan, bu isme layık bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor, öyle mi?" dedi. "Katılmadığım ve cömert teklifinizi reddettiğim için beni bağışlayın. Bunun yerine, siz gitmeden önce hanımefendiden bir özür dilemenizle yetineceğim."

Ona tekrar baktı. Kadın hâlâ sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Kendisi de farkındaydı ki, acı vermeyecek bir çıkış yolu olmayan dar bir köşeye sıkışmıştı. Sonunda Windrow'la dövüşmek zorunda kalacak ve ya *ona* Londra'ya götürmek üzere kanlı bir burun ve iki mor göz verecek ya da rakibinin kendisine de aynı şeyi yapmasına katlanacaktı. Ya da her ikisi de.

Her şey çok sıkıcıydı. Parıltı ve yumruklardan başka bir şey yoktu. Bu ismi taşıyan birçok erkek için centilmen olmak böyle bir şeydi. Maurice de ne yazık ki onlardan biriydi.

"*Hanımefendiden* özür dilemek mi?" Windrow yumuşak bir sesle ve gizlemediği bir tehditle güldü.

İşte o zaman hanımefendi tek kelime etmeden mücadeleye girmeye karar verdi.

Sanki beş santim uzamış gibiydi. Birdenbire muhteşem ve mağrur göründü ve bakışlarını Windrow'a çevirdi. Onu telaşsızca aşağı yukarı süzdü ve gördüklerini son derece aşağılık buluyor gibiydi.

Ustaca bir performanstı ya da belki de metresçe bir performanstı.

Windrow ona yarı sırtıyor olsa da, sözsüz yorumunun etkisi yok değildi. Belki de bu *alaycı* bir sırtımaydı?

"Seni yanlış değerlendirmişim, ne yazık ki, öyle mi?" diye sordu ona. "Burada yalnız olduğunuz, pencere pervazına kayıtsızca yaslandığınız ve bir cennet kuşu gibi giyindiğiniz için sanırım. Seni benimle bir börek ve bir bardak birayı paylaşmaya ikna edemez miyim? Ya da kucağıma oturmaya? Ne yazık. Görünüşe göre ben de bu sümüklü korkağı sizin onurunuzu ya da kendi onurunu yumruklarıyla korumaya ikna edemeyeceğim. Bu sabah uyandığımda büyük umutlar beslerken ne kadar üzücü bir günle karşılaştım. Gördüğüm kadarıyla, sıkıcı yolculuğuma devam etmekten ve daha parlak bir yarın ummaktan başka çare yok."

Ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, bunu yaparken boş kadehini yere bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden ya da arkasına bakmadan handan çıkıp gidecekti. Ancak yolunda bir engelle karşılaştı. Kapıya ulaşamadan Edward onun önündeydi ve kapının önünde durarak yolu kapatmıştı.

"Bir şeyi unuttunuz," dedi. "Bayana bir özür borçlusunuz."

Windrow'un kaşları kalktı ve yüzünü yine bir eğlence kapladı. Odaya geri döndü ve hanımefendiye derin ve alaycı bir selam verdi.

"Ah, güzelim," dedi, "hayranlığım ile seni üzmüş olmak bana acı veriyor. Naçizane özürlerimi kabul edin, yalvarırım."

Onları ne kabul etti ne de reddetti. Kraliyet tavrını bozmadan soğuk bir şekilde ona baktı.

Windrow ona göz kırptı.

"İleriki bir tarihte sizinle resmi olarak tanışmayı dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Bunun çok uzak bir gelecekte olmayacağını umuyorum."

Kapının önünde duran Edward'a döndü.

"Senin için de öyle dostum," dedi. "Bu benim için ayrı bir zevk olacak."

Edward başını ona doğru eğdi ve Windrow hanı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Edward ve kadın içki salonunda tekrar bir araya geldiler. Ama bu kez kadın Edward'ın orada olduğunu biliyordu ve bu yüzden uygunsuzluk görmezden gelinemez, hatta sessizce geçirilemezdi. Ona yeni kızmıştı.

-Ve böylesine onursuz bir olaya karıştığı için kendisiyle.

Gözlerini ona dikmiş bakıyordu, asil tavrı kaybolmuştu, elleri yine göğsünde kenetlenmişti.

Edward başını ona doğru eğdi ve dışarı çıktı.

Yarı yarıya Windrow'u avluda kendisini beklerken bulmayı umuyordu ve adamdan hiçbir iz göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar arabasına binmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Bundan on dakika sonra, arabası karşı yönde pervasız bir hızla ilerleyen çok daha zeki bir arabanın yanından geçti - elbette daha pejmürde bir araba bulmak zor olurdu. Kapının üzerindeki armaya bir an göz attı: Tresham Dükü'nün arması. En azından Windrow'un yanı sıra Rose and Crown'da da o beyefendiyle karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tresham onun dünyada en sevdiği kişi değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da Tresham'ın olmadığından şüphesi yoktu. Dük, Maurice'in arkadaşlarından biriydi. Maurice ona karşı bir yarışta kendi arabasını devirmiş ve kendini öldürmüştü. Ve sonra Tresham, Maurice'in cenazesine katılma küstahlığını göstermişti. Edward orada ona fikrini söylemişti.

Yeniden Wimsbury Abbey'de kalabilmeyi diledi. Ama görev Londra'yı çağırıyordu. Eunice de orada olduğu için bir teselli vardı. Teyzesi Leydi Sanford'la birlikte kalıyordu ve onu tekrar görecekti.

Birdenbire Tresham'ın Londra'nın aksı yönünde gittiğini fark etti. Belki de Acton Park'a gidiyordu. Belki de bahar boyunca orada kalacaktı. Bu umulacak bir şeydi.

Hana geri dönen o kadın da *kimdi?* *Birinin* onu elinden tutup neyin ne olduğu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekiyordu.

Ama şeytan onu alır, o nadir bir güzellikti.

Rahat etmek için boşuna bir çabayla pozisyon değiştirirken kaşlarını çattı.

Güzellik uygunsuzluğun mazereti olamazdı. Aslında, güzellik normalden daha fazla ihtiyat gerektiriyordu.

Her kim olursa olsun, ona karşı hâlâ kendini tamamen hayırsever hissetmiyordu. Windrow'un aksine, onunla resmi olarak tanışmayı dört gözle beklemiyordu. Daha ziyade onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Onun Londra'ya doğru değil de Londra'dan uzaklaşıyor olmasını umuyordu.

Tercihen İskoçya'nın dağlık bölgelerine.

Bölüm 2

ANGELINE, ellerini göğsünde kavuşturmuş, meyhane kapısının iç tarafına bakıyordu.

Onun adını bile bilmiyordu. O daha adını öğrenmeden gitmişti. Bir şey söyleme fırsatı bulamamıştı ve onunla da konuşmamıştı. Ama tabii ki tam bir beyefendiydi. Sözleri ve davranışları bunu kanıtlıyordu. Konuşması uygun olmazdı, çünkü resmi olarak tanıştırılmamışlardı ve hatta bir odada yalnız olmamaları gerekirdi. Burada hiç olmamalıydı.

Onun kim olduğunu bilmiyordu. Londra'ya doğru mu yoksa Londra'dan uzağa mı gittiğini bile bilmiyordu. Onu bir daha asla görememe ihtimali vardı.

Diğer adamın içki salonunun kapısına doğru yürüdüğünü fark ettiğinde, odasına çekilmek için çok geç olmuştu. Bu yüzden fark edilmemeyi umarak olduğu yerde kalmıştı. Fark edilmesi için hiçbir neden yoktu. Ne de olsa posta arabası yolcularından hiçbiri onu fark etmemişti ve o da sırtını odaya dönmüş, kendi işine bakıyordu.

Adam konuşmaya başladığında -Ah, kalbi nasıl da telağ ve öfkeyle çarpmıştı!- duymamış gibi davranmış ve adamın gitmesini ummuştu. Sonra bir başka ses daha konuşmuş ve meyhanede birden fazla adam olduğunu, diğer adamın yeni gelenden önce de orada olması gerektiğini fark etmişti.

Ne kadar utanç verici! Ama onun sözleri...

Bayanı tanıdığınızdan şüpheliyim. O zaman ona sevgilim demek uygunsuz bir küstahlık olur.

Alçak, kültürlü aksanlarla çok hoş, nazıkçe konuşuyordu.

Onun davasını savunuyordu.

Angeline pozisyonunu değiştirmiş, yüzünü iki beyefendiden -sadece iki kişi olduklarını içtenlikle umuyordu- saklamak için ellerinin arasına almıştı. Ve dikkatle sokağa açılan kapı kemerine bakmış, ilk kez Tresham'ın henüz gelmemesini dilemişti. Muhtemelen her iki beyefendinin de dışlerini döverdi.

boğazlarına kadar sokacaktı ki bu bir durumda basit bir aşırı tepki, diğesinde ise büyük bir adalet hatası olacaktı. Sonra da dilinden daha ölümcül bir şey kullanmadan kadının her tarafını kabartırdı. Ağdalı konuştuğunda dili *çok* ölümcül olabiliyordu.

Sonra yeni gelen daha da küstahlaştı ve diğeri onu tekrar savundu. Ve yeni gelen *-tipik* bir erkek- *kavga* etmek istemişti.

Angeline ne ortadan kaybolabiliyor ne de kendini görünmez kılabilirdi. Arkasındaki odada olup bitenlerin kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi de davranamazdı artık. Ayrıca, tartışmayı görmezden gelmek *istememişti*. Öfke uzun zaman önce korkunun yerini almıştı; kolay kolay ya da uzun süre korkmazdı. Ayrıca yine bu iki adamı *görmek* istemişti.

Ve böylece döndü. Sadece iki tane *vardı*, tezgahın her iki ucunda birer tane, kitap ayracı gibi. Ama aynı kitap ayracı değillerdi. İkisi de daha tek kelime etmeden hangisinin hangisi olduğunu bulmuştu. Gerçekten çok kolaydı.

Tezgâha doğru rahat bir zarafetle arkasına yaslanmış, ön kollarından destek alan, binici çizimleri ayak bileklerinde kayıtsızca çapraz duran kişi küstah olandı. Uzun boylu, atletik vücudunun her çizgisi, giydiği her giysi, kendinden emin, kibirli, korkusuz ve sonuç olarak kendisinden aşağıda olan herkesi küçümseyen bir adamdan bahsediyordu - tabii ki tüm kadınları da içeren bir sayı. Koyu kıvı saçlarının altındaki yüzü, göz kapaklarını gözlerinin üzerine yarı sarkık tutarak dünya yorgunluğunu yansıttığı gerçeği göz ardı edilirse, yeterince yakışıklıydı.

Kızın hemen tanıdığı bir tipti. Babası da böyle bir adamdı. Tresham da öyle bir adamdı. Diğerkardeşi Ferdinand da öyleydi. Tanıştığı tüm arkadaşları da öyleydi. Genellikle sevimliyidiler ve tüm aptallıklarına rağmen aslında zararsızdılar. Angeline böyle adamları asla ciddiye alamazdı. Onların cazibesine karşı oldukça dayanıksızdı. Onlardan biriyle evlenmeyi *hayal* bile edemezdi.

Neredeyse diğeri kadar uzun olmasına ve sağlam yapılı olmasına rağmen ikinci adam tamamen farklıydı. Düzgün ve şık giyinmişti ama herhangi bir gösteriş ya da züppelik iması yoktu. Kahverengi saçları kısa kesilmiş ve düzgünce taranmıştı. Yüzü ne yakışıklı ne de sadeydi. Dirseğini tezgâha dayamış olmasına rağmen, tezgâha yaslanmıyordu.

O... sıradan bir adamdı. Bu hiçbir şekilde bir hakaret ya da fark edilme iddiasını reddetmek anlamına gelmiyordu. *Angeline* onu fark etmişti.

Ve onun savunucusu, diğerrinin ise işkencecisi olduğundan olabildiğince emindi.

Tahmininin doğruluğı kısa sürede kanıtlandı.

Yumruklarım la *kibarlığı ya da basit bir nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım*, demişti. *Bu bir çelişki gibi görünüyor.*

Ve yine de, diğerr adam onu bununla suçlasa da o bir korkak *değildi*. Gerekirse savaşırdı. Sonunda yaptıkları da bunu kanıtlıyordu. Neredeyse yakışıklı kızıl saçlı adam ayrılırken kısmi zaferi kabul etmek yerine, adamın çıkışını engellemek için kapıya doğru adım atmış ve sessizce ve kibarca özür dilemesi için ısrar etmişti.

Dövüşecekti. Ve sağduyusu Angeline'e, diğerr adam onu buna zorlarsa çok geçmeden boyunun aşılacağını, sınıfta kalacağını ve üşüyeceğini söylese de, ona karşı bahse girmezdi. Tam tersine.

Angeline, ikisi de gittikten sonra kapıya bakarken, "İnsan böyle bir adama nasıl anında aşık olmaz?" diye sordu kendi kendine. Birkaç dakika içinde onun idealindeki erkek olduğunu göstermişti. *Centilmenliğin*. Sıradanlığından son derece memnun ve rahat görünüyordu. Angeline'in kuşkusuz oldukça sınırlı olan deneyimine göre çoğı erkeğ in yaptığı gibi, her fırsatta erkekliğini tercihen yumruklarıyla kanıtlama ihtiyacı hissetmiyor gibiydi.

Aslında, sıradan bir adamdan çok daha fazlasıydı. *Sıra dışı* bir adamdı. Ve ona sırlıslıklam aşık olmuştu.

Gerçekten de, muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecek olmasına rağmen onunla evlenecekti.

Aşk bir yolunu bulur.

Bu kesinlikle bulanık mantıkla gerçekliğ e döndü ve içki salonunda daha fazla kalırsa, hepsi şüphesiz erkek olan daha fazla yolcunun gelip gitmesi tarafından saldırıya uğrayabileceğı ihtimalini fark etti. Ne yazık ki oda, buraya ilk geldiğinde görüldüğü kadar ıssız ve تنها değildi. Ve eğer Tresham onu burada yakalarsa...

Şey... en iyisi konuyu teste tabi tutmamaktır. Odasına dönecek ve onun gelişini *dinleyecekti*. *Tabii* gelirse.

Merdivenleri çıkarken beyefendinin gözlerinin mavi olduğunu hatırladı. Onları yakından görmemiş olmasına rağmen bundan emindi. Genellikle mavi yerine kullanılan o sıradan gri renkte değillerdi. Yaz gökyüzü kadar berraktılar. Aslında onun en göze çarpan özelliğiydi.

Onu tekrar göreceğini *umuyordu*.
Eğer evlenmezse onunla nasıl evlenebilirdi ki?

Edward Londra'ya varır varmaz, ona hayranlık duyan, onun iyiliğinden ve gelecekteki mutluluğundan başka bir şey düşünmeyen ve bu mutluluğu onun için sağlamaya kararlı olan kadın akrabaları tarafından kuşatıldı.

Onlar bir belaydı.

Annesi son birkaç aydır Beckingham Markisi ve Markizi olan ailesinin yanında kalıyordu ve büyük oğlunun ani ölümünün ardından elinden geldiğince iyileşmeye çalışıyordu. Edward'ın büyükanne ve büyükbabası şimdi şehre gelmişlerdi ve onlarla birlikte seyahat eden annesi, korkunç derecede rahatsız bulunduğu yeni bir arabayla, artık *tek* oğlu olan küçük oğluyla birlikte olmak için Portman Meydanı'ndaki Ailsbury Evi'ne taşınmıştı.

Maurice'in ölümünün ardından babasının taşradaki evine çekilen dul eşi Lorraine, şimdi kızı Susan'la birlikte şehre dönmüş ve elbette hakkı olduğu üzere Ailsbury House'da ikamet etmeye başlamıştı. Ne de olsa hâlâ Heyward Kontesi unvanını taşıyordu, Edward henüz evlenmemişti. Ayrıca, Lorraine'i her zaman sevmiş ve ağabeyiyle tatmin edici olmayan bir evlilik yaptığı için üzülmüştü. Ona ve yeğenine, ihtiyaç duydukları sürece kendi çatısının altında barınma imkânı sunmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Edward'ın iki kız kardeşi de Sezon için şehirdeydi. Büyük olan Alma, önde gelen bir devlet bakanı olan kocası Augustine Lynd ve küçük kızları Melissa ile birlikte oradaydı. İki oğulları okuldaydı. Juliana kocası Christopher Gilbert, Vikont Overmyer ile oradaydı. Onların da üç çocuğu vardı, hepsi de on yaşı altındaydı, ama Edward sık sık Juliana'nın aslında dört çocuğu olduğunu düşünürdü, çünkü Christopher sürekli bir hastalıktan muzdaripti ve kimse onu karısı kadar iyi iyileştiremezdi, daha doğrusu *bir sonraki* hastalığa kadar iyileştiremezdi.

Beş hanımın hepsi - büyükanne, anne, iki kız kardeş, bir baldız - Sezon boyunca gerçekleştirilmesi gereken aynı projeyi üstlenmişlerdi. Ortak kalplerini ve enerjilerini Edward'a bir gelin bulmaya adanmışlardı. Bir gelin gerekliydi.

Elbette. Eğer bir oğlu olmadan ölürse, unvan, mülk ve servet Kuzen Alfie'ye ge ecepti -Edward hayatı boyunca ondan Alfred diye bahsedildiğini hiç duymamıştı-, annesiyle birlikte İngiltere'nin kuzeyinde yaşayan ve herkesin hemfikir olduğu üzere kafadan biraz çatlak olan Alfie'ye.

Edward'ın bu noktada Eunice Goddard'ın adını  ne sürmesi anlamsızdı. O bir beyefendinin kızıydı, bu doğruydı - Edward'ın Cambridge'de  ğrenci olduğu yıllarda büyük hayranlık duyduğu bir beyefendinin - ve on yedi yaşındayken zengin bir baronla tanışma ve onun ilgisini çekme şansına sahip olan Leydi Sanford'un yeğeniydi. Eunice, Heyward Kontu'nun küçük kardeşi Edward Ailsbury'nin gelini olarak istisnasız kabul edilebilirdi, özellikle de Maurice ve Lorraine bir ya da iki erkek  ocuk doğurmuşlarsa. Ancak kadın akrabalarını, artık kendisi de kont olan Edward Ailsbury'nin ideal eşi olduğuna ikna etmek daha zor olacaktı.

Eninde sonunda olacaktı, bundan emindi. Hayatının bu erken döneminde biriyle evlenme ihtimali onu pek heyecanlandırmayan Edward, evlendiğinde bunun, dünya üzerindeki her konuda konuşabileceği ve yanında kendini son derece rahat hissettiği Eunice ile olacağına uzun zaman önce karar *vermişti*. Hatta bir gün, kendisi yirmi, Eunice on dokuz **y a ř ı n d a y k e n** ona, evin ve ailenin ağırbaşlı sorumluluklarını düşünme zamanı geldiğinde, belki de bunu birlikte yapmayı düşünebilecekleri önerisinde bulunmuştu. Eunice daha önceki bir seferinde ona evlenme düşüncesinden nefret ettiğini ve bunu mümkün olduğunca ertelemek istediğini, ancak babasının sonsuza kadar yaşayamayacağı ve kardeşine y k olmak istemeyeceği için eninde sonunda evlenmesi gerektiğini söylemişti. Onun önerisini beğenmiş ve kabul etmişti. Hatta bu konuda el bile sıkışmışlardı.

İlişkilerinin yüksek romantizmle karakterize *edilmediği* açıktır. Ya da herhangi bir romantizm, bu konuda. Yine de, diye düşündü Edward Londra'ya vardıktan sonra, Eunice'i seviyordu. Onu tanıdığı diğer tüm kadınlardan daha çok seviyordu, ama muhtemelen kadının akrabalarını sevdiğinden daha fazla sevmiyordu, bunu iflah olmaz bir dürüstlükle kabul ediyordu.

Dash, ama romantik bir adam değildi.

Olmasına gerek yoktu. Eunice onun en yakın arkadaşlarından biriydi ve bir insan en yakın arkadaşından daha iyi bir evlilik yapabilir miydi?

Aslında evlenmeyi hiç *istemiyordu* elbette. En azından henüz. Ama biriyle evlenmek zorundaydı. Görev bunu gerektiriyordu. Ve eğer evlenmek zorundaysa, bunun başkası yerine Eunice olmasını tercih ederdi. Hem *de çok*.

Yine de akrabalarına ondan bahsetmeden önce biraz beklemiş. Onun varlığından habersiz olduklarından değil. Hem onun hem de babasının Cambridge'de arkadaşları olduğunu biliyorlardı. Kadının şehirde olduğunu ve oraya varışından sonraki iki gün içinde onu ziyaret ettiğini de biliyorlardı.

Onu teyzesinin salonunda sıcak bir memnuniyetle karşıladı ve yeğenine kendisinininkinden bile daha parlak bir eş bulma olasılığına karşı anında tetikte olan Leydi Sanford, odadan çıkmak için hemen bir neden buldu, bunu yaptığı için özür diledi ve yeğenine kendisi yokken Lord Heyward'ı eğlendirmesi talimatını verdi.

Edward yalnız kaldıklarında Eunice'in iki elini de kendi ellerine aldı ve teker teker dudaklarına götürdü -onun için abartılı bir jestti ama onu son gördüğünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti.

"Bayan Goddard," dedi, "yakışıklısiniz."

"Siz de öylesiniz *Lord Heyward*," dedi onun adını ciddi bir şekilde vurgulayarak. "O halde, siz kont olduğunuza göre, resmi olmak zorunda mıyız? Ve iltifatlarla beni rahatlatmak zorunda mısınız? Gerekiyor mu?"

Ona gülümsedi ve ellerini bırakmadan önce sıktı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Eunice," dedi. "Geçtiğimiz yılı Wimsbury'de geçirmenin verdiği hayal kırıklıklarından biri de seni görememek ve sohbetinin tadını çıkaramamak oldu."

"Umarım," dedi, "kont olarak görevleriniz size çok ağır gelmiyordur. Ama onları vicdanınızla yerine getireceğinizi biliyorum."

"Lordlar Kamarası'ndaki yerimi almalıyım," dedi ona. "Tartışmaları dinlemekten, hatta onlara katılmaktan keyif alacağım. Yine de sabırsızlıkla beklemediğim tek şey, ilk konuşmamı yapmak."

"Ama bu işte çok başarılı olacaksın," diyerek ona güvence verdi. "Üstün bir zekân var ve bu zekâyı zeki okumalarla geliştirmişsin. Bir konu seçtiniz mi?"

"Henüz değil," dedi iç çekerek. "Ama yakında söyleyeceğim. Kalıcı önemi olan bir şey söylemeyi çok istiyorum."

"Yapacaksın," dedi. "Umarım annen iyidir? Bir evlat kaybetmek bir kadının yaşayabileceği en büyük acı olsa gerek. Ya da bu konuda herhangi bir erkeğin."

"Birkaç ay boyunca çökmek üzereydi," dedi, "ve hala acı çekiyor. Yine de hayatta yeni bir amaç buldu. Bana uygun bir gelin bulmayı kendine görev edindi."

Ona acıyarak gülümsedi.

O da gülümsemedi.

"Bu onun için övgüye değer," dedi. "Elbette yakında evlenmelisin. Bu senin görevin."

Hem yüz ifadesi hem de duruşu okunamaz haldeydi. Rahatlamış görünüyordu. Kucağında kenetlediği elleri ne beyaz parmaklı ne de kıpır kıpırdı.

"Ama ben seçimimi çoktan yaptım," dedi ona.

Kadın birkaç dakika boyunca sabit bir şekilde ona baktı.

"Eğer beni ve dört yıl önce ikimiz de reşit değilken yaptığımız gayri resmi bir anlaşmayı kastediyorsan, bunu herhangi bir yükümlülük olarak görmemelisin, Edward. Bir kont için uygun bir gelin olmazdım."

"Neden olmasın?" diye sordu ona.

"Belki de *uygun* kelimesi doğru değildir," dedi konuyu biraz düşündükten sonra. "Ben bir leydiyim. Rütbesi ve serveti ne olursa olsun, herhangi bir beyefendinin gelini olmaya uygunum. *Arzulanan* daha iyi bir kelime olurdu. Ya da *parlak*. Senin için parlak bir eş olmazdım, Edward."

"Deha istemiyorum," dedi.

"Hayır," diye kabul etti. "Sen dış görünüşün etkisinde değilsin. Ama artık kendinden daha fazlasına karşı sorumlulukların var. Evlenmelisin ve iyi bir evlilik yapmalısın. *Herhangi bir* gelinden daha fazlasına ihtiyacın var. Bir *kontese* ihtiyacın var. Annen ve kız kardeşlerin kimin en uygun olduğunu bileceklerdir."

"Peki ya büyükannem ve baldızım?" dedi.

"Ah, canım," dedi sıcak bir sempatiyle. "Onlar da mı? Zavallı Edward, bir ordu gibi görünüyor olmalılar. Ama evet, birlikte senin için doğru gelini bulacaklar."

"Benim için mi?" diye sordu ona. "Yoksa Heyward

Kontu için mi?" Kadın ona ciddiyle baktı.

"Kardeşin öldüğünde," dedi, "ve sen Heyward Kontu olduğunda, sadece kendini ve kendi rahatını düşünme hakkını kaybettin, Edward. *Artık* kont sensin. Ama elbette sana sadece zaten bildiğin ve kabul ettiğin şeyleri söylüyorum. Sen sorumluluklarından kaçacak bir adam değilsin. Sende her zaman takdir ettiğim bir şey var. Uzun zaman önce, hayatının koşulları şimdikinden çok farklıyken benimle yaptığın bir tür anlaşma yüzünden şimdi kendini mecbur hissetmemelisin."

"Ya sen?" dedi. "Bütün bu olanlar karşısında *sen* ne hissediyorsun, Eunice?"

"Hatırlarsan," dedi, "sana dört yıl önce, yaşımda evde kalmışlığımı hem bana hem de kardeşime yük olmaktan çıkarana kadar evlenmeye niyetim olmadığını söylemişim. O zaman henüz gelmedi. Daha yirmi üç yaşımdayım. O halde, sadece suçluluk duygusu ve birbirimizi incitme korkusu olsa bile, anlaşmanın bize yüklediği her türlü yükümlülükten birbirimizi resmen azat edelim."

"Kendin için gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu. "Tam özgürlük mü? Benden bile mi?"

"Hayat," dedi, "her zaman ya da çoğu zaman istediğimizi elde etmekle ilgili değildir, Edward. Daha çok görevimizi yapmakla, doğru olanı yapmakla, diğer insanları dikkate almakla ilgilidir."

Yüksek sesle iç çekti. Sorusuna cevap vermekten özenle kaçındığını fark etti. Yoksa kaçmış mıydı? Belki de uzun zaman önce yaptığı anlaşmadan dolayı utanıyordu. Belki de bu anlaşmayı sona erdirmek için bulduğu bahaneden memnundu. Belki de değildi. Belki de asil davranıyordu. Ya da sadece mantıklı davranıyordu.

Peki ya o? Onu serbest bırakma isteği onu nasıl hissettirdi? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Rahatlamış mı? Gerçekten emin değildi. Belki ikisinden de biraz vardı.

"O halde serbestsiniz," dedi. "Eğer ısrar ediyorsan ben de serbestim. Ama dostluğumuzdan vazgeçmeyeceğim, Eunice. Ve ileride bir gün ... Şey, seni bununla yükümlü tutmayacağım."

"Düşüncelerin, fikirlerin bana asla yük olmayacak, Edward," dedi. "Seni her zaman çok değerli bir dost olarak göreceğim."

Bu işi burada bırakmak zorundaydı. Ama ayrılırken kendini biraz sıkıntılı hissetti - rahatlamaktan çok sıkıntılıydı. Çünkü yakında evlenmesi gerektiğini çoktan kabullenmişti ve şimdi evleneceği kişinin Eunice olacağı düşüncesinden vazgeçmesi gerekiyorsa, Eunice'in olduğu yerde *rahatsız edici* bir boşluk vardı. Eunice değilse, o zaman *kim*? Bir yabancıyla tanışıp ona kur yapması, onunla evlenip çocuk sahibi olması mı gerekecekti? Bu retorik bir soruydu elbette. Yapması gereken *tam olarak* buydu. Wimsbury Manastırı'nın huzur ve güvenini geride bırakıp Londra'ya gitmesinin iki nedeninden biri buydu. İlkbaharda Londra büyük bir evlilik pazarıydı ve o da alışveriş yapmaya gelmişti.

Tabii Eunice fikrini değiştirmeye ikna edilemezse. Anlaşmalarından azat edilmekle ilgili kişisel duyguları hakkındaki sorusunu geçiştirmişti. Belki de gizliden gizliye onun serbest bırakılmayı reddedeceğini umuyordu.

Aile komitesinin bir rapor hazırlaması uzun sürmedi.

Onun için endişe verici derecede uzun bir evlilik olasılıkları listesi vardı, ancak bu listeyi birkaç olasılığa ve ardından ezici ve oybirliğiyle kabul edilen bir favoriye indirgemeleri daha da kısa sürdü.

Leydi Angeline Dudley.

Onunla ilgili her şey onu son derece uygun kılıyordu.

Ortaya çıkmak üzereydi. Çıkış balosu bir haftadan kısa bir süre sonra, hatta Edward'ın Meclis'teki ilk konuşması için belirlenen günün akşamında yapılacaktı. Bir dükün kızı ve kız kardeşiydi ve servetinin astronomik olduğu söyleniyordu. Taşrada, paranın satın alabileceği en iyi mürebbiyelerin vesayeti altında korunaklı bir yaşam sürmüştü. Bu sezon *herkesin* uygun adaylar listesinde en üst sıralardaydı ve evlilik pazarında ilk görüldüğü andan itibaren haftalar hatta günler içinde kapışılacaktı.

Edward için tek bir engel vardı ve bu çok büyük bir engeldi. Leydi Angeline Dudley, Tresham Dükü'nün kız kardeşiydi.

Elbette, diye itiraf etti kendi kendine, ağabeyinin çılgınlıkları ve savurganlıkları için suçlanamazdı. Ya da rahmetli babasınıninkiler için. Ya da annesinin birkaç yıl önce zamansız ölümünden önce sahip olduğu skandal şöhret için.

Aslında, kıza acımak daha nazik bir davranış olabilir.

Her iki durumda da, kısa süre sonra kendisini, ailesinin hızlı ve başarılı bir flört kampanyası olmasını umduğu bir şeyin en azından ilk yayılım ateşini açmaya kararlı buldu. Lorraine, tanıdığı Leydi Palmer ile konuşmayı kendine görev edindi. Leydi Palmer, Leydi Angeline Dudley'nin kuzeniydi ve çok önemli olan çıkış sezonu için onun sponsoruydu. Bu görüşmenin sonucunda Edward, Leydi Angeline Dudley'nin çıkış balosundaki ilk dans setinde - tartışmasız hayatındaki en önemli dans setinde - ona liderlik etmek üzere nişanlandı.

Lorraine'in girişimi komitenin geri kalanı tarafından içtenlikle onaylandı. Gerçekten de Edward, Lorraine'in -George's, Hanover Square'in böylesine sosyal bir evlilik için gerçekten uygun tek yer olduğundan bahsediliyordu. Yorum anne tarafından büyükannesinin sesinden gelmişti.

Leydi Angeline Dudley ile açılış setinde dans etmek üzere kabul edilmek Edward için büyük bir onurdu. Elbette onun için de daha az büyük bir onur değildi. Edward bu yıl piyasadaki en gözde bekârlardan biriydi ve tüm beau monde'un da ona ilgi göstereceğinden kuşkusuz yoktu.

aktif olarak bir gelin arayışında olduğunun tamamen farkındaydı.

Her şey sinir bozucuydu.

Sadece bir yıl kadar önce, herhangi bir *ton* balosuna katılabilirdi ve daha sonra orada olup olmadığını bile kimse hatırlamazdı. İkinci oğul olmak insanı kutsanmış bir şekilde görünmez yapıyordu.

Leydi Angeline Dudley'nin neye benzediğini merak ediyordu. Ve bir insan olarak nasıl biri olduğunu. Ama bunu çok yakında öğrenecekmiş gibi görünüyordu. Kız kardeşiyle birlikte olmak için Tresham'a bizzat başvurmak gibi dayanılmaz derecede utanç verici bir formaliteyi yerine getirmek zorunda kalmıştı; ne yazık ki Tresham şehre geri dönmüştü. Leydi Palmer, Heyward'ı Leydi Angeline için istisnasız bir eş olarak görüyorsa, buna kimin itiraz edebileceği konusunda bilgilendirilmeden önce Tresham'ın siyah gözlerinin uzun ve anlaşılmaz bakışlarına katlanmak zorunda kalsa da, elbette izin verildi.

Lordum! Edward, kız kardeşiyle *evlenmek* için Dük'e başvurmak zorunda kalsa nasıl olurdu, diye düşünmeden edemiyordu. Düşünmeye bile değmezdi, ama bu olayda Tresham'a aynı kararlılıkla bakarak yeterince iyi davrandığına inanıyordu.

Konu resmiyet kazandığında Edward'ın tüm kadın akrabaları sevinçten havalara uçuyordu. Sadece kadınlar da değil. Augustine Lynd bacak prangaları hakkında şakalar yapmaya ve kendi zekâsıyla yüksek sesle anırmaya başladı. Ve Overmyer, Edward'ın acemi ve kaba tıbbi görüşüne göre bacaklarından çok kafasında olan gut hastalığının Dudley House'daki baloya katılmasına izin vermesini ummaya başladı, böylece kayınbiraderi ve müstakbel kontesi arasındaki ilk kader buluşmasına tanıklık edebilecekti.

Oxford Caddesi'nde tesadüfen karşılaştıkları Leydi Sanford ve Eunice'in de baloya katılacaklarını öğrenmek Edward'ı rahatlatmıştı, her ne kadar Eunice çoğu sosyal eğlencenin ciddiyetsizliğinden nefret etse ve sadece teyzesini hayal kırıklığına uğratmak istemediği için gidiyor olsa da. Belki onunla dans eder, diye düşündü Edward, dans etmekten nefret etmesine rağmen. Aslında dans *edemese* bile. Sağ bacağı ve ayağı sağ bacak ve ayak gibi *görünse* de aslında kılık değiştirmiş bir sol bacak ve ayaktı. Ya da henüz icat edilmiş herhangi bir dansın karmaşık adımlarını gerçekleştirmeye çalıştığında hep öyle görünüyordu.

Belki o zaman Eunice onunla birlikte bir sette oturur ya da güzel bir akşamsa onunla birlikte bahçede gezinirdi. Fantastik ışıkları yakma zevkinden vazgeçmek zorunda kalmayı umursamazdı.

yarım saat.

Bu arada Londra'da bir kont olmanın ve Shropshire'daki bir mülkü gıyabında idare etmenin getirdiği tüm işlerde kendisine yardımcı olması için bir sekreter tuttu. Ve tüm enerjisini, Lordlar Kamarası'nda yapıldığında krallığın diğer tüm asilzadelerinin hayranlıktan nutkunun tutulmasına neden olacak bir açılış konuşması hazırlamak için harcadı.

Uykusuzluk çekmeye, ani soğuk terlemeler ve nemli avuç içleri yaşamaya başladı.

Bölüm 3

Angeline Londra'ya gitmeyi düşünürken nedense şehre varır varmaz - belki o anda değil ama kesinlikle bir iki gün içinde- kraliçeye reverans yapacağını ve sonra da *tonun* günlerini doldurduğu baş döndürücü eğlencelere dalacağını hayal etmişti.

ve sezon boyunca geceler.

Elbette oldukça yanıliyordu. Bir kere, kasabaya yılın oldukça erken bir döneminde gelmişti; eğlenceler henüz *yeni* başlamıştı ve halkın yarısı hala şehirdeki evlerine taşınmaya hazırlanmak için bavullarını ve müzik kutularını hazırlıyordu.

Bir başka şey de, genç bir hanımın sunumu ve onu takip edecek tüm balolar, partiler, konserler ve diğer şeyler için bitmek bilmeyen hazırlıklar yapmak için zamana ve çok fazla zamana ihtiyacı olmasıydı.

Tresham bunu ona Londra'ya giderken arabada açıklamıştı, sanki bir kız kardeşin ortaya çıkması çok ama çok sıkıcıymış gibi oldukça sıkılmış bir sesle. Ve arabanın koltuğunun bir köşesine yayılmış, bir ayağını karşısındaki koltuğa dayamıştı, sanki bir kız kardeş için uyanık ve zarif görünmek düşünilemeyecek kadar büyük bir sıkıntıymış gibi. Elbette, uzun boylu, esmer, sert güzelliğiyle yine de muhteşem görünüyordu ve Angeline ona sevgiyle kızgınlıkla bakmıştı.

Erkek kardeşler bir kız kardeşe nasıl davranacakları konusunda kesinlikle *hiçbir fikre* sahip değillerdi.

"Kuzen Rosalie sana çeki düzen verecek," demişti. "Sana ne giyeceğini, ne yapacağını, nereye gideceğini, kiminle ahbaplık edeceğini, kraliçeye nasıl reverans yapacağını söyleyecek." Esnemek için durakladı. "Bu arada Dudley House'da daha önce hiç yapmadığım ve bir daha da yapmayı düşünmediğim bir baloya ev sahipliği yapmak için kendimi zorlamam gerekiyor, bu yüzden umarım minnettar olursunuz. Sonra da senin bir koca aradığını öğrenir öğrenmez kapımın önünde kuyruğa girecek olan taliplerinle görüşmem gerekecek."

O zaman ona bakmıştı, gözlerinde tembel bir şefkat vardı. Fakat

Gerçekten de, yakından izlemeyen biri böyle anları kolayca kaçırabilir.

Kuzen Rosalie Leydi Palmer'dı, aslında *ikinci dereceden* kuzenleriydi.

babalarının tarafı. Angeline'in sahneye çıkışına sponsor olmayı ve sezon boyunca ona eşlik etmeyi nazıkçe kabul etmişti. Tresham'a bunu seve seve yapacağını söylemişti, çünkü Palmer Viyana'da uzun bir diplomatik görevdeydi ve Angeline'in de ona katılması konusunda dedikodular yapıyordu. Ne Viyana'ya ne de başka bir yabancı şehre tahammülü yoktu ve onu oyalamak için bir bahane bulmaktan memnun olacaktı.

Rosalie, Angeline'in oraya varışının ertesi sabahı hemen Dudley House'a uğradı.

İlk gözlemi "Tanrım, ne kadar da uzamışsın" oldu.

"Evet," diye uysalca kabul etti Angeline, diğer tüm eksikliklerinin sıralanmasını bekliyordu.

Ama Rosalie sadece hızlıca başını salladı.

"Modacınız sizi giydirmekten büyük keyif alacak," dedi. "Sanırım hiçbir şeyin yok, Angeline? Bütün hayatını taşrada geçirdin, değil mi? Annen seni hiç şehre getirmedi. Hiçbir şeyin olmaması iyidir. Kalitesiz iğçilik ve modası geçmiş tasarımlardan oluşan giysi yığınlarına sahip olmaktan iyidir. Tresham senin için harcayabileceğimiz miktar konusunda bize tam yetki verdi, ki bu da ondan beklediğimden daha az değil."

"Kendi tasarımlarımı ve kumaşlarımı seçmek istiyorum," dedi

Angeline. "Ama tabii ki," diye kabul etti Rosalie.

"Ben parlak renkleri severim," diye uyardı Angeline onu.

"Bunu görebiliyorum." Rosalie eteklerinde mavi ve yeşil çizgiler olan güneş ışığı sarısı elbisesine baktı. Yüz ifadesinde belki de bir acı ifadesi vardı. "Saray elbisenizin tasarımı ve hatta rengi elbette büyük ölçüde kraliçenin kendisine takdim edilecek genç hanımlardan talep ettiği şeylere göre belirlenecek. Arkaik ve çok rahatsız edici olacak ama bu konuda çok az söz hakkımız olacak. Majestelerini gücendirmek istemeyiz. Balo *elbiseleriniz* -hepsi- beyaz olmak zorunda, korkarım. Evli olmayan genç hanımlar için bu bir zorunluluktur."

"*Beyaz mı?*" Angeline dehşet içinde haykırdı. Beyaz onun en sevmediği renkti -ya da renksizlik- özellikle de üzerindeyken.

Rosalie bir elini kaldırdı.

"Diğer tüm elbiseleriniz ve aksesuarlarınız dilediğiniz kadar parlak renkli olabilir," dedi. "İsterseniz gökkuşağının tüm renklerini aynı anda giyebilirsiniz. Buna karşı tavsiyede bulunabilirim ve kesinlikle

ama eğer gerçek bir Dudley iseniz, ki öyle olduğunuzu söyleyebilirim, o zaman zaten dikkate almayacaksınız."

"Ben her zaman öğüt dinlerim," dedi Angeline, parlayarak. Kuzeninden hoşlanacağına inanıyordu. Sekiz yaşında ya da o civarda Rosalie'nin düğününe katıldığından beri onu görmemişti.

"Bu benim için büyük bir zevk olacak Angeline," dedi Rosalie. "Vincent'ı doğurduğumda kendimden geçmişim. Emmett'i doğurduğumda da çok sevinmişim - bir varisin yanı sıra bir yedeğe sahip olmak her zaman rahatlatıcıdır ve Palmer'ın ikinci bir erkek çocuk beklediğini biliyordum. Colin doğduğunda biraz hayal kırıklığına uğradım ve Geoffrey doğduğunda ise gerçekten çok üzuldüm. Elbette hepsi mükemmel aşklar, oğullarım, ama bir kızım olmasını *çok* isterdim. Ama *şimdi* seni dışarı çıkaracağım. Tresham bana bunu yapıp yapamayacağımı sorduğunda gerçekten çok memnun oldum."

"Umarım," dedi Angeline, "seni hayal kırıklığına uğratmam, Kuzen Rosalie."

Kuzeni kararlı bir ifadeyle, "Olmayacaksın," dedi. "Ve annen gibi küçük, yumuşak, peltek, sarışın, mavi gözlü bir yaratık olmadığın için çok mutluyum-"

Ani bir öksürük kriziyle sarsıldı.

Annen gibi mi? Söylemek üzere olduğu şey bu muydu? Kesinlikle değildi. Annem peltek konuşmazdı. Ve o güzelliğin ta kendisiydi. Mükemmelliğin ta kendisiydi. Angeline'in *olmadığı* her şeydi aslında.

Rosalie öksürüğünü durdurmak için göğsünü sıvazlayarak, "Ah, canım," dedi. "Biraz yağmur yağmasının zamanı geldi. Hava çok kuru. Ne diyordum ben? Ah, evet, yarın erkenden alışverişe çıkacağımızı. Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün. *Harika* vakit geçireceğiz, Angeline."

Ve şaşırtıcı bir şekilde yaptılar. Angeline daha önce hiç alışverişe çıkmamıştı. Çok geçmeden bunun dünyadaki en keyifli aktivite olduğunu keşfetti. En azından şimdilik öyle, ta ki zamanını meşgul edecek daha heyecan verici şeyler bulana kadar.

Kraliçeye takdim edileceği gün belirlenmişti. Açılış balosu da aynı akşam Dudley House'da yapılacaktı. Tresham tüm ayarlamaları yapmıştı ve Ferdinand -geldiği gün evde onu bekleyen ve ayaklarını yerden kesip, protesto ve sevinç çılgınları atarken ön kapının önündeki kaldırımında iki tam daire çizdiren Ferdinand- bütün gece onun partner sıkıntısı çekmemesi için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

"Benim gözetimim olmadan da yapamazsın Angie," demişti. "Aslına bakarsan, müstakbel ortaklar bu saatten sonra sıraya gireceklerdir."

Balo salonunun kapısından merdivenlerden inip kapıdan çıkacaksınız. Tresh hepsini ağırlamak için balonun süresini üç gün uzatmak zorunda kalacak ve on parmağınız ve her iki topuğunuz su toplayacak ve tüm sezon boyunca bir daha dans edemeyeceksiniz. Bana yolculuğunuzdan bahsedin. Sıkıcıydı, değil mi?"

Günler hızla geçiyor ve Angeline o kadar çok yeni giysi, ayakkabı, terlik, yelpaze, retikül ve yüz bir tane daha eşya ediniyordu ki, Betty'nin hepsini koyacak yeri nereden bulduğunu merak ediyordu.

Ve sonunda, Angeline neredeyse buna hazır olmadan önce, büyük gün doğdu. Reverans günü -bunu büyük harflerle düşünüyordu- ve tanıtım balosu. Ferdinand, Angeline'in sahip olacağı muhtemel eşlerin sayısı konusunda haklı ya da haksız olabilirdi ama en azından bir tanesine sahip olacaktı. Dul Heyward Kontesi Rosalie'yle, Rosalie Tresham'la, Kontes'in kayınbiraderi Heyward Kontu da Tresham'la konuşmuş ve her şey kararlaştırılmıştı: Kont, Angeline'i ilk sete götürecekti.

İlk *ton* balosunun ilk seti.

Kontun uzun boylu, esmer ve yakışıklı ya da en azından bu üçünün kabul edilebilir bir karışımı olmasını *umuyordu*. Can sıkıcı bir adam olan Tresham, Heyward'ı sorduğunda sadece kuru bir ihtiyar olduğunu söylemişti ama Rosalie saçma olduğunu, kontun *genç* bir adam olduğunu söylemişti ama onu gerçekten gördüğüne inanmıyordu. *Bu* da elbette onun hâlâ kuru bir sopa olabileceği anlamına geliyordu, her ne demekse.

Her neyse, bu sadece bir dansı, hayatının en önemli, en çok beklenen dansı olsa da.

Sabah gülünç denecek kadar erken kalkmıştı. Saat yediyi biraz geçte yatak odasının açık penceresindeydi, yalınayaktı ve üzerinde hâlâ geceliği vardı, ön kollarını pervaza dayamıştı, göğsü ön kollarına dayanmıştı, sırtı içe doğru eğilmişti. Sabahın erken saatlerinde çiseleyen gri yağmura baktı, ancak sert havanın moralini bozmasına izin vermek yerine memnuniyetle iç çekti.

Bugün -önümüzdeki birkaç saat içinde- gerçek hayatı başlayacaktı.

Kraliçeye takdim edilecekti. Bu olasılığa karşı midesinin derinliklerinde küçük bir heyecan, hatta belki de gerginlik vardı. Ve sonra *özgür* olacaktı. Hayallerindeki erkeği ararken Sezonun sayısız aktivitesinin tadını çıkarmak için özgür olacaktı.

Angeline tekrar iç çekti, bu kez daha hüzünlü bir şekilde.

Onu zaten bir kez bulmuştu elbette. Rose and Crown Inn'deki o günden beri onu görmemişti.

muhtemelen bir daha asla yapmayacaktı. Hayatının geri kalanında ona özlem duymak çok romantik olurdu ama hiç de pratik değildi. Yaşlanacak, evde kalmış bir kız olacak ve Tresham'ın yaban yulaflarını ekmeyi bitirip bir eş aldıktan sonra doğuracağı tüm çocuklara ücretsiz dadılık yapacaktı. Ve sonunda kuru bir erik gibi pörsüyecek ve on dokuz yaşındayken hayatının aşkıyla yaptığı tek görüşmenin giderek silikleşen anısını yeniden yaşarken tüm yeğenlerine, yeğenlerine, büyük yeğenlerine ve büyük yeğenlerine ve nesilden nesile bir yükten başka bir şey olmayacaktı.

Kulağa gülünç derecede acınası geliyordu. Ve gülünç... şey, gülünç.

Şu andan itibaren onu aklından çıkaracaktı. İşte, iş işten geçmişti. Bu gece başka beyefendilerle tanışacaktı - Ferdinand'a inanılacak olursa, bir sürü beyefendiyle. Bu gece yeniden aşık olmaya başlayacaktı.

Ama o anda penceresinin altındaki Grosvenor Meydanı'ndan gelen küçük bir kargaşa sesiyle düşünceleri dağıldı. Kollarının üzerinde öne doğru eğildi ve aşağıya doğru baktı.

Tresham'ın baş seyisi Marsh, aşağıda durmuş, sabah dörtnala koşmak için sabırsızlanan bir atın dizginini tutuyordu. Siyah ve uzun bacaklı Tresham ise formda binici giysileri içinde aceleyle merdivenlerden iniyor, inerken de binici eldivenlerini çıkarıyordu. Kendini eyere attı ve Angeline onu izlerken bile, huzursuz bineğinin komutasını anında ele geçirdi ve daha fazla uzatmadan atını sürdü.

Angeline kıskançlığın sınırlarında gezinen bir haset dalgasının saldırısına uğradı.

Sabah erkenden Hyde Park'ta bir gezintiye çıkıyor olmalı. Onunla birlikte gitmek için dünyada her şeyini verebilirdi. Hava soğuk, rüzgârlı ve hafif çiseliyordu; tüm hava koşulları, özenle yetiştirilmiş hemen her kadının tiksintisiyle ürpermesine ve güneş ortaya çıkmaya tenezzül edene kadar inatla içeriye kapanmasına neden olurdu.

Ama o narin bir kadın değildi.

Kuzen Rosalie, Betty Angeline'e saray kıyafetlerini giydirirken ona nezaret etmek için tam olarak ne zaman geleceğini söylememişti ama muhtemelen en erken saat onda gelecekti. Bu da ona topuklarını vurmak için neredeyse üç saat veriyordu. Ya da...

Saçları nemlenirdi.

En eski ve hâlâ en sevdiği binici şapkasını takarsa olmaz. Ayrıca nemli saçlar çabuk kurur.

Teni pembeleşirdi.

Ortaya çıkmaya çalışan solgun zambakların arasında canlı ve sağlıklı görünecekti. Kalabalıktan sıyrılmaktan asla zarar gelmezdi. Ve tekrar evden çıkması gerekmeden önce burnundaki ve yanaklarındaki en kötü parlaklık kaybolmuş olacaktı.

Marsh, Tresham'ın rızası olmadan ona at eyerlemeyi reddederdi. Hayır, etmezdi. Her şey dün planlanmış gibi davranırsa olmazdı *ve-ne*? Majesteleri Marsh'ı bu konuda *bilgilendirmemiş* ve ona kendisi için bir at hazırlamasını söylememiş miydi? Ne kadar tuhaf!

Hiçbir zararı olmazdı. *En azından* üç saat boyunca tek başına ne yapması beklenebilirdi ki? Reveransını ve elbisesinin kuyruğuna takılmadan kraliçenin huzurundan geri geri çıkma manevrasını düşündükçe daha da geriliyordu. O ana kadar böyle bir olasılık aklına gelmemişti. Ama şimdi aklına geldiğine göre, kraliyet huzurundan güvenli bir şekilde çıkana kadar her boş anında zihnini ve sinirlerini tüketecekti.

Zihnini ve sinirlerini dağıtmak için sabah gezintisine çıkmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Yanına bir seyis alacaktı. Uygun bir refakatçi olmadan Tresham'ın peşine düşecek kadar kendini kaybetmiş değildi. Ayrıca Marsh, yanında güvenilir biri olmadıkça ahırın kapısından dışarı tek bir at toynağı bile atmasına asla izin vermezdi.

Tresham gezintisinde ona katılmasına aldırılmazdı.

Muhtemelen öyleydi ama onun *babası* değildi. O sadece onun vasisiydi ve şimdiye kadar uyanık bir vasi olmak için fazla çaba sarf etmemişti -on yedi yaşında dük olduğu andan itibaren onun etrafını mürebbiyeler ve hizmetçilerle sarması dışında. Ve o handa Rahip Coombes'un onu terk ettiğini, kendisini karıştırmak için aĞağıya indiğinde Acton'dan gelen dört seyis ya da uşaktan hiçbirinin ortalıkta görünmediğini ve Betty'nin hâlâ odasında yarı uykuda olduğunu fark ettiğinde küçük bir volkanik patlamaya yol açması dıĞında. Şimdi de Rosalie'yi ona dayatmıştı. Rosalie büyük bir dayatma değildi.

Bugün onu azarlamayacaktı, değil mi? En azından herkesin içinde. Ya da özel olarak. Bugün olmazdı. Bu onun çok özel *bir* günüydü, belki de tüm hayatının en özel günüydü ve onu üzmemek istemezdi.

Ve eğer burada daha fazla durup kendisiyle bu oldukça geveze zihinsel tartışmayı sürdürürse, diye düşündü, doğruldu ve kapandı

Pencereyi açtığında gitmek için çok geç olacaktı ve sinirlerini gevşetmek için sabah gezintisine çıkma fikri aklına geldiğine göre, bunu yapmadan edemezdi.

Belki de *yapabilirdi*. Ama yapmazdı.

Soyunma odasına doğru ilerledi.

O GÜN BU GÜNDÜ, diye düşündü Edward uyanırken ve tekrar uyuyabilmeyi diledi.

Üst Mecliste yapacağı ilk konuşması vardı. Yazıldı, yeniden yazıldı ve sonra tekrar yazıldı. Üzerinde çalışılmış, tekrar edilmiş ve tekrar çalışılmıştı. Ve daha dün gece - ve son iki haftadır her gece - bunun tamamen saçmalık olduğu ve Meclis'ten atılacağı ve soyluların saflarından kovulacağı inancıyla dehşete kapılmıştı.

Genelde canlı ve saçma hayallere kapılmazdı.

Ve sonra bu gece Tresham balosu ve Leydi Angeline Dudley ile dans edeceği set vardı. Bu sadece bir *danstı*, kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ama bu onun çıkış *balosunun* açılış setiydi ve balo salonundaki tüm gözler, başka bir deyişle neredeyse tüm gözler onların üzerinde olacaktı. Tek umudu, zayıf bir umut da olsa, bu gözlerin çoğunun sadece *ona* çevrilmiş olmasıydı. Ne de olsa bu yıl piyasadaki en gözde genç kız oydu ve çoğu insan ona ilk kez bakacaktı.

Ancak baloyu ve o özel dansı daha sonra düşünecekti. Sabahın erken saatlerinde, havanın soğukluğuna rağmen parkta bir gezintiye çıktı; hava bulutlu ve soğuktu, hafif ama sürekli çiseleyen yağmur her şeyi ve herkesi rahatsız edici derecede nemli tutuyordu. Yine de İngiltere'de havanın açık olmasını bekleyen biri, şanslıysa iki haftada bir ya da iki kez kısa süreliğine ata binebilirdi. Ayrıca, en eski ve en yakın iki arkadaşıyla buluşmak için ayarlamalar yapmıştı ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Çiseleyen yağmura ve soğuğa göğüs gerdiler.

İkisi de yaptı.

Edward'ın midesi bulanıyordu ve hepsi aynı genel çizgide ilerleyen tuhaf rüyaların anısı olmasa uykusuz geçtiğini düşünebileceği bir geceden sonra yorgundu. Bir tanesinde Lordlar Kamarası'ndaki konuşmasına büyük bir heyecanla başlamıştı, ta ki şu gerçeği fark edinceye kadar

Evden çıkmadan önce kıyafetlerini giymeyi unutmuştu. Bir diğesinde ise konuşmak için ayağa kalkmış, ağzını açmış, tüm arkadaşlarının kendisine gösterdiği saygılı ilgiyi fark etmiş ve notlarını ya da hafızasını yanına almayı unuttuğunu fark etmişti.

"Lanet olsun," dedi Sir George Headley parkın içinden birlikte geçerlerken. "Bu sabah Row'un terk edilmiş olacağını düşünmüştüm. Dün geceki içkinin dumanını üzerimden atmak için dörtnala gitmem gerekiyor. Kardeşimin hayatında sadece bir kez yirmi bir yaşına girebilmesi iyi bir şey."

Rotten Row gerçekten de şaşırtıcı bir şekilde atlılarla doluydu; bazıları atlarının üzerinde ağır ağır ilerliyor, bazıları daha hızlı bir şekilde dörtnala koşuyor, birkaçı ise daha pervasız bir şekilde dörtnala uçuyordu - pervasızdı çünkü çimenler nemden kaygandı ve çıplak toprak parçaları çamurla kayganlaşmıştı.

Ambrose Paulson, Edward'ın diğeri tarafından, "Nasıl olsa bir aşağı bir yukarı dönebiliriz," dedi. Onlar Row'a doğru ilerlerken sırtıttı. "Ed'in solungaçları oldukça yeşil görünüyor ve içki içen *sen olmana* rağmen hava almaya ve egzersiz yapmaya çok ihtiyacı var, George. Ama yapması gereken bir açılış konuşması var. Keşke onu duyabilsek."

"Hayır, yok," diye ikisini de temin etti Edward. "Şüphesiz ben ikinci paragrafa gelene kadar Ev'deki herkes horluyor olacak."

George, "Onlara iyi bir dinlenme fırsatı verdiğin için hepsi sana daha sonra teşekkür edecek," dedi ve üçü de kıkırdadı.

Edward temiz havayı ciğerlerine çekti ve yüzüne yapışan su damlacıklarının verdiği rahatsızlığı görmezden geldi. Biraz rahatlamaya başladı ve konuşmasını zihinsel olarak bir kez daha prova ederken birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde yol aldılar.

Sessizliği bozan George oldu.

"Yüce Tanrım," dedi aniden, atını neredeyse durma noktasına getirerek ve iki arkadaşını kendi bineklerini yavaşlatırken iki yanında hoplayıp zıplamaya zorlayarak, "*bu* da ne böyle?"

Edward, arkadaşının bakışlarının yönünü takip ettiğinde bunun bir kadın olduğunu gördü. İlk başta, sadece bir anlığına da olsa, onun kesinlikle bir fahişe olduğunu düşündü. Kadın, bir grup genç erkeğe doğru gülümseyerek ilerliyor, bir damat da biraz gerisinde onu gölgeliyordu. Başka nasıl bir hanımefendi bu saatte ve böyle bir havada tek başına dışarıda olabilirdi ki?

Söylenmemiş sorusunun cevabı o sırada aklına geldi

en ufak bir an.

Halka açık bir meyhanede tek başına duran, parlak pembe muslin elbisesi içinde kıskırtıcı bir şekilde poz veren ve arkasında duran iki erkek üzerinde yarattığı etkiden habersiz bir şekilde pencereden bakan bir kadınla *aynı* türden bir kadın.

Sadece aynı *türden* bir kadın değil elbette. Aslında aynısı.

Edward dehşete düşmüş bir halde, kızın hiçbirini tanımadığı genç adamların arasına dalıp giderken hararetli bir şekilde konuşmasını izledi. İlk birkaç kelimeyi duymadı ama sonra kadının sesi daha duyulur hale geldi.

"... başka bir yere gitmeye karar vermiş olmalı, kıskırtıcı adam. Tam geri dönüp eve gitmek üzereydin ki *seni* gördüm. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar sevinmemiştim. Ama kesinlikle tek kelime etmeyeceğine *söz vermelisin* Ferdie. Hiç şüphesiz çirkinleşecektir, ama bu büyük bir haksızlık olur. Buraya gelmeyeceğini nereden bilebilirdim ki? Burası *herkesin* ata binmek için geldiği yer. Onun yerine seninle ve arkadaşlarınla gideceğim. Sakıncası olmaz, değil mi?"

Gülümsemesinin göz kamaştırıcılığını grubun geneline yaydı. Edward ve arkadaşları yanlarından geçerken, Edward onu görüp tanımasını diye yüzünü saklayarak, genç adamlardan coşkulu bir onaylama korusu yükseldi.

O halde, Rose and Crown'daki patavatsız davranışının olağandışı bir şey olmadığı anlaşılıyor. Bu adamlardan herhangi birini ne kadar iyi tanıyordu? Kesinlikle hiçbirisiyle birlikte gelmemişti. Ve görünen o ki, burada yalnız olduğunu öğrenen *biri* sinirlenecekti. Her kimse, zavallı şeytan, öyle de olabilirdi.

Edward *bu* sefer kesin bir kararla bu işe karışmayacağına karar verdi. Eğer kız nasıl davranacağını bilmiyorsa, ki belli ki bilmiyordu, bu onu ilgilendirmezdi -her ne kadar ince, kıvrak ve eyer üzerinde doğmuş gibi görünse de. Ve gülümsediğinde insana parlak, güneşli bir sabah olmadığını unuttursa bile.

Kendini oldukça sıcak ve sinirli hissettiğini fark etti. Ya kadın onu görseydi? Onu tanıyabilir ve selam verebilirdi. Bu korkunç bir görgü kuralı ihlali olurdu.

"*Bu,*" dedi Ambrose, George'un sorusuna onlar yanlarından geçip uzaklaşana kadar cevap vermekten kaçınarak, "bir binici şapkası. En azından, kadının kafasında olduğuna göre öyle olduğunu varsayıyorum. Ve eğer bir kuş yuvası olsaydı, çok daha derli toplu olurdu, değil mi?"

O ve George neşeyle homurdandılar.

"Bir şapka," dedi George. "Sanırım haklısın, Ambie. Kuru olsaydı belki de bu kadar korkunç olmazdı."

Edward kadının taktığı şapkayı pek fark etmemişti. Ama bunu gözlemlemesi için ona ikinci bir şans verilmek üzereydi. Arkalarından ani bir toynak gürültüsü duyuldu ve onlar bir tarafa çekilemeden ya da başka bir savunma önlemi alamadan, beş at ve binicisi dörtnala geçip gittiler, kendileri hariç her yöne gelişigüzel su ve çamur püskürttüler. Ve sonra diğerlerinin epey gerisinde bir altıncı at, seyis.

İkinci sırada, bu sabah hava koşullarına göğüs geren tek hanımefendi vardı; sanki hayatında hiç kadın adabı diye bir şey duymamış gibi -belki de duymamıştı- neşeyle kükrüyor ve çılgınca gülüyordu.

Çoktan ölmüş kuşlardan toplanmış rengârenk tüylerin bolluğu içinde görkemli şapkası, hareketleriyle eş zamanlı olarak başında zıplıyor ve bir şekilde üzerinde kalıyordu.

Belki de, diye düşündü Edward geç de olsa, onu ilk başta bir fahişe sanmasına neden olan şey şapkasıydı.

Çamur sıçramış devetüyü binici pantolonuna ve siyah çizmelerine baktı; ikisi de daha geçen hafta yeniydi ve bu sabah tertemizdi. Eldivenli parmağını yanağında gezdirerek oraya yapışmış ıslak bir şeyi çıkardı.

"Kim o?" diye sordu, gerçi bilmek istediğinden emin değildi. Ama arkadaşlarından hiçbiri onu daha önce görmemişti.

Edward gerçekten de onunla yüz yüze gelme riskini almak istemiyordu, her kimse o.

"Meclis'e hazırlanmak için eve dönme vaktim geldi," dedi.

Midesi hafif bir bulantıyla cevap verdi. Rotten Row'dan ayrılmak için atını döndürdü.

Arkasından uçan bir at ve binicisiyle birlikte bir kahkaha yükseldi. Edward tahminini doğrulamak için etrafına bakmadan onun dörtnala Sıra'ya geri döndüğünü tahmin etti. Sanki bu sefer sürünün başındaymış gibi geliyordu.

Paltosunun arkasına daha fazla çamur sıçradığını hissetti.

Sonra bir şey hissetti ve başını çevirecek kadar akılsızca davrandı.

Atını durdurmuştu. Bunu o kadar ani yapmıştı ki, at şaha kalkmış gibi görünüyordu. Ama atı ancak uzun bir pratiğin sonucu olabilecek bir kolaylıkla kontrol altına aldı. Arkadaşları

Daha uyanık olan damat hariç, uzaklara doğru g rl yorlardı.

Gözleri Edward'a sabitlenmişti, tanımakla irileşmişti. Dudakları bir gülümsemeyle ayrılıyordu.

Oh, Tanrım!

Her an onu selamlayabilirdi ve aralarında, *arkadaşları da dahil olmak üzere* en az bir düzine *atının* duyabileceği kadar mesafe vardı.

Edward başını ona doğru eğdi, kırbacını şapkasının ağzına dokundurdu ve atını sürerek uzaklaştı.

Arkasından seslenmedi.

şeytan diyor ki, Londra'daymış. Onunla tekrar karşılaşacağını tahmin ediyordu. Belki bu akşam bile. Belki de o iğrenç Tresham balosunda olacaktı.

Kaşlarını  attı. Bugün ona zevk verecek bir gün *değildi*. Zaten kötü başlamıştı.

Bölüm 4

ANGELINE'İN kraliçeye takdimi olaysız geçmişti. Elbisesinin kuyruğuyla ilgili utanç verici bir durumla karşılaşmamıştı ve bu yıl sahneye çıkan diğer genç bayanlarla tanışıp sohbet etmişti. Bazılarıyla arkadaş olma konusunda büyük umutları vardı.

Hiçbir zaman yakın bir arkadaşı olmamıştı, bu kendisine bile zavallı bir itiraf gibi gelse de, hiçbir zaman korkunç bir yoksunluk hissetmemişti. Çocukken iki erkek kardeşi onun oyun arkadaşları ve hayranlık duyduğu kahramanları olmuştu. Küçük bir kızken, kendi yaşlıları da dahil olmak üzere Acton'daki tüm komşularını tanımış ve hepsiyle iyi ilişkiler kurmuştu. Ama tabii ki Tresham Dükü'nün kızı ve daha sonra kız kardeşi olduğu için hepsi ona biraz hayranlık duyuyordu, sonuç olarak hiçbir zaman bir kankası, sohbet edip kıkırdayabileceği ve genç kalbinin en derin, en karanlık sırlarını paylaşabileceği biri olmamıştı.

Şimdi, yaşlıları arasında, belki de böyle genç arkadaşlar bulacaktı.

Ve sevgililer.

Acton civarındaki on beş yaşından seksen yaşına kadar tüm erkekler ona fazlasıyla hayranlık duyuyordu. Belki de hepsi Tresham'ın ününü çok iyi biliyordu ve kız kardeşine fazla dostça davranmaktansa dişlerini korumayı tercih ediyorlardı.

Sonunda Londra'da olduğu, kraliçeye reverans yaptığı ve mezuniyet balosu için giyindiği için mutluydu, mutluydu, *mutluydu*. Coşkusunu zor zapt ediyordu.

Aslında o çoktan giyinmişti ve Betty de özenle hazırladığı saçlarına son rötuşları yapıyordu. Bu kadar çok bukleyi ve lüleyi kafasında böylesine hoş bir şekilde düzenlemenin mümkün olduğunu düşünemezdi. Ve onların oldukları yerde kalacağından emindi. Başını nazıkçe ve deneysel olarak salladı ama saçları omuzlarından aşağı dökülmedi. Elbette altlarında saklı bir iğne cephaneliği vardı.

Angeline ayağa kalktı ve iskelede kendine eleştirel bir gözle baktı

Cam. İki büyük ve kaçınılmaz gerçek göz önüne alındığında, olabildiğince iyi göründüğünü düşünüyordu: birincisi beyaz giymek zorunda olması, ikincisi de iri, esmer bir kız olması. Her iki erkek kardeşi gibi o da görünüş olarak annesinden ziyade babasına benzeme talihsizliğine sahipti. Ama bu gerçek onlar için sorun değildi. Onlar *erkekti*.

Yine de bu gece hiçbir şey onun moralini bozamayacaktı.

Hiçbir şey.

Betty'nin kendisine uzattığı fildişi yelpazeyi aldı, açtı ve yüzünün önünde dalgalandırdı.

"Yapacak mıyım?" diye sordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim," dedi Betty. Yaltaklanmaya çalışmıyordu. Eğer öyle düşünseydi tam tersini de söyleyebilirdi. Betty çoğu zaman hanımının giydiklerini onaylamazdı.

Angeline kendi yansıyan gözlerine baktı.

Kimdi o?

Bu sabah Rotten Row'da yanından hızla geçerken onu gördüğünde kalbi üçlü bir takla atmıştı.

İşte oradaydı.

Sonunda.

Eyerde düzgün ve kıvrak görünüyordu ve sadece biraz çamur sıçramıştı. Ona seslenmek üzereydi. Ama, tıpkı o handa yaptığı gibi, başını ona doğru eğerek *en azından*

Onu tanıdı ve tek kelime etmeden atını sürüp gitti.

Davranışı tamamen doğrudu elbette. Hâlâ resmi olarak takdim edilmemişlerdi. Onu halka açık bir yerde bir yabancıya seslenmek gibi korkunç bir gaftan kurtarmıştı. Tresham bunu duysa kızın kellesini alırdı. Ferdinand bile sinirlenebilirdi ama o sırada Ferdie neredeyse sıranın diğer ucunda arkadaşlarıyla yarış halindeydi. Hiçbiri onun aklını kurcalayan soruya cevap verecek kadar yakınında değildi.

Kimdi o?

Angeline yelpazeyi kapatmadan önce yüzünü biraz daha hızlı yelpazeledi. Onu tekrar görecekti miydi?

Bu gece burada olacak mı?

Kapı hızlıca çalındığında iskele camına doğru döndü. Betty kapıyı açtı. Tresham ve Ferdinand dışarıda duruyordu, ikisi de uzun boylu ve göz kamaştırıcıydı, siyah gece kıyafetleri ve bembeyaz

Keten.

Ferdinand sırtıyordu.

"Senin için kimin gelmesi gerektiği konusunda tartıştık Angie," dedi, "ve sonunda *ikimiz* de *geldik*. Beş peni kadar iyi görünüyorsun."

Adamın gözleri, gerçek bir takdir ifadesi gibi görünen bir ifadeyle kızın üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim Ferdie," dedi. "Sen de öyle."

Yirmi bir yaşındaydı, Oxford'dan mezun olalı bir yıl olmuştu ve ağabeyleri gibi kendini adamış bir çapkın olma yolunda ilerliyordu - ya da söylentilere göre öyleydi ve Angeline bundan şüphe duymuyordu. Ona bakan her kadın için çılgınca çekici olduğundan ve bunu bildiğinden de şüphe duymuyordu.

Tresham her zamanki sıkılmış, yakışıklı haline benziyordu.

"Bu gerçekten de kız kardeşimiz mi Ferdinand?" diye sordu, muhtemelen retorik olarak, "oldukça uysal, medeni ve evet, gerçekten de çok güzel görünüyor?"

İnsan Tresham'dan bir iltifat almak için on yıl boşuna bekleyebilir. O zaman bir iltifatla karşılaştığında ona değer vermeliydi. Ama Angeline bunun yerine sinirlendi.

"*Evcil mi?*" dedi. "*Medeni mi?* Bu benim genellikle vahşi ve medeniyetsiz olduğum anlamına mı geliyor? Benim hakkımda ne biliyorsun, Tresham? Kasabaya gelmeden önce seni tam olarak iki kez gördüm, sen on altı, ben on bir yaşındaydım. Ve ne babamın ne de annemin cenazesinde yaramazlık yapmazdım, değil mi? Evden aniden ayrıldığında beni terk ettin. Sonrasında benim hakkımda bildiğin tek şey, muhtemelen, bana dayattığın çeşitli mürebbiyelerin sana gönderdiği raporlardan öğrendiklerindi. Ve *hepsi* de beni onaylamadı çünkü genç bir hanımefendinin mükemmel bir faresi değildim. Onlar ne bekliyordu? *Siz* ne bekliyordunuz? Sonuçta ben bir Dudley'im. Ama tüm bunlar için *vahşi* değilim. Ya da *medeniyetsiz*."

Tresham karanlık, okunmaz gözleriyle onu dikkatle süzdü. "Bu daha iyi," dedi. "Şimdi yanaklarında biraz renk var, Angeline, tepeden tırnağa bembeyaz. Aşağı inmeye hazır mısınız? Yoksa herkes geldikten sonra kendi balonuza giriş yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Ferdinand sırttı, göz kırptı ve kolunu uzattı.

Angeline her ikisinin de koluna girip balo konuklarını karşılama sırasındaki çok önemli görevi için merdivenden inerken, "Her iki kardeşe de tapıyordu," diye düşündü. Onlar tarafından sürekli kızdırılsa da onlara tapıyordu. Balo sırasında onları pek görmemiş olsa da haklarında çok şey *duymuştu*.

Gerçi Ferdinand neredeyse her okul ya da üniversite tatilinde birkaç günlüğüne de olsa eve gelirdi. Tehlikeli, pervasız yarışları, yumruklaşmaları, metresleri, düelloları duymuştu ama bu sonuncusu sadece Tresham için geçerliydi. Tabancalarla yapılan iki ayrı düello duymuştu; her ikisinde de Tresham'ın rakibi önce ateş etmiş ve ıskalamış, Tresham aşağılayıcı bir şekilde havaya ateş etmişti. Ve her iki düello da Tresham'ın birlikte olduğu diğer adamın karısı için yapılmıştı. Neyse ki her iki düello da Angeline'in haberi olmadan çok önce bitmişti. Bu olayı hiç onaylamıyor, kardeşinin haksızlığa uğramış bir kocaya doğrudan ateş etmek yerine havaya ateş etmesinden gurur duyuyor ve bu haber yüzünden vücudundaki tüm sinirlerin paramparça olduğuna ve bir daha asla düzgün çalışmayacağına inanıyordu.

Kuzen Rosalie aşağıdaki koridorda bekliyordu ve Angeline'e gülümsedi onay ve teşvik ile.

"Gerçekten de çok seçkin görünüyorsun Angeline," dedi. "Diğer kızlar beyaz tarafından yutulur. Sen... ona hükmediyorsun."

Bu ne anlama geliyorsa, diye düşündü Angeline hayıflanarak. Rosalie'nin ona *güzel* yerine *seçkin* dediğini fark etmişti.

Birden annesinin bu gece onu nasıl tanımlayacağını merak etti. Tresham ve Ferdinand'ın yaptığı gibi ona *iyi* der miydi? Ya da Rosalie'nin yaptığı gibi *seçkin* mi? Ya da Betty'nin yaptığı gibi *sevimli* mi? Ya da *güzel* mi? Ya da geçmişte yaptığı gibi kızının uzun boyuna, saçlarının aşırı koyuluğuna ve teninin narinliğine kaşlarını çatar mıydı? Ya da Angeline on üç yaşındayken bir kez yaptığı gibi, kaşlarının gözlerinin üzerinde zarifçe kavis yapm a m a s ı n a mı?

O sırada, her ne kadar babam çoktan ölmüş ve bu nedenle artık kaçınılması gerekmiyor olsa da, Acton Park'ta giderek seyrekleşen kalışlarından birinin ortasındaydı. Angeline sonraki haftanın tamamını aynalara bakarak, kaşlarını annesinin yaptığı gibi kavislendirmeye çalışarak geçirmişti. Ama bu yeni ifadeyi annesinde denediğinde, annesi ona ürkmüş bir tavşana benzediğini söylemiş ve dikkatli olmazsa otuz yaşına gelmeden kaşlarının çatılacağı konusunda onu uyarmıştı.

Angeline, belki annesi onu beyazlar içinde görse onaylardı, diye düşündü. Kendisi de neredeyse her zaman bunu giyerdi. Ya da belki onaylamazdı. Belki de Angeline'in hiçbir şekilde kendisine benzemediğini her zamankinden daha açık bir şekilde görür ve hayal kırıklığını ve Angeline'in

asla hayal ettiği gibi bir kızı olamayacaktı. Angeline artık çelimsiz olmasa da, on üç yaşımda olduğundan bile daha uzundu. Ve kaşları h    kavisli değildi.

Ama bu gecede görünüşünün umutsuzluğu yüzünden h  z  nlenmeye niyeti *yoktu*. Kardeşlerinin kollarını bırakmadan Rosalie'ye göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve hep birlikte balo salonuna doğru ilerlediler.

Uzun boyu, beyaz çiçekler -zambaklar, g  ller, papatyalar, krizantemler ve diğerleri-, yeşil yapraklar ve eğreli otlarıyla dolu bir kapalı bahçeye benziyordu. Odanın çevresinde ve s  t  nların etrafında sıralanmışlardı. Duvarlardaki sepetlerden coşkulu bir bolluk içinde sarkıyorlardı. Aynalarda yansıyorlardı. Oda onların birleşik kokularıyla doluydu.

   büyük avize son birkaç gündür yerde duruyordu; gümüş ve kristalin her bir parçası parlatılmış, parlatılmış ve düzinelerce yeni mum yerlerine yerleştirilmişti. Mumlar şimdi yakılmış ve avizeler

Yunan mitolojisinden sahnelerle boyanmış yaldızlı tavana yaklaştırılmıştı. Duvar aplikleri de mumlarla doldurulmuştu ve onlar da yanıyordu. Ahşap zemin pırıl pırıl parlıyordu. Uzun bir duvar boyunca uzanan Fransız pencereleri, konukların lamba ile aydınlatılmış terasta gezinebilmeleri için arkaya doğru açılmıştı.

Orkestra   yeleri enstrümanlarını odanın bir ucundaki kürsüye yerleştirmişlerdi bile. Diğer uçta, bitişikteki salonun kapıları açıktı, böylece konuklar masalardan içecek ve diğer ikramları alabiliyorlardı. Gıcır gıcır beyaz bezler.

Her şey... bunaltıcıydı.

Angeline şimdiye kadar sadece evdeki komşularından daha varlıklı olanların salonlarındaki gayri resmi danslara ve köy hanında düzenlenen birkaç toplantıya katılmıştı.

Balo salonuna tek başına adım attı ve orada durdu, ellerini göğsünde kenetledi, tüm gücüyle ağlama dürtüsüne karşı koymaya çalıştı.

İşte *buydu*. Kızlığının yalnız yılları boyunca özlemine çektiği şey buydu.

Birden kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Ve o kadar heyecanlıydı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Tresham onun yanına geldi, kolunu tekrar kendi koluna doladı, boştaki elini hafifçe onunkinin üzerine koydu ve tek kelime etmedi.

Onu hiç bu kadar sevmemişti.

Edward'ın Lordlar Kamarası'ndaki ilk konuşmasına kimse çılgınca tezahürat yapmamıştı ama kimse de alay etmemişti. Ve konuşma sırasında kimsenin uyukladığını da fark etmemişti. Hatta birkaç üye daha sonra onun elini sıkmıştı. Yanında bir trompet taşıyan ama Edward'ın fark ettiği kadarıyla bütün öğleden sonra hiç kullanmamış olan yaşlı bir dük, konuşmanın güzel bir hitabet olduğunu bile söylemişti. Bunun üzerine daha genç bir asilzade omzuna bir tokat atmış, Edward'a göz kırpmış ve Majesteleri'nin son elli yıl boyunca yapılan her bakirelik konuşması için aynı şeyi söylediğini gözlemlemişti.

Edward genel bir kahkaha patlamasına katılmıştı. Aslında bu en güzel andı. Kabul edildiğini hissetmişti.

Her neyse, bu çileyi geride bırakmış olmak büyük bir rahatlamaydı.

Günün geri kalanında evde dinlenmek ya da tiyatroya, White's Club'a ya da aktif bir eylemci olmak yerine pasif bir gözlemci olabileceği başka bir yere gitmek hoş olurdu. Ama Tresham'ın katılması gereken şu iğrenç balosu vardı. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, Tresham'ın kız kardeşiyle dans etmek için açılış seti vardı.

En azından Eunice orada olacaktı. İkinci seti ona ayıracak ve onun da kendisiyle birlikte oturmaktan memnun olmasını umacaktı. O zaman nihayet rahat edecek ve uzun zamandır korktuğu bu günün fiilen sona erdiğini bilerek rahatlayabilecekti.

Dudley House'a annesi ve Lorraine ile birlikte geldi. İkisini de uzun zamandır olmadıkları kadar moralli görmek onu mutlu etmişti. İkisi de yas tutmaktan kurtulmuştu. Annesi *Ton*'daki sayısız arkadaşından bazılarıyla yeniden bir araya gelmişti ve büyük oğluyla ilgili anılarını unutup dikkatini ikinci oğluna yoğunlaştırmaya kararlı görünüyordu. Lorraine biraz kilo almıştı ve bunun için daha iyi görünüyordu. Yanaklarına renk, saçlarına parlaklık geri gelmişti. Kilo, renk ve parlaklık Maurice'in ölümünden önce kaybolmuştu. Şimdi yine kendi yaşında görünüyordu. Hâlâ sadece yirmi üç yaşındaydı, Edward'ın kendisinden bir yaş daha gençti. Bir kez daha canlı bir güzelliğe bürünmüştü.

Edward ona iyi dileklerini ilettiler. Edward ona, o da Edward'a her zaman düşkün olmuştu. Sık sık olmasa da bazen acısını Edward'a anlatırdı.

Maurice yaşadığı sürece. Birkaç kez ağabeyiyle konuşmaya çalışmış ama bu çabaları sadece kendini beğenmiş bir pislik olarak adlandırılmakla kalmıştı.

Edward, her iki kolunda birer kadınla Dudley Evi'nin merdivenlerinden yukarı çıktı. Bu, sezonun ilk büyük balolarından biriydi. Burada ya da kapının önündeki uzun araba kuyruğunda olmayan bir davetli olduğundan şüpheliydi. Konuklar karşılama sırasına geçmek için sıralarını beklerken merdivenler kalabalıktı.

Balo salonunun kapısına vardıklarında ve majordomo isimlerini anons ettiğinde Edward, böyle bir saygıyla karşılanmak hâlâ garip geliyor, diye düşündü. Bay Edward Ailsbury kimsenin dikkatini çekmeden istediği sosyal etkinliğe girip çıkabiliyordu. Heyward Kontu, kendisini kimin tarif ettiğine bağlı olarak sıradan bir adam ya da kendini beğenmiş bir pislik olsa bile, *önemli* biriydi.

Lorraine gülümseyerek, "İşte Leydi Palmer," dedi. "Bana kardeşinin bu akşam burada olacağını söyledi - yani Lord Fenner'ın. Acaba henüz gelmedi mi?"

Edward ona ilgiyle baktı. Kendisinden birkaç yaş büyük, hoş bir adam olarak tanıdığı Fenner'dan söz etmesinin bir anlamı olup olmadığını merak etti.

"Alıcı çizgisini geçtikten sonra bile bunu öğrenmeniz bir ya da iki saatinizi alabilir," dedi. "Görünüşe göre bu top sıkışıklıkları sona erecek bir sıkışıklık olacak."

"Tabii ki öyle," dedi. "Dudley House'daki bir balo davetine kim karşı koyabilir ki? Tresham Dükü *asla* balo vermez."

Bu gece hariç, diye düşündü Edward hayıflanarak, kız kardeşi için, onunla dans etmek zorunda kalacaktı. Birden, kendisi Lorraine ya da kız kardeşlerinden biriyle adımları çalışırken annesini evdeki salonda piyanonun başına oturmaya ikna etmeyi düşünmüş olmayı diledi. Ama en yaygın dansların adımlarında paslanmış olmak onun sorunu değildi. İki sol ayağının olmasıydı ve hiçbir pratik bunu düzeltemezdi.

Alıcı hattı kısıydı. Leydi Palmer yakın taraftaydı ve Tresham da onun yanındaydı. Arkasındaki genç bayan muhtemelen Leydi Angeline Dudley'di, ama Edward onu net olarak göremiyordu, bunun nedeni kısmen Tresham'ın önünde durması, kısmen de önündeki neredeyse her bayanın saçında tüyler olmasıydı.

Leydi Palmer'ı selamladı ve evet, gerçekten de yağmuru göz önüne alırsak balo için böyle güzel bir akşam geçirdikleri için şanslılar dedi.

Sabahtan beri aralıklarla yağan yağmur. Annesi gülümseyerek başını salladı ve birkaç kibar yorumda bulundu; Lorraine de sıcak bir şekilde gülümseyerek Leydi Palmer'ı şimdiden büyük bir başarı vaat eden bu akşam için tebrik etti.

Edward başını daha sert bir şekilde Tresham'a doğru eğdi, o da bu jestle karşılık vererek iki hanımla kısa ve nazik bir şekilde konuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, ne Edward'ın annesi ne de Lorraine, Maurice'in öldüğünde birlikte yarıştığı adama karşı özel bir kin besliyor gibiydiler. Ve belki de haklıydılar. Eğer Tresham olmasaydı, başka biri olurdu. Ve Tresham bu üzüntüye doğrudan sebep olmamıştı. Bir iki dakika önce yoldaki keskin bir virajdan hemen önce Maurice'i sollamış ve virajı ve virajın ötesindeki engeli güvenli bir şekilde geçmişti ki, o engel -büyük bir saman arabası- ve Maurice'in curricule'i virajın en kör yerinde karşılaştı.

Tresham sağına döndü, Edward ve iki bayan da sollarına döndüler ve bir görüş yolu açıldı.

"Kız kardeşim Leydi Angeline Dudley'i takdim edebilir miyim?"

Tresham söyledi.

Oh, Yüce Tanrım!

Kardeşi kısa tanışma faslını tamamlamadan çok önce Edward'ın gözleri ona, onun gözleri de Edward'a dikilmişti.

Bu gece son derece saygın görünüyordu. Sade ve mütevazı bir tasarıma sahip beyaz bir elbise giymişti, ancak bu elbise uzun boylu, biçimli vücudunu tam anlamıyla sarıyordu. Dik duruyordu ve duruşu son derece düzgündü. Kibarca gülümsüyordu - ve sonra yanaklarında artan renk ve koyu renk gözlerinde ekstra bir ışıltıyla gülümsüyordu.

Her zamankinden daha güzel görünüyordu, ancak ne yüz hatlarında ne de renginde narin bir şey vardı.

Edward dehşete düşmüştü.

Adam kadını selamladı, kadın da üçüne birden reverans yaptı, ama adama bakıyordu - oldukça sabit bir şekilde.

"Leydi Angeline," diye mırıldandı.

Sakın *söyleme*, diye sessizce yalvardı ona.

Belki de teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu, gerçi bu sabah hem Rose and Crown'da hem de Hyde Park'ta onunla konuşmak üzereydi.

"Lord Heyward."

Ama elbette, diye düşündü. O handan on dakika uzakta Tresham'ın yanından geçmişti. Tresham bir *arabanın* içindeydi, ki bu gerçekten de nadir görülen bir şey olmalıydı.

Tresham, herkes Londra'ya doğru yönelirken Londra'dan uzaklaşmaya başladı. Tresham, Rose and Crown'da kız kardeşiyle buluşmaya giderken. Kanıtlar gözünün önündeydi, kardeşlerin birbirlerine çok benzedikleri gerçeği de buna dahildi. Aradaki bağlantıyı kuramamıştı.

Şimdi nasıl davranması gerektiğini bilmeyen bir kadınla dans etmeye mahkûmdu. Aslında bir Dudley.

Şimdi annesine gülümsüyor ve onunla konuşuyordu. Sıra onların arkasında duruyordu. Balo salonuna geçme vakti gelmişti.

"I olacaktır bak ileri için lider sen içine ve önce Ayarla, Leydi Angeline," dedi.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Mükemmel dişleri vardı.

"Oh," dedi, "ben de dört gözle bekleyeceğim Lord Heyward." Balo salonuna adım attıklarında annesi, "Yazık," dedi,

"Anne tarafından ziyade baba tarafını tercih ediyor."

"Belki de değildir, anne," dedi Lorraine. "Bu haliyle, kendisini Tresham Düşesi'yle karşılaştırılma olasılığı daha düşük. Düşes ender rastlanan bir güzelliğe *sahip* olsa bile, bu sadece onun yararına olabilir. Ve yakışksız da değil. Sen ne düşünüyorsun, Edward?"

"Bence hayatımda gördüğüm en güzel yaratık," dedi ve sonra kendini son derece aptal ve üzgün hissetti. Sözcükler kulağa geldiği gibi değildi. Kıza karşı herhangi bir hayranlık hissetmiyordu. Tam tersine. Oldukça objektif bir yorumdu ama bu sözler onu aşık bir ay parçası gibi göstermişti.

Her iki kadın da ona ilgiyle bakıyordu.

"Kesinlikle dikkat çekici biri," dedi annesi. "Ve büyüleyici. *Ton'a* yeni gelen kızlarda her zaman görülmeyen bir canlılığı var. Ve belli ki *seninle* tanıştığına çok memnun oldu, Edward. Gözlerini senden zorlukla ayırabildi. Bu akşam oldukça seçkin görünüyorsun. Öyle değil mi, Lorraine?"

Lorraine ona sevgiyle gülümseyerek, "Edward *her zaman* seçkin görünüyor," dedi.

Edward iç çekti. Bir saat. Bir saat sonra top başlamış ve ilk set bitmiş olacaktı. O zaman rahatlayabilirdi.

Neden bir saat sonsuzluk gibi geliyordu?

ÖNÜMÜZDEKİ YARIM SAAT, diye düşündü Angeline uzun konuk kuyruğu giderek azalırken ve sonunda tamamen dururken. Kürsüdeki orkestra üyeleri enstrümanlarını sanki birazdan kullanacaklarmış gibi akort etmeye başlamışlardı. Önümüzdeki yarım saat hayatının en kadersel, en harika anı olacaktı. Aslında bu, hayatının geri kalanının başlangıcı olacaktı.

Mutlu bir başlangıç.

Tresham sırada yan döndüğünde ve iki hanımefendi de aynı şeyi yaptığında Angeline yanlarındaki beyefendiyi görebilmişti...

Evet. Söyleyecek söz bulamadım.

Ve majordomonun bir dakika önce okuduğu isimlerin yankısını duyduğunda ve *bunun* açılış setini birlikte dans edeceği Heyward Kontu olduğunu anladığında ...

Pekala.

Hiçbir *düşünce* yoktu.

Birdenbire aklına bir düşünce gelmesi ve bunun sonucunda neredeyse kalp krizi geçirecek olması dışında.

"Heyward *Kontesi* mi?" diye sormuştu Tresham, sıradaki konukları selamlamak için geri dönmeden hemen önce sesinde bir gıcırtı vardı. "Mezuniyet balomun açılış dansını *evli* bir *adamlar* mı yapacağım?"

Adamın *evli* olma ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti.

"Kontes onun baldızı," diye açıklamıştı. "Kardeşi merhum Heyward'la evliydi ve çok iyi bir adamdı."

Tabii ki. Bunu *biliyordu*. Rosalie açılış setini *dul Heyward Kontesi* ile *ayarlamıştı*.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi.

Kuru, eski bir çubuk mu?

Ama Tresham başka biriyle selamlaşıyordu ve onu tanıştırmak üzereydi. Tanrım, ezberlemesi gereken o kadar çok yeni yüz ve bu yüzlerin yanına koyması gereken o kadar çok isim vardı ki. Denemekten bile vazgeçti.

Heyward Kontu'ydu.

Bekârdı.

Ve hayatının geri kalanında onunla dans edecekti.

Böyle saçma bir fikre hiç inanmamış olsa da, *sonsuz dek mutluluğa.*

Birden yaptı.

Ve sonraki yarım saat tamamen onun olacaktır. Hepsi onların.

Balo salonuna adımını atar atmaz, Tresham sağında, Kuzen Rosalie solunda, yüzünde sanki çok ciddi bir andaymış gibi kararlı bir ifadeyle ona doğru yürümeye başladı. Sanki bu onun için *önemli* bir şeymiş gibi.

Belki de öyleydi.

Angeline ellerini göğsünde kenetlemekten tam zamanında vazgeçti. Heyward Kontu'na odaklanmış olmasına rağmen balo salonundaki *herkesin* ona baktığı dikkatinden kaçmamıştı. Elbette herkes bakıyordu. Buna inanmak kibir bile sayılmazdı. Bu onun balosuydu ve ilk seti o başlatacaktı. Ayrıca, bu yıl Londra'daki en gözde genç kız oydu. Tresham Dükü'nün kız kardeşiydi.

Heyward Kontu onun önünde durdu, başını hem Rosalie'ye hem de Tresham'a doğru eğdi ve sonra gözlerini ona dikti. O güzel *mavi* gözlerini.

"Sanırım bu benim takımım, Leydi Angeline," dedi.

Bir elini avuç içi aşağı bakacak şekilde ona doğru uzatıyordu.

Sert bir rüzgara karşı beş mil koşmuş gibi hissediyordu. Gülümsedi ve yelpazesini açmamaya karar verdi. İhtiyacı olan son şey *daha fazla* esintiydi.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim lordum."

Ve elini onun elinin arkasına koydu; sert ve sıcaktı.

-Ve onunla birlikte boş dans pistine çıktı.

İlk dokunuşları.

Seyircilerden bir iç çekiş duyuldu ve orkestra akordunu durdurdu.

Angeline'in midesi sanki birdenbire bir sürü kelebeğin kanat çırpmasıyla dolmuş gibi hissetti. Gerginlikten mi? Heyecandan mı? İkisinden de mi?

Onu orkestra kürsüsüne yakın bir yere götürdü ve kendisi kısa bir mesafe ötedeki yerini alırken onu orada bıraktı.

Bu, diğer çiftlerin gelip onlara katılmaları, ilk set için uzun dansçı sıraları oluşturmaları için bir işaretti; bayanlar bir tarafta, baylar diğer tarafta.

Angeline gözlerini Lord Heyward'a dikti, Lord Heyward da ona dikkatle baktı.

Düzgün ve modaya uygun giyinmişti. Ama hiçbir aşırılık yoktu.

Gözbebeklerini delmekle tehdit eden yüksek gömlek uçları, gıcırdayan korseler, bol miktarda düğme ve zincir, özenle işlenmiş yelek, örneğin bir Brutus gibi kendi adıyla anılan saç kesimi yok.

Ve gülümseme yok.

Onunla tanışmak, onunla dans etmek onun için ciddi bir işti.

Anlamsız bir adam değildi.

Muhtemelen Tresham'ın tam zıttıydı. Ve Ferdinand'ın. Ve babasının. Hepsini çok seviyordu ya da sevmiştii. Ama hiçbirii onun kocası olamazdı. Onlara uzaktan yakından benzeyen bir erkek de olamazdı. Kendini koruma duygusu vardı.

Heyward Kontu gibi biriyle evlenecekti. Hayır, düzeltiyorum.

Heyward Kontu'yla evlenecekti. Henüz bilmiyor olabilirdi ama öğrenecekti.

Aralarında rahatça sohbet etmek için biraz fazla mesafe vardı. Ayrıca, karşılarında birkaç çift bunu yapıyor olsa da, ona saçma sapan şeyler bağırarak istemiyordu.

O da sesini çıkarmadı.

Sonra orkestra kararlı bir akor çaldı ve konuşmalar kesildi. Karnındaki kelebekler ölmedi ama yeniden canlanmak için çırpındı. Kadın, bayanlar sırasına göre reverans yaptı. Adam da beyefendiler gibi eğildi. Müzik başladı ve canlı bir kır dansının karmaşık adımlarını atmaya başladılar. Angeline daha ne olduğunu anlamadan sıranın onlara geldiğini fark etti - ne de olsa başroldeki çift onlardı - el çırpın dansçıların arasında döne döne ilerliyorlardı.

Kelebekler hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. O kadar mutluydu ki patlayabileceğini düşündü.

Ama farkındalık çok geçmeden geri geldi. Ve bununla birlikte onu önce şaşırtan sonra da duygulandıran bir farkındalık geldi.

Lord Heyward dikkatli bir hassasiyet ve oldukça ahşap bir zarafetle dans etti. Aslında, zarafet oldukça azdı. Hatta hiç yoktu. Zamanlaması biraz bozuktu, sanki kendisi yapmadan önce herkesin ne yaptığını görmek için bekliyormuş gibiydi. Bazen de kesin bir tereddüt yaşıyordu.

Zavallı adam dans edemiyordu. Daha doğrusu *edebiliyordu* ama dans etmek ona doğal gelen ya da keyif veren bir şey değildi. Yüzü ifadesizdi ama bu ifadesizliğin ardında belli bir gerginlik vardı ve Angeline onun kendini rezil etmemek için dikkatini yoğunlaştırdığını tahmin etti.

Yine de başrol çifti olarak en çok sergilenenler onlardı.

Kendileri dans etmeyen ama sadece izleyen ve yarının misafir odalarında paylaşmak üzere dedikodu parçacıkları depolayan birçok konuk.

Oh, zavallı Lord Heyward. Hiç e lenmiyordu.

Böyle ba lamamalıydı... *Neye?* İlişkilerine mi?

Kur yapmak mı? Sonsuza kadar mutlu?

Her ne olursa olsun, bu şekilde ba lamak doğru değildi.

Setin ilk dansı sona erdi ve ikincisi başlamadan önce kısa bir duraklama oldu. Ba lar ba lamaz Angeline ritmin öncekinden daha da hızlı olduğunu fark etti. Lord Heyward o ana kadar darağacının basamaklarını tırmanmış ama birdenbire düz platforma, tuzak kapısına ve ilmeğin kendisine çıkmış bir adam gibi görünüyordu.

Angeline gerçekten de yapabileceği başka bir şey olmadığına karar verdi.

Bileğini çevirdi ve beceriksizce tökezledi.

Bölüm 5

ANGELINE HER ZAMAN düşünmeden hareket eden biriydi. Her zaman düşünmeden harekete geçme eğilimi vardı ve bu genellikle arzu edilenden daha kötü sonuçlar doğururdu. Mürebbiyeleri ona, bir hanımefendinin söyleyeceği ya da yapacağı her ne ise, onu söylemeden ya da yapmadan önce durup düşünmesinin bilgeliğini öğretmeye çalışmışlar ama başarılı olamamışlardı.

Yine yapmıştı. Yapmak üzere olduğu şeyin sonuçlarını düşünmeden harekete geçmişti.

Bileği zarar görmemişti. Belki biraz ağrıyordu, ama sadece birkaç dakika içinde yok denecek kadar azalan bir ağrıydı ve gerçekten de uğraşmaya değmezdi. Ama ...

Bu onun çıkış balosuydu. Daha da kötüsü, bu onun çıkış balosunun açılış setiydi. Tüm gözler onun üzerindeydi. Buna dansçı arkadaşlarının gözleri de dahil gibiydi. *Ve* orkestra üyelerinin. Geçen yıl kırıldığı bacağının bileği olmasa da ayak bileğini çevirmişti ve beceriksizce tökezlemişti, acıdan nefesi kesilmişti ve ...

Dünya da onunla birlikte soluk soluğa kaldı ve dünyanın dört bir yanından ona doğru akın etti. Müzik aniden durdu ve dansçılar ve seyirciler, muhtemelen yere düşmeden önce onu yakalama umuduyla koşuşturmaya başladılar.

Heyward Kontu ona önce ulaştı ve bir kolunu beline dolayarak onu sıkıca dik tuttu, böylece niyeti bu olsa bile yere yuvarlanması mümkün değildi, ki öyle bir niyeti yoktu.

Bu dikkat dağıtıcı bir andı ya da bir anın bir parçasıydı. Çünkü adam sert, kaslı bir erkekti ve Angeline en azından kısa bir süre için de olsa bir erkeğin kollarında olmanın -en azından neredeyse onun kollarında olmanın- o alışılmadık hazzını yaşamaktan başka bir şey istemezdi. Ve herhangi bir erkeğin kollarında da değil. Peki ya adamın üzerine sinen o *harika* parfüm neydi?

Ama etrafındaki tüm sesler alarm, endişe ya da şaşkınlık içinde yükseliyordu.

"Leydi Angeline!"

"Kendine zarar verdin."

"O kendine zarar verdi."

"Onu yere bırakın. Kımıldatmaya çalışmayın." "Biraz hava alması için onu Fransız pencerelerine taşıyın."

"Ne oldu?"

"Bana salata sosumu ver."

"Doktor getirmesi için bir hizmetçi gönder." "Bayıldı mı?"

"Müzik çok hızlıydı. Öyle olduğunu *söyledim*, değil mi?" "Zemin çok cilalı."

"Bileğini mi burktun?" "Bileğini mi kırdı?" "Ne büyük talihsizlik."

"Ah, zavalıcık."

"Ne *oldu*?"

"Kendi ayak parmaklarına takıldın, değil mi Angie?" Bu sonuncusu Ferdinand'ın neşeli sesi idi.

Ve bunlar Angeline'in duyduğu sayısız ünlem ve yorumdan sadece bir kısmıydı. Bu, diye düşündü, aklına gelen en iyi fikirlerden biri değildi.

"Ah, canım," dedi, yanaklarında çok gerçek bir kızarıklığın yükseldiğini hissederek, "ne kadar sakarım."

"Hiç de değil. Yaralandınız mı?" Lord Heyward ona gurur verici bir endişeyle sordu.

"Hiç de değil," dedi hafifçe gülerek.

Ancak *bu* bir cevap değildi, özellikle de söyleyeceklerini duymak için tüm üyeleri susmuş olan büyük bir dinleyici kitlesi için. Ayağını tekrar yere koyarken yüzünü buruşturdu ve konuklar da onunla birlikte yüzlerini buruşturdu.

"Şey, belki birazcık," dedi. "Bu setin geri kalanında otursak iyi olur, böylece gecenin geri kalanında dans edebilirim. Bu kadar yaygara kopardığım için çok özür dilerim. Lütfen beni görmezden gelin."

Toplanan kalabalığa gülümsedi ve istediği zaman büyük bir deliğin içine çekilmenin mümkün olmasını diledi.

"Teşekkür ederim, Heyward. Angeline'i bir süre dinlenmesi için dinlenme odasına götüreceğim. Dans devam edebilir."

Tresham'dı, soğukkanlı ve kara gözlü. Kontrollü. Sorumluluğu alıyordu.

Lord Heyward'ın kolu kadının belinden gevşedi ama tamamen de çekilmedi.

"Leydi Angeline benim ortağım," dedi, sesi çok soğukkanlıydı.

Tresham. "Ona şuradaki aşk koltuğuna kadar yardım edeceğim ve istediği gibi onunla birlikte oturacağım. O zaman bir sonraki sette dans etmeye uygun olup olmadığına ya da bir süreliğine geri çekilmeyi tercih edip etmeyeceğine karar verebilir."

Angeline kardeşinin yüzünden Lord Heyward'ın yüzüne ilgiyle bakarken, bunun *neredeyse* bir yüzleşme bile sayılamayacak bir değiş tokuş olduğunu düşündü. Ve yine de... Ve yine de orada bir şey vardı, çok küçük bir irade çatışması. Ve tıpkı Rose and Crown'da olduğu gibi, Kont sessiz bir nezaketle günü kazanmıştı. Tresham ona gereğinden bir saniye daha uzun süre baktı, kaşlarını kaldırdı ve orkestra şefine başıyla selam verdi.

Bütün bu olay en fazla iki dakika, muhtemelen daha az sürmüştü. Kont bu kez elinin tersi yerine kolunu uzattı, Angeline elini koluna doladı ve inandırıcı görünmek için ağırlığıyla ona yaslandı ve Kont onu orkestra kürsüsünün yanına sıkıştırılmış olan ve bu nedenle balo salonundaki diğer koltuklardan biraz izole edilmiş olan, işaret ettiği aşk koltuğuna götürdü.

Orkestra yeniden canlı melodisini çaldı ve dansçılar dans etti. Lord Heyward kürsünün altından brokarlı bir tabure çıkarıp yaralı ayağını desteklemesi için Angeline'in önüne koyarken Angeline onlara biraz hüzünle baktı. Ayağını tabureye dayadı ve iç çekti.

"Ah," dedi, "bu daha iyi. Teşekkür ederim, Lordum."

Başını ona doğru eğdi ve yanına oturdu. Koltuk dar olduğu için ona çok *yakındı*. Yine de, iki beden arasında çok doğru bir hava şeridi bıraktı.

"Dans etmeye bayılırım," dedi yelpazesini açıp yavaşça yüzünün önünde gezdirirken. "Sanırım siz de seviyorsunuz. Bir sonraki sete kadar sizi daha fazla katılım zevkinden mahrum bıraktığım için özür dilerim."

"Hiç de değil," dedi. "Ayrıca, dans etmekten hoşlanmıyorum."

Onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve yine o baştan çıkarıcı kolonyanın kokusunu alabiliyordu. Kazara koluna dokunsa ya da elini öpseydi hiç de umursamazdı, diye düşündü skandal bir şekilde. Ya da dudaklarını, bu konuda. Daha önce hiç öpülmemişti. Bir süredir öpülmek *istiyordu*. Ve daha iyi kim olabilirdi ki...

Balo salonu kesinlikle son derece sıcaktı.

"Sanırım," dedi, çünkü onun gerçeği tahmin ettiğinden şüphelenmesini istemiyordu, zavallı adam, "o kadar uzun yıllardır dans ediyorsun ki oldukça bıkkın hale geldin."

"Hiç de değil," dedi tekrar. "Bu konuda her zaman beceriksiz olmuşumdur. Bu yıla kadar dans etmekten kaçınabildim. Evli ve çocuk yuvasını kurmaya başlayan bir kontun küçük kardeşi olarak önemsiz bir konumdaydım. Geçen yıl öldüğünde hayatım değişti."

Ah, dürüst bir adam. Beceriksiz bir dansçı olduğunu kabul etmeye istekli biri. Angeline bu dünyada pek fazla dürüst insan olmadığından şüpheleniyordu, özellikle de kendi kusurları konusunda.

"Ve şimdi senden her zaman dans etmen bekleniyor," dedi ona gülümseyerek. "Benimle dans etmeye zorlandın."

"*Zorlanmadım*, Leydi Angeline." Adamın kaşları havaya kalktı ve Leydi Angeline kaşlarının, kaşlarını gereksiz yere kırıştırmadan gözlerinin üzerinde çok güzel bir şekilde yükseldiğini fark etti. "Benim için bir zevkti."

Ah, her zaman dürüst değil. Gülümsemesi derinleşti.

"Geçen yıl boyunca yas tuttunuz, öyle mi?" diye sordu ona. "Ben de yas tuttum ama geçen yıl değil. Ondan önceki yıldı. Annem için. Geçen yıl ortaya çıkmalıydım. Bu garip değil mi? *Öyle* olsaydı, Reading'in dışındaki o handa ya da bu sabah Hyde Park'ta sizinle karşılaşmazdım. Ve çıkış balomun açılış setinde dans edeceğim farklı bir partnerim olurdu. Bir yerlerde kardeşinin yasını tutuyor olacaktın. Kader ne kadar da rastgele bir şey."

Belki de buluşmalarını kader olarak görmüyordu. Ya da en azından mutlu bir kader olarak görmüyordu. Gördüyse bile bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Ve ona baktığında dudaklarının oldukça gergin olduğunu gördü.

Gözleri onun omzunun ötesinde gezinirken, gerçekten de hızlı ve güçlü bir dans olduğunu düşündü. Tresham dul Heyward Kontesi'yle, Ferdinand ise Angeline'in bu sabah St. James Sarayı'nda uzun uzun sohbet ettiği küçük, sarı saçlı, çok güzel Leydi Martha Hamelin'le dans ediyordu. Ferdie'nin odadaki en güzel kızı seçeceğine güvenin.

Leydi Martha'nın özlemini çektiği o yakın arkadaşlardan biri olmasını gerçekten umuyordu.

"Geçen yıl ortaya çıkmalıydım," dedi tekrar, hikâyesine devam ederek, "ama bacağımı kırdım."

Aşağıya baktı. Ayağı brokarlı taburenin üzerine uzanmıştı. *Sol* ayağı. Kısa bir süre önce dans pistinde çevirdiği sağ ayağıydı. Oh, Tanrım. Düzeltme yapmak için artık çok geçti. Kesinlikle fark edecekti. Belki de dans edenlerin yarısı

balo salonunda toplananlar. Birçok gözün kendilerine çevrildiğinin farkında değildi.

"Kazaya meyilli misiniz, Leydi Angeline?" diye sordu.

"Bir ağaçtan düştüm," dedi. "Boğanın çayırından geçiyordum çünkü geç kalmıştım ve bir an önce eve dönmem gerekiyordu ve boğadan hiçbir iz yoktu. Baktım, çünkü insan çayırın ortasında iki tonluk sinirli bir boğayla yüz yüze gelmek istemez, değil mi? Hâlâ nerede saklanıyor olabileceğini bilmiyorum ama orada olduğu kesin. Kasıtlı olarak saklanıyordu, diyebilirim ki ona sunduğum gibi bir fırsat için pusuya yatmıştı. Peşimden geldiğinde bir maymun gibi ağaca çıktım ve bir saat gibi görünen bir süre boyunca orada oturdum, ancak on dakikadan fazla sürmediğini söyleyebilirim, o ise aşağıda bana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Boğaların sınırlı ilgisi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Orada bir *hafta* kalmış olabilirim. Sonunda ilgisini kaybetti ve uzaklaştı, ben *de* o dönmeden önce uzaklaşmak için o kadar rahatlamış ve telaşlanmıştım ki, ziyaretçi davet etmişim ve onların benden önce evde olma ihtimali gittikçe artıyordu, ağacın tepesinden inerken tüm dikkatimi veremedim ve alttaki bir dalda ayağımı kaçırıp yere düştüm. Sol bacağımın üzerine düştüm ve gerçekten de bacağımın çatladığını duydum. Kendime çok kızmıştım ama daha kötüsü de olabilirdi. Kafamın üzerine de düşebilirdim. Ve bir mucize eseri boğa geri dönmedi, ben de çitlere doğru ilerledim ve olabildiğince hızlı bir şekilde altından geçtim." Yüzünü hızlıca yelpazeledi.

Adam tamamen ona bakıyordu ve aptalca bir şekilde Eğer yeterince uzun süre bakarsa onun mavi gözlerinde boğulabilirdi.

"Umarım," dedi, "randevularınıza daha dakik gitmeyi öğrenmişsinizdir, Leydi Angeline, böylece gelecekte yasak ve tehlikeli çayırlardan geçmeye kalkışmazsınız."

Başını iki yana eğdi ve düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Hikâyeyi seni gülümsetmek için anlattım," dedi. "Ben anlattığımda diğer erkekler kalçalarını tokatlıyor ve neşeyle kükrüyorlar. Kadınlar hayranlarının arkasından titriyor ve neşeli görünüyorlar."

"Merak ediyorum," dedi, "eğer *ölen* kız kardeşiyle ilgili hikayeyi anlatan Tresham olsaydı, hepsi bu kadar güler miydi?"

"Lord Heyward," dedi, "belki de biraz havasızsınızdır?"

Ve işte, yine yapmıştı. Düşünceden önce kelimeler. Ama onları hatırlamak için artık çok geçti.

Burun delikleri hafifçe alevlendi. Kız onu kızdırmıştı, ki bu gerçekten de hiç şaşırtıcı değildi.

Ama bu gözlemini bir hakaret ya da eleştiri olarak algılamamıştı. Adamın biraz kibirli olmasını zerre kadar umursamıyordu. Bu şartlar altında değil. Muhtemelen bu hikâyeyi anlatırken kulaklarını şenlendirdiği başka hiç kimsenin aklına bunun *trajik* bir hikâye olabileceği gelmemişti.

Belki de *kibirli* yerine *ciddi fikirli* sözcüklerini kullanmalıydı. Daha olumlu bir çağrışımı vardı.

"Sizin kelime tanımınıza göre, Leydi Angeline," dedi, "şüphesiz öyleyim. Boğalara saldırma hikâyelerini eğlenceli bulmuyorum. Ya da refakatsiz hanımların hanların içki salonlarında küstah adamlar tarafından saldırıya uğradığı hikâyeleri, gerçi bu tür olayların kulağa son derece eğlenceli gelebileceğini söyleyebilirim. Ya da diğer masum ve şüphesiz yolcuların kullandığı dar bir yolda at arabalarıyla yarışan gözüpeklerin hikayeleri... Yine de bu tür olayların gözüpekliğe hayranlık duyan pek çok erkek topluluğunu eğlendirdiğini söyleyebilirim. *Sıkıcı* olduğum için özür dilemiyorum. Hayat, aylak insanların kendilerini ve başkalarını hoyratlık ya da çapkınlık yaparak tehlikeye atamayacakları kadar ciddi bir iştir."

Angeline ona baktı. Ve

aklına bir şey geldi.

Kardeşi bir curriele yarışında mı ölmüştü? Gözüpek biri miydi?

Rose and Crown'da olanlar için *onu* suçluyor muydu?

Onu o kadar cesurca savunmuş olmasına rağmen mi? Refakatçi olması ya da orada hiç bulunmaması gerektiği için mi?

Boğa olayı için kesinlikle onu suçluyordu. Çünkü o bir randevuya *geç kaldım*.

Azarlayan Tresham ya da Ferdinand olsaydı, hiç kuşkusuz yapacağı gibi, ima edilen eleştiri karşısında öfkeyle kabarabilirdi. Ya da Bayan Pratt.

Ama düşünmek için durdu -nadiren olur- ve bunu yaparken yelpazesini yavaşça salladı.

Eğer o ağaç çayırın o noktasında olmasaydı ya da gerçekten de sol bacağı yerine başının üzerine düşseydi gerçekten de ölebilirdi. Ya da boğa geri gelseydi. O yakışıklı kızıl saçlı beyefendi, eğer orada onun için konuşacak kimse olmasaydı, hanın içki salonunda ona ciddi bir zarar verebilirdi - yine de gerçek bir tehlike altında olacağını *düşünmüyordu*. Ya da adam ondan özür dilemeyi reddetseydi, Lord Heyward avluda eşek sudan gelinceye kadar dövülebilirdi, ama o öyle *düşünmüyordu*.

Ama sadece gözü morarmış olsaydı bile, bu en azından kısmen onun hatası olurdu. Olduğu yerde olmamalıydı.

Lord Heyward'a dikkatsiz, kadınsı olmayan, anlamsız bir geveze gibi görünüyor olmalı. Ve bir de hoyrat.

Yanılıyor muydu?

Bayan Pratt ona tüm kalbiyle katılırdı.

Ama haklı olsa bile, onun için söylenebilecek *tek* şey bu muydu? Kesinlikle hayır. Kendisinin bir parçası vardı ki... Şey, o *kendisiydi*. Onunla ilgili tüm o şeyler çok karışık, kafa karıştırıcı ya da kelimelere dökülemeyecek kadar *derindi*. Hepsini kendisinin bile bildiğinden emin değildi. Bazen kendini hiç tanımadığına inanıyordu. Ama *sadece* düşüncesiz, geveze bir hoyrat olmadığını biliyordu.

Ve tabii bir de görünüşü vardı. Martha Hamelin gibilerle nasıl rekabet edebilirdi ki? Edemezdi. Sadece kendisi olabilirdi.

Tanrım, *şimdi* bütün bunları düşünemezdi. Ve yelpazesi gerçek bir kasırga yaratıyordu.

"Beni onaylamıyorsun," dedi, ki bu muhtemelen çok hafif bir ifadeydi. Ayrıca, ona sıırıslıklam aşık olduğu bir zamanda, bunun farkına varmak da iç karartıcıydı. Sonra birden aklına bir şey geldi, nereden geldiği belli olmayan bir düşünce, adamın Hyde Park'ta nasıl görüldüğünü anımsadı. "Bu sabah seni parkta çamura mı buladım? Dört nala koşmak için oraya gittim çünkü bugünden önce *haftalardır* alışverişten başka bir şey yapmamıştım ve içimde sadece *okyanuslar* dolusu enerji birikmişti. Kraliçeyle tanışacağım ve belki de saray elbisemin kuyruğuna takılıp düşeceğim düşüncesiyle kendimi gerçekten çok gergin hissediyordum. Neyse ki böyle bir şey olmadı ama şimdi bile düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Tresham'ı bulmak için parka gittim ama ata binmek için başka bir yere gitmiş ve adamı kışkırtmıştı. Ferdinand'ın orada olması gerçekten büyük bir şanstı. O olmasaydı doğrudan eve dönmek zorunda kalacaktım ve Marsh, Tresham'ın benimle buluşmayı gerçekten planlamadığını anlayacaktı. Bana sitemle bakacaktı ve ben de kendimi on santim yüksekte hissedecektim. Sana sıçrattım *mi*?"

"Önemli bir şey değildi," dedi.

Evet demenin kibar, dolambaçlı yolu. "Çamur kuruduktan sonra giysilerden çıkar. Umarım sizden hoşlanmadığım izlenimini verecek kadar kötü davranmamışımdır, Leydi Angeline. Hiçbir hanımefendiyi yargılamaya cüret etmem."

Yüzünü yelpazeledi ve ona acıyla gülümsedi.

"Benden *hoşlanmıyor* olsaydınız," dedi, "*bir hanımefendi hakkında hüküm vermeye cüret edemeyeceğimi* söylemek yerine bunu şiddetle reddederdiniz. Benim hakkımdaki fikrinizi değiştirmeniz için sizi ikna edeceğim. Ben artık yokum. Hoyrat gençliğim sona erdi ve bugün bir hanımefendi oldum - zarif, kibar, sağduyulu, sessiz ve bir hanımefendide olması gereken her şey. Baharın geri kalanında, hatta hayatımın geri kalanında *mükemmel* bir hanımefendi olacağım. Bu akşamdan itibaren. En azından bu akşamın şu anından itibaren."

Ona baktı ve birden dudakları köşelerden hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, gözleri neşeyle parladı ve sağ yanağında, ağzına yakın bir yerde küçük bir gamze belirdi. Bu kesinlikle yıkıcı bir gülümsemeydi ya da *neredeyse gülümsüyordu*. Eğer Angeline çoktan oturmuş olmasaydı, dizlerinin bağı çözülecekti.

"Eh," dedi, "belki de bu *kadar* aceleci davranmamalıyım. *Neredeyse* mükemmel olacağım ve siz de başlangıçta beni yanlış değerlendirdiğinizi kabul etmek zorunda kalacaksınız."

"Umarım, Leydi Angeline," dedi, "sizi asla yanlış değerlendirmem, hatta hiç değerlendirmem."

"Ne kadar da sportmence değilsin," dedi. "Bu hiç umursamadığınız anlamına gelir."

Neredeyse gülümsemesi iz bırakmadan kayboldu.

Sözlerinde bir samimiyet iması vardı. Ve neden onunla herhangi bir yakınlık kurmak istesin ki? Esmer bir fasulye sıırına benziyordu, o meyhanede düşüncesizce yalnız kalmıştı, bu sabah Rotten Row'da dörtnala koşarken üzerine çamur sıçratmıştı, az önce dans pistinde kendini rezil etmişti ve ona boğanın hikâyesini ve kendi aptalca davranışlarını anlatmıştı. Ve esmer bir fasulye sıırına benziyordu. Bunu zaten listelemiş miydi? Ve bir şey daha eklemeliydi: Dükün son derece zengin bir kızı olmasını zerre kadar umursamayacak kadar varlıklı ve sosyal açıdan iyi bir konumda olduğuna kuşku *yoktu*.

Beklentileri birdenbire oldukça kasvetli görünmeye başladı. Hayır, *zorlu görünüyordu*.

Ama o anda çok utanmıştı, çünkü adam onun dikkatsizce söylediği sözlere karşılık vermemişti. Gözlerini de ondan kaçırmadı.

Balo salonunun kapılarının yanında, dansçı sırasının bir tarafında beliren bir hareket onu kurtardı. Yeni gelenler. Görünüşe göre

Her zaman bir baloya umutsuzca geç gelen insanlar. Karşılama sırası yıllar önce dağılmıştı.

Yeni gelenler üç beyefendiydi, hepsi de oldukça genç ve oldukça şıktı. O halde, diye düşündü Angeline, burada bulunan tüm genç hanımlar için üç eş daha olmalı. Burada genç hanımların sayısının genç beylerin sayısından daha fazla olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Kuzen Rosalie daha önce bu duruma dikkat çektiğinde ona her zaman böyle olduğunu söylemişti ama bu durum muhtemelen akşam ilerledikçe düzelecekti. Rosalie bunu kastetmiş olmalıydı.

Sonra Angeline'in gözleri büyüdü ve kapalı yelpazesi Heyward Kontu'nun koluna çarparak yere düştü. Üç beyefendiden biri, en uzun boylu ve en yakışıklı olanı, koyu kızıl saçlara ve - oturduğu yerden net olarak görebileceği kadar yakın olmasa da - hafifçe sarkmış göz kapaklarının altında kapüşonlu gözlere sahipti.

"Şuna bakar mısınız?" dedi. "Adamın *cesaretine bak.*"

Başını çevirerek balo salonunun kapısına doğru baktı. "Windrow?" dedi. "Sanırım senin kim olduğunu bilmiyor, Leydi Angeline, bir saat öncesine kadar benim bildiğimden daha fazla. Belki öğrendiğinde utanır. Belki de utanmaz."

"Windrow?" dedi.

"*Lord Windrow,*" dedi. "Sanırım onun kardeşinizin arkadaşlarından biri olduğunu keşfedeceksiniz."

"*Hangi kardeş?*" diye sordu.

"Tresham Dükü," dedi ona dönerek. "Ama dostların kardeşlerine gereken saygıyı göstermesi gerekir. Eğer onun cezalandırıldığını görmek istiyorsanız, Tresham'ın kulağına söyleyeceğiniz bir söz bu isteğinizi yerine getirecektir."

Yelpazesini adamın kolundan kaldırdı ve dikkatini tekrar ona verdi.

"Cezalandırıldı mı?" dedi. "Sanırım o zaman çok etkili bir şekilde cezalandırıldı. Kaybetse bile dövüşmekten zevk alırdı, ki seni zayıf ve korkak biri olarak yargılamakla büyük bir hata yaptığı için bunu yapabileceğini söyleyebilirim. Yine de kendini bir *erkek* gibi hissedirdi. Ama siz bir *centilmen* olarak ona meydan okudunuz ve onu *özür dilemeye* zorladınız. Son sözlerindeki kabadayılığa rağmen oradan ayrıldığında kendini iyice aşağılanmış hissettiğini söyleyebilirim."

Ve göz kırpması.

Set sona eriyordu. Angeline'in değerli yarısı da öyle.

Heyward Kontu ile bir saat. Zaten bunun bu akşam için onunla son görüşmesi olacağından da şüphesi yoktu. Ne utanç verici. Ne kadar üzücü.

Hayatının en heyecanlı gecesinin geri kalanının tamamının önünde uzanması dışında. Ve hayatının geri kalanında Kont'un ilgisini, kur yapmasını ve evlenme teklif etmesini sağlamak zorundaydı.

"Seni Leydi Palmer'ın yanına geri götüreceğim," dedi, ayağa kalktı ve elini uzattı - bu kez kolunu değil, elini. "Bir sonraki eşiniz sizi talep ettiğinde onun yanında olmak isteyeceksiniz. Yeniden dans etmeye hevesli olduğunuzu söyleyebilirim - yani dans *edebilen* biriyle. İsterseniz *sol* ayağınızı tekrar yere koyabilirsiniz. Sanırım artık iyice dinlenmiştir. Umarım *sağ* ayağınız daha iyi hissediyordur."

Oh, fark etmişti. Ne kadar utanç verici! Ve onun ne yaptığını biliyordu. Ama onun nedenini yanlış mı anlamıştı? Böyle beceriksiz, odun gibi bir adamla dans etmek zorunda kalmamak için tökezleme numarası yaptığına mı inanmıştı? Bunu ona soramazdı, değil mi?

"Kesinlikle bütün gece dans edeceğim," dedi ayağa kalkıp onun uzattığı kolu tutarken. "Bunu yapacağım çünkü bazı beyler benimle dans etmek istediklerini belirttiler bile. Ve tabii ki dansa bayıldığım için. Ama sizi temin ederim ki Lord Heyward, başka hiçbir setten bu seferkinin yarısı kadar bile zevk almayacağım."

Peki *bu* nasıl açık bir flörttü?

"Size hizmet edebildiğim için çok mutluyum, Leydi Angeline," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

Ah, yanlış anlamıştı. Ve şimdi onun yalan söylediğini düşünüyordu. Eli onunkinin altında sıcak ve sabitti.

Adamın parfümü kadının duyularını sardı.

Aşık olmak tamamen hoş bir duyguydu, diye düşündü, her ne kadar bunu mutlu bir sonuca ulaştırmak hayatının en büyük mücadelesi olacak olsa da.

Yine de, eğer bir zorluk teşkil *etmiyorsa*, bir şey sahip olmaya değer miydi?

Bölüm 6

"Umarım Leydi Angeline bileğini ciddi bir şekilde incitmemiştir," dedi Edward'ın annesi set bittikten sonra. "Ama bu konuda çok cesur ve ağırbaşlı davrandı ve dansın devam edebilmesi için kendini pistten kaldırmaya çok hevesliydi. Çoğu genç kız o anı çok abartır, feryat eder, bayılır ve ortalığı velveleye verirdi. dans pistinden çıkarılmayı talep etmeden önce."

"Ve bugünlerde pek çok kızın olduğu gibi sessiz ve yavan değil, değil mi?" Alma ekledi. "Seninle canlı bir sohbe te girişti, Edward. Önemli bir adamın karısının mantıklı bir şekilde sohbet edebilmesi önemlidir."

Mantıklı mı?

Lorraine iç çekerek, "Çok güzel bir boyu var," dedi. "Kıskançlık derecesinde imreniyorum. Aslında ilk başta düşündüğüm den daha güzel. Sanırım yüz hatlarından çok ifadesinden kaynaklanıyor. Oldukça ışıltılı. *Sadece* Tresham Dükü'nün kız kardeşi olduğu için değil, talipleri tarafından kuşatılacak."

"Edward," dedi Juliana, yelpazes iyle onun koluna dokunarak, "Bayan Smith- Benn kızıyla birlikte bize doğru geliyor. Annesi Lord Blacklock'un kızı, biliyorsun."

Edward, balo daha bir saatini bile doldurmadan hayatının gerçekten değiştiğini fark etti. Özgürlük ve rahatlama, açılış seti sona erdiğinde umduğu gibi gelmemişti. Çünkü artık gerçekten de çok seçkin biriydi ve bu büyük evlilik pazarıydı. Ve henüz sezonun başındayken harekete geçmeyen biri, daha sonra en iyi ödülleri n çoktan kapılmış olduğunu görebilirdi. Ya da öyle uyarılmıştı. Ve elbette bu her iki yönde de işliyordu. Eş arayanlar sadece erkekler değildi.

Annesi, kız kardeşleri ve baldızının ona başka eşler bulmak için çaba göstermelerine bile gerek yoktu. Kendisine bir eş seçmek için etrafına dikkatle bakması gerekmiyordu. Eunice'i bulma şansı yoktu. Ya da kart odasına sıvışmak için. Annelerinin eşlik ettiğ i genç bayanlar *ona* kur yapmaya geliyorlardı. Genellikle kadın akrabalarıyla konuşmak için geliyorlardı.

ve o da kendisinden bekleneni yaptı - genç bayanı dansa kaldırdı. Her şey endişe verici derecede kolaydı.

İkinci sette sarışın olan Bayan Smith-Benn ile dans etti, mavi gözlü, narin küçük güzelle, üçüncüsü hafif çıkık dişleri olan yakışıklı bir esmer olan Bayan Cartwright'la ve dördüncüsü de çilleri olmasına rağmen oldukça güzel olan ve bolca gülümseyen Leydi Fiona Robson'la. Dans pistinde, sadece kendini aptal yerine koymadığı anlamına gelse bile, kendini yeterince iyi idare etti. Ve her üçü de onunla dans etmemek için yaralanmış numarası yapmayacak kadar kibardı. Hiçbiri boğalara saldırmakla ilgili gevezelik etmedi ya da sorumsuzca aptallıklar karşısında eğlenemediğinde o n a *hava*i demedi.

Gerçekten... *havasız*.

Lord Heyward, belki de biraz havasızsınızdır?

Haklı olması, yaptığı terbiye ihlalini mazur göstermiyordu. Özellikle de bunu, *hangi* bileğini burktuğunu hatırlayacak kadar iyi gizleyemediği sahte bir yaralanmayla yapmışsa.

Edward'ın işleri kendi istediği gibi yönlendirmesi ve Eunice'i aramak için zaman bulması için akşam yemeği dansı gerekiyordu. Bunu Leydi Fiona'yı annesinin yanına döndürerek ve hemen ailesinin yanına dönmeyi ihmal ederek yaptı. Görevini yeterince uzun süre yapmıştı. Bir molaya ihtiyacı vardı. Ve kimse onu suçlayamazdı. Hâlâ balo salonundaydı. Hâlâ bir ortak alıyordu.

Eunice'i bir kez dans ederken görmüştü. Ama gecenin büyük bir bölümünü teyzesiyle oturarak ve hepsi de muhteşem bir şekilde süslenmiş, tüyleri ve mücevherleri parıldayan bir grup yaşlı hanımla sohbet ederek geçirmişti. Eunice yaklaştığında hepsi de aynı memnun ifadelerle ona doğru döndü.

"Ne kadar güzel bir akşam Lord Heyward," dedi Leydi Sanford. "Balo salonunun ihtişamına rağmen daha önce burada bir baloya ev sahipliği yapmadığı bilinen Tresham Dükü için büyük bir zafer. Ne büyük bir israf! Ve Leydi Angeline Dudley de ne yazık ki uzun boylu olmasına rağmen çok iyi görünüyor, zavallı hanımefendi."

"Ve ancak esmer olarak tanımlanabilecek bir teni vardı," diye ekledi Bayan Cooper. "Eğer yaşasaydı, görünüşü zavallı annesi için ağır bir sınav olurdu."

"Lord Heyward'ı gücendirmiş olacağız," dedi Edward'ın tanımadığı bir hanım.

dedi, ona küstahça gülümseyerek. "Açılış setinde Leydi Angeline ile dans etti ve belki de ona özel bir ilgisi vardır."

"Onu oldukça güzel buluyorum," dedi. "Ancak, odadaki tek güzel bayan o değil. Bayan Goddard, bir sonraki sette benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Eunice ayağa kalkarken teyzesi ona zaferle, diğer hanımlar da ilgiyle bakıyordu. Elini onun elinin üstüne koydu.

"Zavallı Edward," dedi onlar uzaklaşırken. "Seni teklifin için tutmayacağım. Benimle gerçekten *dans* etmeni beklemeyeceğim. Burası dayanılmaz derecede havasız, değil mi?"

"Benimle terasta yürür müsün?" diye sordu umutla. "Size ne kadar minnettar olacağımı anlatamam."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Ve orada," diye sordu, "odadaki *diğer* güzel hanımlardan biri olduğumu mu ima ediyordunuz? Heyward Kontu olmak size gurur verici bir dil kazandırmış."

Üzerinde ne modaya uygun ne de modası geçmiş, ne yeni ne de eski, ne güzel ne de çirkin olan açık mavi bir elbise vardı. İnsanın bir düzine almaya niyeti olmadığına ve seçtiği elbisenin gittiği her yerde tanınacak kadar belirgin olmasını istemediğinde satın alabileceği türden bir elbiseydi, diye düşündü. Pahalı bir elbise değildi - babası olağanüstü varlıklı olmasa da para sıkıntısı çekmiyordu. Mücevher ya da başka bir süs takmıyordu. Kahverengi saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı, şakaklarına ve boynuna doğru kıvrılan birkaç lüle ise ciddiyet izlenimini yumuşatıyordu. Orta boylu, ince yapılı ve hoş bir vücudu vardı. Gri gözlerinin parlak zekâsıyla daha da güzelleşen güzel bir yüzü vardı.

"Sadece ima etmiyordum," dedi. "*Belirtiyordum.*"

"O halde teşekkür ederim," dedi açık Fransız pencerelerinden birinden geçip terasa çıktıklarında. "Leydi Angeline Dudley hakkında oldukça haklıydınız. Gerçekten de çok güzel bir kadın, ama sanırım onun kişiliğini parça parça ele alırsak her türlü kusurunu sıralamak mümkün. Herkes için geçerli olduğu gibi. Saf güzellik diye bir şey yoktur. *Onun* güzelliği dışarıdan çok içeriden geliyor. Onu sadece bir kadın gözüyle görüyorum elbette, ama bana öyle geliyor ki, erkekler için diğer kadınlardan çok daha çekici bir hanımefendi. Haksız mıyım?"

Yürümeye başladıklarında ona baktı. Neredeyse her

Başka bir bayan olsa, sorusunda gizli bir neden olduğundan şüphelenirdi; aslında Leydi Angeline'ı hiç de çekici bulmadığını, ama karşı konulmaz bir şekilde çekici bulduğunu söylemek istiyordu. Eunice'in böyle bir amacı olmadığını biliyordu.

"Onu çok güzel buluyorum," dedi. "Ama o çok anlamsız, Eunice. Benim gibi beceriksiz bir adamla dans etmek zorunda kalmamak için bileğini kasten çevirdi. Onun için getirdiğim tabureye yanlış ayağını koyduğunu kaç kişi fark etti merak ediyorum."

"Ah," dedi ve ona dönüp baktığında gözlerinde b i r parça eğlence vardı. "Ben yapmadım. Ama ne kadar da dikkatsiz."

"Sonra da geçen yıl kızgın bir boğanın saldırısından kurtulmak için ağaca tırmandıktan sonra bacağını nasıl kırdığını anlatarak kulaklarımı şenlendirdi," dedi. Bilerek onun çayırından geçiyordu çünkü gelecek olan bazı ziyaretçilere geç kalmıştı. Bu hikayeye *gülmemi* bekliyordu."

"Kabul etmelisiniz *ki*," dedi, "bu oldukça komik."

Birden aklına Leydi Angeline Dudley'nin bir çayırda geçip bir ağacın gövdesine tırmandığı ve peşinde bir boğanın olduğu bir görüntü geldi. Kelimelere değil de resimlere döküldüğünde oldukça komik olduğunu düşündü. Ve kadının lehine olan bir şeyi kabul etmek zorundaydı. Kendisine gülmekten çekinmiyordu. Çoğu insanın yapmaya meyilli olduğu en son şeydi bu.

"Ah, sanırım öyle," dedi, "eğer boğa tarafından ya da daha sonra ağaçtan düşerek ölmüş olabileceği gerçeğini göz ardı edersek."

"Ama o zaman bu hikayeyi sana ya da bir başkasına anlatmıyor olacaktı," dedi çok mantıklı bir şekilde, "ve mizahi olup olmadığı sorusu ortaya çıkmayacaktı."

"Sanırım değil," dedi. "Bu sabah Hyde Park'taydı Eunice, ben Headley ve Paulson'la erkenden oraya giderken. Oraya tek başına ya da ona eşlik eden bir seyisle geldi ve tesadüfen erkek kardeşiyle karşılaştı - diğer erkek kardeşiyle, Lord Ferdinand Dudley, Tresham'la değil. Ağabeyi başka adamlarla birlikte oradaydı ve o da çamura rağmen onlarla birlikte Rotten Row boyunca dörtnala koşmaya başladı. Ve hayatımda gördüğüm en cafcıflı şapkayı takıyordu. İçinde *olmayan* bir renk icat edilmiş olsaydı, çok şaşıırırdım."

"En azından bir damat almış," dedi taş korkuluğa yaslanarak durduklarında ve bahçeye doğru bakmaya başladıklarında,

Ağaç dallarından sallanan birkaç lamba tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyordu.

Eunice'in onu gerçekten havasız olduğuna ikna etmesi mi gerekiyordu? Ama gerçekten de, o sırada resmi olarak dışarıda bile olmayan genç bir bayanın kendini bu kadar teşhir etmemesi gerekirdi. Kardeşi dışında o adamlardan herhangi birini *tanıyor* muydu ki? Ama Eunice her zaman karşısındakinin en iyi yanını görürdü. Az önce birlikte oturduğu o tekiilere hiç benzemiyordu. Zavallı Eunice. Sosyal etkinliklerden hoşlanmamasına şaşmamalı.

"Edward," dedi, "bence ona gerçekten kur yapmalısın."

"Ne?" dedi, ona bakmak için başını iki yana sallayarak.

"Onun çok büyük bir önemi var," dedi. "Sadece etrafınıza bakmanız yeterli. Bu akşam burada olmayan çok sayıda *Ton* üyesi olduğundan şüpheliyim. Bunun nedeni de buranın Dudley House, ev sahibinin de Tresham Dükü olması ve balonun da yeni evlenen ve artık bir koca bulmaya hazır olan kız kardeşinin onuruna düzenleniyor olması."

"Ama, Eunice-"

Bitirmesine izin vermedi.

"Ve oldukça sevimli, hayat dolu ve eğlenceli biri," dedi. "Belki de sizin hayatınızda eksik olan niteliklere sahip."

Bir an için sessizliğe gömüldü.

Sesini yeniden bulduğunda kararlı bir ifadeyle, "Bunlar olmadan da gayet iyi yapabileceğim özellikler," dedi. "O bir *Dudley*, Eunice. Tresham onun *erkek kardeşi*. Hatırlarsan Maurice'in en yakın arkadaşlarından biriydi. En az birbirleri kadar vahşi ve sorumsuzlardı. Maurice öldüğünde Tresham'a karşı yarışıyordu."

"Leydi Angeline Dudley, senin Maurice olmadığın kadar Tresham Dükü değil," diye belirtti. "Dürüst olmak gerekirse Edward, Dük hâlâ bekâr bir adam ve hâlâ genç, muhtemelen senden daha yaşlı değil. Evlendiğinde nasıl davranacağını kim bilebilir? Tamamen değişebilir. Birçok erkek değişir, bilirsın, özellikle de eşlerine düşkünlerse. Kardeşiniz ne yazık ki evlilikle düzelecek *gibi görünmüyor*. Ama onun yerinde olmadığımız için onu yargılamamalıyız. Sanırım yargılamaya benden daha çok hakkınız var. Ama *o seni* değiştirdi, Edward, ya da en azından senin üzerinde güçlü bir etkisi oldu. O ne kadar vahşileşirse, sen de o kadar zıt uçlara kayıyordun. Belki de senin için en iyi yer orası değildir. Aşırılıklar genelde iyi değildir. Onun gibi bir koca olmamakta kararlı olduğunu biliyorum ama belki de..."

Durdu. Onun *hatalı* olduğunu mu söylüyordu? Daha az olması gerektiğini mi?

görev ve sağduyu ve ... ve sade *ahlak* konusunda endişeli misiniz? Kesinlikle hayır. Eunice değil!

"Belki?" diye sordu.

"Ah, boş ver," dedi. "Ama bence onunla evlenmeyi ciddi olarak düşünmelisin, Edward."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Hâlâ *seninle* evlenmek istiyorum," dedi. Ve birdenbire gerçekten de çok istedi. Daha fazla gecikmeden. Özel izinle. O zaman rahat ve güvende olacaktı.

İç çekti.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü," dedi usulca, "ve hala... ona yaslanmak *rahatlatıcı* olurdu. İnsan tamamen özgür olunca kendini biraz eksik hissediyor. Ama ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum, Edward. Senin artık Heyward Kontu olman ikimiz için de büyük bir fark yaratıyor. Bizi kayıtsızlığımızdan kurtardı. Ama belki de öyle olması gerekiyordu."

"Kendimi *seninle* evlenemeyecek kadar önemli gördüğümü mü düşünüyorsun?" dedi sert bir sesle.

"Öyle bir şey düşünmüyorum," dedi bahçenin karanlığına gülümseyerek. "Ah, Edward, *senin* o kadar vefasız olmadığını *biliyorum*. Ama belki de *senin* benim için fazla önemli olduğunu düşünüyorum. Gerçi *önemli* demek pek doğru olmaz."

"Ben değişmedim," diye itiraz etti.

"Evet, var," dedi üzüntüyle. "Kendinde değil belki ama... kim olduğun konusunda. Sen *Heyward Kontu*'sun Edward ve bu unvan seni değiştirmeye zorladı. Olması gerektiği gibi. Sen hiçbir zaman görevden kaçmadın."

Döndü ve açık Fransız penceresinden, setlerinin son dansının yapılmakta olduğu balo salonuna doğru görmeyen gözlerle baktı. Kendini son derece mutsuz hissediyordu. Onu, evlenmeyi düşündüğü tek kişinin o olduğuna, huzur, arkadaşlık ve rahatlık bulacağına güvenerek evlenmeyi düşünebileceği tek kişinin o olduğuna nasıl ikna edecekti?

Huzur, arkadaşlık ve rahatlık mı?

Evlilikten mi?

O halde umulacak başka bir şey yok muydu?

Ve güvenlik. Bu kelime de birkaç dakika önce aklıma gelmişti.

Güvenlik mi?

Evet, bir evlilik güvenli olmalı, değil mi?

Görmeyen gözleri odaklanınca düşünce silsilesi aniden kesildi. Keskin bir şekilde.

"Ah, diyorum," dedi.

"Ne?" Eunice de balo salonuna bakmak için döndü.

"Bütün o safralar arasında," dedi. "*Windrow* onunla dans ediyor." "*Windrow* mu?" dedi kadın. "Dans etmek-?"

Ve ona Londra'ya giden yolda yaşananları, birkaç gereksiz ayrıntı dışında tümüyle anlattı. Örneğin bu versiyonda Leydi Angeline Dudley sadece meyhanenin penceresinde duruyordu.

"Çok tipik bir davranış," dedi Eunice sözlerini bitirdiğinde, "çok kötü davranan bir bayanı daha kötü davranan bir beyefendiden korumak için kendi güvenliğinizi riske atmanız. Özellikle de onu tanımiyorken. Ama özür diledi. Bir beyefendiye yakışmayan bir davranışta bulunmasını tamamen mazur göstermese de, içinde *biraz* nezaket kaldığını söyleyebilirim."

"Ve şimdi onunla *dans ediyor*," dedi. "Ve onu süzüyor. Ve benden başka kimse bunun ne kadar çirkin olduğunu bilmiyor. Hiç mutlu görünmüyor."

Ya da belki de bunu hayal ediyordu. Gülümsüyordu.

Eunice, "Bu da onun için çok önemli," diye onayladı. "Leydi Palmer onun refakatçisi. Çok düzgün bir hanımefendi. Bununla birlikte, ilgili bilgi olmadan, Leydi Angeline'in set için elini istemeye geldiğinde onu onaylamayı reddetmeyi bilemezdi."

"Ve Tresham," dedi dişlerinin arasından, "onun *arkadaşı*. Böyle köhne arkadaşlardan oluşan koca bir ordusu var."

"Ama dürüst olmak gerekirse, Edward," dedi, "Lord Windrow'un kız kardeşine bir handa yaklaşp hakaret ettiğini bilseydi, ona hiç de dostça davranmazdı."

Edward'ın burun delikleri alevlendi. Ama elbette balo salonuna girip Windrow'un Leydi Angeline Dudley'den uzaklaşmasını ve daha fazla uzatmadan Dudley Evi'ni terk etmesini *isteyemezdi*. Ya da beyaz bir ata binip, bir elinde parıldayan bir kılıç sallarken, diğer eliyle Leydi'yi eyerine bindirip güvenli bir yere götüremezdi. Bu onu ilgilendirmezdi. Windrow'un ona ne söylediğini Tanrı bilirdi ama kadın bu gece zarar görmekten kurtulmuştu. *Bir şeyler* söylüyordu.

"Set neredeyse bitmek üzere," dedi, "ama bu *akşam yemeği dansı*. Onu akşam yemeğine götüreceksin, Eunice."

"Büyük bir olasılıkla," dedi, "adam çok üzgün bir şekilde özür diledi."

Bu gece tekrar, artık onun kim olduğunu ve onu affettiğini bildiğine göre, gerçi ben onun yerinde olsam bunu kesinlikle yapmazdım. En azından kolay kolay. Kesinlikle süründürülmeliydi. Belki de hem dansın hem de akşam yemeğinde onun yanında oturma ihtimalinin tadını çıkarıyordur."

Bu gerçekten de mümkündü, diye kabul etti Edward. Ne de olsa o narin bir çiçek değildi. Tam tersi. Gerçekten de kardeşleri kadar derme çatmaydı, gerçi belki de bu biraz insafsızlıktı. Belki de Windrow'u tekrar gördüğüne sevinmişti. Gerçi balo salonunun kapısında onu ilk gördüğünde çok öfkelenmişti, diye hatırladı.

Müzik sona erip balo salonundan gelen sesler yükseldiğinde ve konuklar neredeyse hep birlikte kapılara ve ötesindeki yemek salonuna doğru döndüğünde Eunice, "Ve belki de değil," dedi. "Ve sırf yaygara koparamayacak kadar kibar olduğu için savunmasız kalmaya zorlanmamalı. Gel, Edward. Onları takip edeceğiz ve mümkünse masalarında bir yer tutacağız. *Senin yanında* küstahlık etmeye cesaret edemez. Gerçekten de, kendinden utanacağını umuyorum."

Windrow, Rose and Crown'daki sümüklü korkakla göz göze gelir gelmez dans ayakkabılarının içinde titreyecekti, diye düşündü Edward hayıflanarak. Ve bu gerçekten onun işi *değildi*. Ya da Eunice'in. Onu Windrow'un elli adım yakınında istemiyordu.

Ama kadın adamın koluna girmiş ve onu kararlı bir şekilde yemek odasına doğru çekiyordu.

İLK SETİN ARDINDAN Angeline akşam yemeği dansına sıra gelmeden önce iki genç beyefendi ve daha yaşlı bir beyefendiyle -en azından bir markiyle- dans etti. Her anın tadını çıkarmıştı, hatta markinin, nefesi gittikçe daha çok duyulur hale gelirken ve korsesi gıcırdayarak kendisini ona iltifat etmek zorunda hissetmesine rağmen. Diğer konuklarla konuşabildiği setler arasındaki kısa aralıklardan da keyif almıştı. Leydi Martha Hamelin ve Maria Smith- Benn ile birkaç hareketli dakika geçirmiş ve bunun sonucunda ertesi gün Hookham Kütüphanesi'ni birlikte ziyaret edeceklerdi.

İki yeni arkadaşı vardı.

Heyward Kontu'nun

akşam yemeği dansına davet etti. Bir beyefendinin bir hanımefendiyle bir akşamda iki kez dans etmesinin istisnai bir durum olmadığını biliyordu - Kuzen Rosalie ona böyle söylemişti. Ama bir kızın sosyeteye takdim balosunda herkesin onunla dans etmek istemesi, özellikle de kız zengin ve iyi bağlantıları olan biriye, ender rastlanan bir durum olmalıydı. Ve Lord Heyward'ın onu onaylamadığını biliyordu. Tanrı aşkına, onu suçlayabilir miydi? Sevgi dolu bir şekilde de olsa ona *kibirli* demişti. Ancak Lord Heyward bu sevgiyi fark etmemiş olabilirdi, belki de böylesi daha iyiydi. Ve kazanın kasıtlı olduğunu biliyordu. Bunu, onunla dans ederken görölmekten utandığı için yaptığına inanıyordu.

Her neyse, *umuyordu*. Onunla dans edebilse, hayır, terasta dolaşabilse ve sonra da akşam yemeğinde onunla oturabilse, hayatının en güzel gününün en güzel sonu olurdu. Belki de kendini onun gözünde biraz olsun affettirme şansı olurdu. Onunla sohbet edebileceğı mantıklı bir konuyu önceden düşünmeliydi. Son zamanlarda hiç iyi kitap okumuş muydu? Hiç mi? Ona yarın kütüphaneye abone olacağını çünkü iyi bir okuma materyaline *açlık* çektiğini söyleyebilirdi ve o da ona daha önce okumamış olabileceğı bir şey önerebilir miydi?

Ve sonra çifte hayal kırıklığı başladı, ama aslında bunlardan biri hayal kırıklığından çok öfke gibiydi. Önce Lord Heyward'ın son eşini de annesinin yanına getirmesini ve ardından balo salonunun çevresinde ona doğru ilerlemeye başlamasını izledi. Yol boyunca bir grup hanımla konuşmak için durdu ve bir dakika kadar sonra onlardan uzaklaştığında, içlerinden birini -en *gencini*- koluna takıp terasa doğru götürmeye başladı.

Angeline bu bayanı tanıımıyordu, ancak kabul sırasında onu selamladığını hatırlıyordu. Anons edilen her ismi, hatta çoğunu hatırlamak imkânsızdı. Hatta *bazılarını* bile. Maria Smith-Benn'in ve Leydi Martha Hamelin'in isimlerini hatırlıyordu çünkü her ikisiyle de daha önce sarayda tanışmış ve hoşlanmıştı. Ve elbette Heyward Kontu'nun, Heyward Kontesi'nin ve dul eşinin isimlerini de hatırlıyordu. Ve Kuzen Leonard, Lord Fenner, çünkü o Rosalie'nin kardeşıydı ve Angeline onunla yıllar önce Rosalie'nin düğününde tanışmış olmalıydı. Bir de Ferdinand'ın bu sabah onunla birlikte ata binmiş olan ve Angeline'in bu akşam hiç sormadan adlarını hatırladığı birkaç arkadaşı vardı. Hepsi bu kadardı. Önümüzdeki günlerde daha fazla çaba göstermeliydi. Her gün bir isim ezberlemeye çalışmalıydı.

gün. Hayır, on isim desek daha iyi olur.

Bu mümkün müydü?

Ve sonra ilkinin hemen ardından diğer büyük hayal kırıklığı, daha doğrusu *öfke* geldi. Tresham'la birlikte yürüyen Lord Windrow, sanki bu akşama kadar onu hiç görmemiş ve kucağına oturup bir etli börekle bir bardak birayı onunla paylaşmasını *hiç* önermemiş gibi sıcak bir ifadeyle gülümseyerek kadının önünde durdu.

Hatırladığı etkileyici fiziği, mum ışığında bakır gibi parlayan koyu kızıl saçları, yakışıklı yüzü ve evet, tembel göz kapaklarının altında hafifçe kapanan yeşil gözleri vardı. Birisi bir keresinde Angeline'in *kulağına yatak odası gözlerini* çağrıştıran bir terimden söz etmişti. O kişi, her kimse, bunu kastetmiş olmalıydı.

Lord Windrow'un yatak odası gözleri vardı. Şüphesiz onları kadın katili gözleri olarak düşünüyordu. Erkekler çok aptal olabiliyor.

"Rosalie, Angeline," dedi Tresham, "sizi tanıştırmamı isteyen Lord Windrow'u takdim edebilir miyim? Kuzenim Leydi Palmer, Windrow ve kız kardeşim Leydi Angeline Dudley."

Adam Rosalie'ye yaltaklanıp elini öperken Angeline elinden gelse öfkeden patlayacaktı. Sonra Angeline'e döndü ve bir erkeğin arkadaşının genç kız kardeşine göstermesi gereken saygıyla eğilip tekrar gülümsedi. *Onun* elini öpmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"İzninizle hanımefendi, eğer çok geç kalmadıysam," dedi Rosalie'ye çok doğru bir şekilde hitap ederek, "Leydi Angeline Dudley'i bir sonraki sete götüreceğim. Bunu büyük bir onur olarak kabul edeceğim. Tresham benim özel bir arkadaşımdır."

Angeline bunun pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Ağabeyinin, bir hanın içki salonunda tek başına duran bir kadınla karşılaştığında, onu kucağına alıp ikramlarını paylaşmayı teklif edeceğini hayal etmek için hayal gücünü zorlamak gerekmiyordu. Lord Windrow'u açıkça reddetmeyi düşündü. Ancak Lord Windrow bu teklifi ona yöneltmemişti. Ondan sanki kendi başına var olmamış gibi *bahsetmişti*.

Rosalie giderek daha da telaşlanıyordu. Dans yeniden başlamak üzereydi ve Angeline bütün akşam boyunca ısrarla akşam yemeği dansını isteyen herkese ayırmayı reddetmişti. Rosalie az önce, bu zamana kadar çoğu beyefendinin zaten müstakbel bir partneri olduğunu ve Angeline'in de

kendi mezuniyet balosunda bir duvar çiçeği olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hem de akşam yemeği dansında. Görünüşe göre, bir genç kız için bundan daha kötü bir sosyal felaket olamazdı. Elbette Angeline, Heyward Kontu'nun gelip seti istemesini umutsuzca bekliyordu.

"Leydi Angeline'in çok memnun olacağından eminim," dedi Rosalie başıyla onaylayarak ve hiç şüphesiz içini çekerek.

Tresham kendi partnerini aramak için uzaklaştı. Şimdiye kadar her sette dans etmişti, görevine gösterdiği titizlik onu *öldürüyor* olmalıydı ama aynı zamanda seçtiği partnerlerini ve annelerini sevinçten havalara uçuruyordu.

Angeline hiç memnun değildi. Ama olay çıkarmaktan başka ne yapabilirdi ki? Bu akşam bileğini çevirdiğinde bunu zaten bir kez yapmıştı. Eğer Lord Windrow'u ağabeyinin tüm misafirlerinin önünde terslerse, sadece bir hafta değil, önümüzdeki *on yıl* boyunca Londra'daki misafir salonlarında konuşulacaktı.

Elini adamın koluna koydu ve o handa ona karşı takındığı soğuk ve mağrur tavrına benzer bir tavır takınmakla yetindi.

"Ah, güzelim," diye mırıldandı onu yere yatırırken ve başını onunkine biraz daha yaklaştıracak kadar küstahlaştı. "Seninle yeniden tanışmanın bir zevk olacağını söylemiştim ama bunun ne kadar büyük bir zevk olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tresham'ın *kız kardeşi*."

"O handa bana ne söylediğini bilseydi burnunu dümdüz eder, tüm dişlerini boğazına dizer ve iki gözünü de karartırdı," dedi.

"Tanrım, evet," diye kabul etti. "*Ve* vücudumdaki her kaburga kemiğini kırar. *Eğer* başlamadan önce iki bacağımı da topallatmayı ve ellerimi arkadan bağlayıp beni bir direğe bağlamayı başarırsa tabii. Ve eğer gözlerimi bağladıysa."

Erkekler ve onların aptalca övünmeleri!

"Bilmiyordum," dedi acıyla. "Seni daha küçük bir ölümlü sandım."

Kadın ona soğuk bir kibirle baktı ve adam kıkırdadı.

"Herhalde," dedi, "iki gözüm de körmüş. Belki de o sümüklü korkağın beni hatamdan haberdar etmek için orada olması iyi oldu."

"Lord Heyward bir korkak *değil*," dedi. "Hiçbir şey onu sizinle yüzleşmeye ya da beni savunmaya zorlamadı. Kimliğimi sizin bildiğinizden daha fazla bilmiyordu. Ve siz gittiğinizde, hiçbir şey onu

yolunuzu kesip özür dilemeniz için ısrar etti." Ona sırtıttı.

"Belki de hem aptalın tekidir," dedi, "hem de sümüklü bir korkaktır."

Sanki az önce ekşi bir üzüm yutmuş gibi dudaklarını büzdü. Onunla herhangi bir tartışmaya girmeyecekti. Söyleyeceğini söylemişti.

"Ben salona girdiğimde onunla birlikte oturuyordunuz, ne yazık ki geç kaldınız," dedi. "Bana açılış setinin yarısında bileğinizi burktuğunuz ve setin geri kalanında oturmak zorunda kaldığınız söylendi. Bu kadar çabuk ve tamamen iyileşmiş olmanıza çok sevindim. Yoksa sakatlık *uygun muydu*? Adamın sanki iki tahta bacağı varmış gibi dans ettiğini fark ettim."

"Lord Heyward'la *oturuyordum* çünkü öyle yapmak istiyordum," dedi ona.

Müzik onu daha da ciddi bir sıkıntıdan kurtardı ve sete doğru ilerlediler. Neyse ki, dans figürleri onları zamanın çoğunda ayrı tutuyordu ve konuşma şansı çok azdı. Kulak misafiri olmadan onunla konuşabildiğinde, ona abartılı iltifatlar yağdırdı, ancak bunlar Exwich Markisi'nin daha önce olduğundan çok daha kasıtlı olarak eğlendiriciydi.

Onu güldürmeye çalışıyordu. Onu güldürmeye çalışamazdı çünkü dans başladığında o zaten bunu yapıyordu. Seyircilerin bir terslik olduğunu fark etmeleri mümkün değildi. Söylenti değirmeni, onun ani huysuzluğunu açıklamak için uygun bir şekilde korkunç bir hikaye uydurma fırsatına atlayacaktı.

Heyward Kontu'nun hâlâ terasta olduğunu iç çekerek fark etti. Hâlâ mavili kadınla birlikteydi. İkisi de taş korkuluklara dayanmış, sanki birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş gibi ciddiyetle konuşuyorlardı.

Angeline bir kıskançlık dalgası hissetti. Keşke...

Sonra bunun bir *akşam yemeği* dansı olduğunu ve kendisinden Lord Windrow'la birlikte oturup ona karşı nazik olmasının beklendiğini hatırladı. Ve ona *gülümsemesi*.

Hayat bazen çok zorlayıcı olabiliyordu. Kesinlikle *ağlayabilirdi*.

Ama yine de hayatının en heyecanlı gününü yaşıyordu. Ve aslında, öfkesini görmezden gelirse, partnerinin tamamen aptalca bir şekilde oldukça eğlenceli olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Ve zarif bir dansçıydı.

Tresham'a çok benziyordu, tabii ki. Ve Ferdinand'a. Ve Ferdinand'ın bu sabah onunla birlikte ata binen arkadaşlarının çoğuna. Böyle adamların bir türü vardı; dikkatsiz, sığ, eğlenceli. Ve gerçekten hiç ama hiç tehditkâr değillerdi.

Lord Windrow'dan hiç korkmuyordu. Aslında hiç de korkmamıştı. Sadece onun pohpohlamalarına hiç ilgi duymuyordu ve hem Kuzen Rosalie'nin hem de Tresham'ın önünde kendisiyle dans etmeyi teklif etme küstahlığını göstermesine hâlâ kızgındı. Bu alçakçaydı. *Çok alçakça.*

O mavili kadın kimdi?

Bölüm 7

Bu iyi bir fikir *değil*, diye düşündü Edward. Leydi Angeline Dudley'nin kiminle dans ettiği kesinlikle onu ilgilendirmezdi, *hem vasisinin hem de refakatçisinin huzurunda*. Ve ona hiçbir zarar gelemezdi. Ortam daha halka açık olamazdı ve o hâlâ herkesin ilgi odağıydı.

Bu akşam yine onun yakınında görünmek istemiyordu. Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Ve bu yanlış olacaktı. Annesi ve kadın akrabalarından oluşan komite dikkatlerini alternatif listeye çevirmek zorunda kalacaklardı. Daha da iyisi, geri çekilmek ve onun kendi seçimini yapmasına izin vermek zorunda kalacaklardı.

Eunice az önce, dört yıl önce yaptıkları gayri resmi anlaşmadan birbirlerini serbest bıraktıkları için biraz buruk hissettiğini itiraf etmişti. Onu serbest bıraktığında asilce davranmış, *yapması gerektiğini* düşündüğü şeyi yapmıştı. Adamın rütbe olarak kendisine daha yakın biriyle evlenmesi gerektiğini düşünüyordu ve bu kişinin de Leydi Angeline Dudley olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Eunice bile tüm o zeki sağduyusuyla bazen yanlış düşünebiliyordu. Onun rütbesine uygundu. Doğuştan ve yetiştiriliştan bir leydiydi. Daha da önemlisi, *ona* uygundu. Birçok yönden birbirlerine çok benziyorlardı.

Bu konuyu düşündükçe, evleneceği kişinin Eunice olduğuna daha da karar veriyordu. Onu kendi düşünce tarzına çekecekti. Ailesi biraz hayal kırıklığına uğrayabilirdi ama büyük bir yaygara koparmayacaklardı. Onu seviyorlardı. Onun mutluluğunu istiyorlardı.

Windrow yemek salonunun içinde Leydi Angeline'i küçük bir masaya oturtuyordu. Bu onun için iyi bir davranış değildi. Balo onun onuruna düzenlenmişti ve kesinlikle uzun masada oturması gerekirdi. Öte yandan, tabii ki onun ortaya çıkışının tüm amacı uygun bir koca bulmaktı ve herkes Windrow'un eski, saygın bir aileden geldiğini ve Karun kadar zengin olduğunu biliyordu.

Belki de tüm akrabaları nefeslerini tutmuş, masalarında ikisine başka kimsenin katılmamasını umuyorlardı.

Eunice onu amansızca ileriye doğru çekti. Yollarına devam ettiler.

masalar geveze konuklarla dolmaya başladı.

"Ah, işte, Edward," dedi sonunda. "Şurada iki boş yer var. *Bu* masaya. Size katılabilir miyiz?"

Son sözler Windrow ve Leydi Angeline'e yönelikti.

Edward'a Windrow hiç de memnun değilmiş gibi geldi - ta ki gözleri Eunice'in yanından geçip Edward'ın üzerine dikilene kadar. O zaman çok eğlenmiş görünüyordu. Eunice'e bir sandalye çekmek için ayağa fırladı.

"Heyward," dedi, "lütfedersen beni bu güzel hanımefendiyle tanıştır."

"Bu Lord Windrow, Eunice," dedi Edward, kadın otururken. "Bayan Goddard, Windrow, Leydi Sanford'un yeğeni."

"Ve şimdi," dedi Leydi Angeline, parlak bir gülümsemeyle, "adınızı hatırlamadığım gerçeğini örtbas etmek zorunda kalmanın utancını çekmeyeceğim, Bayan Goddard. Bu akşam düzinelerce insanla tanıştırıldım, neredeyse hepsi yabancıydı ve korkarım isimleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Diğer insanların kimliklerini kasten önemsemediğimden *değil*. Mürebbiyelerimin sonuncusu olan Bayan Pratt -ki toplam altı mürebbiyem vardı- bana gerçek bir hanımefendinin en önemli özelliklerinden birinin bir yüzü ya da onunla birlikte gelen ismi asla unutmaması olduğunu öğretti. Hizmetçilerin yüzlerini ve isimlerini bile. Bu son noktayı vurgulamasının nedeni, belki de kendisinin de bir hizmetkâr olması ve insanların onu görmeden ona ne kadar sık baktıklarını bilmesiydi. Sözlerinin çok bilgece olduğuna eminim. Ama aynı derecede eminim ki bu büyüklükte bir baloya hiç katılmamıştı ve herkesi hatırlaması ve onları bir sonraki görüşünde isimleriyle selamlaması bekleniyordu. Bu yüzden ilk başta isminizi hatırlayamadığım için beni affedin. Artık her zaman için bileceğim."

Kadın kesinlikle konuşabiliyor, diye düşündü Edward otururken. Kendisi. Rose and Crown Inn'deki sessizliği belli ki hiç de ona özgü değildi.

"Mürebbiyenizin tavsiyesi yerindeydi Leydi Angeline," dedi Eunice. "Ama tabii ki kısa bir tanışma faslından sonra herkesi tanımak mümkün değil ve kimse de sizden bunu beklemiyor. Önemli olan her zaman kişinin elinden gelenin en iyisini yapmasıdır. Bu hayatta kişiden istenen tek şey budur."

Windrow o konuşurken Eunice'in yüzünden Edward'ın yüzüne bakmış ve tekrar Edward'ın yüzüne dönmüştü. Eğer mümkünse, gözlerindeki eğlence parıltısı daha da derinleşmişti.

"Ama bir sonrakinde değil, Bayan Goddard?" diye sordu.

"Pardon?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bir sonraki hayatta," dedi, "rahatlayabilir ve elimizden gelenin biraz daha azını yapabilir miyiz?"

"Bir sonraki hayatta, Lord Windrow," dedi, "eğer bir sonraki hayat varsa, ki bundan ciddi olarak şüpheliyim, muhtemelen burada elimizden gelenin en iyisini yaptığımız için ödüllendirileceğiz."

"Ya da değil," dedi. "Bunu yapmadığım için." "Pardon?" dedi tekrar.

"Ya da ödüllendirilmiyoruz," dedi, "çünkü elimizden gelenin en iyisini yapmadık. Başka bir yere gönderiliriz."

"Cehennem mi?" dedi. "Varlığı konusunda *çok* ciddi şüphelerim var."

"Yine de," dedi, "şüpheler kesinlik değildir, değil mi? I

İnanın Leydi Angeline, önümüzdeki günlerde isimleri ciddiyetle ezberlemeye devam etmelisiniz ki öldüğünüzde cehenneme gitme riskinden kaçınabilesiniz."

Leydi Angeline güldü.

"Ne kadar saçma," dedi. "Ama size teşekkür ederim Bayan Goddard ve bilgece sözlerinizi unutmayacağım - *önemli olan her zaman insanın elinden gelenin en iyisini yapmasıdır*. Benim elimden gelenin en iyisi Bayan Pratt için -ya da diğer mürebbiyelerim için- asla yeterince iyi olmadı, bunun sonucu olarak da çoğu zaman bilinçli olarak elimden gelenin çok daha azını yaptım. Sanırım ideal bir öğrenci değildim."

"Ve onlar ideal mürebbiyeler değillerdi," dedi Eunice. "Bir mürebbiyenin öncelikli amacı öğrencisini cesaretlendirmek ve ona ilham vermek olmalıdır, cesaretini kırmak ve hevesini kırmak değil. Mükemmeli beklemek ve hatta talep etmek oldukça tehlikeli bir şekilde *yanlıştır*. Hiçbirimiz mükemmellik yeteneğine sahip değiliz."

"Bu yüzden cennete ihtiyaç var," dedi Windrow. "En azından ellerinden gelenin en iyisini yapanları ödüllendirmek için."

"Kesinlikle," dedi Eunice, sarkık göz kapaklarıyla onun alaycı gözlerine sabit bir şekilde bakarak ve onlar tarafından korkutulmayı reddederek. "Gerçi bunların hepsi bizim açımızdan belki de hüsni kuruntu."

"Eğer bunu bana kanıtlayabilirseniz, Bayan Goddard," dedi, "bir daha asla elimden gelenin en iyisini yapma ihtiyacı hissetmeyeceğim."

O sırada masaya kimi tuzlu, kimi tatlı, her türden iştah açıcı yiyeceklerle dolu tabaklar getirildi. Bir başka hizmetkâr da çaylarını doldurmaya geldi.

Edward hızla etrafına bakındı ve kız kardeşi Alma'nın gözleriyle karşılaştı. Alma onu onaylarcasına başını salladı.

Sonra Leydi Angeline'e baktı. O da ona bakıyordu.

gözleri gülmekten parlıyordu.

"Peki ya *siz* Lord Heyward?" diye sordu Heyward'ın sunduğu tabaktan bir ıstakoz köftesi alırken. "Her zaman elinizden gelenin en iyisini yapmak sizin için önemli mi?"

Ona havasız demişti. Haklı olduğuna dair daha fazla kanıt mı istiyordu?

"Bu," dedi, "ne yaptığıma bağlı. Eğer yapmam gerektiğini bildiğim bir şeyse, o zaman elbette elimden gelenin en iyisini yapardım. Eğer öyle değilse, o zaman elimden gelenin en iyisi bile yeterince iyi olmayabilir. Örneğin, sosyal bir toplantıda biri benden şarkı söylememi isterse, kabul edebilir ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışabilirim. Ama sadece bir oda dolusu masum misafirin kulaklarını öldürmeyi başarabilirim. Bu durumda elimden gelenin en iyisini yapmamak çok daha iyi olurdu. Aslında hiç denememek."

"Ah, canım," dedi. "O kadar kötü müsün?" "Tamamen sağır," dedi.

Güldü.

Eunice, "Ama Lord Heyward kendini babamın da öğretim üyesi olduğu Cambridge'deki çalışmalarına adanmıştı," dedi. "Ve geçtiğimiz yıl boyunca kendini Heyward Kontu olarak görevine adadı. Onun için görev her zaman önce gelir. Onun konumundaki pek çok beyefendinin neredeyse zorunlu gördüğü gibi, zamanını ve kaynaklarını asla boş işlerle harcamaz."

Tanrım, diye düşündü Edward, aynı anda hem Leydi Angeline'e kur yapmaya hem de Windrow'u azarlamaya çalışıyordu. Kek tabağını aldı ve elden ele dolaştırdı.

"Rakish uğraşları mı?" Windrow ürpererek söyledi. "Böyle beyler var *mı*? Bana bir tanesini gösterin Bayan Goddard, şafakta ona silahla meydan okuyayım."

"Rakish pursuits," dedi ona sabit bir şekilde bakarak, "ve anlamsız şiddet arayışı. Bunun yerine görev, nezaket ve kibarlık benimsenebilir."

"Bayan Goddard," dedi Leydi Angeline, "siz ve ben birbirimize çok benziyoruz. Erkekler çok *aptal* olabiliyor, değil mi? Belki birbirlerini etkilemek için, *e n* ufak bir hakarete bile ilk tepkileri meydan okumak oluyor. Ama *bizi* etkilemiyorlar."

Edward masanın karşısında Windrow'un gözleriyle karşılaştı ve adam tek kaşını kaldırdı.

Edward kendini gerçekten de çok sıkıcı bir köpek gibi hissediyordu, çünkü açıkçası o, gösterişli uğraşlara düşkün olanlar kategorisine girmiyordu

-Ya da hakarete cevap olarak anlamsız bir şiddet uygulayanların.

Eunice ve Leydi Angeline Dudley'nin birbirlerinden gece ile gündüz kadar farklı olduklarını düşündü. Leydi Angeline muhteşem giyinmiş ve süslenmişti, yüzü gülümsemeler ve ışıltılı koyu renk gözlerle canlıydı. Tam bir gevezeydi. Cesur ve patavatsızdı. Sık sık cafcacflı renklerde giyinirdi. Anlamsızdı. Eunice düzgün giyinir ve süslenirdi, tavırları ölçülü ve zarıftı, konuşmaları zekiceydi. Ciddi düşünceliydi. Yine de garip bir şekilde ikisi sohbet etmek için ortak bir zemin bulmuştu.

"Bayan Goddard," diyordu Windrow, "dünyanızı en azından bir hovarda beyefendiden kurtarma teklifimi onaylamamanız karşısında yıkıldım. Ve cinsiyetler arasındaki temel farka dair üstün kavrayışınız karşısında hayrete düştüm. Kendimi sizin gözünüzde affettirmem için bana bir fırsat vermelisiniz. Bir sonraki sette benimle dans etmelisin."

Eunice soğukkanlılıkla ona baktı.

"Yapmak zorunda mıyım, lordum?" diye sordu.

Bir elini kalbinin üzerine koyarak iç çekti.

"Ah, Heyward," dedi, "adil seks hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Bayan Goddard, sizi bir sonraki sete götürmeme izin vererek beni onurlandırır mısınız? Yoksa Leydi Sanford'a mı başvurmalıyım?"

"Yaşım tutuyor lordum," dedi. "Ve teşekkür ederim. Bu çok hoş olurdu. Edward, lütfen tuzlular tabağını uzatır mısın? Karidesli tartlar oldukça lezzetli."

Edward düşündü. Zavallı Eunice. Buraya Leydi Angeline'i bir çapkının pençesinden kurtarmak için gelmişti ama onun yerine kendini o pençelerin arasında bulmuştu. Ama hayır diyebilirdi. Ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi.

"Son set sırasında terasta olduğunuzu gördüm Lord Heyward," dedi Leydi Angeline. "Oldukça kışkandım. Balo salonu gerçekten çok havasız, değil mi? Yemek odası da öyle. Sanırım burada çok fazla insan olduğu için böyle. Dışarısı güzel miydi?"

Bu kadını tam olarak anlayamadığını düşündü Edward. Daha önce onu onaylamadığını, *havasız* bulduğunu açıkça belirtmiş ve onunla dans etmek zorunda kalmamak için elinden geleni yapmıştı, ama setin sonunda ona başka hiçbir setten onlarınkinin yarısı kadar bile zevk almayacağını söylemişti. Ve şimdi açıkça ima ediyordu ...

"Çok," dedi. "Bir sonraki ortağın seni almaya gelmeden önce orada gezinmek ister misin?"

"Sırada bir partner yok," dedi. "En azından henüz yok, ama sanırım dans yeniden başladığında hâlâ boş olursam *olacak*."

"O zaman belki de," dedi, "seti bana verir ve benimle tam yarım saat gezinirsiniz."

"Kulağa cennet gibi geliyor," dedi. "Çok nazıksınız. Ama önce gidip Kuzen Rosalie'ye söylemeliyim. Aldırmayacağından değil. Hatta çok sevinecektir. Görüyor musunuz? Baldızınız Leydi Heyward ve kuzeniniz Leonard, Rosalie'nin erkek kardeşi Lord Fenner ile oturuyor. Ve hepsi de sanki hayattan çok memnunmuş gibi başlarını sallıyorlar."

"Onun yerine benim gitmeme izin verin," diyerek ayağa kalktı ve Eunice'e doğru özür dileyen bir bakış fırlattı.

Leydi Palmer gerçekten de Leydi Angeline'e terasa kadar eşlik etme teklifinden duyduğu memnuniyeti dile getirdi ve Lorraine de onayladı.

Edward birkaç dakika sonra Leydi Angeline'i yemek salonundan çıkarırken bunun hiç iyi olmadığını düşündü. Onunla birlikte mezuniyet balosunun açılış setinde dans etmişti. Akşam yemeği için onunla birlikte küçük bir masaya oturmuştu. Şimdi daha pek çok kişi balo salonuna dönmeden onu dışarı çıkarıyordu ve yakında ilgilenen herkes -hemen hemen herkes- onu dışarı çıkardığını ve gelecek set boyunca orada tutacağını anlayacaktı.

Hem baldızı hem de refakatçisi, sanki her şey önceden belirlenmiş bir plana göre ilerliyormuş gibi son derece memnun görünüyorlardı.

Her şey bir kur yapmanın başlangıcına çok benziyor, diye düşündü huzursuzca. Ve bir tuzağa yakalanmak ve kendini kurtaramamak ne kadar kolay olurdu.

Mavili ^{kadın} Bayan Goddard'dı. Heyward Kontu ona *Eunice* derdi. O da ona *Edward* derdi. Çok mantıklı bir hanımefendi gibi görünüyor ve öyle konuşuyordu. Ayrıca oldukça güzeldi.

Angeline ondan hiç hoşlanmayacağını sanıyordu. Ama hoşlanmadı.

"Umarım," dedi Lord Heyward boş balo salonunda Fransız pencerelerine doğru yürürlerken, "Windrow size yine hakaret etmemiştir, Leydi Angeline."

"Oh," dedi, "sadece aptallık ediyordu. Yine de bence

Bu akşam benden uzak durması ve daha sonra uygun bir özür dilemek için beni daha özel olarak araması gerekirdi. Ancak sanırım bunun pek bir değeri olmazdı, çünkü ben olduğum kişi olmasaydım ve Tresham'ın kız kardeşi olmasaydım özür dilemezdi, değil mi? Zaten özür de dilemedi. Gerçi o anda kapıyı kapattığında bir şekilde özür dilemişti. Bu çok cesurcaydı."

Kolu daha önce olduğu gibi sağlam ve sıcaktı. Ondan birkaç santim daha uzundu. Yakışıklı bir profili vardı. Çok düz burnu yandan bakıldığında avantajlı görünüyordu. Onun misk kokulu kolonyasının kokusunu tekrar alabiliyordu.

Terastaki hava hiç de soğuk olmasa da nefis bir serinlikteydi.

Onu buraya getirmeyi gerçekten istememişti, diye düşündü. Onun *çapkın* biri olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Flört etme pratiği yapma, hatta bunu düşünme fırsatı bile olmamıştı. Ne de olsa Bayan Pratt'in öğrettiği derslerden biri değildi bu. Yine de onu buraya getirmesini istemiş, sonra da Kuzen Rosalie ona başka bir eş kabul edene kadar sadece beş dakikalığına getirecekken, bir sonraki setin tamamı boyunca, hatta başlamadan önceki beş dakika boyunca onu burada tutmasını teklif etmesi için onu kandırmıştı.

Aman Tanrım. Vicdan azabı onu vurdu.

"Beni buraya getirmek istemedin, değil mi?" diye sordu.

Terasın uzunluğu boyunca yürümeye başladıklarında başını çevirip ona baktı. Buradaki ışık balo salonundakinden daha loştu. Daha romantikti. Ayrıca kızarmasını da gizliyordu. Ama adamın hafifçe kaşlarını çatmasını gizleyememişti.

"Bu soruya nasıl cevap verebilirim ki?" diye sordu.

"Yankılanan bir sesle *tabii ki söyledim* diyebilirdin," dedi. "Ama bunu kastetmemiş olurdun ve ben de anlardım."

"En azından seni Windrow'dan kurtardığım için çok mutluyum," dedi.

"Belki de," dedi, "beni Lord Windrow'dan kurtarmak senin hayattaki kaderin. Öldükten sonra biri mezarına diğer övgülerin yanı sıra bunu da yazabilir: *Leydi Angeline Dudley'i bir çapkının şeytani pençelerinden defalarca kurtardı.*"

Oh, ve yine oldu. Ona yan yan baktı ve gamzesi belirdi. Gerçi bu gamzeden çok yanağında hafif bir kırışıklıktı. Gamzeden daha *erkeksi* bir şeydi. Ve ağzının köşesi kalktı.

Angeline güldü.

"Ancak Lord Windrow'u *kötü* olarak tanımlamanın biraz haksızlık olduğunu düşünüyorum," dedi. "Çoğu tırmıkçı öyle değildir, değil mi? Onlar henüz büyümemiş çocuklardır. Yine de kendilerini *çok* erkeksi ve kadınlar için karşı konulmaz sanırlar. Aptaldırlar ama zararsızdırlar ve insan onlara düşkünlük duymaktan kendini alamaz. Lord Windrow'a düşkün olduğumdan *değil*, gerçi kardeşim ya da kuzenim olsaydı düşkün olurdum sanırım. Kendi kardeşlerime tapıyorum ama onlar hakkında hiçbir hayalim yok. Tresham özellikle vahşidir, ama tabii ki o bizim en büyüğümüzdü ve babamla tartıştıktan sonra on altı yaşındayken evi terk etti, ancak ikisi de bize bunun ne hakkında olduğunu asla söylemedi. Bildiğim kadarıyla iki düello yaptı, ikisi de kadınlar içindi ve her ikisinde de kendisine ateş edildikten sonra havaya ateş etti. Bu onun için çok asilceydi, çünkü neredeyse kesinlikle hatalıydı. Duyduğumda onunla çok gurur duydum, ancak her iki düello sırasında da uzakta olmam iyi bir şeydi. Sinirlerim yeterince uzun süre dayanabilseydi onu *öldürebilirdim*."

Aman Tanrım, diye düşündü, sesinin hızla yükselişini dinlerken. sanki bir başkasınınmış gibi hızlanırken, aslında heyecanlı bir şekilde *gergin* hissediyordu.

Kitaplar hakkında konuşma planına ne olmuştu?

Orkestra üyeleri yine balo salonunun içinde enstrümanlarını akort ediyorlardı. İnsanlar geri dönüp bir sonraki set için eşlerini aldıkça sesler yükseliyordu. Angeline de dans ediyor olmayı çok isterdi ama seçme şansı olsaydı olduğu yerde olmayı tercih ederdi. Daha da önemlisi, kendisini gergin ve heyecanlı hissetmesine neden olsa bile, birlikte olduğu kişiyle olmayı tercih ederdi.

Sessiz *olsa* bile. Daha önce burada Bayan Goddard'la birlikteyken sessiz değildi. Angeline onların derin entelektüel bir konu hakkında konuştuklarına bahse girerdi. Sorun Angeline'in derin ya da başka türlü böyle bir konu bilmemesiydi.

"Bayan Goddard'la evlenecek misin?" diye sordu aniden. "Onunla evlenmek mi?" dedi şaşkınlıkla. "Sana bu cesareti veren her neyse fikir?"

"Ona *Eunice* diyorsun," dedi. "O sana *Edward* diyor. Ben sana öyle hitap etmiyorum. Sen de bana *Angeline* demiyorsun."

"Onu birkaç yıldır tanıyorum," dedi. "Babası Cambridge'de bana ders verdi ve benimle arkadaş oldu. Evlerinde birçok saat geçirdim. O... çok sevdiğim bir arkadaşımdır."

Sevgili dostum. Bu da ne demek oluyor? Nasıl hissettirirdi

bir adamın sevgili arkadaşı olmak? *Lord Heyward'ın* sevgili arkadaşı olmak mı? Ona *Edward* demek için mi?

Angeline, Bayan Goddard'dan gerçekten de hoşlanmaması gerektiğini düşündü.

Müzik ciddi bir şekilde başladı, dans başladı ve terasta birkaç çift daha belirdi.

"Tresham bahçedeki bazı ağaçlara lambalar asmış," dedi. "Orası çok güzel. Görmek ister misiniz?"

Tereddüt etti.

"Refakatçinden bu kadar uzağa gitmen gerektiğine emin misin?" diye sordu.

Neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Beni buraya onun onayıyla getirdin," diye hatırlattı ona. "Burası benim kendi *evim*."

Belki de Bayan Goddard'ın ne diyeceğini merak ediyordu. Ama başka bir itirazda bulunmadı ve taş basamaklardan inerek çimenleri, ağaçları, dolambaçlı yolları, süs havuzu ve fiskiyesi olan bahçeye çıktılar. Büyük bir bahçe değildi. Ne de olsa ev Londra'nın ortasındaydı. Ama geniş bir alan ve kırsal bir sessizlik izlenimi vermek için özenle ve hoş bir şekilde düzenlenmişti.

Daha önce kendi yasından ve annesinin ölümünden bir yıl sonra başına gelenlerden bahsetmek için onun yasından bahsetmemiştir. Ama kardeşinin kaybı, artık balolara katılmak ve gerçekten dans etmek zorunda olduğu gerçeği dışında bile hayatını çok etkilemiş olmalıydı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Kardeşine ne oldu?" diye sordu.

Bir süre sessiz kaldı. Belki de bu konuda konuşmak istemiyordu. Ama konuştu.

"O bir curricule yarışındaydı," dedi. "Bu tür sporlar her zaman tavsiye edilmez, ancak yapıldığında da gereken tüm dikkat gösterilmelidir. Maurice yoldaki bir virajda *pervasızca* yarıştı çünkü Tr-, çünkü rakibi onu henüz geçmişti ve avantajı geri kazanmaya kararlıydı. En azından ben onun böyle düşündüğünü tahmin ediyorum. Ama *bilmiyorum*. Ben sormadan öldü. Karşı yönden gelen büyük bir saman arabasıyla çarpıştı. Arabacının tamamen masum olduğu düşünüldüğünde, yara almadan kurtulması büyük bir şans. Maurice'in arabası devrildi ve o da arabadan fırladı. Boynu kırıldı."

"Oh," dedi. Ferdinand daha geçen hafta kazandığı bir curricule yarışıyla övünüyordu, her ne kadar Tresham onu

dünyanın en kötü kırbaçlarından biriydi. Angeline, yarışı kazandığı için kardeşiyle gurur duysa da, az kalsın buhar nöbeti geçirecekti. Ancak bu tür yarışların ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak anlamamıştı. "Çok özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi. "Bu kadar pervasızca davranmaya hakkı yoktu. Görevi gereği yapması gerekenler vardı. Daha da önemlisi, bir karısı ve küçük bir kızı vardı."

"Belki de," dedi, "gençliğinin vahşiliğine dönmek için bir anlık cazibesine yenik düştü. Belki de her zaman bu kadar sorumsuz değildi."

"Öyleydi," dedi sertçe.

Gölete doğru giden patika boyunca ilerlerken Angeline hiçbir şey söylemedi.

"Onu sevdim," dedi aynı sertlikte.

Ve bir şey fark etti. Acı çeken bir adamdı. Yine de. Birçok yönden kederinizi hak etmeyen biri için yas tutmak, hak eden biri için yas tutmaktan belki de daha acı vericiydi. Hayır, bu konuda *belki diye* bir şey yoktu. Annesini her düşündüğünde midesinin bir yerinde hâlâ derin, çözülmemiş bir acı vardı.

"Ve bu yüzden," dedi, "ondan daha iyisini yapman gerektiğini hissediyorsun."

Göletin yanında durup, yakındaki bir ağaçta bulunan lambalardan birinin kısmen aydınlattığı karanlık yüzeyine baktıklarında bu kez oldukça uzun bir sessizlik oldu. Fıskiye, balo salonundan gelen canlı müzik sesiyle tezat oluşturacak şekilde usulca fokurduyordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Ben her zaman Maurice'ten daha ciddi düşünen biriydim. Her zaman yapmam gerekeni yapmam ve yapmadığım takdirde davranışlarımın diğer insanlar, özellikle de bana yakın olanlar üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmem gerektiğini hissettim. Her zaman sıkıcı bir adamdım ve Maurice'in Wimsbury Manastırı'nı ve diğer mülkleri ihmal etme şeklini eleştirerek sıkıcılığımı daha da artırdım. Onu özellikle evlendikten sonraki çılgın ve pervasız davranışları nedeniyle eleştirdim. Ama-"

"Ama-?" diye sordu adam durduğunda.

"Ama her şeye rağmen herkes onu severdi," dedi. "Aslında herkes ona hayrandı."

"Heyward Kontesi bile mi?" diye sordu usulca.

"Lorraine." O da aynı şekilde yumuşak bir sesle konuştu. "Başlangıçta öyle olduğuna inanıyorum. Susan'la zor bir hapis dönemi geçirdi. Her şey başladığında o da oradaydı. Sonra dışarı çıktı. Üç gün sonra aynı giysilerle, tıraşsız, kırmızı gözlü, hâlâ tilki gibi dönmüştü. Susan'la birlikte kutlama yapıyordu."

bize anlattı."

"Belki de," diye önerdi, "acı onu korkutmuştur."

"Ama Lorraine korkmuş olsaydı kaçıp gidemezdi," dedi. "Sanırım aşkı o üç gün içinde öldü. Belki de bu kadar ani ve dramatik bir şey değildi. Belki de doğumdan önce ve sonra gözleri yavaş yavaş açıldı. Bir çapkınla evli olmak zor olmalı."

"Evet," diye kabul etti.

Çözümlerden biri elbette kocası kadar gösterişli olmaktı. Annesinin yaptığı gibi. Eğer *rakish* bir kadına uygulanacak doğru kelimeyse, öyleydi.

"Hemen arkamızda bir koltuk var," dedi. "Bir süre oturalım mı?"

Arkasına baktı ve sonra onu lambaya doğru götürdü. Lamba hafif esintide sallanan dalın hemen altına yerleştirilmişti. Loş ışık başlarının üzerinde titreşiyor, sonra da suya yansiyordu. Angeline su ve yeşillik kokusu olduğunu fark etti. Balo salonundaki tüm çiçeklerin ağır kokusundan daha cazipti.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular ve kadın onun giderek artan rahatsızlığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi sonunda aniden. "Böyle kişisel konulardan bahsetmemeliydim."

Karanlığın ve görece inzivanın onun dilini çözdüğünü tahmin ediyordu. Yine de bunun olmasına memnun olmuştu. Sadece birkaç dakika içinde onun hakkında çok şey öğrendiğini hissetti, belki de özel kaygılarından ihtiyatsızca bahsetmişti. Ama bu konuşmanın duygusallaşmasını da istemiyordu.

"O zaman ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" diye sordu ona. "Havadan mı? Sağlığımızı mı? *Boneler mi*? Eğer dinleyecek kadar vaktin varsa sonsuza kadar bonelerden bahsedebilirim. Londra'ya geldiğimden beri on üç tane aldım. *On üç*. Düşünebiliyor musunuz? Ama ne zaman bir tane alsam ve hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünsem, bir sonraki alışverişte daha güzel bir tane daha görüyorum ve ne yapmalıyım? Elbette diğerini de satın almalıyım, çünkü ilkinin iade etmek nazik bir davranış olmaz ve ikincisi olmadan yaşayamam. Ne de olsa dükkândaki biri ilkinin *yapmıştı* ve daha beğendiğim bir şey bulduğum için onu iade edersem üzülürdü. Ve sonra, elbette, ilkinden daha güzel olanından daha güzel bir tane buluyorum ve *ona* sahip olmalıyım. Ve... Şey, ve böyle devam ediyor. Ben iflah olmaz mıyım?"

Adam gülümsemedi, ama kadın onun rahatsızlığının geçtiğini hissetti

ve daha rahatlamıştı. Belki gülümsüyordu bile. Emin olmak için yüzünü yeterince net göremiyordu. Belki de kitaplardan ziyade ara sıra şapkalar hakkında konuşacak birine *ihtiyacı vardı*.

"Buna ne cevap vereceğim?" diye sordu ona. "Abarttığınızdan şüpheleniyorum."

"Hiç de değil," dedi. "*On üç*. Kuzen Rosalie'ye sor. *Tresham*'a sor. Zavallı adam, masasına her yeni fatura geldiğinde üzgün görünmeye başladı. Ama benim çıkışım için alıçveriç yapmamızda bize açık çek verdi ve şimdi çıkâyet edecek bir gerekçesi yok, değil mi? Ve hepsi de karşı konulmaz bonelerdi. Gerçi şapkalara karşı hep bir zaafım olmuştur. Bu sabah parkta taktığımı beğendiniz mi?"

"Şapkan mı?" dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Fark etmemiştim."

"Yalancı." Güldü. "Ferdinand bana bunun çok iğrenç olduğunu, benimle görülmekten neredeyse utandığını söyledi. Ama kardeşlerim her zaman kabalık derecesinde açık sözlüdürler. Çocukken bana korkunç oyunlar oynarlardı. Bazen onlarla oynamama izin verirlerdi, özellikle de oyunlarında zor durumdaki bir bayanı kurtarmaları ya da büyük bir cesaret göstererek bir bayanın beğenisini kazanmaları gerekiyorsa. Ama bazen beni istemezlerdi ve o zaman bana belirli bir zamanda belirli bir yerde buluşmamı ve farklı bir yoldan ve farklı bir zamanda gizlice kaçmamı söylerlerdi. Ve sonra her zaman büyük bir masumiyet gösterisiyle neden gelmediğimi sorarlardı ve kaçırdığım her şeyin ayrıntılarını bana vermekten büyük zevk alırlardı."

Ona gülümsedi ve elini kendi eliyle örtmek için uzandı. Aman Tanrım. Düşünmeden önce eylem -yine.

Korkunç bir hata yaptığını hemen anladı. Bir kere, elini oynatmamasına rağmen anında sertleşmişti. Bir diğeri, kendini bir anda ateşli, nefessiz ve telaşlı hissetti

-Ve elini geri çekmeyi ya da daha iyisi onun eline hafifçe dokunup kendi elini hiçbir şey olmamış gibi geri çekmeyi başaramadı.

Bunun yerine, elini olduğu yerde bıraktı ve geniş gözlerle ona baktı.

Aman Tanrım, dokunuşu göğüslerinden boğazına, yanaklarına ve ayak tırnaklarına kadar hissedebiliyordu.

Elini onun elinin arkasına ilk kez koymuyordu. Bunu, dansların açılış setini yönetirken de yapmıştı. Yapmıştı

yemek odasından ayrıldıklarında tekrar yaptı. Ama bu nedense tamamen farklıydı.

Elini onunkinin altına doğru çevirdi, böylece avuç avuca geldiler. Ve sonra parmaklarını onun elinin üzerine kapattı.

Sertçe ve yarım mil yarıçapındaki diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksek sesle yutkundu.

"Size söylendi mi?" diye sordu Leydi Angeline'e, "İlk talibinizin ben olacağım, öyle mi? Size kur yapmama izin vermeniz için talimat aldınız mı?"

Korkudan neredeyse donup kalıyordu. Onunla flört ettiğini düşünüyordu.

Pek sayılmazdı. *Öyle miydi?*

Flört etmek çok *önemsiz* bir şeydi.

"Hayır," dedi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Bana açılış setini benimle birlikte talep ettiğiniz söylendi. Hayır diyebilirdim ama o sırada Heyward Kontu'nun kim *olduğunu* bilmediğim halde bunu yapmak için hiçbir nedenim yoktu. Kur yapmakla ilgili hiçbir şey söylenmedi. Aslında, Tresham-"

Ama ona Tresham'ın kendisine kuru bir sopa dediğini söyleyemezdi, değil mi?

"Özür dilerim," dedi. "Sizi utandırdım."

"Hayır, yapmadın," diye yalan söyledi ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, böylece elinin onun elinin içinde olduğu hissine konsantre olabildi.

Serin gece havası. Sıcak, sabit, çok erkek bir el. Tüm dünyadaki en lezzetli zıtlık.

Ve sonra elinin onun dudaklarına değene kadar kaldırıldığını hissetti.

Gözleri hâlâ kapalı olan Angeline ölebileceğini düşündü. Mutluluktan.

"Sizi balo salonuna geri götürmeliyim," dedi.

Yapmak zorunda mısın?

Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedi. Tanrıya şükür! Bu gece zaten yeterince ileri gitmişti. Ayağa kalktı ve eteğini düzeltmek için elini onunkinden çekti.

"Bugün unutulmaz bir gün oldu," dedi parlak bir sesle, başını kaldırdığında adamın kendisinden sadece birkaç santim uzakta durduğunu gördü. "Benim için olduğu kadar senin için de mutlu bir gün oldu mu? Dans etmek zorunda kalmış olmanıza rağmen mi? Tek bir anını bile asla unutmayacağım."

"Bugün mutlu bir gün oldu," dedi.

Başını bir yana eğdi. Dikkat çekici bir şekilde konuşmuştu.

coşku eksikliği.

"Ama en mutlu kısmı neredeyse bitmiş olması, öyle mi?" dedi hüzünle gülümseyerek.

"Kelimleri ağzıma tıkmaktan memnunsunuz," dedi. "Böyle bir şeyi ima edecek kadar terbiyesizlik etmek istemem, Leydi Angeline."

Ama bunu inkâr etmemişti.

"Umarım," dedi ve sesi kendi kulaklarında soluk soluğa yankılandı, "geçmişe baktığımızda yaşadığımızdan daha mutlu bir gün olacak. Umarım öyle olur."

Kendini toparladı ve elleri elbisesinin kenarlarını kavrayarak patika boyunca terasa ve balo salonuna doğru geri yürüdü. Bayan Pratt'in ona *bir erkek gibi adım atmayı bırakıp bir hanımefendi olduğunu* hatırlaması için seslendiğini neredeyse duyabiliyordu.

Onun kendisine yetişmesini ve kolunu uzatmasını istemiyordu. Ona tekrar dokunmak istemiyordu.

Henüz değil.

Boğulacaktı.

Tresham ve Ferdinand ona hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını söylerlerdi; ister midillisini dörtnala koştururken, ister gölün en derin yerine Çin'e kadar dalmak istermiş gibi dalarken, ister bulutlara ulaşmak istermiş gibi en yüksek ağaca tırmanırken olsun. Her zaman belli bir derecede sevgi dolu bir hayranlıkla söylenirdi.

Şimdi ona hayran olmazlardı.

Çünkü o da yarı yarıya aşık olmamıştı.

Aslında o kesinlikle umutsuz bir vakaydı.

Hayır, umutsuz *değil*.

Bir gün o da onu sevecekti.

Tutkuyla.

Eğer biri hayal kuracaksa, büyük hayaller de kurabilirdi.

Bölüm 8

EDWARD yarım günden fazla bir süre görece özgürlüğün tadını çıkardı. Hyde Park'a yine bir grup arkadaşıyla -bu kez beş kişiydiler- erkenden gitti ve görmek istemediği hiç kimseyle karşılaşmadı. Başka bir deyişle soyadı Dudley olan hiç kimseyle. Bir saat kadar çalışma odasında sekreteriyle birlikte bazı önemli evrakları gözden geçirdi, Birkaç mektup yazdırıyor, bir sürü davetten hangilerini kabul etmesi gerektiğine ve hangilerini üzümlere reddedeceğine karar veriyordu. Meclis'e katıldı ve hatta kendisini ilgilendiren tartışmalardan birinde söz aldı. Daha sonra Headley ve başka bir arkadaşıyla White's'ta buluşacak ve birlikte yemek yiyeceklerdi. Muhtemelen eve dönüp yatma vakti gelene kadar orada şaraplarını ve portolarını yudumlayacaklardı.

Elbette bu sadece göreceli bir özgürlüktü, çünkü zihni sadece günün işlerine odaklanmayacaktı.

Yakında Eunice'i ziyaret etmek için zaman bulmalıydı. Dün akşam Windrow onu dansa kaldırdığında onu terk ettiği duygusuna kapılmadan edemiyordu. İtiraz etmeli, adamın küstahlığına kesin bir son vermeliydi. Elbette Eunice'in sahibi olduğundan ya da onun üzerinde herhangi bir hak iddia ettiğinden değil. Adam müdahale etseydi şüphesiz Eunice ona çok kızardı. Ve her ne kadar anlaşmalarının sona ermesinin kendisini huzursuz hissettirdiğini itiraf etmiş olsa da, hâlâ onun mevkisine daha uygun biriyle evlenmesi konusunda ısrar ediyordu.

Windrow'la dans etmek aslında talihini olumlu yönde etkilemişti. Daha sonra her set için bir partneri olmuştu. Dans etmekten ve *ton* eğlencelerinin tüm ciddiyetsizliklerinden nefret ettiğini söylediği doğrudu, ama öyle olsa bile, bir duvar çiçeği olmaktan da kesinlikle hoşlanmıyordu.

Her neyse, onu çağırmalı.

Ama bu zorunluluğun dışında bile özgürlük duygusu sadece çok geçici bir duyguydu. Çünkü hâlâ evlenmek zorundaydı. Hâlâ bir gelin seçmeliydi. Belki Eunice. Kesinlikle Leydi Angeline Dudley değil.

Yine de ikincisini aklından kolayca çıkaramıyordu. Kadın

Günün herhangi bir anında ortaya çıkmaya devam etti. Genellikle de tamamen olumsuz bir şekilde. Cesur, konuşkan ve uçarı biriydi. Tanrım, on üç yeni bonesi hakkında büyük bir coşkuyla konuşmuştu. Ama isteksizce de olsa onun eğlenceli de olabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı, özellikle de kendi kusurları ve zaafları söz konusu olduğunda. Ve şapka hikâyesinde, seçtiği konunun boş bir konu olmadığını hissetmişti. Onun kendisini neşelendirmeye çalıştığından, kasıtlı olarak kendisini gülümsetmeye çalıştığından şüphelenmişti.

Bu da elbette onu eski bir ayyaş olarak gördüğü anlamına geliyordu, Maurice'in onu tanımlama alışkanlığından alıntı yapmak gerekirse.

O zaman neden onu dışarıya, önce terasa, sonra da bahçeye çıkarmaya ikna etmişti? Onun gözüne girmek için talimat aldığını inkâr etmişti. Hem Tresham neden böyle bir talimat versin ya da Leydi Palmer'ın vermesine göz yumsun ki? Tresham ondan nefret ediyordu.

Onu düşünmemeye çalıştı. Günün sunduğu özgürlük yanılsamasının tadını çıkarmaya çalıştı.

Ama her şeyden çok, kadının elini onun elinin üzerine koyduğu o anı hatırlıyordu. Daha doğrusu, o anın hemen ardından gelen, güçlü ve tamamen beklenmedik bir şehvet dalgasının saldırısına uğradığı anı hatırlıyordu. Şaşırmaması gerekirdi. Bunu daha önce de yaşamıştı; Rose and Crown Inn'in içki salonunda. Ve her zamanki ihtiyat ve sağduyusunun zerresini bile göstermeden hareket etmişti. Önce elini onunkinin altına soktu, sonra parmaklarını elinin üzerinde birleştirdi ve sonra da ağzına götürdü.

Çapkın da olsa masum olması çok iyi bir şeydi. Başka türlü fark etmemesi mümkün değildi...

Neyse ki -çok neyse ki- kadının kendisiyle flört etmesindeki tuhaflığı fark etmesine yetecek kadar kısa bir süre içinde zihni bedenini kontrol altına almıştı. Kendisi kadınların flört edeceği türden bir adam değildi. En azından Leydi Angeline Dudley gibi kadınların. Aslında hiçbir kadınla flört etmezdi. Eunice bile onunla hiç flört etmemişti. Ve Leydi Angeline'in flört etmek için tek bir olası nedeni olabileceğini fark etmişti.

Her ne kadar kadın bunu şiddetle inkâr etmiş olsa da ve zaten hiçbir anlam ifade etmese de, adam hâlâ kadının amacının bu olduğuna inanıyordu. Ama gururu uğruna bunu inkâr etmek zorunda kalmıştı.

Leydi Angeline Dudley ne zaman aklına gelse -ki bu çok sık oluyordu- bu düşünceyi sertçe bastırıyordu. Bu çok rahatsız ediciydi ve o da çok... Şey, eğer düşünmeye çalışırsa

kesinlikle evlenmek istemediği bir kadın tipi olsaydı, listenin en başında o olurdu. Diğer tüm tiplerden omuz omuza üstündü. Eunice onu kabul etmese bile başka biriyle tanışacaktı. Aslında zaten birkaç belirgin olasılık vardı -Bayan Smith- Benn, Leydi Fiona Robson, Bayan Marvell, örneğin.

Özgürlük gününün tadını çıkarabildiği kadar çıkardı.
Kısmi bir gündü.

Öğleden sonra geç saatlerde eve geldi ve uşağı tarafından büyükannesinin misafir odasında çay içmekte olduğu söylendi. Edward onu görmek için yukarı çıktı. Annesi ve Lorraine ile birlikteydi. Susan onun kucağında oturuyordu. Ancak kapı açıldığında çocuk kıpırdanarak aşağı indi ve kollarını iki yana açmış, yüzü hoş geldinle aydınlanmış bir halde uçararak odaya girdi.

"Edward Amca!" diye haykırdı üç yaşındaki sesiyle. Edward onu kucakladı ve o da elleriyle Edward'ın yanaklarını kavradı, dudaklarını büzdü ve onu dudağından öptü.

"İlk güzel günde beni buz yemeye götüreceğini söylemiştin," dedi.

Ah. Dolap aşkı.

"Ben de öyle yaptım." Ona sıırttı.

"Güzel bir gün," dedi. "Bıyıkların sertleşmiş."

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu ona. "Seni buz almaya mı götüreyim yoksa uşağımın gelip beni tıraş etmesi için zili mi çalayım?"

"Buz," dedi.

"O zaman beş dakika," dedi ona. "Annemi, büyükannemi ve büyük büyükannemi selamlamam için bana biraz zaman ver."

Onu yere bıraktı ve büyükannesinin yanağını öpmek için eğildi. "Her geçen gün daha da yakışıklı oluyorsun, Edward," dedi. "Senin Büyükbabam ve ben dün akşamki Tresham balosuna katılmak isterdik ama şüphesiz ikimiz de ilk bir saat içinde uyuyakalırdık. Leydi Angeline Dudley ile hem açılış hem de akşam yemeği sonrası setlerinde dans ettiğinizi duyduğuma çok sevindim, ancak görünüşe göre ikisinde de *dans* etmediniz. Onunla sohbet etmek ve onu tanımak için daha fazla fırsatınız olduğu için bu iyi bir şey. Adelaide bana onun yakışıklı bir kız olduğunu söyledi, Lorraine de sizin onu şimdiye kadar gördüğünüz en güzel yaratık olarak gördüğünüzü söyledi."

Edward yüzünü buruşturdu. Yanılmıyorsa, tam bir alıntı.

"Bu akşam çok eğlendim büyükanne," dedi. "Gerçi başka partnerlerim de vardı."

Küçümseyici bir el salladı.

"I var zaten davet edildi Hanımefendi Palmer için
al çay ile senin

Yarın öğleden sonra büyükbabam ve ben," dedi, "ve Lorraine'in önerisi üzerine kardeşi Lord Fenner. Anne tarafından büyükannelerini tanıyordum, biliyorsun, benden daha yaşlı olmasına rağmen. Leydi Palmer, Leydi Angeline Dudley'i getirecek."

Edward neyin gelmekte olduğunu donuk bir kesinlikle biliyordu.

"Annen ve Lorraine de orada olacak," dedi büyükannesi. "Ve sen de gelmelisin, Edward. Eğer hava güzel olursa, ki öyle olacağını sanıyorum, Leydi Angeline'i parkta gezintiye çıkarmak isteyeceksin. Kur yapmak için çok çaba sarf etmelisin, özellikle de hanımefendi bu kadar uygunsa."

Edward kur yapmadıklarını açıklamak için ağzını açtı ve tekrar kapattı. Annesi gülümsüyordu. Lorraine de öyle. Susan da ceketinin bir kuyruğunu çekiştiriyordu.

"Haydi, Edward Amca," dedi.

"Susan," dedi Lorraine sitemkâr bir sesle, ama o elini kaldırdı.

"Öyle görünüyor ki çoğu hanımın beklediği ve talep ettiği şey hemen harekete geçmek," dedi. "Gideceğiz, Susan. Hemen ya da en kısa zamanda

açık hava için uygundur."

Lorraine ayağa kalkarak Edward'ın eline yapışmış olan ve hevesle bir aşağı bir yukarı zıplayan kızına açık hava kıyafetleri getirdi.

Ve Edward'ın aklına beklenmedik bir şekilde ve ilk kez kendi çocuklarının olmasının çok eğlenceli olabileceği geldi.

Ama özgürlük duygusu çok çabuk ve çok erken kaybolmuştu. Elinde fırsat varken büyükannesinin yanlış anlamasını düzeltmemişti ve bir şekilde bunu yapmak için çok geç kalmış gibi görünüyordu.

Bir çay ve ardından parkta kısa bir gezinti, kızla evlenme niyetinin tam olarak ilan sayılmazdı, değil mi?

Ama sanki ilmik sıkılaşıyormuş gibi hissediyordu.

Angeline'in mezuniyet balosunu izleyen gün, biraz heyecansız geçse *de* gerçekten heyecan vericiydi. Ama Kuzen Rosalie'nin balodan gülünç denecek kadar geç bir saatte -ya da nereden bakıldığına bağlı olarak erken bir saatte- ayrılırken açıkladığı gibi, Angeline'in tüm bu heyecan ve eforun etkisinden kurtulmak için sakın bir güne ihtiyacı olacaktı.

Balo salonunu yeniden doldurmaya yetecek kadar buket geldi.

Angeline'in düşündüğü gibi. Ama ne yazık ki Lord Heyward'dan hiç çiçek gelmemişti. Ondan da bir ziyaret gelmemişti ama öğleden sonra evlenme teklif etmek için gelen Exwich Markisi'nden bir ziyaret gelmişti.

Tresham'ın ısrarıyla kütüphaneye inmek zorunda kalmak çok utanç vericiydi, çünkü Tresham Marki'yle yarım saat kadar baş başa kaldıktan sonra Angeline yukarıda oturmuş, hiçbir şeyden habersiz, kütüphanedeki yeni kitaplarından birini okuyordu. Teklifi bizzat dinlemesi ve reddetmesi gerekiyordu. Tresham bunu onun için yapmayı kesinlikle reddetmişti.

Buna alışsa iyi olur, dedi daha sonra ona, *sıkılmış* gibi görünme cüretini göstererek. Kadın taliplerinden birini kabul ederek buna bir son verene kadar bu durum sık sık yaşanacaktı. Ve kız kardeşi adına son derece uygun beyefendilerin ciddi tekliflerini reddederek bir zorba olarak ün kazanmaktansa lanetlenmeyi tercih ederdi.

Ona doğru adam geldiğinde buna bir son vereceğini söyledi. Ama ona doğru erkeğin kim olduğunu zaten bildiğini söylemedi. Ona sadece bir bakış fırlatacak ve kuru bir sopa gibi bir şeyler söyleyecekti. Kuzen Rosalie dün akşamın sonunda sadece Heyward Kontu'nun kendisinden iki set istemiş ve kabul edilmiş olmasının sevindirici olduğunu söylediğinde, Tresham onu bakışlarıyla sabitlemiş ve sonra da fikrini söylemişti.

"Şeytan alır, Rosalie," demişti. "Umarım bir kız kardeşim Heyward'dan çok daha iyisini yapabilir. Hayatının sonuna kadar esnemek zorunda mı? İlk iki hafta da sonra çenesi kilitlenebilir."

Bunu söylemeye gerçekten hakkı yoktu. Heyward Kontu'nu *tanıyor* muydu ki? Ayrıca, bu *onun* hayatıydı, değil mi? Kimse *ondan* Lord Heyward'la evlenmesini istemiyordu.

Dün akşamki hayranlarının -ya da en azından servetinin hayranlarının- buketleri bir yana, sabah bile heyecan vericiydi. Çünkü Maria ve Martha'yla birlikte Hookham Kütüphanesi'ne gitmiş, üçü de abonelik yaptırıp kitap ödünç almıştı. Sonra yüksek bir kitaplığın köşesini döndüler ve kitap seçimini çok daha ciddi bir niyetle yapıyor gibi görünen Bayan Goddard'la yüz yüze geldiler. Ama Angeline'e sıcak bir şekilde gülümsedi ve Maria ile Martha'yla tanıştırılmayı kabul etti.

Angeline'in önerisiyle dördü cadde boyunca ilerleyerek bir çay salonuna gittiler ve burada bir saat boyunca çay içip sohbet ettiler.

Belki de Martha ve Maria'yı arkadaşı olarak seçmemeliydi, diye düşündü o saat boyunca birinden diğerine bakarken. Birbirlerine pek benzemeseler de, ikisi de ufak tefek, narin, zarif ve son derece güzeldi. Buna karşılık kendisi bir çingeneye benziyor olmalıydı. Çingenelere karşı olduğundan değil. Gerçekten de, bir zamanlar Acton'dan bir iki mil uzakta, parlak renkli giysileri ve canlı, ayak parmaklarına vuran müzikleriyle neşeyle boyanmış karavanlarında bir süre yerleşen bir gruba katılmak için kaçmayı neredeyse ciddi ciddi düşündüğü zamanlar olmuştu. Ama bunu yapsaydı babası hemen peşinden gelirdi ve ona bir kez bile el kaldırmamış olmasına rağmen, kız onun öfkesini kışkırtmaktan çekiniyordu. Onun dili de Tresham'ınki kadar ölümcüldü.

Her neyse, görünüşlerine rağmen iki yeni arkadaşından *hoşlanmıştı* ve onlar da kendisinden hoşlanmış görünüyorlardı. Birlikte kütüphanedeyken dünkü zaferlerini düşünmüşler ve çeşitli dans partnerlerinin iyi ve kötü yanlarını tartışmışlardı. Maria, Lord Heyward'ın iyi yetiştirilmiş olmasına rağmen biraz sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Angeline, Bay Griddles'ın, olması gerekenden iki kat fazla dişi varmış gibi görünmese oldukça yakışıklı olacağını düşündü. Martha sadece Bay Griddles'tan söz edebiliyordu, ona göre dişleri onun en değerli varlığıydı ve Angeline dişlerinin en azından beyaz olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bu sabah kaç buket aldıkları konusunda bilgi paylaşmışlardı. En çok buketi Angeline almıştı ama bunun nedeninin o balo olduğunu kabul etmeye -hatta bunu ilk söyleyen olmaya- oldukça istekliydi.

Şimdi Bayan Goddard'la sohbetleri daha az neşeliydi. Kitaplar hakkında konuşuyorlardı. Angeline ve arkadaşları romanları severlerdi, ama yalnızca mutlu sonla bitenleri. Bu konuda hepsi hemfikirdi.

"Kitap okurken bir düzine mendili ıslatmaya tahammül edebilirim," dedi Maria hepsi adına, "ama sonunda mutluluktan ağlamadığım sürece kesinlikle *tahammül* edemem. Hüzünlü hikayelerin ne *anlamı* var? Onlara izin verilmemeli. Ya da en azından kapaklarında bir uyarı olmalı, o zaman kimse onları okuyup depresyona girme zahmetine girmez."

Bayan Goddard da roman okurdu, ama pek sık değil. Okuduğu zaman da

Ayrıca, inandırıcı olması koşuluyla mutlu sonla bitmesini tercih ederdi. Ancak, onu düşündüren, zihnini zorlayan, hayat ve dünya hakkında daha önce bilmediği ilginç bir şeyler anlatan, öğretici ve eğitici bir konuda okumayı tercih ederdi.

Angeline onun tam bir can sıkıcı olması gerektiğini düşündü. Ve başka nedenlerden dolayı da tiksindirici olmalıydı, en azından Lord Heyward'ın *arkadaşı* olduğu ve ona *Eunice* dediği için. Tanrı aşkına, babası bir Cambridge *donuydu*. Sessiz ve çok düzgün bir diksiyonla konuşurdu. Asla kıkırdamazdı ve gülümsediğinde de bu parlak bir ışıltıdan ziyade sessiz bir sıcaklıkla olurdu.

Angeline ondan gerçekten *hoşlanıyordu*. Ve onun her sözünü dikkatle dinliyor, okuduğu kitaplar hakkında daha fazla konuşması için onu cesaretlendiriyordu. *Bayan Goddard*'ın Lord Heyward'la kitaplar hakkında konuştuğuna bahse girebilirdi. Ondan bu kadar hoşlanmasına şaşmamalıydı.

Ondan hoşlanmaktan fazlasını mı yaptı?

Onu *seviyor* muydu? Bu hiç de şaşırtıcı olmazdı.

"Dün akşam yemek masasında Lord Windrow'la sohbet etmeniz ve sonra da onunla dans etmeniz çok nazik bir davranıştı," dedi. O çok aptal. Sanırım Lord Heyward birkaç hafta önce Londra yolunda olanları size anlatmıştır. Lord Windrow daha çok bir tırmık gibi davranmaya başladıktan sonra ona bir beyefendi gibi davranması için ısrar edecek kadar nazikti."

Her ikisi de hikâyeyi bilen Martha ve Maria kıkırdadı. "Dün geceki davranışımın nezaketle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Bayan Goddard ona güvence verdi. "Size katılır katılmaz Lord Windrow'un centilmenliğiyle başa çıkabilecek kapasitede olduğunuzu gördüm. O aptalın teki. Bu onu tanımlamak için iyi bir kelime. Ayrıca biraz da eğlenceli. İtiraf etmeliyim ki onunla dans etmekten ve zeka yarıştırmaktan oldukça keyif aldım. Dün akşamdan önce rakish beyefendileri sadece uzaktan gözlemleyebilmişim."

"Onlardan iki tane kardeşim var," dedi Angeline. "Çok sinir bozucular. Onları çok seviyorum."

Maria zorlukla bastırılmış gibi görünen bir iç çekişle, "Lord Ferdinand Dudley *çok* yakışıklı," dedi.

Bayan Goddard sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bundan *çok* keyif *aldım*," dedi. "Gezinize beni de dahil ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Ama artık eve dönmeliyim. Teyzem bana ne olduğunu merak edecek."

Ve bu da onun sonu oldu. O gitti ve hepsi için zaman gelmişti.

hizmetçilerini toplayıp evlerinin yolunu tuttular.

"Sence *mavi çoraplı* biri mi?" Maria, Bayan Goddard iyice uzaklaştıktan sonra sordu.

"Şaşırmazdım," dedi Angeline. "Öyle bile olsa ondan hoşlanıyorum."

"Ama zavallı hanımefendi," dedi Martha, "Minerva Yayınları'ndan çıkan romanlar yerine o korkunç derecede sıkıcı kitapları okumak zorunda hissediyor kendini."

Angeline sesini çıkarmadı ama içten içe bir dahaki sefere kütüphaneye gittiğinde o kitaplardan birini kendisi için deneyebileceğini düşündü.

Günün heyecanı, öğleden sonra Exwich Markisi'ni yolcu ettikten sonra da bitmemişti. Bundan yarım saat sonra Kuzen Rosalie'den bir not geldi ve ertesi öğleden sonra Beckingham Markisi ve Markizi ile çay içmeye davet edildiklerini bildirdi. Notta, Heyward Kontu'nun anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası oldukları açıklanıyordu. Lord Heyward da orada olacaktı ve Angeline hava izin verdiği sürece daha sonra onunla birlikte parkta araba sürmeye hazır olmalıydı. Rosalie bunun olası bir flört için olumlu bir adım olacağını da eklemişti, çünkü Hyde Park öğleden sonra önemli herkesin görmek ve görülmek için gittiği bir yerdi.

Angeline bütün bunların kimin fikri olduğunu merak etti. Onun mu? Büyükannesinin mi? Onun olmadığına bahse girerdi. Ama bunun bir önemi var mıydı? Ne olursa olsun onu tekrar görecekti. Onunla parkta araba sürecekti, sohbet edecekti. Herkes onları birlikte görecekti.

Oh, zar zor bekleyebildi.

Esmer bir çingene gibi görünse bile onu kendine aşık edebilirdi.

Tabii ki yapabilirdi.

Keşke yağmur

yağmasaydı.

YAĞMADI. Yağmayacaktı da. Bütün gün gökyüzünde neredeyse tek bir bulut bile yoktu.

Heyward Kontu çaya en son gelen kişiydi ama Angeline onun gelmesine aldırmadı. Ve kesinlikle gelecekti. Ailesinin yarısı oradaydı.

Beckingham Markizi ufak tefek, ince yapılı, asil duruşlu, bembeyaz saçlı ve uzun saplı bir lorgnette'i olan bir hanımefendiydi.

Görülecek bir şeyden çok, sallanacak bir sopa gibi kullanıyordu. Kuzen Rosalie ve Kont'un kız kardeşi Bayan Lynd ile sohbe daldı ama Angeline'i tepeden tırnağa süzüp başıyla onaylamadan önce değil.

"Annene hiç benzemiyorsun," dedi sanki bir iltifatmış gibi. "Yüzünün bir karakteri var. Uzun boylu kadınlara hep imrenmişimdir. Şimdi tam tersi yönde batmaya başladığım için onları daha da çok kıskanıyorum."

Angeline'e güzel ya da hoş dememişti ama sözleri onay gibi gelmişti.

Markiz uzun boylu, zayıf, hafif kambur ve karısı gibi beyaz saçlıydı. Angeline ve Rosalie'yi selamladıktan sonra, görünüşe bakılırsa bir hükümet bakanı olan Bay Lynd'le yaptığı siyaset tartışmasına geri döndü.

Angeline dul Heyward Kontesi'nin kuzeni Leonard'la biraz ayrı oturduğunu ilgiyle fark etti. Beş yıl önce Kontes buraya gelirken Rosalie'nin anlattığına göre aralarında bir şeyler olmuştu. Sonra rahmetli Lord Heyward gelip onun ayaklarını yerden kesmiş ve Leonard o zamandan beri bir kadına bakmamıştı. Otuz yaşına yaklaşmış olmasına rağmen evlenmeyi düşünmemişti.

Rosalie beş yıl boyunca kontese iyi gözle bakmamıştı. Ama pek çok aptal genç kızın yakışıklı çapkınlara aşık olduğunu, onları ıslah edebileceklerine inanarak evlendiklerini ve sonra da hayatlarının geri kalanında pişmanlık duyduklarını anlattı.

"Umarım Angeline," demişti, "bunun başına gelmesine izin vermeyecek kadar sağduyulu olduğunu kanıtlarsın. Tresham'ın söylediklerine rağmen Heyward Kontu'nun sana ilgi göstermesine çok sevindim."

Dowager Kontes, Vikont ve Leydi Overmyer, aynı zamanda Lord Heyward'ın kız kardeşi, selamlaşma faslı bittikten sonra Angeline'le sohbe daldılar; Vikont onlardan biraz uzakta oturmasına rağmen, hafif bir soğuk algınlığı geçirdiğini ve bunu ne Leydi Angeline'e ne de kayınvalidesine bulaştırmak istemediğini açıkladı. Üçü de Leydi Angeline'in söylediklerine pohpohlayıcı bir dikkatle yaklaştı ve üçü de balonun başarısından dolayı ona iltifat etti. Vikont ayak bileğine kalıcı bir zarar gelmediğini umduğunu ifade etti ve şu anda bile ayağını kullanmak zorunda olmadığı zamanlarda yüksekte tutmasının akıllıca olabileceğini söyledi.

Lord Heyward, dün akşam ona, birileri tarafından kışkırtılıp kışkırtılmadığını sormuştu.

Angeline onun kur yapmasını teşvik ettiğini hatırladı. Ona kur yapması için kendi ailesinin üç kuşağı tarafından baskı mı yapılıyordu? Bu pek şaşırtıcı olmazdı. Rosalie ona bir geline ihtiyacı olduğunu söylemişti, çünkü erkek kardeşinin zamansız ölümünden önce sadece bir kızı olduğu için soyundan gelen bir varis kalmamıştı. Ve Angeline belki de bu yıl piyasadaki en uygun genç kadındı.

Ve sonra geldi, koyu yeşil süper ince ceket, devetüyü pantolonu ve yüksek tepeli Hessian botlarıyla harika görünüyordu, kısa saçları şapkasından hafifçe dağılmıştı.

Angeline, o hepsiyle selamlaşırken ona gülümsedi ve baldızı ve kuzeni Leonard'la, sonra büyükannesi ve kuzeni Rosalie'yle ve -biraz daha uzunca- büyükbabası ve Bay Lynd'le konuşurken sabırsızlıkla bekledi. Ama sonunda onun grubuna doğru geldi ve gerçekten de kız kardeşinin yanına oturdu.

Vikont'a, "Orada kendi düşüncelerinizle iletişim kuruyorsun, değil mi Christopher?" diye sordu.

"Soğuk algınlığımı kendime saklamaya çalışıyorum, Edward," diye açıkladı kayınbiraderi. "Bildiğin gibi hastalık benim bu hayatta katlanmam gereken bir yük, ama sabırla katlanmaya ve hemcinslerimi, özellikle de hanımları benimle paylaşmak zorunda kalmaktan korumaya çalışıyorum."

Leydi Overmyer ona bir fincan çay koyarken Lord Heyward iyi niyetle, "Takdire şayan bir davranış," dedi. "Teşekkür ederim, Juliana."

Sonraki yarım saat boyunca Angeline'in yüzüne neredeyse hiç bakmadı, ama genel sohbete katıldı. Ama Angeline aldırmadı. Gökyüzünde hâlâ hiç bulut yoktu.

Sonunda kontes ayağa kalktı, onu hızla kuzen Leonard izledi.

"Anne," dedi dul kadına hitaben, "Lord Fenner açık bir barouche getirdi ve beni onunla parkta gezmeye davet etti. Arabayla eve yalnız dönmenin bir sakıncası var mı?"

"Tabii bizimle gelmek istemezseniz, hanımefendi?" Kuzen Leonard kibarca sordu.

"İnsan açık bir arabada çok fazla güneş ışığına maruz kalabilir," dedi dul kadın, birinden diğerine nezaketle gülümseyerek, "ve yanımda şemsiye getirmedi. Teşekkür ederim Lord Fenner, ama eve kendi arabamın konforuyla döneceğim. Edward onu benim için Wimsbury Abbey'den Londra'ya getirecek kadar nazikti. Sen git ve keyfine bak Lorraine."

Görünüşe göre Heyward'ın Earl'ünün işaretiydi.

"Leydi Angeline," dedi ayağa kalkıp doğrudan ona bakarak, "sizi de parka götürme zevkini bana bahşeder misiniz? Arabam yanımda."

Bir curricule. Angeline daha önce hiç böyle bir araca binmemişti, çünkü bunlar taşrada pek kullanılan araçlar değildi. Ama onları gereken özen ve dikkatle kullanmayan insanları öldürebilecek olsalar bile, en gösterişli araçlar olduklarını düşünüyordu. Lord Heyward'ın dikkatsiz ya da dikkatsiz bir sürücü olmaktan çok uzak olduğuna bahse girerdi.

Parlak bir şekilde gülümsedi.

"Ne harika bir fikir," dedi. "Teşekkür ederim Lord Heyward. Her şeyden çok bunu isterdim. Alabilir miyim, Kuzen Rosalie?"

Rosalie başını eğdi.

"Çok hızlı gitmemeye dikkat etmelisin, Edward," dedi Vikont Overmyer, "bugün hava sıcak gibi görünse bile. İnsan herhangi bir hızda seyahat ederken hava sıcak *değildir*. Ve Leydi Angeline'in üşümesine neden olmak istemezsin."

"Teşekkür ederim Christopher," dedi Lord Heyward. "Aniden atları koşturma dürtüsü hissedersen bu tavsiyeyi aklında tutacağım."

Angeline neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ama ciddi ciddi konuşan ve onun sağlığı için endişelenen Vikont'un duygularını incitebilirdi.

"Teşekkür ederim Lord Overmyer," dedi ona gülümseyerek. "Ama Lord Heyward'ın her an benim çıkarlarımı en iyi şekilde gözeticeğine güveniyorum."

"Bu Edward'ın en takdire şayan özelliklerinden biri," dedi kız kardeşi. "O son derece güvenilir, Leydi Angeline."

"Lord Heyward, "Ben azizlik mertebesine yükseltilmeden önce buradan ayrılalım," dedi.

Ve büyükannesinin yanağını öpmek için eğildi.

Bölüm 9

Kamuoyuna büyük bir açıklama yaptığını HİSSEDİYORDU, diye düşündü Edward huzursuzca.

Bir bayana, ilk set de dahil olmak üzere iki set için nişan alın, Akşam yemeğinde onunla oturacak ve iki gün sonra, *herkesin* dışarıda olduğu mükemmel bir bahar öğleden sonrasında onu parka götürecekti, hem de yepyeni bir curricule'in yüksek koltuğunda.

Yapay meyveler, çiçekler, kurdeleler, fiyonklar ve Tanrı bilir başka hangi ziller ve ısıklarla dolu, yeşil ve turuncunun çeşitli tonlarında - ve hiç de ince olmayan tonlarda- büyük, geniş kenarlı bir başlık ve onun altında göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyen bir yüz ekleyin, ve hareketli bir ağız, herkese ve köpeğine el sallayan bir el -evet, gerçekten de sahibiyile birlikte yaya yolunda zıplayan, kuyruğunun ucu mavi kurdeleden bir fiyonkla süslenmiş küçük bir ite el sallıyordu.

Bütün işi bitirip yarınki gazetelere bir nişan ilanı da verebilirdi. Düğün davetiyelerini hazırlatıp gönderebilir. Tören için Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da yer ayırtabilir ve düğün kahvaltısını planlayabilir. Çocuk odasını da hazırlamaya başlayabilir.

"Tüm bunlar kesinlikle *harika* değil mi?" Leydi Angeline Dudley, Hyde Park'ta öğleden sonra moda döngüsünü oluşturan araba ve at kalabalığının arasından geçerken şöyle dedi.

Ya da kalabalığa karışmak daha doğru bir tanım olurdu. Önündeki araçların en yavaşından daha hızlı hareket etmek mümkün değildi ve bu gerçekten de çok yavaştı. Parkta bir öğleden sonra gezintisinin amacı hız değildi elbette. Bir yere varmak da değildi - sürüşün dairesel doğası da buradan geliyordu. İnsan buraya sosyalleşmeye, akranlarıyla kaynaşmaya, en yeni dedikoduları duymaya, eğer uygun bir şekilde müstehcen bir şeyler duyacak kadar şanslıysa daha da yeni bir şeyler aktarmaya gelirdi. Kimin kiminle olduğunu ve bazen de kimin kiminle *olmadığını* görmek için gelinirdi.

İnsan bazen bir açıklama yapmak için gelir. Bazen de böyle bir şey yapmak istemediğinde bile bir açıklama yapardı,

aslında tam tersini yapmak istediğinde.

Bazen insan kadın akrabalarının yok olmasını dileyebiliyor.

"Parkta ilk sürüşünüz mü?" diye sordu.

Elbette en az bir kez Rotten Row'a binmişti ama bu tamamen farklı bir konuydu.

"Oh, evet," dedi. "Ne Tresham ne de Rosalie ben çıkmadan buraya gelmeme izin vermedi ve dün Rosalie *dinlenmem* için ısrar etti. Yine de Hookham'ın Kütüphanesi'ne gittim. Orada Bayan Goddard'la tanıştım ve birlikte bir çay salonuna gidip bir saat boyunca konuştuk. Öğleden sonra Exwich Markisi Dudley House'a uğradı. Bana evlenme teklif etmeye geldi, aptal adam. Oh, işte ... adı neydi? Dün akşam üçüncü ortağımdı. Sör Timothy Bixby, işte bu. Yanındaki bayan daha önce Ferdinand'la dans etmişti. Yapamam, nasılsınız?" Sesini yükseltmişti.

Bixby ve Bayan Coleman ile sohbet etmek için birkaç dakika durdular.

Exwich, diye düşündü Edward. Bir günlükse elli yaşında olmalıydı. Kaç kere evlenmişti? İki mi? Üç mü? Ve kaç çocuğu vardı? Altı mı? Sekiz mi? On sekiz mi? Görünüşe göre hepsi kız.

"Kabul ettin mi?" diye sordu yola devam ederlerken.

Bir an için ona boş boş baktı ve sonra genişçe gülümsedi. "Lord Exwich mi?" dedi. "Oh, hayır. *Korse* giyiyor."

Görünüşe göre bu da evlilik teklifini reddetmek için yeterli bir sebepti.

Ve belki de öyleydi.

Eunice ile çay mı içmişti? Onu hâlâ kendisi aramamıştı.

Bu turu tamamlamaları bir saat sürdü. Elbette oradaki hemen hemen herkes Tresham'ın balosuna da katılmıştı, bu yüzden herkesle selamlaşılmalı, herkesin sağlığı sorulmalı ve eğer kendileri fark etmemişlerse herkese ne kadar güzel bir gün olduğu hatırlatılmalıydı.

Ve herkes açık bir spekülasyonla Edward'dan Leydi Angeline'e ve tekrar geriye baktı. Tanıdığı *iki* adam ona göz kırptı.

"Eve dönmeye hazır olmalısın," dedi sonunda. "Döneceğim-"

"Oh, hayır." Yüzünü dehşetle ona doğru çevirdi. "Gitme vakti gelmiş olamaz. Parkta neredeyse hiçbir şey görmedik."

Birinin bunu yapmaması gerektiğini bilmiyor muydu? Hyde Park ucsuz bucaksızdı.

Moda olan oval değildi.

"Biraz daha sürmek ister misin?" diye sordu.

"Oh, evet, lütfen," dedi. "Ama daha az kalabalık bir yer bulabilir miyiz?" "Elbette," dedi adam, arabasını kalabalığın arasından çekerek ve

park kapılarından uzaktaki sessiz bir caddeden dönmek yerine onlara *doğru*.

Tonun yarısının gözü önünde.

Bu, büyük bir tantanayla yapılan bir açıklama haline geliyordu.

İlk vaftiz partisi için davetiye de gönderebilirdi.

Başının üzerindeki şemsiyeyi kaldırdı -muslin elbisesiyle uyumlu kayısı rengindeydi- ancak bonesinin büyüklüğü göz önüne alındığında bunun ne işe yarayabileceğini bilmiyordu.

"Lord Heyward," diye sordu ona, "bana kur yapmanız için zorlanıyor musunuz?"

Başını çevirip kaşlarını çatarak ona baktı.

"Zorla mı?" dedi.

"Sanırım bu yanlış bir kelime," dedi. "Kimse seni istemediğin bir şeyi y a p m a y a zorlayamaz. Ama bana kur yapman için... ikna mı ediliyorsun, *baskı* mı görüyorsun?"

İki akşam önce de ona benzer bir soru sormuş ve o da bunu reddetmişti. Şimdi nedenini anlıyordu. Yüce Tanrım, bu cevaplamak istediği bir soru değildi.

"Büyükannemi, annemi ve kız kardeşlerimi mi kastediyorsunuz?" dedi. "Sanırım onlar da her yerdeki kadın akrabalar gibi. Beni mutlu bir şekilde yerleşmiş görmek istiyorlar. *Mirasın* mutlu bir şekilde yerleştiğini görmek istiyorlar. Kendim için bunu yapamayacağımı düşünerek, benim için en uygun genç kızları seçmeye hevesliler."

"Ve ben uygun bir genç bayan mıyım?" diye sordu.

"Elbette," dedi adam. "Muhtemelen en uygun olanı."

İki çocuk yolun bir tarafındaki geniş çimenlikte bir topun peşinden koşuyordu. Onlardan biraz uzakta bir kadın çimlerin üzerinde oturuyordu. Onların dışında görünürde kimse yoktu.

"Peki seçme şansınız olsaydı," dedi, "akrabalarınızı memnun etme zorunluluğunuz olmasaydı, *uygun olmayan* birini mi seçerdiniz? Ya da *daha az* uygun birini?"

Oh, Tanrım.

"Leydi Angeline," dedi, "bunun oldukça uygunsuz bir konuşma konusu olduğunu düşünüyorum."

Şemsiyesini döndürdü ve güldü.

"Siz asla *uygun olmayan* birini seçmezsiniz," dedi. "Siz çok düzgün bir beyefendisiniz. Kendinizi görevinizi yapmaya adanmış. Aklınız yerine asla kalbinizin sesini dinlemezsiniz. Sen asla

asla düşüncesizce bir şey yapma. Aşağıda kızgın bir boğa gezinirken kimse *sizi* bir ağacın tepesinde bulamaz."

"Evet, sıkıcı bir köpeğim," dedi, sesindeki kızgınlığı dehşetle duyarak. "Seni eve götürme vakti geldi."

"Ama uygun ve saygılı olmak ve düşünerek hareket etmek sıkıcı değildir," dedi. Bir *centilmen* olmak sıkıcı değildir. Eve gitmek zorunda mıyız? Etrafımızdaki her şey bu kadar güzelken ve ben ilk kez bir curricle'a biniyor ve buna bayılıyorken? Başlığımı beğendin mi?"

Adam ona bakmak için döndüğünde şemsiyesini indirdi. "On üçlerden biri mi?" diye sordu.

"Sekiz numara," dedi. "Ve aslında *on dört*. Dün saydım ve hatırladığımdan bir tane fazla çıktı."

"Her yeni boneyi bir öncekinden daha güzel olduğu için aldığını sanıyordum," dedi. O zaman neden on dört numara yerine sekiz numara takıyorsun?"

Ona sırtıttı.

"Bir şey söylemek için söyledim," dedi. "Bunu sık sık yaparım. Pembe olan hariç tüm bonelerimi seviyorum. Onu pembenin tonunu sevdiğim için almıştım ve hala da seviyorum. Ama neredeyse hiç süslenmemiş. Çok sıkıcı. Eğer onu takacaksam bir şeyler yapmam gerekecek. Ve eğer hiç giymezsem korkunç bir para kaybı olur, değil mi? Soruma cevap vermediniz. Sanırım bonenin iğrenç olduğunu söyleyemeyecek kadar kibarsınız. Kardeşlerim o kadar nazik değiller."

"Benim iyi görüşüm senin için bu kadar önemli mi?" diye sordu ona. Kadın düşündü.

"Hayır," dedi. "Kıyafet zevkim her zaman berbat olmuştur. Çoğunu kaputlarım üzerinde yoğunlaştırıyorum. Bazen elbiseler ve diğer giysiler konusunda tavsiye alıyorum. Bazen de almam. Ama şapkalarımı her zaman kendim seçerim."

"Zevkinin berbat olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Kardeşlerim dışında mı? Oh, herkes. Mürebbiyelerim, her biri." Bir an için şemsiyesini tekrar kaldırarak gibi oldu ama fikrini değiştirdi ve şemsiyesini kucağına koydu. "Annem."

Ve bir anda onun hakkında bir şey anladı - aslında bilmek istemediği bir şey. Leydi Angeline Dudley'nin parlak, gürültülü göz kamaştırıcılığının altında bir yerlerde bir zayıflık vardı. Hatta belki de çok büyük bir zayıflık.

Annem dediğinde neredeyse kelimeleri fısıldamıştı. *Annesi* ona zevksiz olduğunu mu söylemişti? Kendisi de son derece güzel olan ve evliliğinde mükemmel bir zevke sahip olan annesi. Elbise mi? Edward. hatırlandı Onu. Ama nasıl olabilir herhangi biri *değil*

Onu bir kez gördüğünde hatırlayacak mıydı?

"Şapkalarınız kendine özgü, Leydi Angeline," dedi. "Bu öyle. Geçen sabah Rotten Row'a giderken taktığınız da öyleydi. O on dört taneden biri miydi?"

"*Bu* mu?" dedi. "Oh, hayır. Kraliçeye yapacağım sunum için saçımı kuru tutmam gerektiği için giydiğim eski bir şeydi. Eski bir favorim."

"Yorum aldı," dedi. "Bugünden sonra bunun hakkında konuşulacak. Diğer on üçünün de siz giydikçe konuşulacağını söyleyebilirim, hatta pembe olanın bile, eğer tonu Londra'ya giderken giydiğiniz elbiseye benziyorsa."

"Neredeyse birebir eşleşiyor," dedi. Güldü. "Herkes benim ne kadar berbat bir şapka zevkim olduğunu konuşacak. Ama umurumda değil. Onları seviyorum."

Serpentine'in sularına paralel uzanan bir patika boyunca arabayı döndürdü.

"Ve nihayetinde," dedi, "önemli olan tek şey bu. Onları seviyorsun. Ve zaman içinde garip bir şey olacak. Yavaş yavaş şapkalarınız sizinle özdeşleşecek ve insanlar hevesle yenilerini arayacaklar. Ve bazı insanlar onlara hayranlık duymaya başlayacak. Hatta bazıları onları kıskanacak ve onlara öykünecek çünkü sizi karakterize eden parlak ışıltıyı veren şeyin şapkalarınız olduğunu varsayacaklar. Elbette oldukça yanılacaklar. Bone onların karakterine hiçbir şey katmayacaktır. Başka bir şeyi tercih ediyorsanız, başkalarının moda ve zevkli bulduğu şeylere geri çekilmemelisiniz. Bazen modanın takipçisi olmaktansa lideri olmak daha iyidir."

Yüce Tanrım, buna gerçekten inanıyor muydu? Yoksa ona korkunç bir tavsiye mi veriyordu?

"Kimse beni takip etmese bile mi?" diye sordu, gülümseyen gözlerle ona bakarak.

"O zaman bile," dedi. "Geçit töreni geçip gittiğinde senden başka bakacak kimse olmayacak. Ama herkes bakacak. Herkes geçit törenini sever."

Gülümsemesi yumuşamıştı ve yüzünü sertçe tekrar öne çevirdi. Gözlerini atlarından ve önündeki patikadan ayırmaması gerekiyordu; burada daha fazla trafik vardı. Öyle bile olsa, atlarının

Uzaklara bakarken gözlerindeki parlaklığın kahkahayla bir ilgisi olmadığı izlenimine kapıldı. Ve gerçekten de tekrar konuştuğunda sesinde kahkaha yoktu.

"Söylediklerinizi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım," dedi. "Arkamdan kimse gelmese bile modaya *öncülük* edeceğim."

"Birileri her zaman yapacaktır," dedi ve haklı olduğunu biliyordu. Liderliğin doğasında bu vardı.

Aynı anda başlarını çevirdiler ve gözleri buluştu. Kadının gözlerinde kesinlikle gözyaşları vardı. Orada yüzmüyorlardı ve yanaklarına dökülmüyorlardı ama oradaydılar.

Ve sonra, tam önündeki yola dönüp bakacakken, orada da gözyaşlarını aydınlatacak bir yaramazlık kıvılcımı vardı.

"Soruma *hâlâ* cevap vermediniz," dedi. "Şapkamı beğendiniz mi, beğenmediniz mi Lord Heyward?"

"Bence bu gördüğüm en korkunç şey," dedi, "geçen sabah giydiğin binici şapkası hariç."

Parlak kahkahalar atmaya başladı, kafaları onlara doğru çevirdi ve adamın gülümsemesine neden oldu.

Tanrım, ondan *hoşlanma* tehlikesi mi vardı?

Yürüyen, konuşan bir felaketti. Heyward Kontu olan yaşlı sobersides'ın bulaşmak isteyeceği *son* kadındı.

Aklına Eunice geldi.

Onun mizah anlayışını seviyordu -Lady Angeline'inkini yani. Bunu bir kez daha itiraf etmek zorundaydı. Hayatında gerçekten çok az mizah vardı. Buna hiç yer yokmuş gibi görünüyordu.

Arabayı Grosvenor Meydanı ve Dudley House yönüne doğru çevirdi. İçinden çıkmakta çok zorlanacağı bir işe bulaştığı hissine kapıldı.

Hatta imkansız mı?

Peki *alıyordum* mu demek istedi? Yoksa *almış* mıydı?

Umarım," dedi Kuzen Rosalie, "*bu olaydan* dersini almıştır. zaman. Evliliğinin mutlu bir evlilik olmadığına ikna oldum."

"Sanırım," dedi Angeline, "ondan gerçekten hoşlanıyor. Bu öğleden sonra Leydi Beakingham'ın evinde onunla ayrı oturdu ve

Daha sonra onunla birlikte parka gittiğinde çok mutlu oldu."

Rosalie'ye göre, beş yıl önce kontla evlenerek Kuzen Leonard'ın kalbini kıran ve şimdi bunu düzeltmesi için ikinci bir şans verilen Heyward Kontesi hakkında konuşuyorlardı.

"Kalbini tekrar kırarsa ona ne olacağını hayal etmekten korkuyorum," dedi.

Kuzen Leonard neredeyse tamamen keldi. Ayrıca sonsuza kadar uzanan bir burnu vardı. Yine de nazik, hoş görünümlü bir beyefendiydi ve Angeline, güzel Heyward Kontesi'nin bile ona sahip olduğu için şanslı olacağını düşünüyordu. Elbette aile önyargısı diye bir şey vardı.

Angeline, "Öyle olmayacağını söyleyebilirim," dedi.

Kuzen Leonard'ın onları locasına davet ettiği tiyatro gecesinden dönerken arabadaydılar. Angeline'in her zaman son derece sıkıcı bulduğu ve Bayan Pratt'in iyi bir tiyatroyu takdir etmenin *tek* yolunun bu olduğunda ısrar ettiği, bir oyunun kitap sayfalarından okunması yerine sahnede canlı olarak oynanmasını görmenin yeniliği bir yana, son derece hoş bir akşam olmuştu.

Tiyatro tıklım tıklım doluydu ve Angeline gözlerini dikip kendisini seyredenleri seyredebiliyordu. Arada birkaç kişi locaya gelip onlardan birine ya da diğerine iltifatlarını sunmuştu. Lord Windrow tiyatronun öbür ucundan bir kaşını ona doğru kaldırmış ve başını abartılı bir saygıyla eğmişti. Heyward Kontu orada değildi. Martha Hamelin oradaydı ve uzaktan birbirlerine hayranlıkla bakıp gülümseyebiliyorlardı.

Yine de geceyi özellikle özel kılan şey, Kuzen Leonard'ın onlar ayrılmadan önce bir davet daha vermiş olmasıydı. Vauxhall Bahçeleri'nde bir akşam geçirmek üzere bir parti düzenliyordu ve onların da orada misafirleri olmasını umuyordu. Bu fikir öğleden önce Hyde Park'ta araba kullanırken aklına gelmiş ve Leydi Heyward ona oraya en son gittiğinden bu yana en az üç yıl geçtiğini ama tekrar gitmeyi çok istediğini söylemişti.

Vauxhall Gardens!

Oraya gitme düşüncesi bile Angeline'i sevinçten havalara uçurmaya yetiyordu. Dünyanın en ünlü eğlence yeri idi. En azından İngiltere'de. *Dünya* hakkında pek emin değildi.

Bir pavyon, özel localar ve görkemli yemekler vardı. Müzik, dans, havai fişekler, geniş caddeler ve gölgeli yollar vardı. Ağaçlarda fenerler ve nehrin karşısına geçmek için bir tekne vardı.

Ama oraya gidiyor olması her şey değildi.

Bu gece Leydi Heyward'ın yararına düzenleniyordu. Ama Leydi Heyward görünüşe göre merhum kocasının ailesine verdiği umursamazlık ya da kalpsizlik izleniminden rahatsız olmuştu, bu yüzden Leonard bunu bir aile partisi ya da daha doğru bir ifadeyle iki aileli bir parti haline getirecekti. Belki, dedi, Tresham ve Ferdinand da gelir.

O zaman *Heyward Kontu*'nun da orada olacağından emindi, diye düşündü Angeline, eve dönerlerken arabanın pencerelerinin ötesindeki karanlığa hülyalı hülyalı bakarken. Kont ve Vauxhall, hepsi bir akşamda.

"Rosalie yanındaki koltuktan, sanki Angeline'in düşüncelerini okumuş gibi, "Heyward Kontu Leonard'ın Vauxhall'a davetini kabul edecek," dedi. Ondan hoşlandın mı, Angeline? Bu ğleden sonra onunla parkta yaptığın gezinti hoşuna gitti mi?"

Ona sevdiği boneleri takmaya devam etmesi için izin vermişti. Onun ya da bir başkasının iznine ihtiyaı olduğundan *değil*. Ama ona bunları takmaya devam etmesinin doğru olduğunu, popüler görüşe boyun eğmenin *yanlış* olacağını hissettirmişti.

Başka bir şey daha söylemişti. Angeline bir an düşündü ve kendi sesinden o sözleri tekrar aklına getirdi.

Hatta bazıları onları kıskanacak ve onlara yknecektir çünkü sizi karakterize eden parlak ışıltıyı veren şeyin boneler olduğunu varsayacaklardır.

... sizi karakterize eden parlak ışıltı.

Başka hiç kimse ona bunun yarısı kadar bile güzel bir şey söylememişti.

Ve ona modayı takip etmek yerine modayı belirlemesini tavsiye etmişti - kimse onu takip etmese bile.

Ama bu öğleden sonraya ait en güzel anı -ah, açık ara en güzeli-onunla *şakalaştığı* zamandı. Ve bu bir şakaydı, Tresham ya da Ferdinand benzer şeyler söylediğinde olduğu gibi bir hakaret değildi.

Geçen sabah taktığın binici şapkasını saymazsak, bu gördüğüm en korkunç şey, demişti kadın yeşil ve turuncu renkli muhteşem şapkası hakkında fikrini sorduğunda.

Ve sonra, gerçek bir eğlenceyle gülmüştü çünkü

Sözler o kadar beklenmedikti ki *gülümsedi*. Gerçekten gülümsemişti. Mavi gözlerini dans ettiren, dişlerini gösteren ve yanağının sağ tarafını buruşturan bir gülümseme.

Rosalie'nin sorusuna yanıt olarak, "Evet, öyle," dedi. "Güneşli bir öğleden sonra dünyanın en güzel yeri. Gerçi geceleyin Vauxhall'ın daha da güzel olacağını söyleyebilirim."

Bir an için karanlığı bölen bir sokak lambasına baktı.

"Ve evet," dedi. "Heyward Kontu'ndan yeterince hoşlanıyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Rosalie hızla. "Gerçi ileride onu yeterince beğenmediğiniz ortaya çıkarsa, dikkate almaya değer *pek* çok başka beyefendi var. Umarım ben, sorumluluğundaki kişinin kendisine sunulan ilk beyefendiyle evlenmesini bekleyen türden bir şaperon değilimdir."

"Biliyorum," dedi Angeline. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım, Kuzen Rosalie. Şanslıdan da öte. *Mutluyum*."

Kendi annesinin onu sosyeteye ve evlilik pazarına sunmasından daha mı mutlu olurdu? Ama zaten anlamsız olan bu soruyu yanıtlamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Annesi ölmüştü.

Kuzen Rosalie uzanıp onun elini okşadı.

Geçen sabah giydiğiniz binici şapkası hariç, gördüğüm en korkunç şey olduğunu düşünüyorum.

Angeline karanlığa doğru gizlice gülümsedi.

EDWARD, ertesi sabah Lorraine'in geleceğini söylediği davetiye

açtığında *LANET DİYE* DÜŞÜNDÜ.

Vauxhall!

Parıltısı, bayağılığı ve yapaylığıyla ünlüydü. Oraya hiç gitmemişti. Hiç gitmek istememişti. Hâlâ da istemiyor. Gitmeyi daha az isteyeceği pek çok yer düşünemiyordu.

Ama gitmeli.

Lorraine dün akşam yemekten önce misafir odasında Vauxhall'a yapılması planlanan ziyaretten söz ederken gözyaşlarına boğulmuştu. Kendisi ve annesinin yanı sıra Alma ve Augustine de oradaydı.

"Maurice'in vefatının üzerinden sadece bir yıldan biraz fazla zaman geçti," demişti. "Hiçbirinizi gücendirmek, umursamaz ya da... ya da çok çabuk sosyal zevklere dalarak veya

Belki de bir ... *sevgilim* varmış gibi görünüyor. Lütfen siz de Vauxhall'a gelir misiniz ve Juliana ile Christopher'ı da gelmeleri için ikna eder misiniz, böylece bir *aile* gezisi niteliğinde olur?"

"Christopher'ın gece havasının tehlikelerini ve havai fişek dumanının ciğerlerini tıkamasını göze alacağından şüpheliyim," demişti Augustine, Edward'a gözleri parlayarak bakarak. "Tabii Juliana onu bunun güvenli olduğuna ya da Vauxhall'a gitmenin sağlığı için gerekli olduğuna ikna etmezse. Bu işe yarar. Juliana söz konusu olduğunda kafası çok yumuşak."

Edward'ın annesi ayağa kalktı ve Lorraine'e sıkıca sarıldı.

"Lorraine," demişti, "kimse senin için daha iyi bir eş olamazdı.

Oğluma ve torunuma kimse daha iyi annelik yapamazdı. Ama Maurice öldü ve siz yaşıyorsunuz. Suçluluk duygusu ya da onun anısına sadakatsizlik ettiğinizi düşüneceğimiz korkusu sizi yönetmemeli. Sizi temin ederim ki düşünmeyeceğiz. Ama Vauxhall? Canım benim! Orası gençler için. Kesinlikle seninle oraya gitmeyeceğim. Ama Alma ve Augustine kesinlikle gidecekler, Juliana ve Christopher'ın da gideceğini sanıyorum. Ve Edward, tabii ki."

Tabii ki. Tabii ki yapacaktı ve tabii ki yapmalıydı. Sadece annesi ona başka seçenek bırakmadığı için *değil*, baldızını çok sevdiği ve onun Fenner'a, Fenner'ın da ona içten bir saygı duyduğunu görebildiği için. Ve Fenner sağlam bir karakterdi. Sıradan bir Maurice değildi.

Görev çağırdı o zaman. Oh, ve sevgi de. Görev aşka engel değildi. Gerçekten de, onu ileriye doğru iten sevgi *olmadan* var olamazdı.

O da giderdi. İstenmeyen yerlerden Vauxhall'a. Leydi Angeline Dudley'nin de konuklardan biri olacağı neredeyse kesindi. Fenner Lorraine'in tüm ailesini davet ediyorsa, kendi ailesini de davet etmesi mantıklıydı. Ve şeytan, Tresham Dükü'nün yanı sıra kız kardeşini de davet ettiğini sanıyor.

Sekreterine, "Bunu kabul ettiğinizi bildirin," dedi ve davetiyeyi masanın üzerine koymadan önce bir eliyle salladı.

Vauxhall'a *bayılırdı*. Coşkuyla dolup taşacaktı. Bunu şimdiden zihninde canlandırabiliyordu. Leydi Angeline Dudley, yani Lorraine değil. Lorraine'in keyfi tamamen daha sessiz, daha ağırbaşlı, daha süslü olurdu.

Bölüm 10

ANGELINE, Thames Nehri'ndeki küçük bir teknede dimdik oturmuş, bir şekilde duyularını olduğundan daha da geniş açabilmeyi ve her türlü görme, ses, koku ve dokunma hissini alıp sonsuza dek hafızasına kaydedebilmeyi diliyordu.

Zaten hatırlamakta zorlanacağı bir şey değildi.

Akşam olmuştu ve karanlık çökmüştü. Ama *dünya* -onun dünyası- ışıktan mahrum kalmamıştı. Aksine karanlık, karşı kıyıdaki Vauxhall'da bulunan düzinelerce renkli fenerin ve onların suda titreyen uzun yansımalarının ihtişamını artırıyordu. Su, kayıkçıların kürekleriyle aynı anda kayığın kenarlarına vuruyordu. Su sesleri ve uzaklardan gelen sesler vardı. Sonunda Vauxhall'a doğru yola çıkmıştı. Günün saatleri akıp gitmiş gibiydi. Hava kollarında serindi. Aslında biraz ürpertici bir serinlikti ama soğuktan çok heyecandan ürperdiğini hissetti. Şalını iki eliyle omuzlarına doladı.

Tresham teknede ısrar etmişti, oysa yakınlarda arabayı rahatça karşıya geçirebilecek bir köprü vardı. Angeline onun ısrarına çok sevinmişti. Ve Kuzen Leonard'ın davetini kabul etmesine hâlâ şaşıırıyordu. Adamın daveti reddetmek üzere olduğunu *biliyordu* ama sonra Leonard ve Rosalie'nin anne tarafından kuzeni olan ve geçen hafta beklenmedik bir şekilde kasabaya gelen Leydi Eagan Belinda'nın da partiye katılacağını duymuştu. Leydi Eagan'ın kocası bir yıl kadar önce hizmetçisiyle birlikte Amerika'ya kaçmıştı ve Angeline onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Yine de onun çelimsiz ve kederli olmamasını umuyordu. Bu çok üzücü olurdu.

Tresham, Angeline'in yanında kayıtsızca uzanmış, uzun parmaklı bir eli teknenin yanında suda geziniyordu. Işıklardan ziyade ona bakıyordu.

"Modaya uygun bir havan yok Angeline," dedi. "Coşkudan adeta patlıyorsun. Ennui diye bir şey duymadın mı? *Modaya uygun* bıkkınlık? Sanki yüz yaşındaymışsın ve her şeyi görmüş, yaşamışsın gibi bıkkın ve bezgin görünmek.

görülmesi ve deneyimlenmesi için?"

Elbette bunu duymuş ve uygulanışını görmüştü. Hem erkek hem de kadın pek çok insan, dünyadan bıkmış gibi davranmanın kendilerine olgunluk ve sofistike bir hava verdiğine inanıyor gibiydi, oysa gerçekte bu onları sadece aptal gibi gösteriyordu. Tresham bunu bir dereceye kadar yapıyordu, ama onu aptallıktan kurtaran şey, her zaman etrafında pusuda bekleyen karanlık tehlike havasıydı.

"Modayı takip etmekle ilgilenmiyorum," dedi. "*Modayı belirlemeyi* tercih ederim."

"Kimse seni takip etmese bile mi?" diye sordu

ona. "O zaman bile," dedi kadın.

"Aferin kızıma," dedi, sesinde ender rastlanan bir onay notası vardı. "Dudley'ler asla kalabalığın peşinden gitmez, Angeline. İsterse kalabalığın *onları* takip etmesine izin verirler. Ya da duruma göre bırakmazlar."

Olağanüstü, diye düşündü. Kesinlikle olağanüstü. Tresham ve Heyward Kontu bir konuda anlaşmışlardı. Tresham ona söylerse dehşetten ölürdü.

"Bu akşam neden davet edildiğinizi biliyorsunuz sanırım," dedi.

"Leonard kuzenimiz olduğu için mi?" diye sordu, gözlerini her geçen dakika daha göz kamaştırıcı ve daha büyümlü hale gelen ışıklardan ayırmadan. Gözlerini kısarsa daha da görkemli görünüyorlardı.

"Çünkü Leydi Heyward ve ailesi sizi Heyward için en uygun gelin olarak seçti," dedi. "Ve anlamadığım bir nedenden ötürü Rosalie de bu evliliği desteklemek için aynı derecede istekli görünüyor. Her zaman onun mantıklı bir kadın olduğu izlenimine kapılmışımdır, ama çöpçatanlık kadınların yargılarını oldukça acımasızca çarpıtma eğilimindedir. Adımlarına dikkat etsen iyi olur Angeline, yoksa Dudley House'a gelip seninle evlenmek için ricada bulunacak olan Kont'un kendisi olacak. Ve istenmeyen taliplerle yüzleşmeyi ve onları reddetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Exwich Markisi'nden sonra iki tane daha olmuştu. Ve ikincisiyle ilgili utanç verici olan şey, Tresham ona Sir Dunstan Lang'in kütüphanede kendisine evlenme teklif etmek için beklediğini bildirmek için salona geldiğinde, isme bir yüz bile koyamamış olmasıydı. Aşağıya indiğinde, bir önceki akşam orada duran ve boynundaki örtü acımasızca sadist bir uşak tarafından bağlanmış gibi görünen genç beyfendiyle dans ettiğini hayal meyal hatırladığında ise artık onun adını hatırlayamıyordu.

Utanmak, hissettiklerini anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi. "Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

"Bu adamın kayınbiraderim olması müthiş bir esneme olurdu," dedi. "Onun bir koca olmasının nasıl bir şey olacağını ancak hayal edebilirim. Hayır, aslında hayal bile edemiyorum ve denemeye de niyetim yok."

"Ondan neden bu kadar hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

"Hoşlanmamak mı?" dedi. "Adamda sevilecek ya da sevilmeyecek hiçbir şey yok. O sadece dev bir sıkıcı. Kardeşini tanımalıydın, Angeline. *İşte* tanımaya değer bir adamdı. Gerçi ben onu tanımanı istemezdim, en azından evlenmeden önce. Çok iyi bir adam olabilirdi ama insanın kız kardeşini maruz bırakmak isteyeceği türden biri değildi."

Angeline, onun kendisi gibi biriyle evlenmesini istememesi, ama aynı zamanda Lord Heyward gibi çok daha değerli biriyle evlenmesini de istememesi tuhaf diye düşündü. Lord Heyward'ın bir gelin seçme zamanı geldiğinde kendisinin de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Onun gözünde hiçbir kadın onun için yeterince iyi olmayacak mıydı?

Yoksa gördüğü her bayanı ondan uzak durması için uyaracak mıydı?

Hiç aşık olacak mıydı? Bundan şüpheliydi. Ama bu düşünce onu üzüyordu ve bu gece hissetmek istediği en son şey üzüntü olacaktı. Ayrıca, tekne kıyıya yanaşıyordu ve Tresham daha tekne kıyıya yanaşmadan atlayıp ona elini uzatıyordu.

Sonra bahçelerin içindeydiler ve tamamen büyüye kapılmışlardı. Zaten yarı yarıya eğlence düşkünleriyle dolu geniş bir cadde boyunca yürüdüler, hepsinin neşesi yerindeydi, burada hiç can sıkıntısı yoktu. Sohbet ve kahkahalar vardı ve her iki tarafta da dalları daha fazla renkli lambayla dolu ağaçlar vardı. Esinti biraz serin olsa da Angeline buna minnettardı, çünkü lambalar hafifçe sallanıyor ve ışıklarının renkli kavisini onlarla birlikte hareket ederek dallar arasında ve patika boyunca dans ediyordu. Ve çok yukarıda, eğer biri başını geriye doğru eğerse, yıldızlarla bezeli gökyüzünün karanlığı vardı. Ağaçların ve yemeğin kokusunu alabiliyordu. İleride bir yerde bir orkestra çalıyordu.

Ve sonra, kat kat açık kutuların ve dans etmek için kullanıldığı kesin olan açık bir alanın etrafındaki yarım daire şeklindeki daha fazla kutunun bulunduğu pavyona geldiler. Rosalie kutulardan birinden el sallıyordu ve Kuzen Leonard onları selamlamak ve yerlerini göstermek için ayaktaydı.

selamlanacak başka herkes vardı. Angeline ve Tresham elbette partiye en son gelenlerdi. Angeline'in mezuniyet balosu belki de Tresham'ın hayatı boyunca erken geldiği tek etkinlikti. Heyward Kontesi, Bay ve Bayan Lynd, Vikont ve Vikontes Overmyer, Ferdinand, Kuzen Belinda -*aslında* kuzenleri olmasa da bu doğrudu- oradaydı.

Ve Heyward Kontu.

Birdenbire Angeline'in bütün gün hissettiği heyecanlı bekleyiş, nehir geçişinin şaşkınlığı ve keyfi, Vauxhall'la ilgili ilk izleniminin katıksız görkemi bir araya gelerek, içlerinde en sessiz, en az telaşlı giyinmiş olan ve onları kibarca ve sözsüzce selamlayan bir adamın şahsında odaklandı. Bunun bir önemi yoktu. Onu tarafsız bir gözle göremiyordu. Belki de hiç görmemişti. Onu kalbiyle görüyordu ve kalbi mutlulukla çarpıyordu.

Ama bu anlık bir duygu yoğunluğuydu. Kalbini koluna takarak kendini utandırmayacaktı. O bir parti üyesiydi. Herkese neşeyle gülümsedi.

Leydi Eagan'ı yıllardır, muhtemelen Rosalie'nin düğününden beri görmemişti. Sarışındı ve hafif balık etliydi - belki de *şehvetli* demek daha doğru olurdu. Ayrıca durgun bir şekilde güzeldi, dolgun, somurtkan dudakları ve gözleri vardı.

-Daha doğrusu göz kapakları. Lord Windrow'un ki gibi. *Yatak odası* gözleri. Lord Eagan'ın kaçışından dolayı kendini aşağılanmış ya da kederli hissetse de bunu gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

Lord Eagan *neden* hizmetçisiyle kaçmıştı? Angeline karısını gördüğüne göre, uşağıyla kaçan kişi *o* olsaydı daha inandırıcı olurdu. Yine de görünüş aldatıcı olabilirdi. Ne olursa olsun, her şey çok şok ediciydi ve bu nedenle de son derece merak uyandırıcıydı.

Angeline hiçbir manevra yapmadan kendini Bay Lynd ile Heyward Kontu'nun arasına oturmuş buldu ve birdenbire akşam havası artık rahatsız edici derecede serin gelmemeye başladı. Aslında hava kesinlikle sıcaktı ve kontun oturduğu taraf olan sağ tarafından aşağıya doğru enerji yüklüydü. Yine de ne kendisi onunla ne de o kendisiyle özel olarak konuşmaya çalışıyordu. Sohbet geneldi ve hem iç hem de dış politika, müzik, sanat ve dedikoduyu içeren bir dizi konuyu kapsıyordu. Taşradaki sohbetlerin yavanlığından eser yoktu. Angeline bundan büyük keyif alıyordu. İyi bir sohbet ne kadar harikaydı ve ondan öğrenilecek ne kadar çok şey vardı, okulda öğrenilenden çok daha fazlası - bu bir gerçek gibi görünüyordu

bir çelişkidir.

"Londra'ya geldiğimden bu yana geçen bir ay içinde, mürebbiyelerimle geçirdiğim tüm yıllar boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğime inanıyorum," dedi.

Bay Lynd, "Kitap öğrenmek çoğu zaman gençliğin gereksiz bir israfı gibi görünüyor," dedi. "Ancak bu bize, hayatı geride bıraktıktan sonra onunla başa çıkabilmemiz için gerekli temel bilgi ve araçları sağlıyor."

"Eğer geride bırakırsak," dedi Ferdinand. "Günlük yaşamlarımızdan ve başkalarının zihinleri ve fikirleriyle etkileşimimizden çok şey öğrenebiliriz, ancak bilgi ve deneyimimizi genişletmenin okumaktan daha kesin bir yolu yoktur."

Angeline, Ferdinand'ın hem okulda hem de Oxford'da oldukça başarılı olduğunu hatırlıyordu. Bunu unutmaya ve onun *sadece* çok yakışıklı ama oldukça sığ bir çapkın olduğunu düşünmeye meyilliydi. İnsanın kendi kardeşine haksızlık etmesi ne kadar korkunçtu. Merakla ona baktı. Onu gerçekten de hiç tanı mıyordu, değil mi? Onlar kardeşiler ama yine de hayatlarının çoğunu ayrı yaşamışlardı. Ne kadar üzücüydü.

Lord Heyward, "Okul genellikle sıkıcı ve hayatla ilgisiz görünür," dedi. "Ama orada öğrendiklerimiz, büyüdüğümüzde yaşamı daha zengin bir şekilde değerlendirebilmemiz için bize zemin hazırlar. Bu konuda çok haklısın Augustine. Örneğin, okurken neye bakmamız gerektiğini öğrenmemiş olsaydık, bir şiiri ya da oyunu nasıl takdir edebilirdik? Sanırım eğlenmeyi umabiliriz, ama zihnimiz, anlayışımız ve *ruhumuz* dokunulmamış olarak kalır."

"Oh," dedi Angeline, "o zaman Bayan Pratt'in bir şiiri ya da oyunu satır satır incelediği ve her kelimenin anlamını ve önemini açıkladığı tüm o *sıkıcı, bıktırıcı* dersler *şimdi* şiiri ve *tiyatroyu* takdir etmeme yardımcı oluyor, değil mi? Ve saf zevk küçümsenecek bir şey mi?"

"Oh, bravo, Leydi Angeline," dedi Leydi Overmyer. "İnsan eğlenmeyecekse neden bir şiir okusun ya da bir oyun izlesin? *Buna* ne diyeceksin, Edward?"

"Bana öyle geliyor ki," dedi, "bu dersleriniz sadece sıkıcıydı, Leydi Angeline ve edebiyata olan ilginizi sonsuza dek öldürme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ama öğrenciyi aynı anda hem bilgilendiren, hem yönlendiren, hem cesaretlendiren, hem de *heyecanlandır*an bir öğretim yöntemi vardır. Ben böyle birkaç öğretmen tanıma şansına sahip oldum."

"Küçükken benim de böyle bir mürebbiyem vardı," dedi Kuzen Rosalie. "Ama o nadir bulunan biriydi. O zamandan beri bunun farkındayım."

Kuzen Belinda yüzünü yelpazeleyerek, "Ben küçük bir kızken öğrenmek yeterince acı vericiydi," dedi. "Şimdi bunun hakkında *konusmak* zorunda mıyız?"

Genel bir gülüşme oldu ve sohbet başka bir konuya kaydı.

Akşam yemekleri kısa bir süre sonra locaya getirildi ve Vauxhall Gardens'ın meşhur olduğu gofret inceliğindeki jambon dilimleri ve kaymaklı çilekler de dahil olmak üzere çeşitli görkemli yiyeceklerle ziyafet çektiler.

"Neden yemeklerin tadı dışarıda her zaman çok daha iştah açıcı oluyor?" Angeline sordu.

Soru canlı bir tartışmaya yol açtı.

"Tek bildiğim," dedi Bayan Lynd konuşmasını bitirirken, "çok haklı olduğunuz, Leydi Angeline ve yemeğimizin çoğunu *kapalı mekânlarda* yememizin nedeni de bu olmalı. Aksi takdirde hepimiz kısa sürede bir ton ağırlığa ulaşırdık."

Herkes gülüyordu. Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Angeline mutlulukla etrafına bakındı ve Lord Heyward'a göz attı. O da kız kardeşine gülümsüyordu. *Bunun* hayatının en mutlu gecesi olduğunu düşündü.

Ve sonra, bütün gece sessiz bir şekilde çalan orkestra, dansın başlangıcını işaret etmek için daha canlı bir melodi çaldı.

Tresham kuzeni Belinda'yı piste çıkarırken, kuzeni Leonard Leydi Heyward'la, Bay Lynd Rosalie'yle ve Ferdinand da Leydi Overmyer'la onu izlerken Angeline hüznle baktı. Angeline geçtiğimiz hafta içinde Almack's'ta vals yapma izni almıştı ve artık resmi olarak her yerde dans edebilirdi. Ve bu dans şimdiye kadar icat edilmiş en ilahi dansı. Açık havada dans etmek kesinlikle cennet gibi olurdu.

"Edward," dedi Bayan Lynd, "kız kardeşinle vals yapmak senin için çok alçaltıcı olur. O zaman onun yerine Leydi Angeline'le dans etmelisin, ben de Christopher'ın kolunu bükeyim, o da benimle vals yapsın. Duyduğuma göre, insan dışarıdayken bir miktar egzersiz yapmak iyi geliyormuş. Ciğerleri iyi ve temiz havayla dolduruyor ve bir kutuda hiçbir şey yapmadan otururken solunan bayat havanın etkilerini ortadan kaldırıyor. Ve sindirime yardımcı olur."

Lord Overmyer ayağa kalkarken kardeşine göz kırptı.

"Ben de sana soracaktım zaten Alma," dedi. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi adam onu götürürken. "Dalkavukluk size haftanın her akşamı bir dans partneri kazandıracaktır."

Lord Heyward da ayağa kalkmıştı ve Angeline bir an için

neredeyse karşı konulmaz bir özlem tarafından saldırıya uğradı. Ama sadece bir anlığına. "Oh," dedi, "boğulmak üzere olan bir adam gibi görünüyorsun.

iki kez havalandı ve üçüncü ve son kez inmek üzere. Hayatınızı kurtaracağım. Vals yapmak istemiyorum."

Tekrar oturdu.

"Adımları biliyorum," diye onu temin etti.

"Bir piyanonun tüm tuşlarını ve bir müzik sayfasındaki her notayı biliyorum," dedi ona. "Ama bir uça gözlerim ve kafam, diğer uça parmaklarım arasında bir yerde mesaj kayboluyor. Ya da en azından karıştırılıyor. Ben mürebbiyelerimin umutsuzluğuydum. Başarılı bir müzisyen olmadığım sürece asla düzgün bir hanımefendi olamayacağım gibi görünüyor."

"Çok nazıksınız," dedi.

"Ve sen asla gerçek bir centilmen olamazsın," dedi, "çünkü dans ederken bacakların tahtaya dönüşür."

"Bu kadar dikkat çekici mi?" diye sordu. "Ama öyle olmalı. Mezuniyet balosunda benimle dans etmeye devam etmektense bileğini burkmuş gibi yaptın."

"Bileğimi çevirdim," dedi, "seni dans etmek zorunda kalma utancından kurtarmak için. Ama daha sonra başka partnerlerle dans ettiniz ve böylece benim fedakârlığım boşa gitti. Valsden daha romantik bir şey olabilir mi sizce? Yıldızların ve renkli lambaların altında bir vals olmadığı sürece?"

Kuzen Leonard ve Heyward Kontesi dans ederken birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Muhtemelen etraflarındaki başka kimseyi, hatta yıldızları ve lambaları bile fark etmiyorlardı.

Vals yapan bir çift, elleri birbirine değmek zorunda olsa *da* her *zaman* uygun bir mesafeyi korumalıdır ve gerçekten de beyefendi bir elini hanımefendinin belinde, hanımefendi de bir elini onun omzunda tutmalıdır. Bu eller düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra yarım inç kadar bile olsa *asla* hareket etmemelidir.

Angeline, valsini kesinlikle onaylamamasına rağmen ona öğreten Bayan Pratt'in sert ses tonuyla sıralanan kuralları duyabiliyordu.

Tresham ve Leydi Eagan vals yaparken aralarında en ufak bir boşluk bile yoktu. Ve sadece adamın eli kadının belinde değildi. Tüm *kolu da* öyleydi. Kadının eli adamın omzunda değil, boynunun arkasındaydı. Yüzleri arasında sadece birkaç damla hava vardı.

Angeline iç geçirdi ve yüzünü yelpazeledi. Ve merak etti.

Tresham daveti sadece Kuzen Belinda burada olacağı için kabul etmişti. Rosalie'nin düğününden beri onu görmüş *olması* mümkün müydü?

"Romantik mi?" Lord Heyward onun sorusuna cevap olarak şöyle dedi. "Bu sadece bir dans."

Ona yan gözle baktı.

"Romantizme inanmıyor musunuz Lord Heyward?" diye sordu. Adam tereddüt etti.

"Ben aşka inanıyorum," dedi, "bağlılığa, şefkate, sadakate ve... rahatlığa inanıyorum. Mutlu evlilik ilişkilerine inanıyorum. İstedğim kadar çok olmasa da birkaç tane tanıyorum. Ama *romantizm*? İnsanları aşık olmaya, her ne demekse, düşünmeden hareket etmeye ve genellikle romantizmin ve aşık olmanın üzücü bir yanılsama olduğunu çabucak ortaya çıkaran ömür boyu sürececek bir bağa hapsolmuş kendileri için mutsuz bir yaşam sağlamaya iten türden bir şey bana fazlasıyla baş döndürücü geliyor. Bu bağlantılardan birkaç tanesini tanıyorum."

Oh, canım.

Angeline yüzünü tekrar yelpazeledi.

"Belki de," dedi, "mutlu ve aşık olmak mümkündür, Lord Heyward. Belki de romantizm aşka, şefkate, bağlılığa ve... Başka neler saydınız? Ah, evet, ve rahatlığa. Nadir bir durumda. Sizce de öyle değil mi?"

"Buna dair bir kanıtım yok," dedi. "Ama sanırım haklı olmayı dilemek insanın doğasında var. Haklı *olduğunuzu ummak*. Belki de her zaman sağduyu ve muhakeme ile düşünmeye, konuşmaya ve hareket etmeye çalışmak daha akıllıcadır."

"Ancak dilekler, umutlar ve hayaller bize devam etme isteği ve cesareti veren şeylerdir" dedi. "Hayallerim olmadan devam etmek istemezdim."

Başını ona doğru çevirdiğinde, Tresham'ın yüzüyle Belinda'nın arasındaki birkaç santimlik hava boşluğunu bile inkâr ettiğine bir anlığına tanık olmuş olan Belinda, adamın doğrudan kendisine baktığını fark etti.

"Hayaller insanı sadece yoldan çıkarır ve nihai umutsuzluğa neden olur, Leydi Angeline," dedi. "Ama siz gençsiniz. Sosyeteye yeni adım attınız ve önünüzde muhtemelen ışıltılı bir gelecek var. Sizi hayallerinizden mahrum etmek istemem. Ama dikkatli ol. Bir anlık düşüncesizlikle yıkılabilirler."

Ah, diye düşündü gözlerinin içine bakarken, ne hayal etmişti?

Peki ne olmuştu da bu hayaller suya düşmüştü? Sanki genç değilmiş gibi konuşuyordu.

Ama o aşka inanıyordu. Ve o da bunun doğru olduğunu görmüştü. Ailesini seviyordu.

O sadece romantik aşka inanmıyordu. Ne kadar aptalca. Ona parlak bir şekilde gülümsedi.

"Sizi *vals* yapmaya zorlamayacağım, Lord Heyward," dedi, "ama en azından beni yürüyüşe çıkarmayı teklif etmezseniz iç çeker ve iyice kederli görünürüm. Dünyanın en güzel yerindeyiz ve ben burayı neredeyse hiç görmedim."

Tekrar ayağa kalktı ve kolunu uzattı.

"Ben de öyle," dedi. "Bu benim de buraya ilk gelişim."

"O zaman birlikte keşfedeceğiz," dedi ve ayağa kalkıp Bay Lynd'in koluna girerek Rosalie'ye doğru baktı. Rosalie, Bay Lynd'in omzunun üzerinden onun bakışlarına karşılık verdi ve başıyla onayladı. Bayan Lynd de onlara doğru gülümsüyordu.

Tresham, Kuzen Belinda'nın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. En azından Angeline onun fısıldadığını varsayıyordu. Ağzı Angeline'in kulağından bir santim uzaktayken yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu.

SONRA OLANLAR tamamen onun suçuydu, diye itiraf etti Edward daha sonra kendine. Alışılmadık bir düşüncesizlikle hareket etmiş ve sonuçlarına katlanmıştı.

Düzinelerce diğer eğlence düşkünüyle birlikte ana caddeden yukarı doğru yürüdüler. Vauxhall Bahçeleri gerçekten de beklediği kadar kötü değildi. Belki gün ışığında bayağı ya da çok sıradan görünebilirdi ama geceleri bir çekiciliği olduğunu kabul etmek zorundaydı. Renkli lambalar özellikle ilham vericiydi. Düz, geniş cadde ve onu çevreleyen ağaçlar etkileyici ve bakımlıydı. Herkesin keyfi yerinde görünüyordu ama bariz bir kabalık yoktu. Kimse gözle görülür şekilde sarhoş değildi. Müzik, sohbet için hoş bir arka plan oluşturunuyordu.

Tamamen masum bir eğlence için tasarlanmış bir yer gibi görünüyordu. Bunda gerçekten yanlış bir şey yoktu, değil mi? Bazen hayatın tadını çıkarmak gerekirdi. Kendisi de eğleniyordu. Bu şaşırtıcı bir itiraftı ama zihninde test ettiğinde bunun doğru olduğunu gördü.

Leydi Angeline Dudley gördüğü her şey hakkında gevezelik ediyordu. Edward buna aldırmadığını fark etti. Hatta onu dinlemekten zevk alıyordu.

coşku. Saf masum coşkunun çok nadir bulunan bir şey olduğunu düşünüyordu. Tanıdığı çoğu insan az ya da çok bıkkındı. Belki kendisi de buna dahildi.

Tüm bunları, onun da açıkça yaptığı gibi, büyülu olarak görebilmek, ağzına kadar katıksız mutlulukla dolmak için zevkin ötesine geçebilmenin çok hoş bir yanı olmalı. Neredeyse onun gibi olabilmeyi dileyecekti. Garip hissettiriyordu... neydi o kelime? *Rahatlaticı mı?* Onun aurasının içinde olmak, tüm o gevezeliklerin, tüm o coşkunun, tüm o ışıltının kendisine yönelmiş olması garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

Birkaç gündür kendini oldukça kötü hissediyordu ve bu yüzden özellikle katılmasını istedikleri bir balo ya da suareye katılmayarak ailesini telaşlandırmıştı. Yine de Leydi Angeline Dudley'nin bu gece Londra'nın sunduğu en romantik ortamda burada olacağı gerçeğiyle kendilerini teselli *etmişlerdi*. Eunice'i çağırmış ve onu yürüyüşe çıkarmıştı. Ve aklına gelen tüm nedenleri sıraladıktan sonra -bu ona etkileyici bir liste gibi gelmişti- onunla evlenmesinin ve onun da kendisiyle evlenmesinin neden çok mantıklı olduğunu anlattıktan sonra ona resmi bir evlenme teklifinde bulunmuştu.

Hayır demişti.

Kendince nedenler sıralamıştı ama hiçbir *onun* listesindeki maddeler kadar ikna edici gelmemişti. Ama iç karartıcı gerçek, kızın onu reddetmiş olması ve ona bir daha teklif etmemesi, onu unutması ve yapması *gerektiğini* çok iyi bildiği şeyi yapıp daha uygun birini seçmesi gerektiğini söylemiş olmasıydı. Leydi Angeline Dudley gibi birini... Kız entelektüel bir dev olmasa da ondan çok hoşlandığını fark etmişti.

"O iyi huylu, Edward," demişti, "ve kesinlikle akılsız değil. Ve onda bir kalite var - ah, aradığım kelime neydi? *Işık, neşe* ya da başka *bir şey*. Her neyse, büyüleyici. Beni gülümsetiyor. Beni gülümsetiyor."

Eunice genellikle söyleyecek söz bulamazdı. Ve genel olarak konuşmak gerekirse, *büyüleyici* ve *neşe* gibi kelimeleri etrafa saçan bir insan değildi.

Bu yüzden aklını ciddi bir iş olan gelin seçimine vermesi gerekecekti. Eunice olmayan birini. Ya da Leydi Angeline Dudley. Bu konuda kararlıydı. Tanrım, *valsi* bile romantik buluyordu. Onunla evlenirse, içindeki o ışıltıyı iki hafta içinde öldürecekti.

İlk birkaç dakikadan sonra onun yanında dönüşümlü olarak sohbet ediyor ve sessiz kalıyordu. Ama bu onun açısından anlamlı bir sessizlikti ve şaşırtıcı bir şekilde

onunkinde arkadaşça. Her seferinde onu doldurmak için acele etme ihtiyacı hissetmedi. Geniş gözleri ve ayırık dudaklarıyla etraflarına bakıyor, tüm manzaraları ve sesleri içine çekiyordu.

Sonra ileriye baktığında, orta mesafede kendilerine doğru gelen üç adam gördü ve bu kadar uzaktan bile onlar için iyi olandan çok daha fazlasını içtiklerini söyleyebilirdi. Ve bu mesafeden bile yanlarından geçtikleri kadınları süzdükleri ve o kadınlarla birlikte olan birkaç beyefendiyi rahatsız eden sözler söyledikleri açıktı. Belli ki başlarına bela almayı bekliyorlardı.

Ve onlardan biri de Windrow'du.

Edward, Leydi Angeline onları görmeden aniden geri dönmeyi düşündü. Amansızca ilerlemeyi ve eğer bir sorun çıkarsa bununla başa çıkmayı düşündü. Gerçi bu, istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmeyi gerektirebilirdi, çünkü o üç adamdan hiçbirinin ona bakmasına ya da onunla saygısızca konuşmasına kesinlikle izin vermezdi. Kendisi için biraz belaya *aldırmazdı*, ama refakatindeki herhangi bir bayan için aldırırdı.

Düşündüğü iki kurstan hiçbirini almadı. Üçüncüsünü aldı ve hiç düşünmediği bir şey yaptı.

"Belki de," dedi, "birkaç dakikalığına kalabalıktan uzaklaşmak ve ağaçların arasındaki yan yollardan birinde gezinmek istersiniz, Leydi Angeline."

Az önce sol taraflarındaki patikalardan birini fark etmişti ve neredeyse kız ona gülümsemek için başını çeviremeden onları o patikaya soktu. Elbette bu yan yollara aşina değildi. Daha önce Vauxhall'a hiç gitmemişti.

Bir hata yaptığını hemen anladı. Yol dar ve karanlıktı. Burada ağaç dallarına asılmış hiç lamba yoktu. Tek ışık ana patikadan ve tepedeki dalların gölgesi çok kalın olmadığında, yukarıdaki aydan geliyordu. Patika aynı zamanda dolambaçlı ve ıssızdı.

"Oh," dedi Leydi Angeline, sesi sevinçle ısınarak, "ne kadar iyi bir fikir Lord Heyward. Bu cennet gibi, değil mi?"

Tek sıra halinde rahatça yürüyebilirlerdi ama bu bir şekilde gülünç olurdu. Yan yana yürüdüler, kadının kolu adamının içinden geçti ve onunkine kenetlendi; başka seçeneği yoktu. Birkaç kez omuzlarından, kalçalarından, uyluklarından ya da bir ya da iki kez üçünden aynı anda birbirlerine sürtündüler. Yine başka seçeneği yoktu.

Müzik sesi bile buradan daha uzak geliyordu. Eğlenenlerin sesleri ve kahkahaları milyonlarca kilometre öteden geliyordu.

Peki gecenin serin havasına ne olmuştu?

"Özür dilerim," dedi. "Yol görüldüğünden çok daha dar. Ve çok karanlık. Belki de sizi ana caddeye geri götürmeliyim, Leydi Angeline."

Windrow ve arkadaşları şimdiye kadar çoktan geçmiş olmalıydılar.

"Ah, ama burası çok güzel," dedi. "Rüzgârın sesini duyabiliyor musun?

ağaçlar? Ya kuşlar?"

Dinlemek için durdu. Kulakları onunkilerden daha keskindi. Giderek artan bir tedirginlikle duyduğu tek şey uzaklaşan sesler ve uzaktan gelen müzikti. Ama etrafları doğayla, doğanın sesleri ve kokularıyla çevriliydi ve kadın haklıydı - gerçekten de oldukça güzeldi. Ay da tam olmasa da neredeyse dolunay halindeydi. Yukarıda milyonlarca yıldız olmalıydı. Gerçekten de insan başını arkaya doğru eğdiğinde şaşırtıcı sayıda yıldız görebiliyordu.

Onlar da fenerler kadar güzeldi. Hayır, daha güzel.

Gerginliğin vücudundan sızdığını hissetti ve derin, hoş kokulu bir nefes aldı.

"Yıldızlara bak," dedi neredeyse fısıltıyla. Sesi bir şekilde korkmuş gibiydi.

Küçük bir açıklıkta olduklarını fark etti ve yukarıya doğru neredeyse net bir görüş vardı. Başını çevirdiğinde kızın yüzünün ay ışığıyla yıkandığını gördü. Gözleri bu mucizeyle parlıyordu. Ve bu mucizeyi onunla paylaşmak için yüzünü çevirdi. Gülümsedi ama her zamanki parlak gülümsemesiyle değil. Bu daha hülyalı, daha... samimiydi.

Sanki çok değerli bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi.

"Bakıyorum," dedi. Gerçi artık yıldızlara değil, onun gözlerine bakıyordu. Peki neden fısıldıyordu?

Dudakları aralandı ve ay ışığı dudaklarında parıldadı. Diliyle onları ıslatmış olmalıydı.

Onu öptü.

Ve hemen başını kaldırdı. Sanki yıldırım vücudunun tam ortasından zikzaklar çizerek geçmiş gibi hissetti.

Hareket etmedi.

Şimşek, ay ışığı ya da başka *bir şey* beynini öldürmüştü.

Onu tekrar öptü, bunu yaparken bir kolunu omuzlarına dolayarak onu döndürdü, böylece diğer kolunu beline dolayabilecekti. Ve ağzını açtı, bunu yaparken dudaklarını ayırdı ve

Dilini ağzının derinliklerine soktu. Her şey ısı, nem ve yumuşak, pürüzsüz yüzeylerden ibaretti.

Biri inledi -kendisi olmadığını hissetti- ve kollarından biri boynuna dolanırken diğeri belini sardı ve onu şiddetli bir coşkuyla öptü.

Eğer kafasının içinde bir nebze de olsa sağduyu kaldıysa, o noktada onu terk etti ve bir eli, bir ay önce Londra yolunda onu çok rahatsız eden o düzgün kalçanın üzerine yayılana kadar sertçe kadının sırtından aşağı kayd. Dilinin ucu kızın ağzının çatısındaki çıkıntıda gezinirken, diğer eli aşağıya ve öne doğru hareket ederek kızın göğüslerinden birini avuçladı. Sıcak, yumuşak ve dolgundu.

Tahrik olarak sertleştiğini hissetti.

Birinin ocağı sonuna kadar yanıyordu ve iki kapısı da ardına kadar açıktı; yangını söndürmenin tek bir yolu vardı. Adamın eli kızın poposunda sıkılaştı ve onu daha da yaklaştırdı.

Ve sonra, vücudunun geri kalanı sadece kollarındaki kadına karşı yoğun bir arzu *hissederken*, gözleri aniden kapalı göz kapaklarının iç kısımlarını *gördü*.

Leydi Angeline Dudley'i görmüşler.

Ve zihni ona çok net, çok sert iki kelime söyledi.

Yüce Tanrım!

Bu uyarı elbette çok geç geldi. Hem de çok geç.

Düşüncesizlik ve şehvet onun çöküşü olmuştu.

Dilini kendi ağzına geri götürdü, ellerini onun omuzlarını kavrayacak şekilde hareket ettirdi ve bir adım geri attı. Çok sert bir adım.

Gözleri kapalı, dudakları nemli, açık ve savunmasız yüzü ay ışığında iç acıtacak kadar güzeldi.

Ama bu *Leydi Angeline Dudley'nin* yüzüydü.

"I yap beg senin Pardon." o dedi, onun ses sondaj neredeyse gülünç derecede istikrarlı ve normal.

Bunlar işe yaramaz sözlerdi elbette. Af söz konusu olamazdı.

"Neden?" diye sordu, kocaman, kara gözleriyle.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi. "Seni korumam gereken şeyin ta kendisini yaptım."

"Daha önce hiç öpülmedim," dedi. Kendini on kat daha kötü hissetti, eğer bu mümkünse.

"*Harikaydı*," dedi hülyalı bir vurguyla.

O gerçekten de tehlikeli bir masumdu. Bir öpücük ve öpenin ellerinde kil gibiydi. Vicdansız ellerde

Felaket. Akli başına gelmeseydi ne olurdu? Onu durdurabilir miydi? Bundan şüpheliydi.

"Seni korkunç bir şekilde tehlikeye attım," dedi. Gülümsedi ve kendine daha çok baktı.

"Tabii ki öpüşmediniz," dedi kadın. "Bir erkekle bir kadının ay ışığında yalnız kaldıklarında öpüşmelerinden daha doğal ne olabilir?"

Demek istediği *de tam olarak* buydu.

"Sizi kutuya, refakatçinize ve kardeşlerinize geri götüreceğim," dedi.

Kardeşleri. Yüce Tanrım. Tresham pek de lekesiz bir rol modeli sayılmazdı. Dans pistinde metresiyle -ya da onlardan biriyle- skandal yaratacak davranışlarda bulunmuştu. Eagan onu terk etmeden önce bile Leydi Eagan'la birlikte olduğu herkesçe biliniyordu. Belki de Eagan'ın gitmesinin *nedeni* bile oydu. Belki de Tresham'ı düelloya davet etmekten daha az onurlu ama daha güvenliydi. Yine de *Tresham*, bir erkeğin *kız kardeşiyle* ay ışığında yürürken onu öpmesinin dünyadaki en doğal şey olduğunu düşünmezdi. Tresham onu lime lime ederdi.

"Madem öyle," dedi Leydi Angeline iç çekerek. "Yine de endişelenmemelisiniz Lord Heyward. Sizin beni öptüğünüz kadar ben de sizi öptüm. Ve kimse görmedi. Hiç kimse bilmeyecek."

İkisi hariç. Bu iki kişi çok fazlaydı.

Tekrar patikanın daha dar olan kısmına adım attıklarında koluna girdi ve onun yanına sokuldu.

"Bana *gerçekten* üzgün olmadığını söyle," dedi. "Bu geceyi hayatımın en güzel *gecelerinden* biri, hatta belki de en güzeli olarak hatırlamak istiyorum ama beni öptüğün için pişman olduğuna inanırsam bunu yapamam."

Ana caddeye geri adım attıklarında, bıkkınlık ve rahatlama karışımı bir iç geçirdi. Gerçekten de Windrow'dan başka bir iz yoktu.

"Çok güzel bir akşam oldu," diye yalan söyledi.

"Ve havai fişekler hala gelecek," dedi mutlu bir şekilde. Evet, gerçekten de öyle.

Bölüm 11

ANGELINE gülümseyerek uyandı.

Yatağının üzerindeki özenle yapılmış pileli tenteye baktı ve ayak parmakları çatlayana ve parmakları başlığın üstünden kıvrılana kadar gerindi. Parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

Perdeler hâlâ kapalı olmasına rağmen yağmur yağdığını anlayabiliyordu. Pencere camlarına vuran şıpırtıları duyabiliyordu. Ama sanki güneş parlıyormuş *gibi hissediyordu*.

Hayatın daha parlak olması mümkün müydü?

Vauxhall Bahçeleri dünyadaki en harika, en büyüğü yer olmalı. Her şey mükemmeldi. Eşlik edenler de olabileceklerin en iyisiydi. Sohbet canlıydı ve hepsi de ilginç bulduğu çeşitli konularda yapılmıştı. Bay Lynd onunla dans etmişti. Vikont Overmyer ve Kuzen Leonard da öyle. Müzik harikaydı, yemekler şahaneydi.

Havai fişekler nefes kesici, hayranlık uyandırıcıydı. Aslında onları tarif etmek için üstünlük taslamanın ötesinde bir güç vardı. O sırada söylediği gibi, hayal kırıklığı yaratan tek şey gösterinin çok erken sona ermiş olmasıydı. Elbette akşam da öyle.

Ama hayatının açık ara en harika gecesiydi. Oh, *açık ara*.

Angeline bacaklarını dizlerinden büktü ve ayaklarını şiltenin üzerine düz bir şekilde koydu, battaniler de üzerlerine örtüldü.

Zihni tüm bunların en iyi kısmının etrafında dolanıyordu. Uyandığı andan itibaren anıların zihnine üşüşmesine izin vermişti ama en iyisini bilinçli olarak sona saklamıştı, böylece tüm dikkatini ona verebilecekti. Ve şimdi bile o en iyi anıyı her seferinde biraz düşünecek, *çok, çok* iyi, en görkemli olanı sona saklayacaktı.

Heyward Kontu.

Adı bile çok güzeldi. Tanıdığı herkesten çok daha güzeldi. Zavallı Martha Bay Griddles'a vurulmuştu. Ve eğer bu isim kendi başına yeterince kötü değilse, bir de ilk ismi vardı. Hangi anne baba

soyadı *Griddles* olan zavallı bir bebeğe *Gregory* ismini koyar mıydı? Ama ailesi tam olarak bunu yapmıştı.

Heyward Kontu *Edward'dı*. Edward Ailsbury.

Konuşması mantıklıydı. Tartışılan her konuya, hiçbirini domine etmeye çalışmadan katılmış, bir başkasınıninkiyle çelişse bile kendi fikirlerini ifade etmiş ve yine de diğer fikirleri kibarca dinlemişti. Belli ki ailesine düşkündü. Angeline Kuzen Leonard'la dans ederken o da Leydi Heyward'ı gezintiye çıkarmıştı. Bayan Lynd çocuklarından kısaca bahsederken, en küçüğünün, Leydi Heyward'ın kızının ve Leydi Overmyer'ın üç çocuğunun, erkek kardeşi onları Gunter'e buz almaya götürmeye devam ederse yaz gelmeden şişmanlayacaklarını söylediğinde biraz mahcup görünmüştü.

"Ama amcalar ne işe yarar Alma," diye sormuştu, "yeğenlerini ailelerine götürmeden önce onları korkunç bir şekilde şımartmak için değil mi?"

"Ve gelecek hafta beşini de Londra Kulesi'ne götürmeye söz verdin, Edward," diye eklemişti Leydi Overmyer. "Bu biraz aceleci bir davranış değil mi?"

"Muhtemelen," diye kabul etmişti. "Eve dönerken buzlardan vazgeçmekle tehdit ederek iyi davranmasını sağlayacağım."

Hepsi gülmüştü ve Angeline Lord Heyward'ın şefkatli bir amca olduğu imajını kalbinde saklamıştı.

Ama en iyi kısmı daha fazla ertelenemezdi. Hafızası bununla dolup taşıyordu. Ayak parmaklarını şiltenin üzerinde oynattı ve gözlerini kapattı.

Onu öpmüştü. O da
onu öpmüştü. Onun
ilk öpücüğü.

Onu herkesin yürüdüğü ana caddeden uzaklaştırmış ve ay ışığının döküldüğü sessiz, büyümlü küçük bir açıklık bulmuştu - her şeye rağmen lambalardan çok daha romantikti - ve onu bir kez öpmüş, sonra onu kollarına çekmiş ve tekrar öpmüştü.

Bir öpücükten beklediği *hiçbir* şeye benzemiyordu. Her zaman dudaklarının öpüldüğünde nasıl hissedeceğini ve adamın dudaklarının nasıl hissedeceğini merak etmişti. Nasıl nefes alacağını merak etmişti. Nefes aldığını *hiç* hatırlamıyordu ama almış olması gerektiğini düşünüyordu, yoksa ölmüş olurdu.

Dudaklarının nasıl hissettiğini bile net olarak hatırlayamıyordu.

onun. Çünkü bir öpücüğün dudakların birbirine değmesinden çok daha fazlası olduğu kanıtlanmıştı. Tüm vücutları, tüm *varlıkları* işin içine girmişti. Tanrım, dudakları onunkilere ikinci kez dokunur dokunmaz, adamın ağzı açılmış, onunki de açılmış ve adam dilini onun ağzına bastırmıştı. Kelimelere döküldüğünde kulağa şok edici geliyordu. Ama kelimelerden çok hatırladığı hislerle düşünüyordu.

İç organları bir tür ağrıyan jöleye dönüşmüştü. Bacakları güçsüzleşmişti. Adını koyamadığı bir yeri zonkluyordu. Ve vücutları birbirine bastırılmıştı. Adam sert kaslı, katı, alışılmadık bir erkeklik ve tanıdık bir parfüm kokuyordu ve kadın onu daha da yakınına çekmek için gerilen kollarıyla kendine sarmıştı. Ama birkaç kat giysisini çıkarmadan ne kadar yaklaşabilirdi ki? *Bunu* düşünmek bile Angeline'e kucaklaştıkları birkaç dakika boyunca o açıklığın ne kadar sıcak görüldüğünü hatırlattı. Sanki biri ateş yakmış ve üzerine bir orman dolusu çıra ve bir ton kömür yığmıştı.

Adamın bir eli kızın poposunun üzerindeydi. Diğer göğüslerinden birinin altına girmiş ve göğsünü kapatmıştı.

Bu kesinlikle bir insanın yaşayabileceği en şaşırtıcı derecede görkemli ilk öpüktü. Şu an için başka biriyle ilgilendiğinden değil.

Bu, hayatının en güzel deneyimiydi. Hayatındaki hiçbir şeyin bunu aşabileceğini hayal bile edemiyordu. Asla. Bunun sonsuza dek sürmesini istemesi dışında ve elbette sürmemişti.

Ve sevgili adam daha sonra özür dilemişti.

Sanki bir şekilde ondan faydalanmış gibi. Sanki bir şekilde onu *tehlikeye* atmış gibi. Öyle bile demişti. Orada görececek kimse yoksa bir hanımefendinin onuru tehlikeye atılamazdı, değil mi?

Gerçekten de olabilir, dedi Bayan Pratt'in kafasının içindeki sesi, en sert haliyle. *Bir hanımefendi her zaman mükemmel bir hanımefendi olmalıdır, kendi yatak odasının mahremiyetinde bile.*

Bu da Bayan Pratt'in yaptığı aptalca açıklamaların en aptalcasıydı.

Ona bunun ilk öpücüğü olduğunu söylemişti. Ona harika olduğunu söylemişti. Belki de her iki şeyi de söylememeliydi. Kulağa çok safça geliyor olmalıydı. Ama neden olmasındı? Öyle olmadığı halde neden dünyadan bihaber ve bıkkınmış gibi davranıyordu ki? Ona gerçekten üzgün olmadığını söylemesi için yalvarmış, o da güzel bir akşam olduğunu kabul etmişti.

Güzel kelimesi hafif kalırdı. Çünkü dün gece belki de en harika keşfi yapmıştı. Lord Heyward çok iyi bir

Nezaket, mantık ve sağduyunun gösteriş ve şiddetten daha önemli olduğu düzgün, ciddi fikirli bir beyefendi. Ama böyle adamların sıkıcı olduğu her zaman söylenebilirdi. Tresham ona kuru bir sopa derdi.

Ama öyle olmadı.

Artık böyle bir adamın sevdiği kadınla özel ilişkilerinde de tutkulu olabileceğini *kişisel* deneyimlerinden biliyordu. Gerçekten de çok tutkuluydu.

Sevdiği kadınla.

Angeline'in gözleri hâlâ kapalıydı. Ayak parmaklarını oynattı ve sonunda gözlerini açtı. Bu o muydu? *Sevdiği kadın mı?* Öyle olmalıydı. Öyle olmasaydı onu böyle öpmesi mümkün olamazdı. Öpebilir miydi?

Bu akşam onu tekrar görecekti. En azından göreceğini umuyordu. Leydi Hicks'in katılması gereken bir balosu vardı ve görünüşe göre bu balo her zaman sezonun en büyük eğlencelerinden biri olmuştu.

Oh, kesinlikle o da orada olacaktı.

Yatak örtülerini geriye attı ve bacaklarını yatağın kenarından yere doğru salladı. Bu sabah Martha ve Maria ile parkta yürümeyi planlamıştı; onlara anlatacak çok şeyi vardı. Tabii ki hâlâ yağmur yağıyordu, bu yüzden bu fikirden vazgeçmek zorunda kaldı. Ama her zaman alışveriş yapılmayı bekleyen dükkânlar ve oturup arkadaşlarla sohbet edilebilecek çay salonları vardı. Evde oturup bu akşamın gelmesini beklemek için çok fazla enerjisi vardı.

EDWARD aynı gün öğleden sonra Dudley House'a vardığında, uşak Tresham Dükü'nün evde olup olmadığına bakmaya giderken ona ana kattaki kütüphane gösterildi. Edward onun evde olmadığını umma lüksüne bile izin veremezdi. Ayrıca, Tresham'ın burada olacağından neredeyse emindi. Daha önce Edward'ın kendisi gibi o da Saray'daydı. Akşam dışarı çıkmadan önce kesinlikle eve dönmüş olmalıydı.

Edward duvarları kaplayan kitap raflarına baktı ve Tresham'ın bunlardan herhangi birinin kapağını açıp açmadığını merak etti. Büyük meşe masada bir hokka ve kurutma kâğıdının üzerinde duran birkaç tüy kalem dışında hiçbir şey yoktu. Rahat görünümlü deri kanatlı sandalyeler şömineyi çevreliyordu. Odanın diğer tarafına da bir şezlong yerleştirilmişti. Tresham'ın zamanının çoğunu bir şezlongda geçirdiği düşünülemezdi.

kütüphane gibi bir yer.

Basit bir nedenden ötürü şömineye yaklaştı, çünkü kapının hemen içinde, kendisi kadar rahatsız görünmek istemiyordu. Ama bir adam kendi ocağının önünde dururdu, başkasınınkinin değil. Yönünü değiştirdi ve pencereye doğru ilerledi. Dışarı bakarak durdu.

Hayatında hiç bu kadar depresif hissettiğine inanmıyordu. Ya da daha fazla utandığını. Bulunduğu yerden başka bir yerde olmayı diledi. Grosvenor Meydanı'nın karşı tarafında, bir kapının önündeki çizme sıyrıcısını temizleyen hizmetçiyi görebiliyor ve onun sessiz, karmaşık olmayan varlığına imrendiğini fark ediyordu. Elbette bu saçmalıktı. Kimsenin hayatı sessizlikten ya da karmaşadan ibaret değildi. Sadece bazen başka birinin hayatı

-bu durumda başkalarının- kişinin kendisinininkine tercih edilirdi.

Şansa bakın ki, o evden çıkarken annesi ve Lorraine ziyaretten dönüyorlardı ve yanlarında büyükannesi ile Juliana'yı da getirmişlerdi ve elbette hepsi de onun süslenip püslenmiş ve yeni tıraş olmuş bir halde nereye gittiğini öğrenmek istiyorlardı.

"Ah, dışarı," demişti belli belirsiz, annesini ve büyükannesini yanaklarından öperek.

"Sözüme güven Adelaide," demişti büyükannesi, "işin içinde bir hanımefendi var. Leydi Angeline Dudley, sanırım."

"Dün akşam bizimle Vauxhall'daydı," demişti Juliana gülümseyerek. Sanki annesi ve büyükannesi bunu zaten bilmiyormuş gibi.

"Umarım onu parka götürmeyi planlamıyorsundur, Edward," demişti annesi, salonun penceresinden dışarı bakarak. "Aslında yine yağmur yağmıyor ama her an yağabilir. Şu bulutların görüntüsü hiç hoşuma gitmiyor. Ne kadar kasvetli bir gün oldu."

"Belki de," demişti büyükannesi, sanki bir senfoni yönetiyormuş gibi lorgnette'ini ona doğru sallayarak, "Dudley House'a ona evlenme teklif etmeye gidiyordur, Adelaide. Vauxhall'da onunla dans etti mi Lorraine? Ondandır bir öpücük çaldı mı? Vauxhall, çalıntı öpücükler için Londra'daki en iyi yerdir. Bunu hâlâ hatırlıyorum. Ah, anılar."

Hepsi gülmüştü ve Lorraine'in yüzü ilginç bir pembe tonuna dönüşmüştü.

Ve soruya cevap istemeyi unutmuşlardı. Yoksa bir soru mu vardı? Edward onlardan önce kaçmıştı.

ya da sormayı hatırlayabilirdi.

Yakında öğreneceklerdi.

Arkasından kütüphane kapısının açıldığını duymaktan korkuyordu. Gerçi kapıyı açan, Ekselansları'nın gerçekten de evden geldiğini haber veren *uşak* olsaydı bundan daha da çok nefret ederdi. Eğer öyle olsaydı, kütüphaneye girmesine izin verilmezdi, değil mi?

Adam konuklarını hep bu kadar uzun süre bekletir miydi? Ne zamandır bekliyordu? Bir saat gibi gelmişti. Muhtemelen beş ya da on dakikadan fazla değildi. Sonra kapı açıldı ve adam döndü.

Tresham çok kara gözlü görünüyordu. Neden her zaman ilk fark edilen gözleri oluyordu? Kaşları da kalkıktı. Uzun parmakları bir sınav bardağının sapında kıvrılmıştı. Bardağı gözlerine doğru kaldıracak kadar küstahlaştıysa...

O yapmadı.

"Heyward," dedi, sesinde bir iç çekişin izi vardı. "Uşağım bana kartınızı uzattığında bir an için zamanda geriye gittim. Ama sonra ne yazık ki o Heyward'ın artık olmadığını hatırladım. Bu zevki neye borçluyum? Umarım tahminim doğru değildir."

Elbette doğrudu. Ve deneseydi bundan daha küstah olamazdı.

"Leydi Angeline Dudley'nin elini istemeye geldim," dedi.

Bu kez iç çekiş ima edilmemişti. Oldukça açıktı. Ve buna hemen kelimeler eşlik etmiyordu.

"Öyle mi?" dedi Tresham. "Evlilikten bahsediyorsun sanırım. Ne kadar sıkıcısın. Hayır diyecek, biliyorsun."

"Belki de," dedi Edward sertçe, "bunu söylemesine izin verebiliriz, Tresham. Ya da evet, duruma göre. Sadece adreslerimi ona vermek için iznimize ihtiyacım var. Uygunluğumun açıkça belli olduğunu sanıyorum, ama duymak zorunda hissederseniz size ayrıntıları vermeye hazırım."

Tresham birkaç dakika sessizce onu izledikten sonra elindeki sınav bardağını kurdelesine bıraktı ve boş masanın arkasına oturmak üzere odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Leydi Angeline'in böyle durumlarda kendi adına hayır demesi konusunda gerçekten ısrar ediyorum," dedi. "Kimse zorba bir ağabey olarak ün salmak istemez, değil mi? Ama siz böyle bir deneyim yaşamadınız. Her iki kız kardeşiniz de siz unvanınızı devralmadan önce evlenmişti."

O halde onun için teklifte bulunan ilk kişi o değildi, diye düşündü Edward. Of

Elbette, Exwich'in ona evlenme teklif edeceğinden bahsetmişti, değil mi? Diğer taliplerinden birini kabul etmemiş olması çok yazıktı, her ne kadar Exwich'i istemeye vicdanı elvermese de. Ama böyle bir düşünce anlamsızdı.

"Lütfen oturun," dedi Tresham, bir eliyle kendi masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. "Onunla konuşmana izin vermeden önce Leydi Angeline'in eli için uygun bir talip olduğuna beni ikna etmelisin, Heyward."

Elbette buna hakkı vardı. Ama Tresham'dan başka hangi baba ya da ağabey olsa, evlilik anlaşmasının ayrıntılarını hanımefendi evet dedikten *sonraya* bırakırdı. Pekâlâ. Evlilik anlaşmaları iki yönlü işler. Kadın evlenirken kabul edilebilir bir çeyiz getirmeliydi. Bunu da tartışacaklardı.

Edward zavallı bir yalvarıcı gibi görünmemeye karar vererek yerine oturdu.

Tresham Dükü'nün gözlerinin içine baktı ve kendi kaşlarını kaldırdı.

ANGELINE son yarım saat içinde aynı kitabın aynı sayfasını yarım düzine kez okumuştı ve *hâlâ* tek kelimesini bile özümseyememişti. Bu Bay Milton'ın *Kayıp Cennet*'iydi ve tüm dikkatini ona vermesi gerekiyordu. Bayan Goddard'ın onaylayacağına inandığı bir edebiyat eseri idi bu. Kütüphaneye yaptığı ilk ziyaretten beri o hanımefendiyi hiç görmemişti. Eğer bu *akşam* Heyward Kontu'yla konuşma fırsatı olursa -eğer olursa- ona bu konudan bahsedecekti. Eseri oluşturan on iki kitaptan altısını çoktan okumuş ve onlardan büyük keyif almıştı. Bayan Pratt bu kitabı okumasına asla izin vermemişti, çünkü bir keresinde birisi mürebbiyenin kulağına Bay Milton'ın Şeytan'ı Tanrı'dan çok daha çekici kıldığını söylemişti. Angeline o zaman rahatlamıştı, çünkü *çok* uzun bir şiirdi ve şiir okumaktan hiç hoşlanmamıştı. Ama büyüleyici olmaya başlamıştı.

Yine de bugün bu sayfayı okuyarak hayatını kurtaramazdı.

Bu akşamın gelmesini *bekleyemiyordu*. Bir şekilde onu tekrar öpmeyi başarabilecek miydi? Bir şekilde manevra yapabilir miydi-

Misafir odasının kapısı açıldı ve Tresham'a gülümsemek için başını kaldırdı. O da gülümsemedi. Korkunç derecede sıkılmış görünüyor. Giderek tanıdık gelen bir bakıştı bu.

Olamaz, diye düşündü iç çekerek. Bu seferki kimdi?

"Sen vardı daha iyi git aşağı için ve kütüphane, Angeline," o dedi. "Bir başka uygun aday daha endişeyle kaderini bekliyor."

Sayfasını işaretlemek için kitap ayracını yerleştirdikten sonra kitabını kapattı. "Yapmak zorunda mıyım?" dedi. Ama bu anlamsız bir soruydu. Evet, elbette yapmalı. "Bu seferki kim?"

Neredeyse sırtıyordu. Kesinlikle eğlenmiş görünüyordu. "Kuru eski sopa," dedi.

"*Heyward Kontu mu?*" Sesi bir gıcırtya dönüştü.

"Bağkası değil," dedi ve Gimdi kesinlikle sırtıyordu. "Tutkunu dizginle Angeline ve aşağıya in. Duyduğuma göre adam bir eş için yanıp tutuşuyormuş ama en azından seçiminde gerçekçi olabilir. Neredeyse senin adına hayır diyecektim ama seni bu zevkten mahrum edemezdim." Ayağa kalkmaya gittiğinde çoktan ayağa kalkmış olduğunu fark etti.

Kadın suskun bir şekilde ona baktı.

Heyward Kontu ona evlenme teklif etmeye mi gelmişti? Şimdiden mi?

Panik içinde dış görünüşünü gözden geçirdi. Arkadaşlarıyla alışverişten eve döndükten sonra günlük bir elbise giymiş, ancak Betty'ye saçını yeniden yaptırmamıştı. Bu akşam tekrar yapılması gerekecekken ve o zamana kadar hiçbir yere gitmeyecek ya da kimseyle görüşmeyecekken ne anlamı vardı ki? Üstelik saçları, elleriyle kabarttıktan sonra, bonesinden çok da kötü görünmüyordu. Elbisesi, eteklerinde çok sevdiği renkli şeritleri olan eski güneş ışığı sarısıydı. Böyle kasvetli bir gün için çok uygun olduğunu düşünmüştü.

Heyward Kontu'ndan gelecek bir evlilik teklifini karşılayacak kadar iyi görünüyor muydu? Ama önce odasına çıkıp üstünü değiştirmeyi ve saçını yaptırmayı teklif etse, Tresham ona sanki birdenbire fazladan bir kafası çıkmış gibi bakacaktı.

"Aşağı ineceğim," dedi uysalca, ama kalbinin her an göğsünden ya da kulak zarından ya da her ikisinden birden fırlayabileceğini düşünüyordu.

"Bu kadar trajik görünmene gerek yok," dedi ağabeyi, kapıyı onun için açık tutarak. "Beş dakika içinde her şey bitecek. Ve yarın başka biri olacak."

Bacaklarının onu taşıyıp taşıyamayacağını merak ederek aşağıya indi. Bir beden, doğal olmayan bir şekilde uzun *olsa* bile, böyle bir mutluluğu nasıl barındırabilirdi?

Kâhya kapıyı açmak için kütüphanenin dışında bekliyordu. Kadın içeri adımını attıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

Koyu yeşil ceket, devetüyü rengi pantolonu, tertemiz parlayan Hessian çizmeleri ve beyaz keteniyle masanın önünde duruyordu. Saçları özenle taranmıştı. Yeni tıraş olduğu belliydi. Muhtemelen yine o güzel kolonyayı kullanmıştı ama buradan kokusunu alamıyordu.

Onun avantajına sahipti. Bu tekliften haberdardı ve ona göre giyinip süslenebilmişti.

Ona duyduğu sevgiden neredeyse boğulacakmış gibi hissediyordu.

Gülümsemiyordu. Elbette gülmeyecekti. Bu ciddi bir olaydı. Düşünlerinde de gülümsemeyecekti. Bir hanımefendinin *asla* bahse girmemesi gerektiği ona sayısız kez söylenmiş olmasına rağmen, bahse girecekti. Yine de herkes, bir hanımefendinin kâğıt oyunlarında bahse girdiği birkaç kuruşun bahis *sayılmayacağı* konusunda hemfikir di.

Karşılık vermeyeceğini bildiği halde ona gülümsedi.

Dün geceyi ve o öpücüğü hatırladı. Bu adamın aynı adam olması mümkün müydü? Özel anlardaki tutku bir insanı bu kadar dönüştürebilir miydi?

"Lord Heyward," dedi.

Odanın içinden hızla ona doğru geldi, tüm dikkati üzerindeydi.

"Leydi Angeline," dedi, elini uzatarak onun elini tuttu ve parmaklarını sıcak bir şekilde onunkine koydu.

Ve sonra-oh, *ve sonra*.

Kesinlikle gereksiz ve karakterine hiç uymayan ama yine de umutsuzca romantik bir jestle onun önünde diz çöktü.

Ayrılmış dudakları ve parlayan gözleriyle ona baktı.

"Leydi Angeline," dedi, "benimle evlenmek gibi büyük bir onuru bana bahşeder misiniz?"

Evet, evet, evet. Oh, evet, evet, Y-E-S!

Ama kelimeler dudaklarından dökülmeden önce o anda bir şey oldu. Ya da belki o anın bir kısmında.

Daha sonra geriye dönüp baktığında kafasında kelimelere dökmesi sonsuza kadar süren bir şeydi, ama şimdi bilincine fırlaması ve söylenmek üzere olan kelimeleri boğması saniyenin çok küçük bir kısmını aldı.

Aşktan, mutluluktan ya da onun kendisini erkeklerin en mutlusu yapacağından hiç bahsetmemişti. Sanki birileri ona evlilik teklifinin bu şekilde yapıldığını söylediği için diz çökmüş gibiydi.

Aşkla ilgili hiçbir şey söylememişti, en azından onu sevmekle ilgili. Aslında tam tersi. *Daha dün akşam* evlilikte sadakate inandığını ama romantizme ya da aşık *olmaya* inanmadığını *söylemişti*.

Daha sonra, öpüşmelerinden *sonra* ona hayatının en güzel akşamı olduğunu söylediğinde, o da çok güzel bir akşam olduğunu söylemişti ve bu, onu öptüğüne pişman olursa anılarının mahvolacağını söylemesinden *sonraydı*. Gerçekten de bu, kucaklaşmalarının volkanik patlamasından sonraki en ılık yanıtı.

Ve bu tür volkanik patlamalar, o zamanlar düşündüğünün aksine, aşktan kaynaklanmak *zorunda* değildi, değil mi? Özellikle de erkekler için. Erkekler her zaman metres tutuyorlardı ve muhtemelen bu, yanlarında kanepelerde oturup ellerini tutmak ve arada bir yanaklarından iffetli bir şekilde öpüp rahat etmek için değildi.

Tutku, aşk anlamına gelebileceği gibi şehvet anlamına da gelebilir.

Lord Heyward'ın onu *sevmesi* zaten mümkün değildi. İlk karşılaştıkları andan itibaren onu utandırmaktan ve iğrendirmekten başka bir şey yapmamıştı. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal edebileceği türden bir kadın değildi. Eğer böyle bir kadın varsa, o da kesinlikle Bayan Goddard'dı. Ciddi, ağırbaşlı, zeki ve güzeldi ve zaten birbirlerinin soyadını kullanacak kadar yakın arkadaşlardı. Aslında, muhtemelen şu anda Leydi Sanford'un evinde bulunmamasının ve Bayan Goddard'a evlenme teklif etmemesinin tek nedeni, katı centilmenlik kurallarına göre dün gece *ona* ödün vermiş olması ve bu yüzden onun yerine burada bulunmasıydı. Ailesi de muhtemelen Bayan Goddard'ı onaylamıyordu çünkü Angeline kadar göz kamaştırıcı bir seçkinliğe sahip değildi.

Ama *uygun* olmak *uygun* olmakla aynı şey değildi. Bayan Goddard ona çok daha uygundu. Öte yandan *o*, olabildiğince uygunsuzdu. Uzun boylu, esmer ve çirkindi. Alnını korkunç bir şekilde kırıştırmadan ve ürkmüş bir tavşan gibi görünmeden kaşlarını bile kavislendiremezdi. Gürültücü, aptal ve patavatsızdı. Sanki kulaklarının arasında tüyden başka bir şey yokmuş gibi önemsiz şeyler hakkında gevezelik ederdi. Hiçbir giyim anlayışı yoktu - herkesin çok iğrenç bulduğu *şapkalarını* düşünün. Bir de *bu elbiseyi* düşünün. Şimdiye kadar okuduğu tek şey korkunç Gotik romanlar ve Kayıp *Cennet*'in altı buçuk kitabıydı - tam olarak yarısı bile *değil*. Ve *onu* bile akıllıca okuyamıyordu. O da Şeytan'ın muhteşem bir karakter, Tanrı'nın ise büyük bir esneme olduğunu düşünüyordu. *Ve* sadece katılacağı başka bir balo düşüncesiyle bile dikkati dağılabilirdi.

Umutsuzdu.

Sevilmiyordu.

Gelişen romantizmleri *tamamen* kendi kafasının içindeydi.

"Lord Heyward," dedi, onun gözlerinin içine bakarak, kendisi hakkında söylenen her kötü şeyin -her birinin doğru olduğunu *bilse* bile- saçmalıktan ibaret olduğunu ve öyle olmasa bile onu çok sevdiği için bunların hiçbirini umursamadığını söylemesini isteyerek, "dün gece beni öptüğün için mi?"

Ve korkunç olan şey, adamın ona bakması ve hemen inkâr etmek için acele etmemesiydi.

"Seni tehlikeye attım," dedi. "Telafl etmeye geldim."

Oh, Tresham başından beri haklıymış, diye düşündü. O yüz yıldır çölde pişen kuru, kuru bir çubuktu. Onunla evlenme konusunda isteksiz davranmakta sonuna kadar haklıydı. Her erkeğin olurdu. Erkekler sadece *Tresham Dükü'nün* kız kardeşi olduğu ve neredeyse uygunsuz derecede büyük bir çeyizi olduğu için ona evlenme teklif etmek için buraya akın ediyordu. Hiçbir erkeğin başka bir nedeni olamazdı.

"Beni sevmiyor musun?"

Peki bu sözleri neden fısıldamıştı? Belki de onları hiç söylememesi gerektiği için. Denese bile sesi daha zavallı çıkamazdı.

Ayağa kalktı ama hâlâ onun elini tutuyordu, hem de kendi elini.

"Senden hoşlanıyorum," dedi, "ve zaman geçtikçe aramızdaki sevginin derinleşeceğinden kuşku yok. Umarım bugün buraya *sadece* dün akşam sizi öptüğüm için geldiğim izlenimini vermemişimdir. I-"

Söyleyecek başka bir şey bulamamış gibiydi.

"Gelin adayları arasında en uygun olan benim," dedi. "Ve senin de bir geline ihtiyacın var. Benim bir kocaya ihtiyacım var ve siz de damat adayları arasında en uygun olanı sizsiniz. Kulağa cennette yapılmış bir eşleşme gibi geliyor, değil mi?"

Kaşlarını çatıyordu.

"Tam olarak öyle değil," dedi. "Sizinle evlenmek *istiyorum*. Her şeyi bir kenara bırakın Leydi Angeline, bu şimdiye kadar yaptığım ilk evlilik teklifi. Umarım son olur. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, değil mi? Beni affedin. Bunu düzeltmek için ne söyleyebilirim?"

Ama hiçbir şey yoktu. Ona kendisini sevip sevmediğini *sormuştu* ve o da *-seni seviyorum ve sevgimden şüphe etmiyorum-* diye cevap vermişti.

zaman geçtikçe aramızdaki bağ derinleşecek.

Adam kesin bir hayır deseydi çok daha fazla sevinirdi, onu hiç sevmiyordu, aslında ondan nefret ediyordu.

Nefretin içinde *tutku* vardı.

Senden hoşlanıyorum'da hiçbir şey yoktu ve ... aramızdaki sevgi derinleşecek.

Angeline elini onun elinin arasından çekip aşağıya baktı, eli yine kimsesiz, soğuk ve tek başınaydı.

"Gurur verici teklifiniz için teşekkür ederim, Lord Heyward," dedi, "ve dün akşamdan sonra her şeyi yoluna koymak için gösterdiğiniz ilgi için. Ama endişelenmeye gerek yoktu, görüyorsunuz. Kimse bilmiyordu ve asla da bilmeyecek. *Sen* söylemediğin sürece. Beni öpmene izin verdim ve ben de seni öptüm çünkü bunu *istiyordum*, çünkü daha önce hiç öpülmemiştim ve on dokuz yaşımdayım ve hiç öpülmemiş olmak biraz gülünç ve acınası bir durum. Şimdi öpüldüm ve bu deneyim için sana teşekkür ediyorum. Gerçekten çok hoştu ve bir dahaki sefere ne bekleyeceğimi ve nasıl davranacağımı çok daha iyi bileceğim. Ve beni öpmesine izin vereceğim herkesin ertesi gün bana evliliğin saygınlığını teklif etmek için buraya koşmasını beklemeyeceğim. *Herkesin*, hatta birçok erkeğin beni öpmesine izin vereceğimden değil. Aslında muhtemelen çok azına izin veririm. Elbette siz bir beyefendisiniz, ki doğuştan ve yetiştirilme tarzlarından dolayı kendilerini öyle tanımlasalar da pek çok erkek öyle değildir. Eminim, sırf onlara nasıl yapıldığını göstermek için hiç öpüşmemiş her kızla çalılıkların arasına sıvışmak gibi bir alışkanlığınız yoktur. Bu hiç de onurlu bir davranış olmaz ve siz her zaman son derece onurlusunuz. Ayrıca, ertesi gün evlenme teklif etmek için sürekli koşuştururdunuz ve içlerinden *biri* evet diyebilirdi ve siz de sonsuza dek mutsuz olurdunuz. Tabii o kişiyi *sevmiyorsan*, o başka..."

Gevezelik ediyorum.

Bunu yapmayı bıraktı ve elini ters çevirdi, böylece avucunu da elinin arkasına gösterdiği kadar dikkatle inceleyebildi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedi

sonra. Sesi sessiz ve düzdü.

Hepsi bu kadardı. Bir sessizlik daha oldu, bu seferki oldukça uzundu ve sonra adamın onu aniden selamladığını fark etti. Adam başka bir şey söylemeden gitti. Kapının sessizce açıldığını ve sonra yine sessizce kapandığını duydu. Adamın çıkışında bile hiçbir tutku yoktu.

İşaret parmağının hemen altından avucunun etrafına kıvrılan ve bileğinin kıvrımlarında kaybolan uzun çizgi onun yaşam çizgisiydi, değil mi? En az yüz yıl yaşayacakmış gibi görünüyordu. Bu da seksen bir yılı kaldığı anlamına geliyordu.

Seksen bir yıllık kalp kırıklığı. Bu yılların yetmişincisinde solacak mı? Yetmiş beşinci mi?

Kapı tekrar, çok daha güçlü bir şekilde açıldı.

"Eee?" Tresham sordu.

"Oh." Yukarı baktı. "Hayır dedim ve onu yoluna gönderdim."

"Aferin kızım," dedi hızlıca. "Bu akşamki Hicks balosunda sana eşlik etmem gerekiyor mu, yoksa Rosalie buraya gelecek mi?"

Sen, diyecekti. Ama kontrolden çıkıp kendisini ödüllü bir aptal gibi hissetmesine neden olmadan dudaklarından bir kelime daha geçirebileceğinden emin değildi.

Kapıyı çekerek açtı ve arkasından kapıyı kapatması için başka birini bırakarak koridora ve merdivenlere doğru kaçtı.

Tresham Dükü, kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşecek şekilde onun ardından baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu boş odaya. "Tek istediğim, bu akşamki iğrenç baloda ona eşlik edip etmeyeceğimdi."

Sonra çenesini kaşdı ve düşünceli bir ifadeyle baktı.

Bölüm 12

EDWARD misafir odasının kapısından geçip doğruca odasına çıkmayı düşündü. Bunu yapmak kolay olurdu, kapılar kapalıydı. Ama hepsinin içeride olduğunu biliyordu. Kahyaya sormuştu. Büyükannesi o kadar gün içinde bugün eve geç dönmüştü. Juliana da öyle.

Odanın dışında durdu, iç çekti ve içeri girdi. Hiçbir şey yoktu Kaçınılmaz olanı erteleme nin gerçek bir anlamı

var mıydı? "Edward." Annesi ona gülümsedi.

"Sana bir fincan çay koyayım," dedi baldızı. "Şimdiye kadar sadece ılık olmuş olabilir. Başka bir demlik için zili çalacağım."

"Zahmet etmeyin," dedi. "Susamadım."

Aslında susamıştı ama çay için değil.

"Zahmet değil," diye güvence verdi ona.

"Eee?" Büyükannesi lorgnetini kaldırdı ama gözüne kadar değil. Yaşlı bir kadına göre son derece iyi bir görme yeteneğine sahip olduğu için çok nadiren bakardı. "Yaptığın bir evlilik teklifi miydi, Edward? O ne dedi?"

"Öyleydi," dedi. "Ve cevabım hayır oldu. Şimdilik bu kadar."

"Leydi Angeline Dudley mi?" dedi annesi, hem şaşırmış görünüyor hem de şaşırmış gibi konuşuyordu. "Ona evlenme teklif ettin Edward ve o da *hayır mı* dedi?"

"Ah, ama Edward," dedi Lorraine zilin ipini çekerken, "dün akşam sana bakışından, senden çok etkilendiğini düşünmüştüm."

"Ben buna ikna oldum," dedi Juliana. "Christopher da benimle aynı fikirde."

"Görünüşe göre değilmiş," dedi ellerini arkasında kavuşturup gülümsemeye zorlayarak.

"Kız elde edilmesi zoru oynuyor," dedi büyükannesi, lorgnette'i kalbine doğru tutarak. "Senden daha iyisini bulamaz, bunu biliyor ve sana sahip olmak istiyor, Edward, bu sözümü unutma. *Ona kur yapılmasını* istiyor. Kızlar böyledir, bilirsin, özellikle de en evlenilebilir olanlar. Bir hiç olduklarını hissetmek istemezler.

ve onları kim suçlayabilir ki? *Her* kız kur yapmak ister. *Ben* istedim ve edildim de. Büyükbaban bir taneydi, oğlum. Sana tüylerini diken diken edecek hikâyeler anlatabilirim."

"Edward," diye sordu Juliana kısa bir aradan sonra, taze tepsi "Onu *sevdiğini* söyledin mi?"

Her şeyi bir kenara bıraktı, hayır, bırakmamıştı. Yapması gerektiğini düşündü. Duymak istediği şey açıkça buydu. Aslında ona kendisini sevip sevmediğini sormuştu ve o zaman bile işaretini kaçırmıştı. Onun yerine dürüst olmaya çalışmıştı.

"Bu ne *anlama* geliyor?" diye sordu, belli ki istese de istemese de kendisine çay ikram edilecekti. "Evlendiğim herhangi bir hanımefendiyi el üstünde tutmaya, onunla bir dostluk geliştirmeye, ona düşkün olmaya, onu korumaya ve savunmaya, elimden geldiğince zamanımı ve ilgimi ona vermeye, ona ettiğim yeminlere sadık kalmaya tamamen niyetliyim. Aşk bu değil midir?"

"Ah, Edward," dedi annesi, "senden çok iyi koca olur."

"Ama her kadın, bir erkek ona evlenme teklif ettiğinde *sevildiğinin* söylenmesinden hoşlanır," dedi Lorraine ona bir fincan sıcak çay uzatırken. "Kendisinin özel olduğunu, tek olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardır. *Tek olduğunu.*"

Maurice mi sana böyle hissettirdi?

Ama neyse ki soruyu yüksek sesle sormadan önce kendini tam zamanında durdurdu. Maurice'in *bildiğinden* hiç şüphesi yoktu. Sorardı da. O böyle bir insandı. Kadınların ne istediğini ve ne beklediğini kesinlikle biliyordu. Belki de eski bir atasözünde, eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğuna dair bir şey vardı.

Ancak teklif edilen bir kadın için kelimeler önemli gibi görünüyordu.

"Bizden çok sayıda basmakalıp söz, ikiyüzlülük ve düpedüz yalan söylememiz bekleniyor," diye homurdandı. "Toplum böyle işliyor gibi görünüyor. Bazen insanlara doğrunun söylenmesi gerektiğine inanıyorum, özellikle de hayattaki önemli şeyler hakkında. Aşk denen bu romantik şeyi hissetmediğim halde neden hissediyormuş gibi davranayım? Rol yapmak ilgili bayana karşı nazik bir davranış mı?"

Evet demek üzereydi, diye düşündü. Gözleri parlıyordu, dudakları ayrılmıştı, önünde diz çökerken ona doğru hafifçe eğilmişti - kendini ödüllü bir aptal gibi hissediyordu. Dün akşam onu öpmeden hemen önce ve hemen sonra, ona hayatının en güzel akşamı olduğunu söylediği zamanki gibi görünüyordu.

onun hayatı.

Yüce Tanrım, sanki *ona* aşıkmiş gibi davranıyordu. Bir insan *onu* nasıl sevebilirdi ki? Romantik anlamda yani. Maurice'in kuşkuyla kıs kıs güldüğünü neredeyse *duyabiliyordu*.

Ona karşı romantik duygular beslemesi mümkün değildi. Sadece uygun biriyle evlenmeye hevesli olmalıydı. Ve kendisinin de belirttiği gibi, bu yıl şehirdeki en uygun bekârlardan biri oydu. Ve seçimini onun üzerinde belirlediği için, kendisini onu *sevdiğine* de ikna etmek zorundaydı. Kadınlar için çok tipik bir durumdu bu. Duygularıyla ya da hayal ettikleri duygularla düşünürlerdi. Eğer onunla evlenmeyi kabul etseydi, çok geçmeden sıkıcı ve sıradan bir adamla evlendiğini anlayacaktı.

"Neden *rol yapmak zorundasın*, Edward?" diye sordu annesi az önce söylediklerine karşılık olarak. "Daha sevgi dolu bir adam tanıdığımdan emin değilim. Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan bir tarzın var. Senin de kendi mutluluğuna ulaşmana izin *var*, biliyorsun. Tüm duygularınızı harekete geçirecek şekilde sevmenize izin var. Aslında tüm varlığını. Hepimize o kadar çok şey borçlu değilsiniz ki kendinize hiçbir şey kalmasın."

Fincanı ağzının yarısına kadar sarkmış halde ona baktı. Onun bu şekilde konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Ve sesi titriyordu. *Daha sevgi dolu bir adam tanıdığımdan emin değilim*. Yine de kendisine umursamaz bir şefkatle davranan babasına tapmıştı. Ve Maurice'e tapıyordu.

Sizin de kendi mutluluğunuza ulaşma hakkınız var ...

Mutluydu. Yaz için Wimsbury Manastırı'na döndüğünde mutlu olacaktı. Bir eş seçme ve çocuk yuvası kurma işi sona erdiğinde evli bir adam ve baba olarak hayatına devam edebilecekti.

O eş Eunice olsaydı mutlu olurdu.

Belki de şimdi ondan bahsetmenin tam zamanıydı. Bir duruş sergileme, kendi mutluluğuna ulaşma zamanı.

Ama sadece üç gün önce onu reddetmişti - oldukça kesin ve geri dönülmez bir şekilde. Ona bir daha teklif etmemesini söylemişti.

Üç gün içinde *iki* teklif ve *iki* ret. Leydi Angeline'e yalan söylemişti. Ona yaptığı ilk teklif değildi, sadece ilk resmi teklifi.

Bakire değildi. Birkaç kadınla birlikte olmuştu ama hiç metres tutmamıştı. Hepsinden de zevk almıştı. Seksi heyecan verici buluyordu.

Maurice'in ölümünden beri bir kadınla birlikte olmamış olmasına rağmen tatmin edici ve gerekliydi.

Hiçbirini dün gece Leydi Angeline Dudley'i istediği gibi istememişti. Onu *neden* istemişti? Saf şehvet bunu tam olarak açıklamıyordu. Zamanında pek çok güzel kadınla tanışmıştı. Bazılarıyla bu yıl da tanışmıştı. Birkaçı son derece güzeldi. Onlara büyük bir takdirle bakabiliyordu ama hiçbirisiyle yatmak için güçlü bir dürtü hissetmiyordu.

Sadece Leydi Angeline
Dudley. Ondan
hoşlanmıyordu bile.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Onun mizahını seviyordu. Başkalarına değil, sadece kendine gülmesini seviyordu. Parlak ışıltısını, hayattan utanmadan zevk almasını seviyordu. Ve onda görüldüğünden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Birkaç kez onda belli bir güvensizlik olduğunu kısa bir an için fark etmişti. Bu onu şaşırtmıştı. O kadar insan arasında neden kendini *savunmasız* hissetsin ki? Çok güzeldi ve sosyeteye ilk adımını atan bir genç kızın isteyebileceği her şeye sahipti. Tresham'a inanmak gerekirse, birkaç evlilik teklifi almıştı bile. Peki neden yalan söylesin ki?

Eunice'le yatmayı hiç istememişti. İleriki bir tarihte onunla *evlenmek* istemişti. Hâlâ da istiyordu. Eunice ona çok yakıştırdı ve şu anda evden çıkıp Leydi Sanford'a koşarak, bu kez ciddi bir şekilde dizlerinin üzerine çökerek, onu bu sefaletten kurtarması ve kendisiyle nişanlanması için yalvarma isteği çok güçlüydü.

Bu da onun için pek gurur verici değildi, değil mi?

Eunice ile yatakta olmayı hayal bile edemiyordu. Bu nedense utanç verici bir düşünceydi.

Oysa Leydi Angeline Dudley ile...

O hayır demişti. *İkisi* de hayır demişti. Söylenecek başka bir şey yoktu.

"Mutluyum anne," dedi kendi kulaklarına bile sahte gelen küçük bir kahkahayla. "Bunu bir trajediye dönüştürmeyeceğiz. Eğer doğru hatırlıyorsam, listende Leydi Angeline Dudley'den başka isimler de vardı. Ve ben kendi hesabıma tamamen çaresiz değilim. Kendi gelinimi bulma konusunda oldukça yetenekliyim. Leydi Hicks'in balosu bu akşam, değil mi?"

Bu akşam yapmak istediği *en son* şey bir baloya katılmak ve gerçekten *dans etmektir*. Ama görev çoktan kendini göstermeye başlamıştı ve yatak örtülerinin altına kıvrılıp, gözlerini sımsıkı kapatıp, dünyanın yok olmasını dilemenin bir anlamı yoktu.

beş yaşındaydı.

"Gerçekten de öyle," dedi annesi iç çekerek. "Ah, Edward, senin mutlu olmanı *çok* istiyorum."

Hâlâ neredeyse dolu olduğunu fark ettiği fincanını yere bıraktı ve ayağa kalktı.

"Büyükanne," dedi, "eve gitmeye hazır mısın? İstersen arabayı getirtip seni oraya götürebilirim. Sen de Juliana."

"Bu senin için iyi olur, Edward," dedi büyükannesi. "Büyükbabanın bizi eve götürmek için kulübünden buraya gelmesi gerekiyordu, ama muhtemelen dünyayı düzeltmek için derin bir sohbete dalmıştır ve saatleri, zamanın geçişini ve Juliana ile benim burada oturup at arabası tekerleklerini dinlememizi unutmuştur."

Edward yapacak bir şey bulduğu için mutlu bir şekilde odadan çıktı.

Leydi Angeline, benimle evlenme şerefine nail olur musunuz?

Tanrım, basmakalıp laflar! Hem de tek dizinin üstünde. Yüzünü buruşturdu. Yürüyen ya da diz çöken bir klişe olmuştu.

Lord Heyward, dün gece beni öptüğünüz için mi? Seni tehlikeye attım. Telafi etmeye geldim.

Gerçekten de böyle mi söylemişti? Bunu inkâr edemez miydi, dün geceki öpücüğün ona evlenme teklif etmeden önce daha fazla beklemek istemediğine ikna eden tek şey olduğunu söyleyemez miydi? Elbette böyle durumlarda küçük bir yalan mazur görülebilirdi. Tanrı aşkına, *güven tazelemeye* ihtiyacı vardı.

Beni sevmiyor musun?

Soru fısıltıyla sorulmuş ve olumsuz bir şekilde ifade edilmişti. Ama orada kesin bir kırılma vardı. Gerçekten yalan söylemeliydi. Ne de olsa hayatının geri kalanında ona, onu seviyormuş gibi davranmaya niyetliydi. Gerçekten de onu kendi tarzında sevecekti. Ne de olsa kendi karısını nasıl *sevmezdi* ki?

Bunun yerine, dudaklarından dökülen en kalpsiz ve en saçma sözleri söylemişti. Kesin gerçeği söylemiş ve bunu toz kadar kuru bir ses haline getirmişti. Kuru.

Senden hoşlanıyorum ve zaman geçtikçe aramızdaki sevginin derinleşeceğinden şüphem yok. Ve sonra, çok yetersiz ve çok, çok geç - umarım bugün buraya sadece dün akşam seni öptüğüm için geldiğim izlenimini vermemiştir.

Ona evlenme teklif etmeye gitmişti çünkü onunla uzlaşmıştı. -ikisi dışında kimse bilmeseydi- ve sonunda ona korkunç bir şekilde hakaret etmişti. Hatta belki de onu incitmişti.

Korkunç bir adamdı. Annesi onun hakkında yanılıyor olmalı.

Onu incitmiş miydi?

Telafi etmesi mümkün mü?

Ama hayır, yapamazdı. Hayır demişti ve onun kararına saygı duymalıydı.

Bunun dışında...

Aman Tanrım, *yaralı görünüyordu*.

Öpüşme konusunda deneyim kazanmakla ilgili tüm gevezeliklerine ve *onu* öpmenin onun için bundan başka bir şey ifade etmediğini ima etmesine rağmen, tüm bunlara rağmen, onu incittiğine dair güçlü bir şüphe duyuyordu.

Güvensizliğini örtmek için gevezelik etti.

Şimdi, eğer doğruysa, rahatsız edici bir ifşaat vardı.

Leydi Angeline Dudley her zaman gevezelik ederdi.

Hepsini at.

Arabasını getirtmek üzere yola koyuldu ancak salonda büyükbabasıyla yüz yüze geldi.

"Ah, oğlum," dedi Edward'ın omzuna büyük bir eliyle vurarak, "demek hâlâ buradasın. Şimdiye kadar büyükannenini eve götürmüş olmandan korkuyordum ve bunun sonunu asla duyamayacaktım. Kadınlar, oğlum. Onlarla yaşamak yok, onlarsız yaşamak da yok."

Göz kırptı ve benzersiz bir şey söylemiş gibi genişçe gülümsedi.

ANGELINE, Hicks balosunda çılgınca iyi vakit geçiriyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar neşeli olmamıştı.

Dans başlamadan önce Martha ve Maria ile kol kola girdi. Elbette ortada olmalıydı, çünkü ikisinden de çok daha uzun boyluydu, ayrıca daha esmerdi ve gerçekten daha büyük bir ölçeğe göre inşa edilmişti. Aslında ikisi de bir mayıs direğinin etrafında dans eden zarif kurdeleler gibi görünüyor olmalıydı. Üçü birlikte balo salonunun çevresinde dolaşıyor, sohbet ediyor, gülüşüyor, hatta bir iki kez kıkırdıyorlardı.

Arka arkaya üç set dans etti, göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve dans figürleri onları birbirinden o kadar uzaklaştırdı ki, her kelimeyi duymak için kulak trompetlerine ihtiyaç duyacak olsalar bile, partnerleriyle durmadan sohbet etti. Yanından geçen tüm diğer dansçılara, bayanlara ve erkeklere gülümsedi.

Heyward Kontu'nun, ortağıyla birlikte kendisinden on adım öteden geçip gittiğini fark etmemesi ve bu yüzden ona gülümsememesi dışında. Neredeyse kendi terliğine takılıp düştüğü anla aynı andı bu, ama ona sırttan Ferdinand dışında kimsenin fark etmediği kadar iyi toparlanmıştı.

Set aralarında yoluna çıkan herkesle sohbet etti. Gelenlerin büyük bir kısmı beyefendiydi, bazıları dans etmek için, bazıları da sadece dostça davranmak için. Kuzen Rosalie'ye göre aralarında azılı servet avcıları da vardı. Ama fakir erkekler zengin eşlerle evlenmeliydi. Bu sadece iyi bir mantıktı. Angeline yoksulluklarını onlara karşı kullanmıyordu. Onlara da diğerlerine olduğu gibi güler yüzle bakıyordu.

Ferdinand, etrafında toplanan kalabalıkta bir durgunluk olduğunda ona doğru yürüdü ve bir başka talibini daha reddettiği için onu tebrik etti.

"Çünkü şimdiye kadar hepsi saçma sapan şeyler söyledi Angie," dedi. "Ama hiçbirisi Heyward kadar saçma değildi. Sanırım onun hakkında söylenebilecek en iyi şey, zavallı adamın buna *layık* olduğudur. Hiç kuşkusuz öyle. Ama adam *dans* edemiyor."

"Tresh ona kuru sopa diyor," dedi, dudaklarının çatlayacağını hissedene kadar gülümseyerek.

Kısa bir kahkaha attı.

"Bu iyi bir şey," dedi. "Bunu unutmamalıyım."

Sıkıca gülümseyen dudaklarını araladı ve sıradaki partnerini selamlamak için döndü.

Angeline ancak onunla dans ederken Bayan Goddard'ın da baloda olduğunu fark etti. Angeline'in kendi balosunda giydiği mavi elbisenin aynısını giymiş, bir grup yaşlı kadınla birlikte balo salonunun gölgeli ve kalabalık bir köşesine sıkışmıştı. Tanrım, hiç dans etmemiş olmalıydı, yoksa Angeline onu daha önce görürdü. O hanımlardan biri onun refakatçisi miydi? Neden Bayan Goddard'a eş bulmak için çaba harcamamıştı?

Angeline kütüphanedeki o günden beri onu arıyor ama hiçbir yerde göremiyordu.

Ortağı -Tanrım, *adını* bile hatırlayamıyordu, bu onun için şok edici bir dikkatsizlikti ve ona hiç de adil değildi- set sona erdiğinde onu Kuzen Rosalie'nin yanına geri götürdü. Angeline başka bir kalabalık toplanmadan önce hızlıca konuştu.

"Bayan Goddard ile biraz konuşacağım," dedi.

Rosalie. "Şurada oturuyor."

"Bayan kim?" Rosalie sordu ama Angeline çoktan yola çıkmıştı. Yaklaşırken yüzünü yelpazeledi ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

Bayan Goddard onun geldiğini görünce gülümseyerek karşılık verdi.

"Leydi Angeline," dedi o sessiz, ciddi sesiyle. "Nasılsınız?"

"Bay Milton'ın *Kayıp Cennet*'ini kütüphaneden ödünç aldım," dedi Angeline. "Kitaplardan altısını okudum ve yedincisine başladım. Kitaba bayıldım. Neler olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh." Bayan Goddard biraz şaşırmış görünüyordu. "Aferin. Küçük bir kızken okumuştum. Her zaman *Paradise Regained*'i okumak istemiştım ama henüz kendimi buna veremedim."

"Heyward Kontu bu öğleden sonra Dudley House'a uğradı," dedi Angeline. "Bana evlenme teklif etti ama ben hayır dedim."

Kısa bir sessizlik oldu ve bu sırada Bayan Goddard yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı.

"Şaşırdım," dedi. "Ve üzgünüm. Şaşırdım ve hayır dediğiniz için üzgünüm."

"Beni sevmiyor," dedi Angeline. "Sordum ve hayır dedi. Açıkça hayır demedi. Bu centilmenlik dışı olurdu ve Lord Heyward her zaman bir centilmendir. Düşkünlükten, sevgiden ve hepsi aynı anlama gelen başka şeylerden bahsetti. Ama beni *sevdiğini* söyleyemedi."

"Hayır," dedi Bayan Goddard sessizce, "yalan söylemezdi. Yalan söylemesi gerekirdi, çünkü hayatının geri kalanında kendini sana adanmış olurdu, biliyorsun. Olmaması mümkün değil. Bu onun doğasında yok. Ama sadece diplomasi uğruna bile olsa yalan söylemeyi imkânsız değilse bile zor buluyor."

Angeline, "Bir keresinde benim binici şapkamın hayatında gördüğü en iğrenç şey olduğunu söylemişti," dedi.

Bayan Goddard irkilerek kahkaha attı.

"Hayır!" dedi. "*Edward* mı söyledi bunu?"

"Ama bunu söylerken gülümsedi," dedi Angeline, "ben de güldüm. Çok hoş bir gülümsemesi var."

"Evet." Bayan Goddard tutuk görünüyordu. "Affedersiniz, ne kadar kaba davranıyorum. Leydi Angeline, size teyzem Leydi Sanford'u takdim edebilir miyim? Leydi Angeline Dudley, Charlotte Teyze."

Angeline boş bir sandalyeye oturdu, sırtı dans pistine dönüktü ve bir süre sohbet etti. Sadece Bayan Goddard gözlerini bir şeye ya da birine diktiğinde tekrar etrafına bakındı

Angeline'in omzunun ötesinde ve üstünde, kucağında tutmasına rağmen yelpazesini açtı.

Lord Windrow tembel bir gülümseme ve alaycı bir çekicilikle yaklaşıyordu. Angeline ayağa fırladı ve yine ılık ılık gülümsedi. Yelpazesini yüzünün önünde dalgalandırdı. Bu akşam *tam da* ihtiyacı *olan kişiydi* - ya da belki de ihtiyacı olan kişiydi. Yeni gelmiş olmalıydı, bu da onun tipik özelliği. Kesinlikle onu bu andan önce görmemişti, ve eğer daha erken gelseydi kesinlikle bunu yapardı.

Şaşırmış gibi yaptı.

"Ah, güzel insan," dedi zarıfçe eğilerek. "Ve ne yazık ki geçmişte kalan unutulmaz bir akşamdan bu yana aradığım ama bulamadığım nefis Bayan Goddard."

Angeline kapalı yelpazesini onun koluna koydu. Bir sonraki dans vals olacaktı, değil mi? *Ve* bu akşam yemeği dansıydı. Bu mükemmeldi. Ve aslında Lord Windrow'dan *hoşlandığını* fark etti, tıpkı kendi erkek kardeşlerinden hoşlandığı gibi. O bir çapkın ve düzenbazdı ama en azından ilginç biriydi. *Eğlenceli biriydi*. Ve onun cazibesine kapılmak gibi bir tehlikesi de yoktu. Onun yanında rahatlayabilir ve keyfine bakabilirdi. O handa ona çok uygunsuz tekliflerde bulunmuş ve bunlar için yeterince özür dilememiş olması önemli değildi. Hangi beyefendi benzer koşullar altında ondan faydalanmaya çalışmazdı ki?

Heyward Kontu bunu yapmayacak, diye cevap verdi Bayan Pratt'in sesi kafasının içinde çok net ve hızlı bir şekilde. Angeline bunu duymazdan geldi.

"Bu bir vals olacak," dedi, "ve dans etmeme izin verildiğini söyleyebildiğim için mutluyum. *Ve* ben özgürüm." Kasten abartılmış bir cilveyle ona gülümsedi.

"Eğer ikisinden biri ya da her ikisi olmasaydın kalbim korkunç derecede olumsuz duygulara kapılırdı," dedi, göz kapakları her zamanki gibi gözlerinin üzerine düşmüştü - ama gözlerinin altında yeterince keskin bakışlar vardı. *Ve* gülüyorlardı. "Almack'ın her patroniçesine meydan okumak zorunda hissederdim kendimi... ah, şafakta tabanca değil. Bu sportmence olmazdı. Şafakta *tarafhtarlar* mı? Bir erkeğin bileğine vurulduğunda korkunç zararlar verebileceklerini duydum ve bayanlar, yelpaze ile düello yapmayı hiç denemediğim için benden daha avantajlı olacaklar. Ancak, hayatımı ve bileklerimi riske atmam artık gereksiz. Benimle vals yapacak mısınız, Leydi Angeline?"

"Oh, yapacağım," dedi. "Tüm dünyada en sevdiğim danstır,

biliyorsun."

"Ve Bayan Goddard," dedi elini uzatırken Angeline'in ötesine bakarak. "Yemekten sonraki ilk seti bana ayırmanız için sizi ikna edebilir miyim? Eğer bu gece odadaki en güzel iki hanımla dans etmeden eve dönmek zorunda kalırsam, yeniden canlanma umudunun ötesinde yıkılmış olacağım."

Angeline başını çevirdi ve Bayan Goddard'a gerçek bir eğlenceyle gülümsedi. Evet diyecek miydi? Angeline öyle umuyordu, Lord Windrow ne kadar saçma olsa da. Bütün akşam burada eşleri olmadan oturmuş olması gerçekten çok ama çok kötüydü. Beyefendilerin kafalarının içinde *gözleri* yok muydu? Elbisesinin mavisini daha parlak olsa çok daha etkili olacak olsa bile mi?

"Teşekkür ederim Lord Windrow," dedi Bayan Goddard. "Bu çok hoş olurdu."

Soğukkanlı bir nezaketle konuştu. Gerçekten memnun olup olmadığını bilmek imkânsızdı. Belki de bir baloda katılımcı olmaktan çok izleyici olmayı *seviyordu*, ama bunu hayal etmek zordu.

Ah, diye düşündü Angeline yere yatırılırken, Bayan Goddard'la güzel bir konuşma yapmak istemişti. Ona içini dökmek istemişti. Nedenini bilmeseydi de Bayan Goddard'ın *arkadaşı* olmak istemişti. Birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklıydılar. Bayan Goddard onun korkunç derecede hoppa ve boş kafalı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Yapabilirse onun yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Ondan bir şeyler öğrenmek istiyordu. İstiyordu ki...

Aslında karanlık, uzak bir köşe bulup hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Ama bu tamamen aptallık olurdu ve onu kıpkırmızı gözlü ve çirkin yapardı.

Heyward Kontu'ndan hiç iz yoktu. Evet, vardı. Yemek odasının kapısına yakın bir koltukta oturmuş, Angeline'in şimdiye kadar gördüğü en parlak kızıl saçlara, dış köşeleri hafifçe yukarı doğru çekik yeşil gözlere ve şeftali ile kremayı andıran bir tene sahip olan Leydi Winifred Wragge ile sohbet ediyordu. Aynı zamanda -elbette- küçük ve zarifti. Adam hafifçe ona doğru eğilmiş, her zaman partnerine yaptığı gibi tüm dikkatini ona veriyordu ve Angeline de karşılığında ona tüm dikkatini veriyordu.

Pekala.

Angeline en mutlu gülümsemesinin tüm gücünü, her zamankinden daha çok eğlendiği anlaşılan, tembelce arkasına bakan Lord Windrow'a çevirdi.

"Bu kesinlikle *harika* bir akşam değil mi?" diye sordu.

"O kadar harika ki güzelim," dedi, "harikadan daha harika bir kelime bulamıyorum."

Güldü.

"Abartma eğilimindeyim," diye itiraf etti.

"Hayır," diye güvence verdi ona, yatak odasındaki gözlerinin tüm faydasını göstererek. Belki de *tam* etkisini göstermiyordu. Hâlâ eğlenceyle doluydular.

Tekrar güldü.

İlahi bir şekilde vals yaptı. Ve *bu* hiç de abartılı değildi.

Daha mutlu olamazdı.

Bölüm 13

BETTY ertesi sabah Angeline'in soyunma odasına sulu gözlerle, kızarmış bir burunla ve biraz gür olsaydı bir baritonun imreneceği bir sesle geldi. Ve kendisine sorulduğunda -gerçekten de apaçık ortadaydı- başının ağrıdığını ve kendini berbat hissettiğini itiraf etti.

Angeline onu derhal yatağına geri gönderdi ve bütün gün orada kalmasını ve kendini iyi hissetmediği sürece yarın kalkmayı *aklından* bile geçirmemesini emretti. Sonra da mutfığa bir talimat göndererek hizmetçisine, aşçının soğuk algınlığını ve ona eşlik eden tüm hastalıkları yatıştırmak için tasarlayabileceği her şeyin verilmesini ve şımartılmasını istedi.

Rosalie öğleden sonraya kadar gelmeyecekti ama Angeline bu sabah dışarı çıkmak istiyordu. Elbette diğer hizmetçilerden birini de götürebilirdi, ama bunu önerdiği takdirde kahya ona uzun uzun sitemle bakacaktı. Ve Tresham'ın hâlâ evde olduğunu varsaysak bile, ondan kendisine eşlik etmesini kesinlikle istemeyecekti. Evde olduğunu varsaysak bile Ferdinand'ı çağırmak çok uzun sürerdi.

O zaman yalnız çıkacaktı. Fazla uzağa gitmeyecekti. Ona bir zarar gelmeyecekti ve tanıdığı birinin onu görüp bu patavatsızlığı ağabeyine bildirmesi de pek olası değildi.

Sonra tek başına Leydi Sanford'un evine gitti ve büyük bir sevinçle hanımefendinin evde olmadığını ama Bayan Goddard'ın onu kabul edebileceğini öğrendi. Görmeye geldiği kişi Bayan Goddard'dı. Huzursuz ve uykusuz geçen bir gece boyunca aklına bir fikir gelmiş ve bu fikir moralini oldukça düzeltmişti.

Bayan Goddard, Angeline küçük bir salona götürülürken ayağa kalkarak, "Bu beklenmedik bir zevk," dedi.

Angeline, Bayan Goddard'ın gösterdiği yere oturup eldivenlerini çıkararak, "Umarım *bu* bir zevktir ve bir dayatma değildir," dedi. "Sadece dün akşam sizi balo salonunun gölgelerinde saklanırken gördüğümde, sizinle ilk tanıştığımızdan beri arkadaş olabileceğimizi umduğumu fark ettim. Bu çok saçma, biliyorum.

zeki, iyi eğitimli, iyi okumuş bir hanımefendi, ben ise-" Aniden durdu.

"Siz-?" Bayan Goddard kaşlarını kaldırdı.

"Gevezelik ederim," dedi Angeline. "Sürekli. Hem de hiçbir şey hakkında. Buna engel olamıyorum. Mürebbiyelerim -hepsi- kafamda saçmalıktan başka bir şey olmadığını ve ağzımı her açtığımda bunun ortaya çıktığını söylerlerdi. Ben de onlardan bir şeyler öğrenmek için özel bir çaba sarf etmedim. Bazen denerdim ama aklım birkaç dakika sonra dağılırdı. Özellikle şiir ve tiyatrodan nefret ederdim. Bayan Pratt bir şiiri ya da oyunu yüksek sesle okur, her sözcüğün altını özenle çizer ve her birkaç satırdan sonra durarak içerdği edebi ve entelektüel değerlere dikkat çekerdi. Bir şiirin ya da konuşmanın sonuna geldiğinde, nasıl başladığı hakkında *hiçbir* fikrim yoktu ve neredeyse sıkıntıdan *çığlık* atıyordum."

Bayan Goddard, "Ben de öyle yapardım," diyerek onu şaşırttı. "Öğretmenlik yapmak için ne kadar korkunç bir yol. Sizin Bayan Pratt'i gerçekten seveceğimi sanmıyorum. Sanırım çok değerli bir hanımefendiydi."

Gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Oh, çok," dedi Angeline. "Onda bulunabilecek tek bir hata bile yoktu. Bu da benim ona karşı davranışımı çok daha kınanacak hale getirdi. Ona çok kötü oyunlar oynadım. Bir akşam çarşaflarının arasına kocaman bir baba uzun bacaklı örümcek koydum ve yatağa girdiğinde attığı çığlıklar bir mil ötedeki köydeki herkesi uyandırmış olmalı. Sonradan bundan utandım, çünkü örümceklere karşı doğal olmayan bir korkusu olduğunu biliyordum."

"Muhtemelen en iyi anınız değildi," dedi Bayan Goddard. "Ama sanki ciddi bir şekilde kıskırtılmışsınız gibi görünüyor. Öğrenmek heyecan verici olmalı. *Okumak* da öyle olmalı. Ama insan her birkaç satırda bir durup yazılanları bir başkasının yorumlamasını dinlemek zorunda kalırsa bundan nasıl zevk alabilir ki? Özellikle *de değerli* birinin yorumunu."

Angeline güldü, Bayan Goddard da öyle. Ama öğrenme konusunda Lord Heyward'ın Vauxhall'da dile getirdiklerine çok benzer fikirler dile getirmişti. Öğrenmek hiç heyecan verici *olabilir miydi?*

"*Kayıp Cennet'i* mi tartışmak istiyorsunuz?" Bayan Goddard sordu. "Okuyalı uzun zaman oldu ama üzerimde kalıcı bir etki bıraktı ve düşüncelerimi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Her şeyden çok hoşuna giderdi, diye düşündü Angeline. Mantıklı şeyler hakkında konuşabileceği bir arkadaşı olmasını gerçekten çok isterdi,

akıllıca şeyler. Ama bugün buraya gelmesinin nedeni bu değildi. Bugün söyleyecek başka bir şeyi vardı, asil bir şey. Bugün bir başkası için bir şey yapacaktı, bencil olmayacaktı ve o zaman kendini daha iyi hissedecekti. Daha iyi hissetmeye ihtiyacı vardı. Dün gece kendi kendine, Hicks balosunda hayatında hiçbir zaman olmadığı kadar eğlendiğini söyleyerek o kadar çok uyanık saat geçirmişti ki, mutluluktan başı ağrımişti, kalbi de öyle. Bu ziyaretten sonra kendini gerçekten mutlu hissedebilirdi.

"Aslında Heyward Kontu hakkında konuşmaya geldim," dedi sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek.

"Oh." Bayan Goddard hafifçe *arkasına* yaslandı. "Onu reddettiğiniz için pişman mısınız?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Angeline, kalbi yine de ayakkabılarının tabanına yerleşmek üzere yere çakıldı. "Size bir soru sormak istiyorum. Cevap vermek zorunda hissetmemelisiniz kendinizi, çünkü elbette bu benim küstahlığım ve kesinlikle beni ilgilendirmez. Ama tüm bu *ton* ittifakları ve evlilikler işi korkunç derecede karmaşık, biliyorsunuz. Herkes iyi bir evlilik yapmak ister, bu da en uygun kişiyi seçmek ve ona şapka çıkarmak anlamına gelir. *Erkek* demeyeceğim, çünkü her iki şekilde de işliyor, ancak şehre gelip ortaya çıkana kadar bu gerçekten aklıma gelmemişti. Her zaman mükemmel kocayı bulmayı umanın sadece biz kadınlar olduğunu düşünmüştüm, ama elbette bu benim dar görüşlülüğümdü çünkü erkekler de çeşitli nedenlerle evlenmek zorundalar ve onlar da en iyi adayla evlenmek istiyorlar. Hem erkekler hem de kadınlar için en iyi aday, her zaman en çok sevdikleri kişi olmayabilir. Genellikle *ailelerinin* en çok sevdiği ya da toplumun en iyi olduğunu düşündüğü ya da en şanlı unvana ve soya sahip olan ya da en çok paraya sahip olan kişidir, tabii ki iş ya da ticaret yoluyla elde edilmemiş olması şartıyla, çünkü o zaman para sadece para değilmiş gibi bayağılıkla lekelenir. Kimse *aşkı* ya da iki insanın evlendikten sonra birlikte *yaşamak* ve dünyanın geri kalanını memnun etse bile çoğu zaman hiç de iyi bir pazarlık olmadığı ortaya çıkan bir şeyi en iyi şekilde yapmak zorunda oldukları gerçeğini düşünmüyor bile. İnsanlar korkunç derecede *aptal* olabiliyor, değil mi?"

Bayan Goddard, "Çok sık," diye onayladı. "Sorunuz nedir? Leydi Angeline?"

"Bu *çok küstahça*," dedi Angeline. "Ama yine de soracağım, çünkü buraya bunun için geldim. Lord Heyward'ı seviyor musunuz, Bayan Goddard? Yani, onu içinizi sızlatacak şekilde *seviyor* musunuz?"

Belki de hiçbir zaman ona sahip olamayacağınızı düşünürken?" Kapalı yumruğunu kalbinin üzerine vurdu.

Bayan Goddard sandalyesinde daha geriye oturdu ve kollarını kolçaklara dayadı. Sağ elinin baş ve orta parmaklarının hızlı bir şekilde küçük bir dövme yapması dışında tamamen rahat görünüyordu.

"Neden böyle bir soru sordunuz?" diye sordu. "Biz arkadaşız. Yıllardır öyleyiz."

"Ama istese onunla *evlenir* miydin?" Angeline ona sordu.

Bayan Goddard konuşmak için ağzını bir kez açtı ama tekrar kapattı. Kısa bir sessizlikten sonra bir kez daha başladı.

"Bir zamanlar," dedi, "uzak gelecekte bir zamanda, bu arada fikrimizi değiştirecek bir şey olmazsa birbirimizle evleneceğimize dair bir anlaşma yapmıştık. O zamanlar ikimiz de kendimizi evliliğe çekilmiş hissetmiyorduk, ancak ikimiz de eninde sonunda bekar kalmaktansa evliliğe girmenin uygunluğunu ya da gerekliliğini görebileceğimizin farkındaydık. O zamanlar bilgi arayışı içindeydik, henüz bir kitabın sayfalarının ötesindeki dünyanın, Cambridge'in öğrenilmiş sınırlarının ya da kendi zihinlerimizin heyecan verici işleyişinin çekiciliğini hissetmemiş iki ciddi genç insandık. Fikirlerimizi değiştirecek bir şey oldu elbette. Edward'ın kardeşi öldü ve o da onun yerine kont oldu. Bu büyük bir fark yarattı, biliyorsunuz. *Kim* olduğu değil, *ne* olduğu. Ve gerçek dünyada neyin önemli olduğu."

"Ama neden?" Angeline ona sordu. "Onun parayla evlenmeye *ihtiyacı yok*. En azından ben öyle olduğuna *inanmıyorum*, yoksa Tresham dün benimle konuşmasına bile izin vermezdi. Mevkiyle evlenmesine de gerek yok. Toplumun ondan istediği tek şey saygın bir evlilik yapması. Siz son derece saygın birisiniz, Bayan Goddard. Siz bir hanımefendisiniz, kibar, mantıklı ve zekisiniz. Ve siz onun *arkadaşı*siniz."

Bayan Goddard gülümsedi.

"Leydi Angeline," dedi, "dün Edward'ı reddettiniz. Bugün onun için çöpçatanlık *yapmaya* mı çalışıyorsunuz?"

Angeline ellerine baktı. Yaptığı şey tam olarak buydu. Gerçi bunu onun için değil, son derece sevdiği yeni arkadaşı için yapıyordu. Martha ve Maria'yı çok seviyordu ve hayatının sonuna kadar yakın arkadaşları olarak kalmalarını umuyordu ama Bayan Goddard her zaman sahip olmayı arzuladığı arkadaşıydı. Bunun neden böyle olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Sadece *öyleydi*. Herkesle eşit ve çoğundan üstün olduğu halde, arkadaşının balolarda bir duvar çiçeği gibi görüldüğünü, görülmediğini ve takdir edilmediğini görmek kalbini acıtıyordu. O bir

Angeline'in amiri.

"Bana öyle geldi ki," dedi, "büyük olasılıkla sen onu seviyorsun, o da seni seviyor ve yine de bana teklifte bulunmaya zorlandı. *Tam anlamıyla* zorlanmadı, sanırım, ama kesinlikle toplumun ondan bekledikleri tarafından yönlendirildi. Ve çok hoş insanlar olmalarına rağmen ailesi tarafından da. Beni gerçekten *sevdiklerine* ve onun için mümkün olan en iyi eş olacağıma gerçekten inandıklarına inanıyorum. Ama evlenmesi gereken kişi *sizsiniz*. Evlenmesi *gereken* sensin. Dün akşam yemekten sonra sizinle balo salonunda *dolaşırken* - siz Lord Windrow'la dans ettikten sonra - *birbirinize* çok yakışmıştınız. Sanki birbirinize aitmişsiniz gibi."

"Kesinlikle çok mutlu görüldüğünüzü düşünüyordu," dedi Bayan Goddard. "Oh," dedi Angeline. "*Mutluydum*. Oldukça mutluydum. Daha önce hiç hayatımda hiç bu kadar iyi bir akşam geçirmemiştim."

Tekrar ellerine baktı. Ve Bayan Goddard konuşmaya devam etmek yerine, onu dinlenmeye bıraktı. Sessizlik uzadı. Angeline bir dakika kadar sonra tekrar başını kaldırdı.

"Sadece arkadaşın olmak istiyorum," dedi, "eğer bu sana çok saçma gelmiyorsa. Ara sıra parkta birlikte yürüyebileceğimizi ya da kütüphaneye birlikte gidebileceğimizi veya aynı eğlenceye katılıyorsak birbirimizin y a n ı n d a biraz vakit geçirebileceğimizi düşündüm. Ama şunu da bilmeni isterim ki Lord Heyward'ın davasını teşvik etmek istersen bunu garip bulmam. Bana bir şekilde ihanet ediyormuşsunuz gibi hissetmeyeceğim - tabii dostluğumu kabul ederseniz. Gerçekten, senin için çok mutlu olurum. Canım, bunları söylemeye hiç hakkım yok. Ve benimle arkadaş olmak isteyeceğin fikri bile-" "Lady Angeline." Bayan Angeline Goddard yalın ileri aniden ve Angeline'e doğru bir el uzattı.

"Babam ve erkek kardeşimle birlikte Cambridge'de büyüdüm - annem ben altı yaşındayken öldü. Etrafımda erkeklerle büyüdüm. Birçok açıdan harika bir yetiştirilme tarzıydı. İstedğim her şeyi okumama, bitmek tükenmek bilmeyen ufuk açıcı konuşmaları d i n l e m e m e ve doyasıya bilgi içmeme izin veriliyordu. Kendi yaşıtım olan hiçbir kız tanıımıyordum, hiç okula gitmedim. Şimdi burada teyzemin yanındayım, sizin ya ş ı n ı z d a k i kızlarla kolayca kaynaşamayacak kadar yaşlı, boyun eğmiş bir kız kurusu olmak içinse çok gencim.

Fakir ya da aşağı *tabakadan* biri değilim, ama Leydi Sanford'un yeğeni olmam dışında gerçek bir sosyete üyesi de değilim. Asla bir çıkışım olmadı. Toplum içine karıştıgımda fark edilecek parlak ve ışıltılı bir kişiliğim yok. Kendimle ilgili kötü bir imaj çizmek istemiyorum. Hayattaki payımdan her zaman çok memnun oldum.

Ben

birçok yönden ayrıcalıklıydım. Mürebbiyem olmamasına veya okula gitmememe rağmen, kendi eğitimimin mükemmel olduğuna inanıyorum. Kesinlikle beni her zaman heyecanlandıran bir eğitimdi. Ama Leydi Angeline, sanırım *her zaman* bir kadın arkadaşın özlemini çekmişimdir."

"Kafası tüy dolu olan bile mi?" Angeline ona sordu.

Bayan Goddard, "Mürebbiyeleriniz yağda kaynatılmalıydı," dedi. İkisi de güldü.

"Sizden son derece hoşlandım," dedi Bayan Goddard. "Entelektüel devlerle arkadaşlık etmek istersem babamın evine dönerim ve gönlümce arkadaşlık ederim. *Kayıp Cennet'i* tartışmak zorunda kalsak bile bir *arkadaşım* olsun isterim."

Ve ikisi de tekrar güldüler; tam o sırada salonun kapısı açıldı ve Heyward Kontu, Bayan Goddard'ın evde olup olmadığına bakmaya gelmeyecek kadar dikkatsiz bir hizmetçi tarafından içeri alındı.

Kapı aralığında tutuk bir şekilde durdu.

Angeline'in kalbi boğazına kadar fırladı ve sonra tekrar ayakkabılarının tabanına daldı. Bu çok rahatsız edici bir duyguydu. Ayağa kalktı; Bayan Goddard da iki elini uzatarak ona doğru yürüdü.

"Edward," dedi, "gördüğün gibi Leydi Angeline Dudley ile sohbet etmekten keyif alıyorum. İkimiz de dün akşamki Hicks balosunun muhteşem bir etkinlik olduğu konusunda hemfikiriz. Gerçekten de Leydi Angeline hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini düşünüyor."

Angeline ıslıl ıslıl gülümsedi.

Gözlerini Bayan Goddard'dan ayırmadan, sert bir tavırla, "Gerçekten de güzel bir sıkıştırmaydı," dedi. "Özür dilerim, Eunice. Misafirin olduğunu bilseydim giderdim. Şimdi öyle yapacağım ve başka bir zaman geri geleceğim."

"Hayır," dedi Angeline, "ben de tam gidiyordum. Oturmalısınız Lord Heyward. Size Bayan Goddard'ın evinde, daha doğrusu Leydi Sanford'un evinde oturmanızı önermek bana düşmez, ama Leydi Sanford şu anda evde değil ve bu yüzden konuklara nereye oturup oturamayacaklarını söylemek Bayan Goddard'a *düşer*. Ama ben buradayım diye ziyaretinizi kısıtlamak zorunda hissetmemelisiniz. Zaten çok uzun süre kaldım ve Bayan Goddard'ın beni mahvetmek istediğini düşünüyorum. Ben ... gideceğim."

Bayan Goddard sadece konta bakarak, "Leydi Angeline yalnız geldi," dedi. "Hizmetçisi rahatsız. Onunla birlikte kendi hizmetçimi göndereceğim."

"Oh, hayır-" Angeline başladı.

Lord Heyward masmavi bakışlarını ona dikti. Öyle görünüyordu ki

biraz düşmanca.

"Leydi Angeline," dedi, "size evinize kadar eşlik etmek benim için bir zevk olacak. Tresham Dükü ve Leydi Palmer'ın Dudley House'dan yalnız ayrılmanıza izin vermesine şaşırdım."

"Ah, bilmiyorlardı," dedi, "onlara söylemeye de niyetim yok. İki hafta boyunca azarlarlar. Yine de tek başıma yürüyebilecek durumdayım. Her köşede pusuda bekleyen ayak izlerini fark etmedim, ya siz?"

Bakışları buz gibi oldu.

"Size evinize kadar eşlik edeceğim, Leydi Angeline," dedi.

Onun işi yoktu. Kesinlikle hiç işi yoktu. Onun babası, kardeşi, kocası ya da... nişanlısı değildi. Hiçbir şey değildi. Ve bu sefer bir teklif bile değildi. Bu kesin bir ifadeydi ve kız ona mağrur bakışlarını tüm gücüyle yöneltirken bakışları tereddüt bile etmedi.

"Bence bu senin için iyi olur, Edward," dedi Bayan Goddard. Ve Angeline gözlerini kaçırın ilk kişi oldu; teyzesinin olmadığı bu ziyareti Heyward Kontu'na kur yapmak için kullanabilecek olan yeni arkadaşına sitem dolu bir bakış fırlatmak için. *Ve* yeni arkadaşını bariz bir erkeklik örneğinden kurtarmak için otoriter.

"Pekâlâ Lord Heyward," dedi ona dönüp bakarak. Ama teşekkür edecekti... Evet, edecekti. Ona teşekkür etmeden önce *lanetlenecekti*.

İşte! Dudaklarının arasından geçmese bile bu şok edici söz karşısında kendini biraz daha iyi hissetti.

Bayan Goddard ona sakın sakın gülümsedi. Hain! Judas!

EDWARD iyi bir ruh halinde değildi.

Leydi Sanford'un evine gelmeden önce bile böyle bir beklentisi yoktu ama en azından Eunice'le güzel, sessiz ve mantıklı bir sohbet yapmayı umuyordu. Ziyaretinin ruhuna merhem gibi gelmesini bekliyordu. Belki de güneşli, hoş ve sıcak bir gün olduğu için onunla kısa bir yürüyüşe çıkmaya bile razı olacaktı.

Bunun yerine, resmi evlilik teklifini reddetmesinin ertesi günü *Leydi Angeline Dudley* ile yürüyüşe çıkmıştı. Leydi

koluna girmeyi reddetmişti, bu da yürümeyi gerçekten oldukça garip hale getiriyordu. Ve ona, Reading'in hemen dışındaki o meşhur sahnede *Windrow*'a attığı o mağrur, asil bakışı atmaya cüret etmişti. Sanki kasıtlı olarak sağduyudan yoksun davranan oymuş gibi. *Hiçbir* genç hanım yanında bir refakatçi ya da güvenilir bir arkadaş olmadan dışarıya adım atmazdı.

Her köşede pusuda bekleyen ayak yastıklarını ben fark etmedim, ya siz? Sanki boyunlarında taşıdıkları büyük tahtalarla bu gerçeğin reklamını yapıyorlarmış gibi. Ve sanki tek tehlike ayaklıklarmış gibi. Rose and Crown'daki deneyimlerinden *hiçbir şey* öğrenmemiş miydi?

Kendini düpedüz sinirli hissediyordu. Ve bir şekilde, fena halde haksız yere, sanki ona bir tür özür borçluymuş gibi hatalıydı. Ona onu sevdiğini söylememişti -sanki bu sözlerin bir *anlamı varmış* gibi. İnsan doğruyu söylediği için neden kendini suçlu hissedirdi ki? Dünya alt üst olmuştu. Sadece Bay Edward Ailsbury olduğu zamanlar çok daha basit bir yerdi.

"Tresham kendi özel hizmetçinizden başka hizmetçi çalıştırmıyor mu?" dedi ve bunu yapmayacağına dair kendi kendine yemin etmiş olmasına rağmen aralarındaki sessizliği bozdu. "Ve bu, bir ay kadar önce Rose and Crown Inn'deki içki salonunda dikkat çekici bir şekilde bulunmayan kişisel hizmetçiyle aynı mı? Sık sık rahatsızlanır mı?"

Sesi de en az kendisi kadar sinirli çıkmıştı.

"Eğer bu benim davranışım ile ilgili üstü kapalı bir yorumsa, Lord Heyward," dedi, "bunun sizi ilgilendirmediyi bildirmeliyim. *Ben* sizi ilgilendirmem."

"Bunun için gerçekten çok minnettarım."

"Bunun için her zaman sonsuza dek minnettar olacağım." Aynı anda konuştular.

"En azından bir konuda mutabık kaldık," dedi.

Ana yoldan geçtiklerinde, yollarının önündeki dumanı tüten gübre yığınının temizleyen genç yaya geçidi süpürgecisine bir bozuk para atarak, "Öyle," dedi.

"Bu kadar mutlu bir akşam geçirmiş olmanıza çok sevindim," dedi. Elbette Eunice'in bana söylemesine gerek kalmadan da bu durum o anda belliydi."

"*Bunun* ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye sordu. "Hiçbir şey," dedi adam. "Sadece medeni olmaya çalışıyordum."

"Sesin kindar geliyordu," dedi. "*Harika* zaman geçirdim. Harika ortaklarım vardı."

"Windrow da dahil sanırım," dedi. "Sanki sen

onun arkadaşlığından keyif alıyorlardı."

"Öyleydim," dedi. "Hem *de çok*. Çok çekici ve eğlenceli biri."

"Doğru hatırlıyorsam," dedi, "daha iki gece önce Vauxhall'da bana hayatınızın en harika akşamı olduğunu söylemişsiniz. Her akşam, size verdiği zevk açısından bir öncekini aşmak zorunda mı? Yakında üstünlük ifadeleriniz tükenmeyecek mi? Yoksa *harika* hepsi için yeterli mi olacak?"

"Vauxhall'da sadece nazik davranıyordum," dedi. "Orada olanlardan hoşlandığımı söylemezsem gücenebileceğinizi, hatta incinebileceğinizi düşündüm."

Aman Tanrım, diye düşündü, iki huysuz çocuk gibi didişiyorlardı.

Neden?

Dün ona evlenme teklif etmişti çünkü Vauxhall'da onu tehlikeye attığını düşünüyordu ve herkes onun kontes olmak için en uygun aday olduğu konusunda hemfikir görünüyordu. Kız reddetmişti. Her şey yolundaydı. Hikaye sona ermişti.

Çok rahatladı.

Hiç de onun onaylayabileceği türden bir kadın değildi. Nasıl davranması gerektiği *konusunda hiçbir fikri yoktu*.

Eunice'i çağırarak ne halt ediyordu? Zavallı Eunice!

"Başlığımı beğendin mi?" diye sordu.

Çizgiliydi, iki rengi kırmızı ve turuncuydu. Aslında ne kadar cafcacflı olsa da oldukça çekiciydi. Küçük, sert kenarı yüzünü uygun bir şekilde çerçeveliyordu ve uzun tepesi ona biraz askeri bir hava veriyordu. Kesinlikle boyunu küçümsemeye çalışmıyordu.

"İnsanları her zaman kaba ya da yalancı olmaları için manevra yapmak zorunda mısınız?" diye sordu, öfkesi geri dönmüştü - eğer hiç gitmediyse.

Başını çevirdiğinde, kadının gülümsediğini gördü. "Bir keresinde doğruyu söylemiştin," dedi, "ben gülmüştüm ve sen de gülümsemiştin.

Güzel bir andı."

"O zaman aşırı parlak ve bu renkler aynı kişide asla bir arada görülmemeli, aynı *giysiden* bahsetmiyorum bile," dedi. "Ve aslında size çok yakışıyor. Karakterinize uygun."

Bakışlarını önündeki kaldırımda tutmasına rağmen gülümsemesi derinleşti.

"Bu gece uyuyamayacağım," dedi, "bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğuna karar vermeye çalışacağım, Lord Heyward."

"İkisinden de biraz vardı," dedi sertçe. Ve uyanık yatardı

Bu gece Leydi Angeline Dudley'nin yanındayken neden tavırlarının onu terk ettiğini merak ediyordu. Ama o bir azizin sabrını denerdi.

Güldü. İnsan onun gülüşünü sevmeden edemiyordu. Ne bir hanımefendiye *yakışır* bir titreme ne *de hanımefendiye* yakışmayan bir böğürmeydi. Her zaman kulağa tamamen neşeli gelirdi. Onunla birlikte gülmese de bulaşıcıydı.

Dudley House'a yaklaştıklarını görmek onu mutlu etmişti. Kalan mesafeyi sessizce yürüdüler ve adam merdivenlerin dibinde durup kızın güvenli bir şekilde içeri girmesini izledi. O da durdu ve dönüp ona baktı.

"Size teşekkür etmeyeceğim," dedi. "Minnettar değilim."

"Öyle olmanızı beklemiyorum," dedi ona. "Minnettarlığınızı kazanmak için size eşlik etmekte ısrar etmedim. Bunu yaptım çünkü yapılacak en doğru şey buydu."

Tanrım, diye düşündü, daha iki akşam önce o dudakları öpmüş ve o bedeni kendi bedenine yakın tutmuştu. Ona duyduğu arzuyla yanıp tutuşmuştu.

Delirmiş miydi?

Sonra tekrar gülümsedi ve göğüs bölgesinin bir yerinde rahatsız edici bir şey kıpırdadı.

"Seninle ilk tanıştığımda tam da bu yönünü çok sevmiştim," dedi. "Şimdi biraz yorucu olmaya başladın."

"Daha sağduyulu davranmayı öğrenirseniz," dedi sert bir sesle, "beni sıkıcı ya da başka türlü bulma fırsatınız olmaz, Leydi Angeline ve eminim ikimiz de bundan daha mutlu oluruz."

Başını hafifçe yana eğdiğinde yüzündeki gülümseme devam etti, ancak şimdi neredeyse özlem dolu görünüyordu.

"Evet," dedi. "Yaparız. İyi günler Lord Heyward."

Koşar adımlarla merdivenleri çıktı ve bir uşağın açık tuttuğu kapıdan içeri girdi. Kapı arkasından kapandı.

Ve şimdi sabah mahvolmuştu.

Leydi Sanford'un evine dönüp de Eunice'in tek başına oturduğu küçük salona tekrar girdiğinde bu durum daha da kötüleşmişti.

"Ah," dedi, "geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Gök gürültüsü gibi görünüyorsun. Zavallı Edward, ona *çok mu* kızdın?"

"Nasıl devam edeceği konusunda hiçbir *fikri* yok," dedi. "Dün ona evlenme teklif ettim, biliyorsun. Dün akşam size bundan bahsetmedim ama bahsettim. Reddetti. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Acaba

Buraya sana söylemeye mi geldim? B  b  rlenmek için mi?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu, daha önce salona girdiğinde Leydi Angeline'in oturduğu sandalyeyi göstererek. "Bu, bence onun hiç beceremediği bir ruh halini gösteriyor."

Evet, en azından buna katılıyordu. Kaba olan kendi yorumuydu. Leydi Angeline Dudley onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarmıyordu.

"Eunice, "Arkadaşı olmamı istemeye ve seninle evlenmemin hiçbir sakıncası olmayacağına dair beni temin etmeye geldi, çünkü seninle birbirimizi çok sevdiğimiz çok açık." dedi.

"O ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Onda biraz... hüzünlü bir şeyler var," dedi, "ama bunun doğru kelime olduğundan hiç emin değilim. Belki de *hüzünlü* demek daha doğru olur. Ve tabii ki bizim hakkımızda yanılıyor. Birbirimizi çok sevdi imize inanmakta haksız değil. Sevdi imize inanıyorum. Ama bunun *romantik* bir aşk olduğunu düşünerek yanılıyor."

Hâlâ kaşlarını   atıyordu.

"Keşke benimle evlenme fikrini de i tirsen, Eunice," dedi. "Hayat birdenbire çok huzurlu olurdu."

"Ve sıkıcı," dedi usulca.

Adam ona dikkatle baktı.

"O zaman senin için bile çok sıkıcı bir köpek miyim?" diye sordu.

"Oh, hayır." İ ini   ekti. "Sen hiç de sıkıcı bir köpek değilsin Edward, her ne *kadar* sık sık *  yle* davransan ve aslında *  yle olduğuna* inanıyor gibi g  r  nsen de. Değilsin. Sadece henüz... ah, kim olduğunu    renmedin."

Kaşları tekrar birbirine çarptı.

"Yirmi dört yaşında kim olduğumu bilmiyor muyum?" dedi. "  o u erkekten daha fazla kendimi tanıdığımı söyleyebilirim."

"O zaman yanılıyorsunuz," dedi. "Ama konuyu uzatmayacağım. Edward, seni oldukça tutkulu seviyor, biliyorsun."

"*Leydi Angeline Dudley mi?*" diye haykırdı. "Saçmalama, Eunice. Ve kendini tanımayan biri hakkında konuşuyorsun!"

"Ah," dedi, "kafasının çok karışık olduğuna katılıyorum. Korunaklı, oldukça kısıtlayıcı ve sevgisiz bir yetiştirilme tarzına sahipti ve şimdi bir Sezon ve ona kur yapmak ve onunla evlenmek isteyen hayranlar seliyle ba a çıkmak için *tonun*   zerine atıldı. Tüm bunlar onu hem heyecanlandırıyor hem de itiyor ve gerçekten de kafası oldukça karışık. Ama tam tersi bir denizde istikrar kayası olan birini gördü ve onu çok kötü ve çok tutkulu bir şekilde istiyor."

"*Ben mi?*" dedi. "Hatırlarsan Eunice, az önce beni *reddetti*."

dün."

"Onu sevdiğinize dair güvence veremediniz," dedi.

"Sanırım bunu sana o söyledi?" diye sordu, öfke şaşkınlığın yerini almıştı. "Yalan söylememi mi bekliyordunuz?"

"Hayır, hiç de değil," dedi. "Söyledikleriniz doğru olduğu için muhtemelen çok haklıydınız. O da seni reddetmekte çok haklıydı, ama bunu yaparken kendi kalbini kırdığına inanıyorum."

"Dün akşam çok iyi vakit geçiriyordu," dedi. "Oh, Edward," dedi kadın, "*tabii ki* eğleniyordu."

Bazı açılardan Eunice'in de diğer kadınlardan farklı olmadığını düşündü. Bilmecelerle konuşuyordu.

"Bence düne kur yapmanın sonu olarak değil, sadece ilk perdenin kapanış replikleri olarak bakarsan akıllıca davranmış olursun, Edward," dedi. Dramın geri kalanı henüz yazılmadı. Bitmemiş bir dramdan daha tatmin edici olmayan bir şey yoktur."

Bir dizi küfür savurmak isterdi. Ama elbette bunu yapamazdı. En azından yalnız kalana kadar.

"Anladığım kadarıyla," dedi, "seninle ilgili umutlarımı gerçekten bir kenara bırakmalıyım, Eunice?"

"Oh, gerçekten yapmalısın," dedi nazikçe. "Biz buna uymayız, Edward, inan bana. Bir gün senin de bu gerçeği en az benim kadar bileceğine inanıyorum. Biz arkadaş olmak için yaratılmışız, sevgili değil."

Yutkundu ve ayağa kalktı.

"O halde sizi daha fazla tutmayacağım," dedi.

"Ah, şimdi de sen burnunu soktun," dedi. "Daha önce de anlaşmazlıklar yaşadık, biliyorsun ve bana her zaman bu anlaşmazlıkların seni kızdırmak yerine teğvik ettiğini söyledin. Şimdi bana kızma. Ve o dramının geri kalanını yaz."

Drama'nın canı cehenneme, diye düşündü onu selamlayıp odadan çıkarken, umutlarının son kırıntıları da suya düşmüştü.

Birkaç dakika sonra o küfürlerden bazılarını -aslında bir dizi küfür-mırıldanarak caddede ilerliyordu ama önce kimsenin duymadığından emin olmak için kontrol etti.

İşi bittiğinde kendini pek de iyi hissetmiyordu.

Bölüm 14

Hem Eunice'e hem de Leydi Angeline Dudley'e yaptığı felaket teklifleri takip eden iki hafta boyunca Edward o kadar büyük bir depresyona girmişti ki, birçok kez gelecek bahara kadar Wimsbury Manastırı'na döneceğini açıklamanın eşiğine gelmişti. Ne de olsa evlenmeyi neden ertelemesin ki? Sadece yirmi dört yaşındaydı.

Son derece sağlıklıydı ve ne pervasız bir sürücü ne de bir düello locuydu. Aslında varlığına ani bir son verebilecek hiçbir faaliyette bulunmuyordu. Öngörülemeyen bir kaza olmadığı sürece, yuva kurmadan önce bir yıl kadar beklemek oldukça güvenli olacaktı. Gerçi bütün kazalar öngörülemezdi, diye düşündü, yoksa kaza olmazlardı. Ve gerçekten, beklemenin ne anlamı vardı? Bu iş eninde sonunda yapılmalıydı ve neden şimdi olmasındı ki, tüm bu işleri geride bırakıp evlilik hayatının ve babalığın tadını çıkarmaya başlayabilsin?

İki haftanın sonunda bir dikkat dağınıklığı oldu. Fenner bir öğleden sonra geç saatte aramaya geldi, ama sık sık yaptığı gibi Lorraine'i parka götürmek yerine Edward'la özel olarak konuşmak istedi.

Edward *bunun* şaşırtıcı olduğunu düşündü. O ne Lorraine'in babası ne de kardeşiydi. Aslında kan bağı bile yoktu.

"Heyward Kontesi'nin babası şehirde değil," diye açıkladı Fenner, ikisi alt kattaki salonda yalnız kaldıklarında. "Elbette ona yazacağım. Ama Kontes seninle konuşmamı istedi, Heyward. Merhum kocasının ailesine karşı kendini sorumlu hissediyor, özellikle de ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra. Hepinize son derece düşkün ve evlendiğinden beri sizden nezaket ve şefkatten başka bir şey görmediğini iddia ediyor. Gerçekten de kendisini ailesi gibi hissediyor ve tabii ki siz de kızının ailesisiniz. Sanırım vasiliği kontesle paylaşıyorsunuz. Kontes sizi kırmaktan, hatta incitmekten çok korkuyor."

Fenner ile Lorraine arasında ciddi bir aşk yaşandığı elbette çok açıktı. Edward işin bu kadar kritik bir aşamaya geldiğini fark etmemişti ama bu pek de şaşırtıcı değildi,

Öyle miydi? İkisi de olgun yetişkinlerdi ve ikisi de özgürdü. Bu tamamen uygun bir bağlantıydı. Edward akıyla onlar için mutlu bile olabilirdi -Maurice iyi bir koca olmamıştı. Ama kalbiyle? Maurice onun kardeşiydi. Şimdi sanki yeniden mezara gönderiliyormuş gibi hissediyordu. Annesi de bunu hissedecekti. Alma ve Juliana da öyle. Ama onların Maurice'le kan bağı vardı. Lorraine'inki değildi. Arada bir fark *vardı*. Ve Lorraine ailelerine katıldığında hepsi onu kalplerine almıştı. Lorraine birçok yönden bir baldızdan çok bir kız kardeş gibi hissediyordu.

"Lorraine'in mutluluğu bizim için önemli," dedi. Daha önemli Bu koşullar altında, özel ve süregelen bir şey olan kederlerinden daha fazla.

"Kontesle evlenmek istiyorum," dedi Fenner. "Onu beş yıl önce sevdim ve o zamandan beri de sevmekten vazgeçmedim. O da benimle evlenmek istiyor. Onun da beni sevdiğinden eminim. Ancak ikimizde ailenizin hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak istemiyoruz. Eğer size uygunsuz bir acelecilikle hareket ettiğimizi düşünüyorsanız, o zaman bir yıl bekleyeceğiz. Daha fazla değil, umarım. Ama mecbur kalırsak bir yıl bekleriz. Umarım buna gerek kalmaz."

Durdu ve Edward'a sorgulayan gözlerle baktı.

Aşk, diye düşündü Edward kara kara. Ne anlama geliyordu ki? Romantizmin tüm coşkusu ve şehvetin altta yatan ama dile getirilmeyen gücü demekti, belli ki. Belki de yaşanması için sadece inanılması gerekiyordu. Ama bunun gerçek bir anlamı var mıydı? Uzun sürüyor muydu? Nedense insan Lorraine ve Fenner'da böyle olacağını hissediyordu, belki de beş yıl önce yanlış yolu seçtikleri için -En azından *o öyle yapmıştı* ve şimdi doğru olanı yapmak için ikinci bir şansı vardı. İkinci şanslar çok nadirdi. Eğer Maurice o yarışa katılmasaydı ya da bunu önermeseydi, eğer o ve saman arabasının sürücüsü o virajın tam kör noktasında karşılaşmasalardı, eğer -hayatın görünüşte önemsiz olan binlerce küçük ayrıntısından herhangi biri gerçekte olduğundan en ufak bir şekilde farklı olsaydı, o zaman hayatın tamamı farklı olurdu.

Böyle düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Lorraine ve Fenner'a ikinci bir şans verilmişti ve onlar da bu şansı kesin bir kararlılıkla kucaklıyorlardı. Olması gerektiği gibi. Maurice ölmüştü ve hayat devam ediyordu.

"Annem ve kız kardeşlerim adına konuşamam Fenner," dedi, "ama onların da bana yürekten katılacaklarına inanıyorum. Lorraine

Kardeşim için en iyi eşti ve yeğenim için de iyi bir anneydi. Onun mutluluğu benim için kız kardeşim kadar önemli. Eğer bu mutluluğu sizinle bulabilirse -ki bulabileceğine inanıyorum- o zaman ikinizin bir yıl ya da bir gün bile daha fazla beklemek zorunda kalmanız için hiçbir neden göremiyorum. Yas dönemi sona erdi. Hayat hepimiz için devam etmeli. Size esenlikler dilerim."

Elini uzattı ve Fenner onu sıcak bir şekilde kavradı.

"Teşekkür ederim," dedi. "ok nazıksınız."

Ve Edward kendini, oldukça mantıksız bir şekilde, her zamankinden daha depresif hissederken buldu. Maurice öldüğü ve Lorraine hayatına devam ettiği için mi? Diğer insanlar aşka inanıyor göründükleri ve bazen onları mutluluğa gtrebildiği için mi? Yoksa başka bir şey yüzünden mi?

Fenner'ın Leydi Palmer'ın kardeşi ve Tresham'ın kuzeni, en azından *ikinci* kuzeni olduğunu anlaması uzun sürmedi. Leydi Angeline Dudley'nin ikinci kuzeniydi. Leydi Palmer da onun çıkış sezonunun sponsoruydu. Bu nişanın, sadece düğün için bile olsa iki aileyi bir araya getireceği kesindi. Dudley ailesinin tek bir üyesini bile bir daha görmese tamamen mutlu olacaktı. Ama Fenner sadece ikinci kuzen sıfatıyla bile olsa o ailenin bir üyesiydi.

Bir haftadan kısa bir süre sonra, sabah gazetesinde nişanın resmi duyurusunu okuduktan hemen sonra, nsezilerinin haklı olduğunu anladı. Aslında durum tahmin ettiğinden de kötüydü, çünkü aileleri bir araya getirecek olan sadece düğün değildi.

Leydi Palmer nişanı, kocasının maliknesi olan Sussex'teki Hallings'te kısa bir ev partisiyle kutlamaya karar vermişti. Edward ve ailesi de davetliydi elbette ve Fenner'ın ailesinin de orada olacağını söylemesine gerek yoktu. Parti tam beş gün sürecekti.

Hiçbir şey daha fazla depresyon için daha elverişli olamazdı. Kırsal bir ortamın mahremiyetinde Leydi Angeline Dudley'den kaçmaya çalıştığı beş gün. İki aydan kısa bir süre önce Wimsbury Manastırı'ndan ayrıldığında başına gelecekleri bilseydi, *asla ayrılmazdı*. Lordlar Kamarası'ndaki yerini alma görevi lanetlenmişti. Ve yerel soylular arasından bir gelin seçerdi.

Ama artık çok geçti.

Eunice bira hafta önce ona, *dramanın geri kalanının henüz yazılmadığını* söylemişti. Elbette bu tamamen saçmalıktı. Ortada *hiçbir şey* yoktu.

hala yazılacak. Eunice'in bu kadar yanılması hiç hoş değildi.

Bunu söylediği sabahtan beri onu görmemişti. Onu özlemişti.

ANGELINE, Heyward Kontu'nu reddetmesini izleyen üç hafta boyunca umutsuzca neşeliydi. Neredeyse her sabahını Ferdinand ve arkadaşlarıyla ata binerek, Maria ya da Martha'yla, bazen de ikisiyle birlikte parkta yürüyerek ya da Oxford Caddesi ve Bond Caddesi'nde alışveriş yaparak geçiriyordu. Üç yeni bonenin yanı sıra ihtiyacı olmayan ama karşı koyamadığı tüyler, kurdeleler, yelpazeler ve retiküller satın aldı. Kütüphaneyi iki kez ziyaret etti ve her seferinde ödünç kitap aldı, ancak okumak için kesinlikle zaman olmadığından pek bir anlamı yoktu - başka şeyler yapmak için çok fazla eğlence vardı. Bayan Goddard'ı iki kez ziyaret etti, yanına iyileşmiş bir Betty almaya dikkat etti ve her ikisinde de bütün sabah oturup konuştular, çünkü her iki seferde de yağmur yağıyordu ve yürüyüşe çıkamadılar. Daha sonra ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadı, ama konuştukları konu ne boneler ve güzeller ne *de* Lord Heyward'dı. Yine de her ikisi de eşit miktarda konuşmuşlardı ve gerçekten bir an bile durmamışlardı.

Öğleden sonralarını Kuzen Rosalie'ye uğrayarak ya da bahçe partilerine, Venedik kahvaltılarına ya da pikniklere katılarak ya da Hyde Park'ta birçok hayranından biriyle ya da diğeriyle gezerek geçiriyordu. Boş bir öğleden sonrası yoktu.

Aralarından seçim yapabileceğiniz akşam eğlenceleri her zaman akşam sayısından daha fazlaydı. Balolar, suareler, konserler, tiyatro, opera, akşam yemekleri vardı. Bazen hem bir akşam yemeğine hem de bir konsere ya da tiyatroya katılmak mümkündü.

Gittiği her yerde tanıdığı insanlar vardı ve çok fazla hata yapmadan isimleri yüzlerle eşleştirmeyi yavaş yavaş öğreniyordu. Ve her zaman tanışması gereken yeni insanlar vardı. Arkadaş canlısı hanımlar vardı - bir partide onunla kol kola girip gezen daha genç hanımlar, annesini ya da babasını hatırlayan ve onunla onlar hakkında konuşmaktan hoşlanan daha yaşlı hanımlar, büyükanne ve büyükbabasını hatırlayan daha yaşlı hanımlar. Ve tabii ki, özel arkadaşları Martha ve Maria da vardı, onlar da *tonla* iyi anlaşılmışlardı ve her zaman çeşitli sevgililer ya da sevgili adayları hakkında heyecanla dolup taşıyorlardı. Bayan Goddard vardı.

Bir konserde oturduğu ve yanında sessiz kalıp gerçekten müziğin tadını çıkarmakta özgür hissettiği kişi.

Bir de beyefendiler vardı. Kibar olma eğiliminde olan ve zaman zaman onunla gerçekten *sohbet etme iltifatını* gösteren daha yaşlı olanlar vardı. Tresham'ın arkadaşları vardı -Sir Conan Brougham ve özellikle sarışın ve yakışıklı Vikont Kimble

-Kendisinden yaşça çok büyük olmamalarına rağmen ona sevecen bir tavırla davranıyorlardı. Ferdinand'ın arkadaşları da ona sıradan biriymiş gibi davranıyorlardı, özellikle de çoğunu sadece ata bindikleri zaman gördüğü için. Ve gittiği her yerde ona akın eden, onunla flört eden, onu pohpohlayan, onunla dans eden, onunla yürüyen ve araba kullanan ve ara sıra ona evlenme teklif eden birkaç yaşlı erkeğin yanı sıra genç erkeklerden oluşan bir ordu vardı.

Aynı sosyal etkinlikte bulunduklarında her zaman dudaklarını büzen ve ona gülen yatak odası gözleriyle bakan ama genellikle ondan uzak duran Lord Windrow vardı. Onu eğlenceli buluyordu ve eğer fırsat verseydi, oyunu anladığı ve kendisini ciddiye almayacağı belli olduğu için onunla çirkin bir şekilde flört ederdi.

Ve tabii ki Angeline'in katıldığı pek çok etkinliğe katılan Heyward Kontu da vardı. Bu kaçınılmazdı. *Ton*'un sayısı çok fazla değildi. Herkes her yere davet edilme eğilimindeydi ve herkes genellikle davetleri kabul ederdi. Angeline ona asla yarım oda mesafeden daha yakın olmama, *asla* onun tarafına bakmama ve asla göz göze gelmeme konusunda oldukça ustalaşmıştı. Elbette bu hiç de zor değildi, çünkü o da Angeline'i görmemeye kararlıydı. Ve her zaman başka bir genç bayana, her zaman güzel, *zarif* bir genç bayana *bakıyordu*.

Eğer bir gerçek olmasaydı, ona karşı tamamen kayıtsız kalacak, onu tamamen unutacaktı. *Hâlâ* Bayan Goddard'ın ona, onun da kendisine aşık olduğuna ve toplum böyle konularda bu kadar aptal olmasaydı mutlaka evleneceklerine inanıyordu. Kendini, onları bir araya getirmek için bir şeyler yapabilmeyi dilerken buldu. Bunu yapabilse ve bu konuda asil ve özverili olabilse, acıyan kalbini bir şekilde rahatlatabilirdi. İkisi evlenirse çok *mutlu* olacaktı ve o zaman aşık olma, evlenme ve sonsuza dek mutlu yaşama işine devam edebilecekti. Hayır, *sonsuza* dek kısmını unutun, çünkü böyle bir şey elbette yoktu ve olsaydı bile arzu edilmezdi. Bu olurdu

sıkıcı olurdu. İnsan öpüşüp barışacağını ve yeniden mutlu olacağını bildiği zaman kavga etmek eğlenceli olurdu. Bazen Leydi Sanford'un evinden dönerken kendisine eşlik eden Lord Heyward'la yaşadığı bir tür tartışmayı özlemle hatırlıyordu ama bu anıyı aklından sildi. Şu andan itibaren *asil* biri olacaktı.

Ayrıca, kavgalara ya da neredeyse kavgalara kafa yoramayacak kadar eğlenmekle meşguldü; gülümsemekle, gülmekle, gevezelik etmekle, dans etmekle, coşkulu ve mutlu insanlar ne yapıyorsa onu yapmakla, hayatının en güzel anlarını yaşamakla meşguldü.

Ve sonra Heyward Kontu'yla yakın temastan sonsuza dek kaçınamayacağını anladığı gün geldi. Kuzeni Leonard, Leydi Heyward'a evlenme teklif etmiş ve kabul edilmişti; Angeline de en az kuzeni Rosalie kadar sevinmişti. Ama Rosalie nişanlarını kutlamak için onları uzun bir hafta sonu boyunca taşradaki Hallings'de ağırlamayı ve bir ev partisi vermeyi planlıyordu. Hepsi gidecekti - Leonard'ın ailesi, yani- ve kontesin kayınvalidesi de öyle, her ne kadar sadece kayınvalide *olsalar* ve Rosalie onların ailesinden biriyle evlenmek üzere olsa da. Ama Rosalie'nin açıkladığına göre, sadece münzevi bir babası vardı ve ölen kocasının ailesini kendi ailesi olarak görüyordu. Ona karşı son derece nazik davranmışlardı.

Rosalie, Angeline'in davet edilmesini istediği başka konukları da önermesi gerektiğini, çünkü niyetlerinin *sadece* bir aile toplantısı yapmak olmadığını söyledi. Kendi adına, kalmaya gelmelerini isteyeceği birkaç komşu vardı.

Angeline ilk başta sadece hastalıklı bir korku ve heyecan hissediyordu.

Lord Heyward'la birlikte aynı evde, aynı küçük insan grubuyla beş gün geçirmeye mahkûm olduklarını bilmek -korkunç ve şaşırtıcı bir karışım-. Ama bu kaçınılmazdı. Gitmekten başka çaresi yoktu - hem Tresham hem de Ferdinand gidiyordu ve Rosalie de tabii ki ev sahibesiydi.

Ve sonra büyük bir ilham patlaması yaşadı. Gerçi belki de anlık kelimesi yanlıştı, fikrin anında ve tam anlamıyla aklına geldiğini düşündürüyordu. Aslında tam olarak meyve vermesi bundan biraz daha uzun sürdü, ama meyve verdiğinde kesinlikle ilham vericiydi.

Bir öğleden sonra kuzeni Rosalie ile birlikte Leydi Loverall'ın Richmond'daki bahçe partisine katılıyordu. Lord ve Leydi Loverall'ın yaşadığı büyük malikânenin arka bahçesi Thames Nehri'yle son buluyor, hatta iki iskele şeklinde nehre doğru uzanıyordu. Angeline buranın dünyada yaşanabilecek en güzel yer olabileceğini düşündü. Kesinlikle mükemmel bir yaz gününde açık havada bir parti için mükemmel bir ortamdı.

Öğleden sonra. Bulutlar zaman zaman güneşi örtse de, aslında sıcaktan bir mola olarak hoş karşılandılar.

Katılabileceği bir tanıdık grubu ararken, gözleri, katıldığı birkaç eğlencede genellikle yaptığı gibi, teyzesi ve bir grup yaşlı hanımla birlikte duran Bayan Goddard'a takıldı. Terasta, içecek masalarına yakın bir yerdeydiler. Angeline'in yüzü sevinçle aydınlandı. Bayan Goddard *tam* da görmeyi en çok istediği kişiydi. Aslında yarın sabah onu ziyaret etmeyi planlıyordu.

"Bayan Goddard," dedi ona yaklaşırken, "burada olmanız ne kadar *güzel*. Su kenarında gezintiye çıkın. Burada yaşamak için dünyadaki her şeyi vermez miydiniz?"

"Belki her şey değil," dedi Bayan Goddard gülerek. "Ama ziyaret etmek kesinlikle bir zevk. Geleceğim, teşekkür ederim. Belki yol boyunca çiçeklere bakmak için durabiliriz. Gözler için bir ziyafet, değil mi? Ve muhtemelen burun için de."

Angeline bir kolunu onunkine doladı ve hepsiyle selamlaşıp hoşbeş ettikten sonra onu diğer hanımların yanından uzaklaştırdı.

"Davetiyeni aldın mı?" diye sordu. "Cevap verdiniz mi? Henüz değil mi? Umarım cevabınız evettir. Değilse büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Gerçekten de öyle," dedi Bayan Goddard, "hem çok şaşırdım hem de çok memnun oldum. Leydi Palmer neden beni Sussex'teki malikanesinde birkaç gün geçirmeye davet etsin ki? Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Ama ben istiyorum," dedi Angeline. "O benim sponsorum ve özellikle davet etmesini istediğim biri olup olmadığını sordu. Bazı konuklardan utanabileceğimi düşündüğünü söyleyebilirim. Özellikle de birinden."

"Utanmak mı?" Bayan Goddard söyledi.

"Kuzen Leonard," dedi Angeline, "Lord Fenner, yani Rosalie'nin kardeşi, kısa bir süre önce dul Heyward Kontesi'yle nişanlandı. Duyuruyu gazetelerde görmüş olabilirsiniz. Bu haber bizi son derece memnun etti. Birkaç yıl önce, biliyorsunuz, çıkış sezonunda Heyward Kontu'nun *-o zamanki* kontu kastediyorum tabii ki- gözlerini kamaştırıp onunla evlendiğinde onun kalbini kırmıştı ama şimdi Kuzen Leonard'ı, onun *kendisini* sevdiği kadar çok seviyor -bu herkesin görebileceği kadar açık- ve her şeyin sonu iyi olacak. Bu Bay Shakespeare'den bir alıntı, değil mi? Oyunlarından birinin gerçek başlığı, aslında? Yani, başlığa yakın. Her neyse, ev partisi aslında bir *nişan* partisi olacak ve tabii ki herkes

Kontes'in ailesi orada olacak. Ya da en azından kayınvalidesi. Şehirde kendi ailesinden kimse yok. Kontes'in ailesi, yani kayınvalidesinin ailesi, herkesin Heyward Kontu ile benim evlenebileceğimizi düşündüğü o kısa süre boyunca bana çok yakın davrandılar, gerçi böyle bir şeyi düşündüklerine göre hepsinin kafasında yel değirmenleri olmalı. Her neyse, hepsi Hallings'de olacak, Lord Heyward'ın kendisi de. Rosalie muhtemelen utanacağımdan korkuyor, çünkü o bana evlenme teklif etti ve ben hayır dedim. Bu yüzden benim hatırım için birkaç kişiyi daha davet etmek istiyor. Bu onun için çok iyi. Özellikle sizinle birkaç gün geçirmek istediğim için sizi önerdim."

Bunların hepsi tamamen doğrudu. Ama gerçeğin tamamı bu değildi, çünkü Angeline'in ev partisinin Bayan Goddard ile Kont arasında uygun bir kur yapma ortamı sağlayacağını ve bunu gerçekleştirecek *kişinin kendisi* olabileceğini anlaması uzun sürmemişti. Annesi ve kız kardeşlerinin de orada olup Bayan Goddard'ın ne kadar kibar olduğunu, kontla birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini ve sadece bir Cambridge donunun kızı olsa bile kontes olmak için ne kadar uygun *olduğunu* görmeleri de işin cazibesini artıracaktı. Ne de olsa bu ayrıcalığa sahip pek fazla hanım yoktu.

Angeline onun kolunu sıkarak, "Lütfen gel," dedi.

Bayan Goddard, "Daha önce hiçbir ev partisine katılmadım," dedi.

"Ah," dedi Angeline, "ben de bilmiyorum ama *hep* istemişimdir. Çok eğlenceli olmalılar. Sen de gelecek misin?"

"Memnuniyetle," dedi Bayan Goddard. "Sanırım."

Bayan Goddard incelemekte oldukları narın pembe güllerden birini koklamak için eğildi ama doğrusunu söylemek gerekirse Angeline onlara pek dikkat etmemişti. Heyward Kontu'nun da bahçe partisinde olduğunu ve kolunda yine o kıvılcı saçlı bayanın olduğunu fark etmekle meşguldü - Angeline onun adını asla hatırlayamazdı. Onlara doğrudan bakmamaya çok dikkat ediyordu ve Bayan Goddard'ın fark etmeyeceğini ve onu başka biriyle görünce üzölmeyeceğini umuyordu.

Nehir kıyısına doğru yürüdüler ve bir kayığa iki kişi olmak üzere dört küçük sandalla suya açılan diğer sekiz misafiri izlediler. Kayıklar Angeline'e çok küçük ve dengesiz görünüyordu. Kendisi de onlardan birine binse ve devrilseydi çok fazla umursamazdı. Su soğuk olabilirdi, ama bir kez içine girip ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra kısa sürede alışır ve aslında oldukça sıcak hissedirdi - ta ki tekrar çıkma zamanı gelene kadar. Ancak, o

bugün düşmek isteyeceğine inanmıyordu. Üzerinde narin renklerine rağmen çok sevdiği ince dallı muslin kumaştan yeni bir elbise vardı. Nehre batırılsa bir bulaşık bezi gibi görünecekti. Daha da kötüsü, yeni şapkası ölü bir ördeğe benzeyecekti, tabii ölü bir ördeğin rengarenk çiçeklerle ve sarkan kurdelelerle süslenmiş olması gerekmiyordu.

Bayan Goddard iç çekerek, "Suyun üzerinde olmak ne kadar güzel olmalı," dedi.

Ama Angeline cevap vermek için nefesini tuttuğunda, ondan önce başka biri cevap verdi.

"Üzerine nefis Bayan Goddard bindiği için daha da güzel olacak," dedi ses ve ikisi de şaşkınlıkla döndüklerinde Lord Windrow'un aralarına girmek üzere olduğunu gördüler, neredeyse birbirlerinin kollarını bırakıp onun yerine birer tane almak zorunda kalacaklardı. "Ve böylece ona bineceksiniz. Ve, ah güzelim, sen de oraya gitmelisin ama ne yazık ki Bayan Goddard'la değil. O tekneler iki kişi için yapıldı. Eğer üç kişi bir tanesine doluşmaya kalkarsa, kaya gibi batar ve kıyıdaki seyircilerin ağıt yakacağı üç baloncuktan başka bir şey bırakmaz."

"Üçünün de yüzme bilmediğini varsayarsak," dedi Bayan Goddard.

"Ya da birini, ama o da diğer ikisinden hangisini kurtaracağına karar verme zahmetine katlanacaktı," dedi. "Hangisini seçerse seçsin, bundan beladan başka bir şey çıkmaz."

"Varsayalım ki," dedi tekrar, "yüzen erkekti. Eğer kadınlardan biri olsaydı, diğer kadını kurtarmakta tereddüt etmezdi. Eğer adamı kurtarırsa, adam kendini aşağılanmış hisseder ve hayatının geri kalanında alay konusu olur. Hayatı yaşamaya değmezdi. Onu balonunun altında trajik bir şekilde ölüme terk etmek daha merhametli olurdu."

"Eyvah," dedi bir elini kalbinin üzerine koyarak, "beni sulu bir ölüme terk edeceksiniz Bayan Goddard."

"Yine de yüzdüğünüzü söyleyebilirim," dedi.

"Yüzüyor musun?" "Ama tabii ki," dedi.

Angeline bu alışverişin saçmalığına güldü ve şemsiyesini döndürdü. Bir ya da iki dakika sonra teknelerden biri geldiğinde, Lord Windrow onu bekleyen iki çift daha olmasına rağmen tekneyi kaptı. Bayan Goddard'ı abartılı bir özenle içeri aldı ve Angeline'in elini selamlamak için döndü.

"Her zaman söylenir," diye mırıldandı, "akıllı adam en iyisini saklar

Sonuna kadar."

Angeline yine güldü.

"Ama ne yazık ki," diye seslendi ona tekneye atlayıp onu iskeleden uzaklaştırırken, "şimdiye kadar kimse bana bilge bir adam demedi."

Haydut! Heyward Kontu tek başına ve gök gürültüsü gibi görünerek sahnede belirdiğinde şemsiyesini bir kez daha coşkuyla çevirdi. Görünürde kızıl saçlı kimse yoktu - saçları kıızıldan çok bakır rengi olan Lord Windrow dışında.

"Leydi Angeline," diye sordu, "Windrow yine sizi rahatsız mı ediyor?"

Gözleri artık nehirde iyice açılmış olan teknedeydi. Sırtını Angeline'e dönmüş olan Bayan Goddard koltuğuna yaslanmış, bir elini suyun içinde gezdiriyordu. Lord Windrow ona tembelce gülümsüyor ve kürekleri çekerken bir şeyler söylüyordu.

Angeline birden nefesinin kesildiğini hissederek, "O sandığınız kadar kötü kalpli biri değil," dedi. "O handa bile sadece aptallık ediyordu. Aptal olmak onun doğasında var." Gerçi bu kelimeyi kullanmak belki de haksızlıktı. Aptaldı, ama gerçekten de oldukça esprili ve çekici bir şekilde. Angeline onun kendisinden *hoşlandığına* inanıyordu. Daha fazlası değil. Flörtleri ciddi ya da tehditkâr olamayacak kadar hafifti. "Onun yanında oldukça güvendeyim. Ayrıca Bayan Goddard beni ondan kurtarmak için her zaman yanımda oluyor."

Ona gülümsemek için yüzünü çevirdi ve ne kadar yakın olduğunu fark edince sarsıldı. Üç hafta boyunca aralarında her zaman en az yarım oda mesafesi olmuştu. Leydi Sanford'un evinden çıkarken ona eşlik etmesi için ısrar ettiği o günden beri onun gözlerine bakmamıştı. Ve nehirde bahsetmeye gerek bile yok, tüm çiçekler ve ağaçlar onun zevki için sayısız kokularını sunmalarına rağmen, duyularını baştan çıkaran onun hafif ve ince parfümüydü. Gözleri sudan daha maviydi.

"Peki *Eunice*'i kim kurtaracak?" diye sordu sertçe, tekneyi nehir boyunca takip ederken mavi gözleri kısılmıştı.

Angeline, geniş nehirdeki o küçük kayığın, tüm dünyanın görebileceği şekilde, kötü bir baştan çıkarma sahnesi olamayacağına dair alaycı bir yorum yapmak üzereydi. Ama aldığı nefes kullanılmadan kaldı ve ağzı yarı açık kaldı. Şemsiyesi dönmeyi bıraktı.

İlham ona bir şimşek gibi çarpmıştı.

Ama tabii ki!

Rosalie'yi Lord Windrow'u da Hallings'e davet etmesi için ikna edecekti.

Rosalie aldırmazdı. Tam tersine, bundan memnun olacaktı. Angeline'in taliplerinden hiçbirini diğerlerine tercih etmiyor gibi görünmesi onu endişelendirmeye başlamıştı. Lord Windrow yakışıklı, çekici ve zarifti. Bir gelin arayışında olduğuna dair hiçbir belirti vermemiş olsa bile, uygun biriydi. Tresham'ın arkadaşlarından biriydi, ki Tresham'ın *herkesle* arkadaşlık etmemesi dışında bu belki de başlı başına büyük bir tavsiye sayılmazdı. Hayır, Rosalie *çok sevinecekti*.

Hep birlikte Hallings'e gittiklerinde, Angeline onu ve Bayan Goddard'ı buna benzer durumlara sokacak ve zavallı Lord Heyward'ı güvenliği için duyduğu korkudan ve belki de kıskançlıktan çıldırtacaktı, çünkü Lord Windrow gerçekten yakışıklıydı ve zekâsıyla boy ölçüşebilen Bayan Goddard'la flört etmekten hoşlanıyor gibiydi. Lord Heyward, Bayan Goddard olmadan yaşayamayacağını anlayacaktı, Bayan Goddard da onsuz yaşayamayacağını anlayacaktı ve birbirlerine duydukları büyük aşk, ailesi de dahil olmak üzere Hallings'teki herkes için açık olacaktı ve onu sevdikleri ve onu sevmeye başlayacakları için, bu evliliğe onay vereceklerdi ve ikisi ev partisi bitmeden nişanlanacak ve Hanover Meydanı'ndaki Aziz George's'da, ilan edilir edilmez evleneceklerdi ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Ve Angeline tüm bunların arkasındaki beyin olacaktı. O asil bir şey yapmış olurdu. Gerçek aşk zorlukların üstesinden gelirdi.

Angeline'in şemsiyesi yine dönüyor ve bonesinin üzerindeki çiçekleri ani rüzgârda dalgalandırıyordu.

Lord Heyward dikkatini tekmeden çekti ve doğrudan onun gözlerinin içine bakmak için döndü. İkisi de sonsuz dakikalar boyunca konuşmadı.

"Özür dilerim," dedi sonunda aniden. "Güvenliğiniz beni ilgilendirmiyor. İşinize karışan bir işgüzar gibi görünmek zorundayım."

"Ama belki de Bayan Goddard'ın güvenliği sizi *ilgilendiriyordur*," dedi. "Ona düşkünsünüz."

"Evet," diye kabul etti, birden kasvetli görünmeye başladı. İşe yarayacaktı. *Elbette* işe yarayacaktı.

Ama neden kalbi ikiye bölünmüş ve ruhu sanki nehrin dibinde karnı üzerinde sürünüyormuş gibi hissediyordu?

"Burada tekneyi beklemek isteyeceksiniz," dedi, "böylece Bayan Goddard'ı bir tırmığın kötü pençelerinden kurtarabilirsiniz. Maria Smith-Benn'in Bay Stebbins ve Sör Anthony'yle birlikte orada dolaştığını görüyorum.

Folke. Maria benim özel arkadaşım, biliyorsun. Gidip onlara katılacağım."

Parlak bir şekilde gülümsedi ve onlara doğru bir kol salladı. Onu beklemek için durdular, hepsi de gülümseyerek hoş geldiniz dedi. Sir Anthony, şapkasının altına ne kadar sık bastırırsa bastırsın, şapkasının kenarından taşan sarı buklelerine rağmen, gerçekten de çocuksu bir şekilde oldukça yakışıklıydı. Ve Bay Stebbins'in gözü son bir iki haftadır Maria'nın üzerindeydi - Maria'nın hoşuna gitmişti.

Angeline birkaç dakika içinde yeniden gülmeye ve mutlu olmaya başlamıştı.

Rosalie'yle konuşmak, Hallings'e bir konuk daha önermek için sabırsızlanıyordu. Fikri oldukça parlaktı ve kesinlikle başarısız olamazdı.

Bölüm 15

HALLINGS, geniş ve iyi peyzajlı bir parkın içinden geçen uzun ve dolambaçlı bir araba yolunun sonunda yer alan, sağlam yapılı, gri taştan kare şeklinde bir malikaneydi. Evin önünde, çoğunlukla çitlerden, çakıllı yürüyüş yollarından ve bazı heykellerden oluşan oldukça eski moda resmi bahçeler bulunuyordu. Yeterince hoş bir yer gibi görünüyordu.

birkaç gün geçirmek için uygun bir yerdi. En azından Londra'nın yoğun koşuşturmacasına hoş bir mola olacaktı. En azından Edward'ın seyahat ettiği arabanın içindekilerin ortak görüşü buydu -annesi hariç herkesin rahatsız edici bir canavar olduğunu düşündüğü Wimsbury'den gelen eski araba yerine büyükbabasınıninki.

Edward dünyada başka bir yerde olmayı diledi.

Tresham ve kız kardeşiyle birkaç gün geçirecek olması yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, Edward'ın geçen ay boyunca en az altı genç kıza gönülsüzce kur yapmasına ve altısının da iyi yetiştirilmiş cesaret teklif etmesine rağmen, aile komitesinin daha dün gelin arayışının yeterince iyi gitmediğine karar vermiş olmasıydı. Ve komite, Edward'ın Leydi Angeline Dudley'e yeniden ilgi göstermesi gerektiği gibi son derece endişe verici bir sonuca varmıştı.

Ona daha önce bir kez kur yaptığını, evlenme teklif ettiğini ve reddedildiğini hatırlatmak anlamsızdı. Büyükannesine ve onun küçümseyerek salladığı lorgnette'ine göre bunun *hiçbir* anlamı yoktu. Değeri olan hiçbir kız bir erkeğin ilk teklifini kabul etmezdi.

"Özellikle de onu *sevdiğine* dair güvence veremediği zaman," diye eklemişti Juliana.

"Ve onunla birlikte beş gün geçireceksin," demişti Alma. "Tekrar denemek ve bu sefer doğru yapmak için ideal bir fırsatın olacak, Edward."

Lorraine, "Ondan gerçekten çok hoşlandım," demişti. "Ruhu var."

"Şapkalarını bile seviyorum," demişti büyükannesine, "ve keşke cesaret edebilseydim

kendim de giyerdim. En azından o zaman insanlar *onlara* bakardı. kırıksıklıklarım yerine."

"Ve seni reddettiğinden beri hiç mutlu görünmüyor," demişti annesi.

Ne? Ne? *Ne?*

Tanıdığı Leydi Angeline Dudley'den mi bahsediyordu? Son zamanlarda onu *görmüş müydü*, daha doğrusu görmemeye mi çalışmıştı? Erkek olan her şeyle flört eder, erkek olan her şey de ona karşılık verirdi. Onun hayranlarından İngiliz ordusunun saflarını şişirmek için yeni bir alay kurulabilirdi. Ve o her zaman coşkuyla dolup taşıyordu. O bir balodayken her ev sahibi dilerse mumlardan bir servet tasarruf edebilirdi; gülümsemesi en büyük balo salonunu bile aydınlatabilirdi.

Mutlu değil miydi?

"Son birkaç haftadır sen de hiç mutlu görünmüyorsun," diye eklemişti annesi.

Kaşlarını çattı. Mutlu değil miydi? Onu sürekli olarak bir kadının ya da bir başkasının yanında dans ederken, hatta bazen kelimenin tam anlamıyla dans ederken görmemiş miydi? Onun her gün akşam yemeklerine, tiyatro partilerine, bahçe partilerine ve kim bilir başka nelere katıldığını *bilmiyor* muydu?

Varışından kısa bir süre sonra diğer tüm konuklar gibi kendisine de odası gösterildi, ancak önümüzdeki beş gün boyunca bunu yapmayı çok istese bile sonsuza kadar orada gizlenemezdi. Üzerini değiştirip yeniden tıraş olduktan sonra uşağını kovdu ve çay içmek için salona indi.

Neyse ki aileden başka birkaç misafir daha vardı. Leydi Eagan da buradaydı ama o da ailedendi elbette. Fenner'ın kuzeniydi. Birkaç yabancı da vardı. Nazik bir yüzü, gür gri kaşları ve tarak, fırça ya da suyla düzeltilemeyecek gibi görünen seyrek gri saçları olan uzun boylu, kadavra gibi bir adam vardı. Leydi Palmer onu, Lord Palmer'ın her zaman özel bir dostu olan, yeni emekli olmuş papaz Joseph Martin olarak tanıttı. Ayrıca, ev partisi süresince kalmaya gelen komşusu Bay Briden ile iki genç kızı Bayan Briden ve Bayan Marianne Briden'i da tanıttı. Fenner'ın yakın arkadaşı Sir Webster Jordan da davette hazır bulundu.

Ve Edward'ı tamamen şaşırtan iki misafir daha vardı. Eunice buradaydı. Leydi Angeline Dudley ile aralarında gelişmiş gibi görünen garip dostluk dışında onun neden davet edilmiş olabileceğine dair hiçbir neden düşünmüyordu. Öyleydi,

Yine de onu gördüğüne çok sevinmişti. Onunla bahçe partisi gününden beri konuşmamıştı; o gün Windrow onu nehrin kıyısında beklerken gördüğünde gerçekten sinirlenmişti. Yine de Windrow uzaklaştıktan sonra onun koluna girmiş ve birlikte keyifli bir yarım saat geçirmişlerdi.

Windrow'un kendisinin de konuklar arasında olduğunu öğrenince daha da şaşırdı ve çok daha az memnun oldu. Ama Leydi Palmer'ın da açıkladığı gibi, Windrow komşusuydu ve kır evi sadece on mil uzaktaydı.

Ve böylece ev partisi çay, sohbet ve kahkahalarla başladı. Daha sonra akşam yemeği ve ardından misafir odasında kartlar ve biraz müzikle devam etti. Bayan Briden piyanoda konukları eğlendirdi. Ardından Leydi Eagan, şaşırtıcı derecede hoş bir tenor sesiyle bir dizi halk şarkısı söylerken Lord Ferdinand Dudley'e eşlik etti.

Edward, Leydi Palmer'ın kadın akrabalarından daha nazik olduğunu fark edince rahatlamıştı ya da belki de Leydi Palmer'ın kendisine olan ilgisinin yeniden başlamasını teşvik etmek istemiyordu. Onu yemek masasında Leydi Angeline Dudley'den biraz uzağa oturttu ve daha sonra başka bir kart masasına yerleştirdi.

Yatağa girdiğinde ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Akşam yemeğinde Rahip Martin ve Bayan Briden'la sohbet etmekten ve Leydi Palmer'ın kendisine kâğıt oynarken eşlik etmesinden çok hoşlanmıştı. Leydi Angeline'le arasında yarım oda mesafe bırakmak, son bir aydır sık sık gittiği balo ve davet salonlarında olduğundan daha zor olmamıştı.

Yine de yatmaya hazırlanırken ona daha yakın olma konusundaki isteksizliğinin tuhaf olduğunu fark etti. Ne de olsa ikisi de *Ton*'un yetişkin üyeleri idi. Kur yapmaları, eğer öyle denebilirse, kısa sürmüş ve çok az sorunla sona ermişti; o teklif etmiş, kız reddetmişti. Neden şimdi herhangi bir utanç ya da başka bir rahatsızlık duymadan buluşmasınlardı ki?

Ama Thames Nehri'nin kıyısında, Windrow'un Eunice'le arasına girip ona kolunu uzattığını gördükten sonra oldukça düşüncesizce onu kurtarmaya koştuğunda çok kısa bir süre karşılaşmışlardı. Onu *hiç* ilgilendirmedeği halde neden *bir* kez daha onun koruyucusu olma ihtiyacı hissetmişti? Sonrasında kendini tam bir aptal gibi hissetmişti, özellikle de Windrow'un tekneye bindirdiği kişinin Leydi Angeline değil de Eunice olduğu ortaya çıktığında. Ama o gün doğrudan Leydi Angeline'in gözlerinin içine bakma hatasını yapmıştı.

ve oldukça endişe verici bir rahatsızlık hissetmişti. Kadının kocaman kara gözleri boğulmasına nehrin tüm sularından çok daha fazla neden olacak gibi görünüyordu.

Hayır, mesafesini korumak daha güvenliydi.

Daha güvenli mi?

Mumu söndürdü, yatağa tırmandı ve uyumak için kendine hitap etti. Zihninin bu özel yolda dolaşmasına izin vermeyecekti.

Bırakması sadece iki ya da üç saat sürdü.

Ertesi sabah Angeline büyük planının başarıya ulaşması için bir suç ortağına ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Bayan Goddard ve Lord Windrow'u Lord Heyward'ın gözleri önünde bir araya getirecek şekilde manevra yapmanın bir anlamı yoktu, eğer Bayan Goddard öylece çekip gider ya da başka birinin onlara katılmasına izin verirse.

Dün akşam her iki şey de olmuştu. Angeline büyük bir ustalıkla ikisini çayda bir araya getirdikten sonra, sanki odanın öbür ucundan birinin kendisine seslendiğini duymuş gibi oradan uzaklaştığında, Bayan Goddard Peder Martin'i onlara katılmaktan vazgeçirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Hatta konuşmasının çoğunu ona yöneltmiş ve Lord Windrow'a, Lord Heyward'ı telaşlandıracak ve onu kurtarmaya koşturacak bir şey yapma fırsatı vermemişti. Ve Angeline kart oyunları bittikten sonra, Bayan Goddard ve Lord Windrow birbirlerine yakinken, dışarıda terasta dolaşmanın hoş olabileceğini önermek için yine büyük çaba sarf ettiğinde, ikisi de onunla aynı fikirdeydi - ama Bayan Goddard dönüp kolunu çok utangaç Bayan Marianne Briden'in koluna dolamıştı ve Lord Windrow, Leydi Overmyer ile Bayan Lynd arasında dolaşmak zorunda kalmış, bunu yaparken de onların gülüşmelerine neden olmuştu. Her şey çok sinir bozucuydu. Eğer biri eşleşmek için çaba sarf edecekse, en azından ilgili hanımefendinin işbirliği yapmasını bekleyebilirdi. Ama Angeline'in ne yapmaya çalıştığını bilmeden nasıl işbirliği yapabilirdi ki?

Bunun için yapılacak tek şey ona haber vermek, onun aktif katılımını sağlamaktı.

destek.

İkisi de kahvaltı için zamanında kalkmışlardı -Angeline çünkü

Bir gece önce kardeşleri, kuzeni Leonard ve Sir Webster Jordan'la birlikte erkenden ata binmeye gitmeyi kararlaştırmışlardı, çünkü Angeline Bayan Goddard'ın her zaman erken kalktığından şüpheleniyordu. Angeline onu daha sonra herkes kalkmadan yürüyüşe davet etti ve resmi bahçelerin patikalarında kol kola yürüdüler.

"Bayan Goddard, "Leydi Palmer'ı beni buraya davet etmeye ikna etmeniz büyük incelik," dedi. Ev partisi henüz başlamamış olmasına rağmen gerçekten çok eğleniyorum. İlginç konuklarımız var. Peder Martin'in Kutsal Topraklar'a gittiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Angeline, ama içinde bir ilgi kıpırdanması hissetse de dikkati dağılmayacaktı. "Seni buraya davet ettirmemin tek bir nedeni vardı, biliyorsun, gerçi dostluğuna çok değer verdiğim için seni davet etmeyi zaten düşünürdüm."

"Ah?" Bayan Goddard sorgulayan yüzünü ona doğru çevirdi.

"Heyward Kontu'yla birkaç günlüğüne aynı evde bir araya gelmenizin tam zamanı olduğunu düşündüm," dedi Angeline, "ailesinin de hazır bulunduğu ortamda."

"Ama ne amaçla?" Bayan Goddard şaşkınlıkla sordu.

"Biliyorum," dedi Angeline, "siz bir çift yıldız çarpmış aşıksınız. Tıpkı Romeo ve Juliet gibi, tabii ki gülünç derecede genç olmalarına rağmen ve aileleri İtalyan oldukları ve İtalyanlar böyle *yaptıkları için* oldukça şiddetli bir şekilde kan davası güdüyorlardı, ancak sanırım diğer milletlerden aileler de aynı derecede kötü olabilir ve *tüm* İtalyan ailelerin birbirleriyle kan davası güttüğünü sanmıyorum, yoksa yaşamak için çok rahatsız bir yer olurdu. Gerçekten de o ikisi, birbirlerine aşık olmaları dışında siz ve Lord Heyward'a *hiç* benzemiyorlardı. Senin onu, onun da seni sevdiği ve mükemmel bir çift olacağınız yüzümdeki burun kadar açık. Yani *evli* bir çift."

Bayan Goddard'ın gözleri bir an için endişeyle Angeline'in burnuna dikildi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve sırf o bir kont, sen de akademisyen bir beyefendinin kızı olduğun için evlenemeyecek olman da son derece saçma," diye devam etti Angeline. Sanırım ailesi senin aşağı, hatta bayağı biri olduğunu düşünüyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde ne kadar yanıldıklarını görecekler ve onun sizi, sizin de onu ne kadar sevdiğinizi görecekler ve onlar da onu sevdikleri için... Evlenmenize onay verecekler ve..."

Yürümeye başlamadan önce bahçenin düz olduğuna yemin edebilirdi. Ama oldukça dik bir şekilde yukarı doğru eğimli olmalıydı ve onlar da

Düşündüğünden çok daha hızlı yürüyordu. Nefesini zorlukla tutabiliyordu. Gözlerini bu kadar yaşartan rüzgâr nereden geliyordu? Hiç rüzgâr *hissetmiyordu*.

"Leydi Angeline," dedi Bayan Goddard sessizce ve nazıkçe, "Edward ve ben arkadaşız."

"Elbette öylesin," dedi Angeline gözlerini kırpıştırarak ve görmeyen gözleri gökyüzüne bakıyormuş gibi görünen şişman, küçük, taştan bir meleğin önünde durduklarını fark etti. "İşin bütün güzelliği de bu zaten. Bana kısa bir süreliğine kur yaptığında, tamamen ailesinin onun için seçtiği gelin olduğum için, çünkü ben çok uygunum, beni *tanımıyorlardı*. Benimle tanışmamışlardı bile. Bana kısa bir süre kur yaptığında, beni öptü, sadece bir kez ve sadece kısa bir süre, anlıyorsunuz ya, çünkü Vauxhall'daydık ve yol *tenhaydı* ve ay neredeyse dolunaydı ve insan böyle durumlarda aptalca şeyler yapmaya meyillidir, ben-Ne diyordum?" Bayan Goddard'a Kont'un kendisini öptüğünü söylememeliydi.

"Edward sana kısa bir süre kur yaptığında," dedi Bayan Goddard, elini uzatıp melek yavrusunun yontulmuş buklelerine dokunarak.

"Şey," dedi Angeline, "biz hiç *arkadaş değildik*, görüyorsunuz. Bana *düşkün* olduğunu söyledi, ama bu aslında hiçbir Gey ifade etmiyor, değil mi? Çünkü ona beni *sevip sevmediğini* sormuştum ve o da hayır diyemezdi, değil mi? En azından diyebilirdi ama *demedi* çünkü o bir centilmen ve duygularımı incitmek istemezdi. Evet deseydim ve onunla evlenseydim, hayatımın sonuna kadar bana *düşkün olurdu*. Daha azını yapmasına izin vermezdi. Ama asla *arkadaş olamazdık*. Bence bir karı koca gerçekten arkadaş olmalı, öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi Bayan Goddard onlar ilerlerken.

Angeline, "Ama dün akşam Kuzen Rosalie'yle ortak olarak kâğıt oynuyordu," dedi, "siz de Sir Webster Jordan'la. Ve bu beş gün boyunca devam edebilir. Bir planım var ama bunu sana söylemem gerekiyor ki sen de üzerine düşeni yapabilesin. İsteddiğin şeyin peşinden koşmak *yanlış* değil, biliyorsun. Heyward Kontu'nu istemen de yanlış değil. Bu unvanı miras almak zorunda kalması *onun* suçu değil."

"Planınız nedir?" Bayan Goddard kısa bir sessizlikten sonra sordu. "Lord Windrow," dedi Angeline.

"Lord Windrow?"

Tekrar yürümeyi bırakmışlardı ama özel bir şeye bakmak için değil. Sadece birbirlerine bakıyorlardı. Bayan Goddard'ın kaşları gözlerinin üzerine kalkmıştı ve ürkmüş bir tavşana hiç benzemiyordu. Sadece

Kendisine ne söylendiğini anlamayan biri.

"Bahçe partisinde," dedi Angeline, "Lord Windrow sizi nehirde kürek çekerken Lord Heyward koşarak geldi. Lord Windrow'un beni rahatsız edip etmediğini sordu ama asıl endişelendiği *sizdiniz*. Oldukça güvende olduğumu ve her zaman beni kurtarmak için orada olduğunuzu söylediğimde, *sizi* kimin kurtaracağını sordu. Ve gözlerini senden ayırmadı."

"Döndüğümüzde orada bizi bekliyordu," dedi Bayan Goddard. "Gerçekten çok sinirlenmiştim, çünkü başka bir adam bana biraz ilgi gösterdiğinde Edward'ın ya da başka bir adamın beni savunmaya geçmesine ihtiyacım yok.

-Ki bu pek sık olmaz, bilirsiniz. Beni ikramlar için terasa çıkardı ve yarım saat boyunca birbirimize eşlik etmenin keyfini çıkardık."

"Gördüm," dedi Angeline. "Partiden eve dönerken Kuzen Rosalie'den bunu tekrar yapabilmemiz için Lord Windrow'u buraya davet etmesini istedim. Ve gerekirse tekrar. Lord Heyward sizin güvenliğiniz için endişelenip çılgına dönsün diye. Gerçi gerçek bir tehlike altında olmayacaksınız, biliyorsunuz, çünkü asla herkesten uzakta olmayacaksınız ve ayrıca Lord Windrow'un gerçek bir haydut olduğuna inanmıyorum. Dalga geçmeyi ve flört etmeyi sever. Ama özünde bir beyefendidir - belki Lord Heyward kadar onurlu bir beyefendi değildir ve tartışmaları yumruklarıyla çözmek gibi bir eğilimi vardır, ama erkekler bunun erkekçe bir davranış olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilirler ve bu yüzden onları tamamen suçlayamayız, değil mi? Kardeşlerim de aynı. Yapacağız... Yapacak mısın?"

"Lord Windrow'u inime çekip onunla flört mü edeyim?" Bayan Goddard sordu.

"Oh, *flört etmek* değil," dedi Angeline. "Ama onun yanında... kapana kısılmış gibi görünüyorsun. Tam olarak güvensiz değil ama rahatsız ve biraz da endişeli görünün. O zaman Lord Heyward bahçe partisinde yaptığı gibi seni kurtarmaya koşacak ve eğer zaten fark etmediyse, seni sürekli olarak güvende tutmanın tek yolunun seninle evlenmek olduğunu anlayacak. Ve ailesi onun size nasıl değer verdiğini görecektir ve... Şey."

Bayan Goddard, gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme oluşana kadar ona ciddiyetle baktı. Yüzünün geri kalanında hiçbir zaman tam olarak ortaya çıkmadı ama kesinlikle oradaydı.

"Leydi Angeline," dedi usulca. Başını bir yana eğdi. "Ah, Leydi Angeline."

Ve saçma bir şekilde Angeline ağlamak istedi. Neyse ki bunu yapmadı. "*Yapacak mısın?*" diye sordu.

Bayan Goddard yavaşça başını salladı.

"Yapacağım," dedi.

Çelişkili duygular yaşamak Angeline için yeni bir şey değildi. Kardeşlerinin çılgınca kahramanlıklarından gurur ve zafer duyarken, aynı anda vücudundaki her sinirin olabilecekler karşısında dehşetle titrediğini ve kendilerini böylesine aptalca bir tehlikeye maruz bıraktıkları için öfkelenildiğini hissedebiliyordu. Ama hiçbirisi şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı.

Sevinç, evet, kesinlikle.

Ve öyle korkunç bir umutsuzluk ki, üst dudağını kan akıtacak kadar sert ısırdı.

EDWARD geç uyuyakalmış ve erken uyanmıştı. Bu, onu yorgun bırakan harika bir kombinasyon değildi. Ancak, sabahın erken saatlerini birkaç şeyi düşünmek ve birkaç karar vermek için kullanmıştı ve kendini yeni güne dün olduğundan daha iyi bir zihin yapısıyla bakarken buldu.

Bir kere Windrow'a karşı olan düşmanlığını unutmaya karar vermişti. Adam Londra yolunda kötü davranmıştı, bu doğrudu ve Edward ondan hesap sorduğu için pişmanlık duymuyordu. Bir daha olsa yine aynısını yapardı. Ama adam ahlaksız bir canavar değildi. Bir çeşit çapkındı, hepsi bu. O handa Leydi Angeline'i bir hizmetçi sanmamıştı -bir hizmetçiye hiç benzemediği için bunu yapmasına imkân yoktu- ama belki de aynı zamanda ahlaksız da olabilecek kadar dikkatsiz davranan bir kadın gezgin sanmıştı. Elbisesinin parlak, cesur rengi muhtemelen bu izlenime katkıda bulunmuştu. Eğer kadın onun ortak bir yemek ve ortak bir sandalye teklifini kabul etseydi, adam şüphesiz avantajını zorlayacak ve yoluna devam etmeden önce onu üst katta bir yere yuvarlayacaktı.

Ama kızın istekli olması gerekirdi. Onu zorlayamazdı.

Onu. Çapkınlar illa tecavüzcü olmak zorunda değillerdi. Aslında çok nadiren öyleydiler. Öyle olmalarına gerek yoktu. Her zaman onları bir bedel karşılığında tatmin edecek yeterince istekli kadın vardı - hatta bazen kendi hazlarından başka hiçbir bedel ödemezlerdi.

Windrow hatasını anladığında, dikkatsizce bir özür diledikten ve Edward'a durumu kurtarmak için bir tehdit önerdikten sonra yoluna devam etmişti. O da

Meydan okuması kabul edilseydi şüphesiz yumruk yumruğa dövüşmekten zevk alırdı. Üst katta yuvarlanmaktan da kesinlikle keyif alırdı. Ama ikisi de gerçekleşmediği için, muhtemelen yolculuğunun ilk birkaç milinde olayı ve olaya karışan iki kişiyi unutmuştu - ta ki Tresham balosunda onlarla tekrar karşılaşana kadar. O zaman da yaptığı hatanın devasa doğası karşısında küstahça bir eğlenceyle davranmayı seçmişti.

Hem Leydi Angeline'den hem de Eunice'ten bir dizi dans rica etmeyi seçmişti. Aynı şeyi Hicks balosunda da yapmıştı. Loverall'ın bahçe partisinde Eunice'i nehirde kayıkla gezmeye götürmüştü ve eğer araya girip onu uzaklaştırmasaydı muhtemelen Leydi Angeline'i de götürecekti.

Takdir edilecek bir davranış değildi. Tehlikeli de değildi. Hepsi çok aleni ve çok zararsızdı.

Ve burada, arkadaşı Tresham da dahil olmak üzere Leydi Angeline'in ailesiyle birlikte bir ev partisine konuk olmuştu. Ev sahibesi Leydi Angeline'in refakatçisiydi. Tüm konuklar son derece saygın insanlardı. Aralarında bir din adamı bile vardı. Windrow, Leydi Palmer'ın komşusu olduğu için davet edilmişti ve neredeyse her yönden son derece saygın biriydi.

Leydi Angeline ile flört etmekten hoşlandığı doğrudu. Ama kim sevmezdi ki? Leydi Angeline erkekleri pervaneler gibi kendine çekiyor gibiydi. Ve Eunice'in, ona Windrow hakkında söylediklerinden ders almış gibi görüldüğü ve onun ilgisini kendi üzerine çekmek için elinden geleni yaptığı da doğrudu. Eunice için endişelenmiyordu. Windrow'un *ona* karşı şehvet dolu bir niyeti olamazdı. Onun zevklerine göre fazla zeki ve mantıklı bir kızdı. Ve onunla vakit geçirmek onun için gerçekten sıkıcı olsa da, istediği zaman kendini onun arkadaşlığından kurtarabilirdi.

Her neyse, Edward bu ev partisine davet edildiği için mutluydu. Sezon boyunca birkaç kez hayatın onun için oldukça sıkıcı olmasından korkmuştu. Cambridge'in sessiz, akademik ortamında sıkıcılık bir sorun olmamıştı. Londra'da bu daha da fazlaydı. Leydi Sanford onu pek fazla eğlenceye götürmüyor, götürdüğü zamanlarda da ona genç bir arkadaş bulmak için çaba harcamıyordu. Eunice'e düşkün görünse de, ona arkadaşına ve en azından bir tür eğlenceye ihtiyaç duyan genç bir yeğenden çok bir arkadaş gibi davranma eğilimindeydi.

Edward sabahın erken saatlerinde, yatakta sırtüstü uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmişken bir karar daha verdi. O artık

rahatlayacak ve ev partisini olduğu gibi bırakacaktı. Bu Windrow'u görmezden gelmek ya da en azından Leydi Angeline Dudley için olası bir tehlike olarak görmemek anlamına geliyordu. Aynı zamanda Leydi Angeline'in kendisinden kaçınmak için kasıtlı bir çaba göstermemek anlamına da geliyordu. Kendisine karşı dürüst olmak gerekirse, bir ay boyunca, gönülsüzce kur yaptığı altı genç hanımdan herhangi birini düşündüğünden çok daha sık onu düşündüğü için sinirlenmişti. Ondan hem hoşlanmadığı hem de onaylamadığı halde... onaylamadığı gerçeğine sinirlenmişti.

Diğer insanlara karşı duyguları genellikle ikircikli değildi. Ona karşı öyleydi. Bir daha huzur bulabilmesi için bunları çözmesi gerekiyordu.

Ailesi ona kur yapmaya devam etmesini istedi. Eunice de öyle. Hatta Eunice ona bir ay önce, Leydi Angeline'in evlilik teklifini reddetmesinden bir gün sonra, bu reddi sadece bir dramanın ilk perdesi olarak görmesi gerektiğini, oyunun geri kalanını kendisinin yazması gerektiğini söylemişti.

Pekala o zaman. Ona aktif olarak kur yapmayacaktı. Ama ondan kaçmayacaktı da. Olayların gelişmesine izin verecekti. Eğer şanslıysa, olaylar onları ayrı tutmak için komplo kuracaktı. Yine de bu, elbette, duygularını çözmesine yardımcı olacak bir şey yapmayacaktı.

Ama Tanrım, diye düşündü günle yüzleşmek için kalkmadan hemen önce, hem Eunice hem de ailesinin kadın üyeleri olabilecekleri kadar yanılmışlardı. O ve Leydi Angeline Dudley birbirlerine gündüz geceye ne kadar uygunsa o kadar uygunlardı.

Elbette bu kötü bir karşılaştırmaydı. Çünkü gece ve gündüz aynı madalyonun iki yüzüydü. Biri olmadan diğeri var olamazdı. Onlar zıtlıkların mükemmel dengesi, doğanın kendi seyrinde ilerleyen mükemmel uyumuydu.

Aslında gece ve gündüz mükemmel bir şekilde birlikte çalışıyordu. Lanet olsun!

Bölüm 16

ANGELINE'İN ŞANSI aynı öğleden sonra geldi.

Güneş alışılmadık bir şekilde bulutsuz bir gökyüzünden parladığı için konukların bir kısmı yürüyüşe çıktı ve herkes zaman zaman sert esen bir rüzgara rağmen güzel havanın kaçırılmaması gerektiği konusunda hemfikirdi.

Resmi bir yürüyüş değildi. Rosalie bir gün önce misafirlerinin kalışlarının her dakikasını organize etmeye çalışmaktan bilinçli olarak kaçındığını açıklamıştı. Çoğunun Londra'nın telaşlı temposundan uzaklaşıp dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Hallings'te rahatlayıp diledikleri gibi eğlenmeleri gerekiyordu, bu sadece salonda ya da kış bahçesinde kitap okumak, sohbet etmek ya da uyuklamaktan daha yorucu bir şey olmasa bile.

Hepsi aşağı yukarı birlikte yola çıkmış olsalar da, kısa bir süre sonra küçük gruplar halinde farklı yönlere gittiler. Dul kontes, resmi bahçede gezinmekten ve daha yorucu yürüyüşleri gençlere bırakmaktan oldukça memnun olduğunu itiraf etti. Bay Briden onun sağduyusunu takdir etti ve ona katılıp katılamayacağını sordu. Tresham ve Kuzen Belinda terasa çıkar çıkmaz kararlı bir şekilde doğuya döndüler, grubun geri kalanı ise çoktan batıya doğru kaymaya başlamıştı. Kuzen Leonard ve Heyward Kontesi başlarını eğerek özel bir sohbete daldılar ve geniş çimenlikte belli bir yöne doğru değil, kaplumbağayı taklit eden bir hızla yürüdüler. Bay ve Bayan Lynd, Rahip Martin'i de yanlarına alarak, uzun ve eğimli bir çimenliğin dibindeki büyükçe bir göle doğru kol kola ilerlediler. Vikont Overmyer ve karısı, bakmaya değer vitray pencereleri olan kiliseye bakmak için köye gidiyorlardı.

Bayan Briden, Ferdinand ve Sir Briden'ın da dahil olduğu bir gruptaydı.

Webster Jordan, Heyward Kontu ve Lord Windrow. Angeline ve Bayan Goddard da bu grubun bir parçasıydı ve geveze, neşeli, gürültülü bir gruptu. Grubun varış noktası göl gibi görünse de, aslında kimse oraya gittiklerini söylememişti ve kimse oraya varmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Angeline

Eğer planı olmasaydı çok eğlenebilirdi. Ama tam olarak nasıl yapılacağı konusunda net bir fikri olmasa da, bu planı hayata geçirmek için mükemmel bir fırsattı. Yine de yapılmalıydı. Kaldıkları ilk tam günü yarılamlışlardı bile.

Kolunu Bayan Goddard'ın koluna doladı ve ana grubun önüne geçene kadar birkaç dakika onunla birlikte daha hızlı yürüdü. Ama önce Lord Windrow'a gülümseyen bir bakış attı ve sanki kalbi aniden normal hızının iki katı hızla atmaya başladı. Bu çok mu çapkınca bir bakıştı? Yeterince flörtöz değil miydi? Fark etmiş miydi? Başka biri fark etmiş miydi? *Lord Heyward* fark etmiş miydi? Hay Allah. Daha önce hiç entrika dünyasına girmemişti.

Ve belki de tüm çabaları boşa gitmişti. Büyük grubun neşeli sesleri her geçen saniye daha da uzaklaşırken, sonsuza kadar birlikte yürüyeceklermiş gibi görünüyordu. Ama sonsuzluk aslında bir dakikadan daha uzun değildi. Sonra umdukları ses arkalarından konuştu.

"Ah, zalim güzeller," dedi Lord Windrow iç çekerek, "enerji patlamanız iki bayana eşlik etmek için dört beyefendiyi geride bıraktı, biri bu adamlardan biri olduğunda kasvetli bir oran. Aynı zamanda, bu topraklardaki en güzel iki hanımefendinin arkadaşlığından da mahrum kaldık. Belki beni abartmakla suçlayacaksınız ama daha güzeli varsa bile ben henüz görmedim."

"Ama şimdi," dedi Bayan Goddard aralarına girip her birine bir kolunu uzatırken, "aynı kasvetli ikiye bir oranını *bize* de aktardınız Lord Windrow."

"O halde, yanınızda hiç beyefendi olmadan iki bayan birlikte yürümek, en azından bir beyefendiye sahip olmaktan daha mı iyiydi?" diye sordu. "Beni kalbimden yaraladınız, Bayan Goddard. Gerçekten de o organımı onarılamayacak şekilde parçaladığınıza inanıyorum."

Angeline elini onun kolundan çekerek, "Ah, ne zahmet ama," dedi ve aniden durdu. "Ayakkabımın içinde bir taş var ve durup onu çıkarmam gerekecek."

Lord Windrow ona dönerek, "İzin verin hizmet edeyim," dedi.

"Oh, hayır, hayır, hayır," dedi. "Çok utanırım. Bunu kendim yapmam bir dakikadan fazla sürmez. Siz ikiniz yürüyün. Ben size hemen yetişirim."

Tartışabilirdi. Bunu yapmak için ağzını açtı ama önce Bayan Goddard konuştu. *Tanrıya* şükür ne olduğunu anlamıştı.

ve işbirliği yapmayı kabul etmişti, diye düşündü Angeline.

"Sizi kesinlikle utandırmak istemeyiz, Leydi Angeline," dedi Bayan Goddard. "Nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum. Gelin, Lord Windrow."

Ve gittiler. Angeline grubun geri kalanına ve doğrudan Heyward Kontu'na baktı, o da tam planladığı gibi adımlarını hızlandırıp doğrudan ona doğru gelmişti.

"Endişelenmene gerek yok," dedi adam yaklaştığında. "Sadece yine aptallık ediyordu. Bayan Goddard nazikçe onunla birlikte gitti. Kesinlikle tehlikede değil, sizi temin ederim, yine de onu kurtarmak için acele ederseniz rahatlayacağına şüphe yok. Bu sizin için çok iyi olur."

"Leydi Angeline," dedi grubun geri kalanı gevezelik ederek ve gülerek geçip giderken, "durduğunuzda sağ ayağınızı tutuyordunuz. Bir yerinizi mi incittiniz?"

"Oh, hayır, hayır," dedi. "Ayakkabımın içinde bir taş var, hepsi bu. Onu çıkarmam ve gruba yetişmem sadece bir dakikamı alacak. Lütfen acele edin ve Bayan Goddard'ı kurtarın."

"Sizin de gayet doğru bir şekilde belirttiğiniz gibi," dedi, "o hiçbir şekilde tehlikede değil. Ve aptallıklara kolay kolay katlanmaz. Windrow'un konuşmalarına daha fazla katlanamayacağı zaman diğerlerinin onlarla gelmesini bekleyecek. İzin verin."

Ve *tıpkı* ona evlenme teklif ederken yaptığı gibi önünde diz çöktü ve bir elini ayağına uzattı.

Oh, canım.

Sağ ayağıydı, değil mi? Evet, az önce öyle demişti. Ayağını kaldırdı ve adam ayakkabısını kenara çekti. Dengesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu için hafifçe ona doğru eğilmek ve elini omzuna koymak zorunda kaldı. Oh, ne kadar sağlam, sıcak bir omuz, güvenilecek bir omuz. Ayakkabıyı ters çevirip salladıktan sonra yere bıraktı ve elini çoraplı ayağının tabanında gezdirdi.

"Ne bir taş görebildim," dedi, "ne de bir taş hissedebildim."

"Bazen," dedi, "o kadar küçük olurlar ki gözle görülmezler, ama ayaklarda acı verebilirler. Sanırım sende var."

Ve ayakkabıyı tekrar ayağına geçirip topuğunun üzerine gerdi. Ayağını içine soktu ve yere bıraktı. "Gitti," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Bayan Goddard-" dedi.

"Aşırı endişeli bir refakatçi gibi yanına koştüğüm için bana teşekkür etmeyecektir," dedi. "Yürüyelim mi?"

Birkaç dakika boyunca ona baktı. Böyle olmasını planlamamıştı. Lord Windrow tam da olması gerektiği gibi davranmıştı. Lord Heyward neden yapmamıştı?

Kolunu uzatıyordu. Kaşları kalkıktı. Bayan Goddard hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ama ne yapılacaktı? Şu anda hiçbir şey yapılamazdı. Tekrar denemek zorunda kalacaklardı. Angeline onun koluna girdi ve içini çekti. Neden onun kolu her zaman diğer erkeklerinkinden daha sağlam, daha güvenilir görünüyordu? Ne de olsa sadece bir koldu.

Gruba büyük bir kolaylıkla yetişebilirlerdi. Ama Lord Heyward bunu yapmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, Angeline'i de yanına alarak tamamen farklı bir yöne gitti.

"Acaba ağaçların ötesindeki şu tepeye çıkan bir yol var mı?" dedi. "Olması gerektiğine inanıyorum, çünkü tepesinde bir köşk var - bir tür yıkık kule. Görüyor musunuz?"

Adamın işaret ettiği kolun yönünü takip etti. Ve başarısız olan planını ve göl yönünde neşeyle ilerleyen genç insan grubunu anında unuttu.

"Evet, öyle," dedi. "Oraya giden yolu bulalım mı? Oradan muhteşem bir manzara görünüyor olmalı."

"Tırmanış senin için çok zor olmayacaksa," dedi.

"Ben solgun bir menekşe değilim," dedi ona.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi. "Daha önce hiç solmuş bir menekşenin bir çayırdan geçip bir ağaca tırmandığını görmemiştim."

Ona yan gözle baktı. Lord Heyward az önce bir *şaka* mı yapmıştı? Peki ya küçümsediği davranışlar hakkında?

"Tabii ki," diye ekledi, "ben de seni bunu yaparken hiç *görmedim*."

Bir *şaka* yapmıştı.

"Bu gerçekten çok kötü," dedi, "çünkü sırf senin iyiliğin için bir bis yapmaya niyetim yok, biliyorsun."

Ve işte oradaydı - yanağındaki o gamze. Midesi yerinden fırlayacak gibi oldu ve sevincinden kahkahalarla güldü. Ama bunu aşmıştı. *Çoktan* aşmıştı. Bir ev partisi sırasında özel bir parkta dolaşan ve bir yaz öğleden sonrasının tadını çıkaran iki genç insan olmaları dışında. Neden birlikte şakalaşmasınlar ve gülmesinlerdi ki? Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Tepenin eteğindeki ağaç kümesini geçtikten sonra patikayı hiç zorlanmadan buldular. Yukarıya doğru

Konuşarak nefes harcamadan. Dikti ve oldukça kaba otlarla kaplıydı. Bir zamanlar sık sık kullanılıyor olmalıydı; belki Kuzen Rosalie'nin çocukları daha küçükken, hepsi okula gitmeden önce, belki de Lord Palmer Viyana'ya diplomatik görevine gitmeden önce. Tepeye vardıklarında Angeline nefes nefese kalmıştı ve yüzünün korkunç derecede kızarmış ve terden ıslanmış olması gerektiğinden emindi. Ama Lord Heyward da nefes nefese kalmıştı.

"Belki de," dedi, "tırmanışın *benim* için çok fazla olup olmayacağını kendime sormalıydım."

Ona gülümsedi. *Başka bir şaka.*

"En azından dönüş yolu yokuş aşağı olacak," dedi. Çok sıcak olduğu için bonesinin kurdelelerini çözdü ve serbest bıraktı. Çenesi ve boynu hemen serinledi.

Ama Tanrım. Oh, Tanrım. Etrafları manzaradan başka bir şeyle çevrili değildi. Angeline dönüp baktığı her yerde ev, park, köy, tarım arazisi ya da kır görüyordu.

"Oh, *bak*," dedi gereksiz yere, çünkü elbette o zaten bakıyordu. İnsan burada durup hayret etmekten başka ne yapabilirdi ki?

"Bahse girerim," dedi, "manzara yukarıdan daha da muhteşemdir."

Kuleyi işaret ediyordu.

"Ama kimse sana karşı bahse girmez," dedi. "Ayrıca, bir hanımefendi asla bahse girmez. Ve ben de artık mükemmel bir hanımefendiyim, unuttun mu?"

Adamın gözleri kızınkilere kaydı ve kız adamın hatırladığını görebildi. Ona ilk kez neredeyse gülümsediği an, ilk çıkış balosunun ilk setinde, artık *dışarıda* olduğuna göre bundan böyle mükemmel bir hanımefendi olacağını ve bir hanın meyhanesinde yalnız kalmak ya da yağmur yağarken Rotten Row boyunca dörtnala koşmak ya da işgal edilmiş bir boğa çayırından atlamak gibi olayların artık yaşanmayacağını söylediği andı.

"Seninle tepeye kadar yarışacağım," dedi ve eteğini yanlardan kavrayarak kuleye kadar olan kısa mesafeyi hızla geçti.

Buradan çok daha büyük ve heybetli görünüyordu. Angeline çivili ahşap kapıyı iterek açtı ve içeri adımını attı; siperlere doğru olan yarışı anında unutuvermişti. Duvarlar ve zemin renkli taşlardan oluşan parlak renkli, karmaşık bir mozaikti. Yarık oklu pencereler güneş ışığını içeri alıyordu ve günün her saatinde de alacaktı; pencereler her yöne bakıyordu. Çevresinde tahta bir bank vardı,

Kırmızı deri minderlerle yumuşak bir hale getirilmişti, ancak rengi bir toz tabakası yüzünden biraz bozulmuştu. Odanın ortasındaki ahşap merdiven, yukarıya doğru bir kapak kapısına açılıyordu.

"Ne muhteşem bir inziva yeri!" diye haykırdı. "Hallings'de yaşasaydım, her gün buraya gelirdim. Kitaplarımı ve şövalemi yanıma alır, burada oturur, okur, resim yapar ve hayal kurardım."

Yıllar boyunca Acton'da çok yalnız kalmış, çocukken Tresham ve Ferdinand'la oynadığı tepeleri ve ormanı dost edinmişti. Parkın en uzağındaki gölün kıyısındaki Dove Cottage'da inzivaya çekilebilirdi, çünkü orası çok güzel bir konuma sahipti, ama babasının metresini -en azından onlardan birini- yerleştirdiği yer orasıydı ve bu anının açtığı yarayı zihninden asla silememiştir.

Lord Heyward merdiveni tırmanıyor ve boşlukta kaybolup gümbürtüyle yukarıda bir yere düşene kadar kapağı itiyordu. Angeline onun ardından tırmandı ve siperlere çıkmak için uzattığı eli tuttu. Kapağı arkalarından kapattı.

"Peki benimle zirveye kadar yarışırsan ödülün ne olacaktı?" diye sordu ona.

Ona gülümsemek için döndü.

"Bahsi kabul etmedin," dedi, "tıpkı manzaranın buradan daha da muhteşem olacağını söylediğinde benim kabul etmediğim gibi. Her yönü *kilometrelerce* görebileceğimizi söyleyebilirim. Bu tırmanışın her anına değdi, değil mi?"

Kule düzgün bir şekilde siperlenmişti elbette, ancak ön tarafta bir tarafta biraz ufalanma vardı. Bu şekilde inşa edilmişti, çünkü burası bir çılgınlıktı ve bu nedenle bin yıldır burada olan bir şey gibi, bir harabe gibi görünmesi gerekiyordu. Angeline ellerini mazgalların yüksek çıkıntılarına dayadı ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Lord Heyward şapkasını tutmak için elini kaldırarak, "Burası biraz rüzgârlı," dedi. "Daha iyi-"

Uyarı girişiminde çok geç kalınmıştı. Angeline iki eliyle bonesinin kurdelelerini kavrayıp tekrar çenesinin altında sıkıca bağlamak için kaldırdığında bile, kurdeleler serbest kaldı ve bonesi başından havalanıp gökyüzüne, yamaçtan aşağıya, aşağıdaki göle doğru süzüldü. Onu sulu bir mezardan kurtaran tek şey, tepenin eteğinde diğerlerinden daha uzun bir ağacın varlığıydı. Kurdeleler ağacın üst dallarına takılıp birbirine dolandı ve şapka da oraya takılarak egzotik bir çiçek gibi görünmeye başladı.

"Ohhh!" Angeline'in ellerinden biri ağzına çarparken diğeri aptalca boşluğa uzandı ve Lord Heyward'ın eli, kapüşonunun açtığı yolu takip etmesini engellemek için Angeline'in üst kolunu bir mengene gibi sıktı.

Tek kelime etmeden aşağıya kadar izlediler. Sonra Angeline kontrolsüz bir kahkahaya boğuldu ve bir süre sonra Lord Heyward da ona katılarak aslında hiç de komik olmayan bir şey için sevinç çılgınlıkları attı.

"Zavallı şapkam," diye feryat etti kasılmalar arasında.

Bir başka sağlıklı rüzgâr saç tokalarını çekiştirdi ve onlardan biriyle olan savaşını kazandı. Döndü ve duvardan aşağı doğru kayarak, dizlerini önüne çekip duvarın siperine oturdu. Lord Heyward da onun yanına kayarak bacaklarını uzattı ve şapkasını çıkardı.

Hâlâ gülüyorlardı.

"Onu *gördün* mü?" diye sordu nefesini tutabildiğinde. "Amerika'ya kadar uçabileceğini düşünmüştüm."

"Parktaki tüm kuşlar arasında kalp krizlerine neden olabileceğini düşündüm," dedi. "Çıldırılmış bir papağan gibi görünüyordu. Hâlâ da öyle."

Bu da şapkasına korkunç bir hakaretti.

Angeline yine güldü. O da güldü.

"Ah, bana bak," dedi düşen bir tutam saçı tutup, muhtemelen umutsuzca dümdüz olmuş saçının geri kalanıyla birleştirmeye çalışırken. "Sadece bana bakın."

Başını çevirip öyle yaptı ve bir şekilde kahkahaları azaldı. Neredeyse omuz omuza oturuyorlardı, yüzleri birbirlerine dönüktü.

Angeline dudağını ısırıldı.

Birlikte neşeyle güldüğü *Lord Heyward* bu muydu?

"Rüzgarda savrulmuş, rüzgarla kızarmış ve çok sağlıklı görünüyorsun," dedi.

"Hakarete uğrayıp uğramadığımı anlamak için bunu düşünmem gerekecek," dedi.

"Hayır," dedi usulca.

Alnında şapkasının olduğu yerde boncuk boncuk terler vardı.

"Çok naziksınız," dedi. "Ama tanrım, başlangıçta pek de bakılacak biri değilim."

Bir tutam saç, diğerinin altına sıkıca ve oldukça güvenli bir şekilde itildi,

Elinden bırakır bırakmaz hemen kulağının üzerine düştü.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Peki," dedi kucağına bakarak, "sadece annemi düşünün."

"Onu tanıyordum," dedi. "Şahsen değil ama onu birden fazla kez gördüm. Son derece güzeldi. Ona hiç benzemiyorsun."

"Fark ettin mi?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Fark etmek ister miydin?" diye sordu.

Komikti. Bu soruyu daha önce kendisine hiç sormamıştı. Annesi kadar güzel olmadığı gerçeğinden yakınmıştı ama gerçekten de onun gibi görünmek ister miydi? Bu her şeyi değiştirirdi, değil mi?

"Sizi ilk gördüğümde," dedi, "Rose and Crown'da pencereden döndüğünüzde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunuzu düşünmüştüm. Sizi Dudley House'da gördüğümde de öyle düşünmüştüm."

Güldü.

"Çok *uzunum*," dedi. "Bir fasulye sırtığı."

"Belki on üç yaşındayken öyleydin," dedi, "ama şimdi kesinlikle değil."

"Ve ben çok karanlığım."

"*Canlı bir şekilde* karanlık," dedi.

"Kaşlarımı bile doğru düzgün kavislendiremiyorum," dedi. "Ne?" Adam şaşkın görünüyordu.

"Denediğimde," dedi, "ürkmüş bir tavşan gibi görünüyorum." "Göster bana," dedi adam.

Ve yüzünü itaatkâr bir şekilde tekrar onunkine çevirip gösterdi.

Gözleri bir kez daha kahkahayla doldu.

"Vay canına," dedi, "çok haklısın. Ürkmüş bir tavşan. Sizi bu konuda ilk kim uyardı?"

"Annem," dedi.

Kahkahalar azaldı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi. "Ferdie'yi severdi. Onu birkaç kez Londra'ya götürdü ama beni asla. Beni Acton civarından başka birine göstermek zorunda kalmadan önce görünüşümün düzeleceğini umduğunu söyleyebilirim. Ve sevgilileri vardı, biliyorsunuz. Tabii ki biliyorsunuz. *Herkes* biliyordu. Ama evli bir hanımefendinin, kocasına bir varis, bir yedek ve onun durumunda bir kız çocuğu vermesi istisnai bir durum değil, öyle değil mi? Babamın metresleri varken neden sevgilisi olmasın ki?"

yoksul bir akrabası olduğunu söyleyerek bir tanesini arazinin köşesindeki bir kulübede tuttu. Ama değildi. *Metresin ne olduğunu* bilmeden önce bile öyle olmadığını biliyordum. Hiç fakir *görünmüyordu* ve yemek için eve hiç gelmedi, ki fakir bir akraba olsaydı bunu en azından arada bir yapardı, değil mi? Ve tabii ki Tresham'ın metresleri var, evli olanları bile. Duyduğum iki düello yaptı ve belki de duymadığım daha fazlası. Ferdie'nin de metresi olduğunu söyleyebilirim, henüz yirmi bir yaşında olmasına rağmen. Bir çapkınla evlenmeyeceğime yemin ettim, bunun yerine sıkıcı bir adamla evlenmek anlamına gelse bile. İnsanın *sevgili* edinmek zorunda kalacak kadar mutsuz olmasındansa sıkıcı olması daha iyidir. Annem mutsuzdu, biliyorsun. Eğer yaşasaydı, belki de benim geliştigimi düşünürdü ve beni dışarı çıkarıp bir koca bulmama yardım ederdi, biz de arkadaş olurduk ve o da mutlu ve gururlu olurdu."

Dizlerini kavradı ve yüzünü onunkinden çevirip gözlerini kapadı. gözlerini sıkıca kapattı.

"Gevezelik ediyorum," dedi.

Bütün bunlar da nereden çıktı? Ne kadar *utanç verici*.

"Ve sonra Tresham on altı yaşındayken aniden evi terk etti ve bir daha geri dönmedi," diye ekledi, "ve Ferdinand okula gitti ve bazen tatillerde eve bile gelmedi, onun yerine okul arkadaşlarıyla kalmaya gitti ve babam Tresham gittikten bir yıl sonra öldü ve annem ondan sonra çoğu zaman Londra'da kaldı, hatta eskisinden daha fazla, öyle görünüyordu ve geriye kalan tek şey mürebbiyelerimdi. Benden hoşlanmadılar ve onları suçlamıyorum. Kendimi sevimsiz biri haline getirdim."

İşte. Oh, *işte*. Şapkasının peşinde kendini gerçekten mazgallardan aşağı atmış olmayı diledi. Alnını dizlerinin üzerine koydu ve birkaç dakika sonra adamın elinin ensesine dayandığını, sonra da hafifçe ileri geri hareket ettiğini hissetti.

"Sen aile dramlarında tamamen masum bir seyirciydin, biliyorsun," dedi. "Annenle babanın evliliğini mutsuz kılan her neyse, seninle hiçbir ilgisi yoktu. Onların yaşamaları gereken hayatları vardı ve uygun gördükleri şekilde yaşadılar. Ağabeyini aniden uzaklaştıran ve onu uzak tutan şeyin seninle hiçbir ilgisi yoktu, yoksa bunu bilirdin. Ve küçük kardeşiniz kanatlarını açmayı öğrenen bir çocuktu. Kendi arkadaşlarını aradı, şüphesiz kız kardeşinin onun arkadaşlığı için yalnız olduğu gerçeğini umursamadan.

Mürebbiyelerinize gelince, onlar gibi kadınların hayatta çok zor bir kaderi var. Genellikle herhangi bir nedenle evlenemeyen ve bu nedenle kendi evleri ve aileleri olmayan yoksul kibar kadınlardır. Sık sık mutsuzluklarını öğrencilerinden çıkarırlar, özellikle de bu öğrenciler şu ya da bu nedenle hayata isyan ediyorlarsa. Siz sevimsiz *değilsiniz*."

Adamın ensesindeki eli hipnotize ediciydi. Kendini *çok* utanmış ve gözyaşlarına *çok* yakın hissetti. Madem bu kadar sevimliydi, *o* zaman neden onu sevmiyordu?

"Annen yaşasaydı," dedi, "belki de yetişkin halini sevmek için büyümek zorunda olmadığını keşfedecektin. Belki de seni her zaman sevmiştir. Sevdiğimden hiçbir zaman şüphe etmedim, ama her zaman sevgiyi hak etmem gerektiğini, bunun için çok çalışmam gerektiğini hissettim, çünkü kardeşim benden çok daha kolay sevilirdi. O her zaman büyüleyici bir hayduttu. Tüm hatalarına rağmen, hatta bazen bu hataları yüzünden herkes ona hayrandı. Ve bencildi. İnsanların duygularını incitmeyi pek umursamazdı ya da umursasa bile kendi arzularını tatmin etmek daha önemliydi. Bu kadar çok çabalamama rağmen daha az sevilmem bana hep haksızlık gibi geldi. O öldükten sonra iki şey keşfettim."

"Ne?" diye sordu dizlerine doğru.

"Bir tanesi sevdiğimdi," dedi. "Yani bildiğimden daha fazla. Aslında hiç daha az sevilmemiştim, sadece daha farklı sevilmiştim. Ve ailem, arkadaşlarım ve hatta yabancılar için doğru olanı yapmaya çalıştığımı çünkü bunu *istediğimi*, diğer insanları incitmemeye çalıştığımı çünkü onları incitmek *istemediğimi* öğrendim. Maurice ne kadar bencilse ben de o kadar bencildim, çünkü seçme şansım olsaydı bile onun hayatını yaşayamazdım."

Angeline yutkundu.

"Onu bu curricule yarışından vazgeçirmeye çalıştım," dedi. "Ona düşünmesi gereken bir Lorraine olduğunu hatırlattım. Ve o sırada Susan hastaydı. Ateşi vardı. Lorraine endişeden kendini kaybetmişti. Maurice'in yanında olmasına ihtiyacı vardı. Bana kendini beğenmiş dedi. Sonra da aklımdan hiç çıkmayacak bir şey söyledim."

Angeline başını kaldırdı ve ona baktı. Adam görmeyen gözlerle kulenin tepesinden uzaklara bakıyordu. Eli Angeline'in boynundan çekildi.

"Ona devam etmesini söyledim," dedi Lord Heyward. "İsterse boynunu kırmasını söyledim. Ona ölürse her şeyi kazanacağımı, onun yerine Heyward olacağımı söyledim."

Bir elini onun kalçasına koydu ve okşadı.

"Ve söylediğin şey kıskırtılmıştı," dedi. "Hiçbir şey yoktu Kazayla *hiçbir* ilgisi yok. Onun ölmesini mi *istediniz*?" "Hayır," dedi.

"Onu seviyor muydun?" diye sordu.

"Ben yaptım," dedi. "O benim kardeşimdi."

"Heyward Kontu olmak *ister* miydin?" diye sordu.

Gözlerini kapattı ve başını duvara yasladı.

"Ben yaptım," dedi. "Her zaman bu işi ondan daha iyi yapabileceğimi düşündüm. Unvanı ve pozisyonu kendim için istedim. Ta ki onlara sahip olana ve ona sahip olmayana kadar. Ve şimdi onun karısının başka biriyle evlenmesini izlemek zorundayım. Kardeşimin çocuğunu başka bir adamın büyütmesini izlemek zorundayım. Ve Lorraine için sonsuza dek mutlu bir hayat olduğunu *bilmeliyim*. Onun için mutlu olmalıyım çünkü onu çok seviyorum ve Maurice ile hayatının cehennem gibi olduğunu biliyorum. Ama o benim *kardeşimdi*."

Adamın kalçasını kavradı ve hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne vardı ki? Kimsenin acısız olmadığı, acının insanlık durumunun bir parçası olduğu dışında. Ve *bu* düşüncede son derece orijinal bir şey yoktu, değil mi?

"Tresham ve Ferdinand benim kardeşlerim," dedi. "Belki de hiç evlenmeyecekler. Belki de -ama ben onları her zaman seveceğim, ne olursa olsun."

Gözlerini açtı ve başını ona doğru çevirdi.

"O gün benim yarıştığım kişi senin kardeşindi, biliyorsun," dedi.

"*Tresham*?" Kaşlarını çatı ve midesi bulandı.

"Onu her zaman suçladım," dedi. "Maurice'in cenazesinde bile bunu yüzüne karşı yaptım. Sanırım ani trajediler yaşandığında, her zaman yaşayan bir günah keçisi bulma ihtiyacı hissederiz. Ama gerçekte Tresham olanlardan benden daha fazla sorumlu değildi. Çünkü yarışı öneren o olsa bile -ki Maurice olması da muhtemeldi- kardeşim kabul etmek zorunda değildi. Tresham o virajdan hemen önce onu sollamış olsa bile, Maurice'i intihar edercesine bir hızla onu takip etme riskini almaya zorlamadı. Ve Tresham'ın saman arabasını görür görmez geri döndüğü ve tehlikeyi fark ettiği anlaşılıyor. Çarpışmayı önlemeye çalışmış. Bunu yapmış olmalı, aksi takdirde çarpışmayı göremezdi, yolun bir mil daha ilerisinde olurdu. Ve gördü de. Kardeşinize haksızlık ettim, Leydi Angeline."

"Kendinize haksızlık ettiğiniz gibi," dedi. Oh, bu sadece

O yarışta ölen Tresham olabilirdi. Buna nasıl katlanırdı? Heyward Kontu Maurice'i suçlar mıydı? Muhtemelen öyle yapardı.

"Evet." İç çekti. "Aşk acıtır. Peki *bu* nasıl bir klişe?" Kadın iç çekti. Gittikçe hüzünleniyorlardı.

"Sanırım bonemi sonsuza dek kaybettim," dedi. "Geçen hafta aldığımda özellikle çok beğenmiştim. Mavi ve sarı bana bir yaz gökyüzünü anımsattı ve pembe - pembeyi her zaman sevmişimdir."

"Geçen hafta," dedi. "On beş numara o zaman?"

"Aslında on yedi," dedi. "Ve bugün onu ilk kez giydim. Belki de kuşlar solup çürüyüp parçalanana kadar hoşlarına gider."

"Gidip bir bakalım," dedi, ayağa kalktı ve elini uzatarak onun elini tutmasına yardım etti.

Dikkatli bir şekilde merdivenden inip kuleden çıkarak patıkaya geri döndüler. Biraz ileride patikadan indiler ve aşağıya baktılar. Rüzgâr estiğinde dalgalanan uzun otlarla kaplı yamaç uzun ve tırmandıklarından çok daha dikti. Kaputu *imkânsız* bir uzaklıkta duruyordu ama Dudley'nin sözlüğünde *imkânsız* hiçbir zaman büyük bir anlam ifade etmemişti.

"Dikkatli gidersem oraya inebilirim," dedi.

"Dikkatlice mi?" Güldü. "Bir tepeden aşağı böyle inilmez. *dikkatlice*, Lord Heyward."

Ve onun elini kendi eliyle kavradı ve onunla birlikte aşağı doğru inmeye başladı - uzun adımlarla ve ölü bir koşuyla. İlerlerken çığlık çığlığa bağırdı ve birkaç saç tokasının daha saçlarına eşlik ettiğini hissetti. Sonra ikisi de tekrar gülmeye ve ayaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı, hatta ne yazık ki ondan da hızlı bir şekilde ilerlemeye başladılar. Önce Angeline ayağını kaybetti, sonra o da yuvarlanmaya başladı ve göle yakın, daha uzun otlarla kaplı düz zemin onları durdurana kadar birlikte yuvarlandılar. Bir mucize eseri herhangi bir ağaca çarpmaktan kurtulmuşlardı.

Birkaç dakika boyunca, gülerek ve yarı soluk bir halde, yan yana, el ele öylece yattılar. Sonra adam bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve kadına baktı, kahkahaları aniden kesildi, gözleri kilitlendi.

Kadının kolları adamın boynuna dolanırken aynı anda adamın kolları da kadının boynunu itti ve sanki hayatları aralarında, *içlerinde* ya da aralarında boşluk olmadan birbirlerine karışmalarına bağlıymış gibi uzun çimenlerin *üzerinde* öpüşmeye başladılar. Sanki bir şekilde bir olabilirlermiş gibi

Bir kişi, bir bütün ve bir daha *asla* yalnız, sevgisiz ya da mutsuz olmayacak.

Adam başını kaldırıp ona, gözlerinin içine ve ruhunun derinliklerine baktığında Angeline de ona baktı ve sadece *haklı* olduğunu anladı. Ona ilk görüşte aşık olmakta, onu sevmeye devam etmekte, hayatının geri kalanını onu severek geçirmeyi her şeyden çok istemekte haklıydı. Ve onun hiç de kuru bir ihtiyar olmadığını, olağanüstü bir tutkuya sahip olduğunu *biliyordu*. *Onun kendisini*, bazen Minerva Yayınları'ndan çıkan bir romanın sayfaları dışında var olmuyormuş gibi görünen ama aslında nadiren de *olsa* var olan o sonsuz aşkla sevebileceğini biliyordu.

Oh, *haklıydı*. *Biliyordu*.

O onu seviyordu, o da onu seviyordu ve dünyada her şey yolundaydı. Gözleri gökyüzünden daha maviydi.

Sonra bir anda başka bir şey hatırladı ve unuttuğuna *inanamadı*. *Asil* ve fedakâr olmaya karar vermişti. Çünkü Bayan Goddard da onu seviyordu ve kalbinin derinliklerinde *onu* seviyordu. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Birbirlerine aittiler. Angeline onları bir araya getirmeye söz vermekle kalmamış, *Bayan Goddard'a planından bahsetmiş ve onun işbirliğini sağlamıştı*.

Oh, ne *yapmıştı*?

Lord Heyward konuşmak için ağzını açtığında, Angeline bir parmağını dudaklarının üzerine koydu ve sonra aceleyle tekrar kaldırdı.

"Ve *bu* sefer," dedi ona gülümseyerek, "bana bir evlilik teklifi borçlu değilsin. Borçlu *değilsin*. Sadece yine reddederim."

Kendi gözleriyle onun gözlerini aradı ve sonra başka bir şey söylemeden yanına oturmak için hareket etti. Bir süre sessiz kaldı. O da öyle. Hayatında hiç bu kadar sefil hissettiğinden şüpheliydi. Çünkü sadece kalbi kırılmamıştı, aynı zamanda -daha da kötüsü- bir arkadaşına ihanet etmişti.

Çabalarını iki katına çıkarması gerekecekti.

Lord Heyward başlığının takılı kaldığı ağaca bakıyordu. Çok uzun bir ağaçtı ve bone de çok yüksekteydi.

"Orada kalabilir," dedi. "On altı tane daha var, eskileri saymıyorum."

"Ayrıca yaz için Londra'dan ayrılmadan önce hoşunuza gidecek olanları da," dedi. "Ama bu özellikle, ah, *süslü* bir tane."

Ayağa kalktı ve neredeyse Angeline daha doğrulamadan

inatçı bir kararlılıkla ağaca tırmanıyordu. Ona yeterli ayak ve tutamak yokmuş gibi geliyordu ama yine de tırmanmaya devam etti. Başlığını dolandığı daldan kurtarıp aşağıya atacak kadar yükselmeden çok önce kalbi ağzındaydı. Bu gerçekten garipti çünkü kalbi aynı zamanda ayakbalarının tabanı altında ezilmiş gibiydi. Aynı anda nasıl iki yerde birden olabilirdi?

Ve midesi dehşetle çalkalanıyordu.

"Dikkatli ol," diye seslendi ona tekrar aşağı inerken. Kollarını iki yana açtı, bir elinde kaputu vardı, sanki düşerse onu yakalayıp zarar görmesini engelleyebilecekmiş gibi.

Düşmedi. Birkaç dakika içinde yine onun yanında yere uzanmış, kadının bonenin kurdelelerini çenesinin altından bağlayışını ve saçlarının dağınık buklelerini bonenin altına sıkıştırışını izliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Özür dilerim," dedi aynı anda.

"Üzülme," dedi ona. "Özür dilerim, yani. Yolunuzun kesiştiği herkesten siz sorumlu değilsiniz."

"Onları öptüğümde bile mi?" diye sordu.

"O zaman bile," dedi kararlılıkla ve göl kıyısı boyunca, eve doğru uzun bir eğimle uzanan daha ekili çimlere doğru ilerlemek için döndü. Artık ağaçlardan uzaklaştıklarına göre, Bay ve Bayan Lynd ile Rahip Martin'i uzak kıyıda görebiliyordu. Ferdinand ve Bayan Briden ile konuşuyorlardı. Bayan Goddard ve Lord Windrow'dan ya da diğerlerinden hiçbir iz yoktu.

Lord Heyward onun yanına geldi. Kolunu uzatmadı. Almak için hiçbir hamle yapmadı. Sessizce yürüdüler.

Nasıl olur, diye düşündü Angeline. Onu *arkadaşı* olan Bayan Goddard'la mutlu bir birlikteliğe götürmeye söz vermişken ona nasıl tekrar aşık olabilirdi? Hayır, *yeniden* aşık olmamıştı, diye düşündü acı acı. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti, değil mi?

Kendine *hiç* anlam veremeyecek miydi?

"Sizi kırdıysam özür dilerim," dedi uzun çimenlikten eve doğru ilerlerken, "eğer sizi kırdıysam."

"Hayır," dedi kızgın bir ifadeyle, ona dönerek. "Neden her zaman beni *kırmaktan* endişe ediyorsun? Belki de *seni kırmışumdır*. Tırmanıştan sonra sıcaktan bunaldığım için bonemin kurdelelerini çözmeseydim, uçup gitmezdi ve biz de aşağıya koşmazdık."

Böylece onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atabilirdin ve öpüşmezdik ve sen bana yeniden bir evlilik teklifi borçlu olduğunu düşünmezdin ve ben de sana bunun gereksiz olduğunu ve zaten reddedeceğimi söylemek zorunda kalmazdım. Dikkat ederseniz öpüşmezdik dedim, *siz* beni öpmezsiniz değil. Zorla olmadığı sürece öpüşmek için iki kişi gerekir, ki ne şimdi ne de Vauxhall'da öyle olmadığı açık. *Biz öpüştük*. Ve sırf bu yüzden evlenmemize gerek yok. Seninle asla evlenmeyeceğim, bu yüzden hala centilmenlik yapmanın bir yolunu arıyorsan, unut gitsin. Bazen keşke bu kadar centilmen olmasaydın diyorum, oysa tam da *bu* yüzden seni ilk gördüğümde bu kadar çok sevmiştim."

Çimenler eğimliydi. Nefes nefese kalmıştı.

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve kolunun içinden geçirdi. Başını onunkine doğru eğdi ve yüzüne baktı.

"Ağlama," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. Seni incitecek her ne söylediysem ya da yaptıysam, özür dilerim. Ve bana üzgün olmamamı söyleme. Başkalarını incitmek ve bunun için üzülmemek benim doğamda yok. Ben buyum, Leydi Angeline. Af dilediğim için beni affedin."

Ona gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Biraz üzgün görünmesi dışında. *Ağlamıyordu. Ağlıyor muydu?*

Oh, ne *yapacaktı?*

Ancak bu geçerli bir soru değildi, çünkü yalnızca tek bir olası yanıtı vardı.

Bölüm 17

LORD WINDROW, Eunice ile birkaç dakika yürüdükten sonra omzunun üzerinden geriye bir bakış attı.

"Ah," dedi, "şüphelendiğim gibi. Leydi Angeline Dudley ayakkabısındaki taşı tek başına çıkaracak kadar güçlüdür. Heyward onu kurtarmaya koşmuş ve önünde diz çökmüştür. Etkileyici bir sahnedir ve eğer Heyward bu kadar sıkıcı bir adam olmasaydı romantik bir çekiciliğe sahip olurdu."

"Edward sıkıcı biri *değil*," dedi Eunice. "Ve elbette bunun olacağından şüphelenmekte çok haklıydın. Leydi Angeline'in kendisi dışında herkes bunu tahmin edebilirdi."

"*Planlı* bir şey değildi o zaman?" diye sordu.

"Ayakkabının içindeki taş mı?" dedi. "Evet, o kısım öyleydi ya da öyle bir eylem zaten. Ama Leydi Angeline'in planladığı çok farklı bir sonuçtu. Bunu size gerçekten anlatmalıyım, çünkü oldukça çılgınca ve oldukça dokunaklı ve sizin söz konusu olduğunuz yerde hiç de onurlu değil."

"Sevgili Bayan Goddard," dedi, parmak uçlarını onun kolunda duran eline dokundurarak ve başını onunkine yaklaştırarak -ve onunla birlikte dönerek göle giden yoldan saptılar ve kısa bir mesafe ötedeki ağaç korusuna doğru ilerlediler, "ilgimi çekti. Ve can kulağıyla dinliyorum."

"Edward ve ben birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz," dedi ona. "Yakın arkadaşız. Hatta birkaç yıl önce birbirimizle evlenmekten bile bahsetmiştik, ama bunu çok uzak bir gelecekte gerçekleşmesi mümkün ama hiçbir şekilde kesin olmayan bir olay olarak konuşmuştuk. Kendimizi nişanlı olarak görmüyorduk. O zamanlar o genç ve ciddi bir öğrenciydi, ben de genç ve ciddi bir kadındım. Eğer ikimiz de *romantizm* kelimesini duymuş olsaydık, bu tamamen akademik bir bağlamda olurdu."

"Ah," dedi, parmak uçları hafifçe elini okşarken. "O zamanlar *henüz tomurcuklanan* bir çiçektin, değil mi? Keşke seni o zaman tanısaydım, çünkü akademik öğrenme her zaman pratik eylemle desteklenmelidir, biliyorsun."

Eski bir meşe ağacının arasından geçerken ona bir bakış attı.

ve bir kayın ağacına tırmandı ve korunun daha derin gölgesine doğru yürüdü. "Ama siz öğrenciyken, Lord Windrow," dedi, "hiç Pratik eylemi akademik öğrenme ile güçlendirmek mi?"

"Ah, dokunaklı," dedi. "Bir noktaya değindiniz. Oldukça dikenli bir nokta, doğru, ama yine de bir nokta."

"Leydi Angeline Edward'ın evlilik teklifini reddettikten sonra," dedi Eunice, "o-"

"*Bunu* o mu yaptı?" diye sordu, sesi çok eğlenmiş gibi geliyordu. "Beni hayrete düşürüyorsun."

Eunice, "Onu sevdiğine dair bir türlü ikna edemiyordu," diye açıkladı. "Ah," dedi Lord Windrow. "Sadece akademik bir anlamı olan *başka bir* kelime

Heyward için ne anlama geliyor? Ama yalan söyleyecek kadar mantıklı değil miydi?" "Daha sonra," diye devam etti Eunice, "benimle arkadaş oldu ve sonra

Edward ve benim birbirimizi tutkuyla sevdiğimiz ama görev duygusu ve ailesinin iyi bir evlilik yapmasını beklemesi nedeniyle evlenmekten alıkonulduğumuz fikrini tasarladı. Bizi, sonsuza dek mutlu olmamız için yardım edilmesi gereken yıldız çarpmış aşıklar olarak *gördü*."

Lord Windrow ona gülen, tembel gözlerle baktı.

"Özlemine çektiği adamı yeni en iyi arkadaşına bırakmaya razı mı?" diye sordu. "Özlem *duyduğunu* varsayıyorum. Heyward'a olan düşkünlüğü şaşırtıcı olduğu kadar, yüzündeki burun kadar da açık. Eklemeliyim ki, burnunuz çok güzel bir burun."

Eunice ona konuşur gibi bir bakış attı.

"Leydi Angeline çok tatlı," dedi, "çok nazik ve kafası çok karışık. Ondan son derece hoşlanıyorum, biliyorsun. Eğer benim yanımda onunla alay etmeyi düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

"Bir hanımefendiyle alay etmek mi?" dedi boştaki elini kalbinin üzerine koyarak. "Bana haksızlık ediyorsunuz Bayan Goddard. Beni ruhen yaraladınız."

"Bir süre önce beni onayladı," dedi Eunice, "ama koşulların bizi ayrı tutmaya çalıştığına inanıyor -Edward ve beni yani. Ve bu yüzden aktif bir yardımda bulunması gerektiğine karar verdi. Bu ev partisine benim de davet edilmemi sağladı."

"Ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım," dedi.

"Ve *sizi* buraya davet ettirmeyi de o ayarladı," dedi.

Ağaçların arasında derinlere doğru ilerledikçe adımları zaten yavaşlamıştı. Şimdi yürümeyi tamamen bıraktılar ve adam yüzünü ona dönmek için onun kolunu bıraktı. Yarı inik göz kapaklarının altından hem keskin hem de eğlenmiş görünen gözleriyle ona baktı.

"Ah," dedi. "Ama bu beynim çok yoğun Bayan Goddard."

Belki de öğrenciyken akademik öğrenime daha fazla önem vermeliydim. İkimiz de Leydi Angeline Dudley'e bizi buraya getirdiği ve muhtemelen bu öğleden sonra bizi bir araya getirdiği için teşekkür etmeliyiz - ayakkabının içindeki kaya hikayesine bir an bile inanmadım - böylece parkın bu تنها ve ah, *romantik* bölümünde bir araya gelebiliriz. Ve yine de *Heyward* ile aranızda bir eşleşme olmasını teşvik etmeye niyetli mi?"

Eunice iç çekti.

"Edward senin adının anılmasından bile rahatsız oluyor, biliyorsun," dedi. "Onun için sıkılmış aristokratların saflarında en ahlaksız olan her şeyi temsil ediyorsun. Seni birinci dereceden bir çapkın olarak görüyor. Ve itiraf etmelisin *ki* bu düşüncesinde haklı da. Reading'in dışındaki o handa neler olduğunu biliyorum ve yaptığınız hiç de iyi bir şey değildi."

"Ne yazık ki," dedi bir eli yine kalbinin üzerinde, "o olayda muazzam bir muhakeme hatası yaptım Bayan Goddard. En iyi anım *değildi*. Leydi Angeline Dudley içki salonunda yalnızdı, sırtı bana dönüktü ve *çok* şık giyinmişti. Onu kesinlikle *olmadığı* bir şey zannettim ve evlilik bağı ya da benzeri bağlılıkları olmayan her kırmızı kanlı erkeğin yapacağı gibi tepki verdim."

"*Edward* yapmadı," dedi.

Gözleri güldü.

"Hepimiz aziz olamayız Bayan Goddard," dedi. "Bazılarımız günahkâr, bunu söylemek üzücü. Ama günahkârların bile kefareti ödenebilir. Bana karşı nazik olun."

Başını salladı ve gülümsedi.

"Olması gereken şey," dedi, "en azından Leydi Angeline'in olmasını beklediği şey, Edward'ın bizi baş başa görür görmez imdadıma koşup beni senin şeytani pençelerinden kurtarması ve alıp götürmesiydi - sanırım buraya ya da onun gibi bir yere. Gözlerden uzak ve romantik bir yere."

"Ve siz de bu planın bir parçası mıydınız, Bayan Goddard?" diye sordu. "Bu sabahtan beri," diye itiraf etti. "Bütün o dikkatli çalışmalarının

Edward'ın gelip beni kurtarabilmesi için işaret verdiğimde seni tuzağa düşüreceğimi bilmeseydim entrikalarım boşa giderdi."

"Ama bunun yerine," dedi, "*onu* kurtardı. İnsan sadece kapısını çaldığında fırsatlardan yararlanıp yararlanamayacağını merak ediyor."

"Edward sandığınız gibi sıkıcı, hayal gücü zayıf bir adam *değil*," dedi. "Karizmatik, serseri bir ağabeyin gölgesinde büyüdü ve hayatını merhum kontun kendisine en yakın ve en sevdiklerine karşı gösterdiği umursamazlığı telafi etmeye çalışarak geçirdi. Görevini ciddiye alıyor. *Hayatı* ciddiye alır. Ama onun derin duygulara ve tutkulara sahip olduğunu hep biliyordum. Ve şimdi aşık oldu, zavallı Edward ve özellikle de aşkının nesnesinin, gelin olarak seçmeyi umduğu türden bir hanımefendinin akla gelebilecek her yönden tamamen zıttı olduğu gerçeğinden dolayı tamamen şaşkın. Elbette onu kendisi için bu kadar mükemmel yapan şeyin de bu olduğunu henüz anlamış değil."

"Ah," dedi Lord Windrow, "ne kadar mükemmel bir insansınız Bayan Goddard. Sadece zeki değilsiniz, aynı zamanda bir kadın mantığına da sahiptir."

"Ben bir kadını," dedi.

Onu tepeden tırnağa, süssüz saman başlığından ve altındaki pürüzsüz kahverengi saçlarından, soluk yeşil sade ama kullanışlı muslin elbisesine, mantıklı kahverengi yürüyüş ayakkabılarına kadar tembelce inceledi.

"Evet," dedi gözlerini onunkilere kaldırmadan önce, "fark etmiştim." "Şey," dedi Eunice yutkunduktan sonra, "bunun için şükürler olsun."

"Yani Heyward'ın benim ormanda seninle kötü bir ilişki yaşadığıma inanması gerekiyor, öyle mi?" diye sordu.

"Öyle." Ona gülümsedi. "Gerçi o daha iyi biliyor. Benim sağduyuma güveniyor."

"Gerçekten öyle mi?" Tembel gözleri onun yüzünü aradı. "Ama *bana* güveniyor mu?"

"Seninle başa çıkma becerime güveniyor," dedi.

Adam öne doğru bir adım attı ve kadın da sırtını bir ağacın sağlam gövdesine yaslamak için yarım adım geri gitti.

"Kulağa büyüleyici geliyor," dedi. "Beni nasıl idare edersiniz, Bayan Goddard?"

"Deneyimim olmadığından," dedi, "ve bu nedenle sorunuza doğrudan cevap veremeyeceğimden, Lord Windrow, sadece -nasıl ifade ettiniz?"

"Ah," dedi bir adım daha atarak, böylece vücudu omuzlarından kalçalarına kadar onunkine değecekti, "acele etmeyin Bayan Goddard. Cevabınız için hiç aceleniz yok. Ve beni gönlünüzce idare etmekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim," dedi. "Edeceğim."

Ve ağzını onunkinin üzerine açık bir şekilde indirdi.

"Ve şimdi," dedi birkaç dakika sonra, dudakları hala onunkileri okşarken, "soruma cevap vermene gerek yok. Bazen eylem kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşur. Ve bu bilgelik incisi, bugünkü dersinizin akademik kısmıdır. Heyward sana olan güveninin ne kadar yersiz olduğunu görse çok şaşırırdı." Dudakları kadının boğazına doğru indi. "Gerçi güveni sadece benimle başa çıkma becerine olsaydı, o zaman güveninin yerinde olduğu *da* aynı güçle tartışılabilirdi."

"Evet," dedi. "Ama zavallı Leydi Angeline. Şüphesiz başarısız olduğuna inanacak ve tekrar denemek isteyecektir."

"Kesinlikle alkışladığım bir plan," dedi geri çekilip kızarmış yüzüne ve yeni öpülmüş pembe dudaklarına keskin bir onaylamayla bakarak. "Bu akşam tekrar denemesi için onu ikna edebilir misin?"

Sırıttı.

"Ah," dedi, "öyle bir şey yapmayacağım. Leydi Angeline'in Edward'a doğru bir dürtmeye ihtiyacı olduğunu hissetmeseydim bu öğleden sonrayı kabul etmezdim. Benim peşimden gelmeyeceğini biliyordum ama onunla biraz zaman geçirebileceğini ve ikisinin de akıllarının başlarına gelebileceğini umuyordum. İşe yaradı mı yaramadı mı, bilmiyorum. Ama ben entrika için yaratılmamışım. Daha sonra ona ne benim Edward'a ne de onun bana karşı romantik bir ilgisinin olmadığını ve planlarını bir kenara bırakması gerektiğini söyleyeceğim. Rahatlayacağını sanıyorum, çünkü tabii ki kendisi de Edward'ı seviyor ve onun bana ait olduğuna inandığı için kalbi kırılmış olmalı. O gerçekten *çok* tatlı bir kız ve benim ilk kadın arkadaşım. Onun arkadaşlığına değer veriyorum ve artık onunla oynamayacağım." "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Gördüğünüz gibi entrika için yaratıldım ve Leydi Angeline Dudley'i kendi oyununda oynamanın ve aynı zamanda onu hiç de sıkıcı *olmadığında* ısrar ettiğiniz sıkıcı swain'inin kollarına hızlandırmanın mükemmel olacağına inanıyorum. Kullanıldım Bayan Goddard ve çok kırıldım. Buna hakkım var.

intikam almak için."

"Oh." Eunice ona keskin bir ilgiyle baktı. "Aklında ne var?"

Yavaşça gülümsedi.

O AKŞAMKİ YEMEK Lorraine ve Fenner'ın nişanlanmasının resmi kutlaması olarak özenle hazırlanmıştı. On iki çeşit yemekten oluşan yemeğin ardından konuşmalar yapıldı, kadehler kaldırıldı ve salonda dans edildi.

Daha sonra yakındaki köyden piyanist, kemancı ve flütçüden oluşan küçük bir grup tarafından sağlanan müzik eşliğinde odaya geçildi.

Edward'ın memnun olduğu mutlu ve neşeli bir olaydı. Maurice'in dul eşinin hayatına farklı bir eşle devam ettiğini görmek kendi ailesi için oldukça hüzünlü olabilirdi. Ama Maurice'le evlendiği andan itibaren onu öylesine benimsemişlerdi ki, kendilerinden biri gibi *hissetmişlerdi* ve onun için mutluydular, her ne kadar Edward annesinin gözlerinden bir damla yaş sildiğini fark etse de.

Kendisi içinse kafası karışıkta. Öğleden sonra yaşananlar onu oldukça sarsmıştı, çünkü kendisini beklenmedik bir şekilde ve hiç de mutlu olmayan bir şekilde aşık olmuş halde bulmuştu. Evet, gerçekten de duygularını tanımlamak için kullanabileceği tek terim buydu, ama bu hiç de beklediği türden aptalca, sığ, hüsnükuruntu bir duygu değildi.

Leydi Angeline Dudley'e aşıktı. Onun tarafından büyülenmiş ve onun tarafından canlandırılmıştı. Ve bu sadece cinsel bir duygu değildi, gerçi kesinlikle öyleydi de. Bu daha çok bir özlem... şey, her zaman küçümsediği, güvenmediği ve ciddi bir duygu olduğuna hiç inanmadığı bir duygunun dilini bilmiyordu.

Bu *ona* duyulan bir özlem... Kendisinin bir parçası olarak ona. Onun için... Hayır, bunu kelimelerle ifade etmenin bir yolu yoktu. *Sonsuza dek mutlu olmak hiç de* öyle değildi, ama buna yaklaşan tek cümle buydu. Kelimelere döküldüğünde kulağa çok önemsiz geliyordu.

Çok ciddiye.

Belki de öğleden sonra kendisi hakkında en çok öğrendiği şey, kesinlikle her zaman sadece *eğlenmek*, kendini bırakmak ve *eğlenmek*, *gülmek* istemiş olduğuydu. Başka biriyle birlikte gülmek, başka biriyle birlikte eğlenmek. Tepeden aşağı inişini yeniden yaşamaya devam etti. Çılgıncaydı - yokuş güvenli bir şekilde aşılamayacak kadar uzun ve dikti - ve o asla çılgınca şeyler yapmazdı. Hayatında yaptığı en harika *özgür* şeylerden biriydi; koşmak, düşmek, yuvarlanmak ve gülmek. Ve öpüşmek. Etraflarındaki çimenleri hissetmek, koklamak, yukarıdaki mavi gökyüzünü, ağaçların dallarını ve üstteki bir dala takılmış, kurdeleleri esintide neşeyle dalgalanan sarı, mavi ve pembe bonesini görmek.

Genç hissediyorum.

Öğleden sonrası kaygısız bir eğlence değildi. Değildi. O çılgınlığın siperlerinde ona içini dökmüştü. Ya da en azından öyle hissetmişti ve o da her şeyi anlamıştı.

Kızlık döneminin yalnızlığı ve kibirli, duyarsız bir anne ile donuk, duyarsız mürebbiyeler tarafından ona aşıl原因an tüm şaşırtıcı güvensizlikler. Hiç de görüldüğü gibi bir kadın değildi. Ama *öyleydi*. Coşkusu, çoğu zaman patavatsızlığa varan cesareti, yaşama sevinci gerçektir. Ama kişiliğinin bu yönünden daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Giymeyi sevdiği cesur renkler ve abartılı, cafcacflı şapkalar bile şimdi daha anlamlıydı. Görünüşünü ve modasını asla doğru yapamayacağını düşünüyordu, öyleyse neden meydan okurcasına *yanlış* yapmasındı?

O da ona içini dökmüştü - neredeyse kasıtlı olarak, başlangıçta. Kendisinininkilerden bazılarını paylaşarak onun ifşaatlarından daha az utanmasını istemişti. Ama gerçek acı su yüzüne çıkmıştı ve kadın onu anlamış ve teselli etmişti. Maurice'in kazasından ve ölümünden *hiçbir şekilde* sorumlu olmadığını, onun her zaman bildiği şeyi doğrulamıştı elbette.

Ve yine de...

Yine de öpüşmelerinden sonra onunla evlenmek istemediğini açıkça belirtmişti. Eğer sorarsa reddedeceğini söylemişti ona. Ve sonra kesinlikle sinirlenmişti. Küsmüş ve ağlamaya başlamıştı.

Neden?

Onu, onun kendisini öptüğü kadar öptüğünü itiraf etmişti. Ve ... başka ne söylemişti?

Bazen keşke bu kadar centilmen olmasaydınız diyorum, oysa öyle olmanız tam da sizi ilk gördüğümde bu kadar sevmemin nedeniydi.

Bu da ne demek oluyor?

Onun böyle bir beyefendi olmamasını mı diliyordu? Ama onu *öpmüştü*, değil mi? Nişanlı bile değilken bu pek de centilmence bir davranış sayılmazdı. Eğer şimdi ona evlenme teklif ederse, demek istiyordu ki, bu sadece bir centilmenin namusundan ödün verdiği kadına evlenme teklif etmesinden dolayı olacaktı. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi.

Bu onu sevmediği anlamına mı geliyordu?

Yoksa bu, kızın onu sadece görev icabı yaptığı bir teklifi kabul edemeyecek kadar çok sevdiği anlamına mı geliyordu?

Son seferinde onu bu yüzden mi reddetmişti? Onu sevdiğini söylemeyi ihmal ettiği için değil de, gerçekten sevdiği için mi?

Geçmiş zaman

mı? Şimdiki

zaman mı?

Bu işte çok acemi idi. Ve bir yanı hâlâ temkinliydi.

Nasıl aşık olabilir? Ve nasıl olur da *Leydi Angeline Dudley*'e aşık olabilirdi? Kasıtlı olarak onunla ilk iki karşılaşmasını -Rose and Crown'da ve Rotten Row'da- aklına getirdi ve yemek masası boyunca Sir Webster Jordan ile Christopher'ın arasında oturduğu yere baktı. Kadın büyük bir canlılıkla Sör Webster'la konuşuyor, Sör Webster da ona gülümsüyordu.

Genç, sıcakkanlı, coşkulu bir kızdı, hayallerle, umutlarla ve çekicilikle doluydu ve kendi canlı güzelliğinin oldukça, oldukça farkında değildi. Annesi yine de onu onaylamazdı, diye düşündü. Rekabet çok sert olurdu.

Gözlerini kaldırdı ve onu kendisine bakarken yakaladı. Ve bir anlığına -o kadar kısaydı ki Jordan bunu hayal etmiş olabilirdi- ona özlemle baktı. Sonra daha parlak bir şekilde gülümsedi ve Jordan'ın söylediklerini dinlerken gözlerini indirdi.

Onun sözüne inanmayacaktı. Onunla evlenmeyi unutmayacaktı. Kadınlar hakkında öğrendiği tek bir şey varsa, o da deneyimlerinin sınırlı olması nedeniyle, her zaman ne demek istediklerini söylemedikleri ya da söyledikleri şeyi kastetmedikleriydi. Kadınlarla uğraşmak kolay bir şey *değildi*. Ama edinmeye değer tüm beceriler gibi, üzerinde çalışılması gerekiyordu.

Dans edilecek bir akşam olacaktı. Kararlı bir kur yapmaya başlamak için en iyi durum değildi ama belki de en kötüsü de değildi. Ne de olsa burası Londra'daki bir sıkışma yeri değildi ve müzisyenler de profesyonel değildi. Bayan Marianne Briden ile enerjik bir hoplama dansı, Alma ile de biraz daha görkemli bir dans yaptı. Lorraine ve Fenner birlikte vals yaparken hepsi onu izledi.

Ardından Lady Palmer müzisyenlerden bir dizi vals çalmalarını istedi ve konuklardan büyük bir alkış koptu.

Edward derin bir nefes aldı ama tereddüt etmeye cesaret edemedi.

"Leydi Angeline." Eunice ve Rahip Martin'le konuşmakta olan Angeline'in bulunduğu yere doğru bir adım attı. "Vals yapmak ister misiniz?"

Dudakları sessiz bir O harfi oluşturdu ve Eunice'e baktı, hatta bir eliyle ona doğru küçük bir hareket yaptı. Ama sonra gülümsedi.

"Teşekkür ederim Lord Heyward," dedi ve elini Lord Heyward'ın koluna koyarak, onu akşamın erken saatlerinde İran halısının kaldırıldığı salonun zeminine doğru götürdü.

Büyükannesi ona gülümsüyordu, Edward bunu görebiliyordu. Onunla birlikte olan Alma gülümsüyor ve ona doğru başını sallıyordu. Annesi de ona umutla bakıyordu. Aslında Leydi Palmer da öyle. Ve ilk kez kendini kapana kısılmış değil de cesaretlenmiş hissediyordu.

Bu maçı onayladıkları çok açık. Keşke bu bir vals olmasaydı! Ya da herhangi bir dans.

"Belki de," dedi Leydi Angeline, "oturup konuşmayı tercih edersiniz Lord Heyward. Ya da belki dışarıda dolaşmak istersiniz."

Dışarıda kimse olmamasına rağmen Fransız pencereleri açıktı.

"Uzlaşalım mı," diye önerdi, "ve dışarıda *dans edelim* mi?"

Karanlıkta eleştirel gözler üzerinde olmadan vals yapsaydı belki de bacakları daha çok bacak gibi hissedecekti -biri sol diğeri sağ-.

"Oh," dedi. "Pekâlâ. Ama Bayan Goddard'a sormamanıza şaşırdım. O senin arkadaşın ve eminim ki onun bir duvar çiçeği gibi kalmasını istemezsin. Annen ve kız kardeşlerin onunla dans etmeni anlayışla karşılayacaktır."

"Bir duvar çiçeği mi?" dedi onu kapıdan geçirip, sadece salondaki mumların aydınlattığı serin terasa çıkarırken. "Eunice'in şimdiye kadar her dans için bir partneri oldu. Bu dansı Windrow ile yapacak."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Hoşlanmamalısın da. O güvenilecek bir adam değil."

"Bir ev partisinde misafirlerle dolu bir salonda bile mi?" diye sordu ona.

"Ama herkesin göremeyeceği bir yere gitmeye kalkışırlarsa," dedi, "endişelenmeniz gerektiğine inanıyorum."

Hem dün hem de bugün Windrow'un Eunice'le gerçekten ilgilendiği gibi garip bir izlenime kapılmıştı; belki de Eunice onun cazibesine kolay kurban olmadığı için. Elbette bundan bir şey çıkmayacaktı. Eunice, şu anda onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünse bile, onu cesaretlendirmek için fazla mantıklıydı. Adamın söylediği bir şeye gülüyordu. Eunice daha sık gülmeliydi. Onu tanıdığından beri hiç olmadığı kadar genç ve güzel görünüyordu.

Sonra müzik başladı ve Eunice'i, Windrow'u ve salondaki diğer herkesi unuttu. Bir elini Leydi Angeline'in ince belinin arkasına koydu ve sağ elini sol elinin içine aldı. Diğer elinin de omzunda durduğunu hissetti. Karanlıkta gözleri iriydi. Doğrudan onun gözlerinin içine bakıyorlardı.

Dans edemediğini, daha doğrusu bunu son derece beceriksizce yaptığını bile unutmuştu. Müzisyenler de pek yetenekli değildi.

Mum ışığı konusunda yanılmıştı. Gökyüzü açıktı. Ay dolunaya doğru yükseliyordu. Bir milyon yıldız

değişen derecelerde parıldıyordu. Hava serindi ama soğuk değildi. Valsin adımlarına doğru ilerlediler.

Dans etmekten zevk aldığı tek zamandı. Belki de yaptığı şeyin bu olduğunun farkında bile değildi. Salon mumlarının yaydığı ışık huzmelerinin içinde ve dışında bir bütün olarak hareket ettiler ve yıldızların altında döndüler, ta ki altlarındaki iki kişi hareketsiz dururken ışık şeritleri içinde dönen onlarmış gibi görünene kadar.

Vücudu sıcak ve esnekti, eli onunkine kenetlenmişti. Bir parfüm sıkılmıştı - ya da belki de sabundu - o kadar hafifti ki daha çok *onun* kokusuymuş gibi görünüyordu. Yumuşak bir şal gibi onu sarıyor, akşamın serinliğine karşı onu ısıtıyordu.

Konuşmadılar. Konuşabilecekleri aklına gelmedi. Hatta konuşmadıkları bile aklına *gelmedi*. Sessizlik, arka plandaki müzik, sesler ve kahkahalarla yeterince anlamlıydı.

Ve bittiğinde, bir adım arayla durup birbirlerine baktılar.

"Leydi Angeline-" dedi usulca.

Adam konuşmaya başladığında "Teşekkür ederim," dedi parlak bir sesle. Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Bu çok hoştu Lord Heyward. Dışarı çok soğuk, değil mi? İçeri döndüğüme memnun olacağım."

Ve büyü bozuldu.

Tek taraflı olması, sadece onun hissetmiş olması mümkün müydü? Acaba dans ettikleri süre boyunca üşümüş ve müziğin bitip de içeri girebilmek için sabırsızlanmış mıydı?

O buna inanmıyordu.

Ama sinirliydi. Belki de bir ay önce evlilik teklifinin tüm basmakalıp sözlerini ve klişelerini sergileyen ve sıkıştırıldığında sadece bir gece önce onu öptüğü ve uzlaştığı için teklif ettiğini itiraf eden sıkıcı, ağırkanlı talipten daha fazlası olacağına güvenmiyordu.

Ne kadar çekilmez bir pislikti, aynı zamanda tam bir ahmaktı.

Artık ona güvenmemesine şaşmamalı.

Tek soru şuydu: Kendini affettirmek için çok mu geçti? O zamanki soğuk tavrı ona olan tüm sevgisini öldürmüştü müydü? Eğer onu sevmiş olsaydı, bu böyleydi. Ama bu öğleden sonra onu sevmiştii. Böyle şeyleri yargılayabileceği bir tecrübesi yoktu ama insanın tecrübeye *ihtiyacı* da yoktu. Onun öpücüğünü ve kollarının onu sardığını hissetmişti. Onun gözlerinin içine bakmıştı.

"Evet," dedi ve ona kolunu uzattı.

Beş dakika sonra Windrow'la dans ediyor, ona bakıp gülüyordu ve Edward adamı seve seve öldürebileceğini hissetti. Ama Eunice'le dans ediyordu ve tüm dikkatini kararlılıkla ona verdi.

"Ev partisinin tadını çıkarıyor musun, Eunice?" diye sordu.

"Her Gey bir yana," dedi, Eunice için abartılı derecede kızca bir Geydi bu. "Daha önce hiç ev partisine gitmedim, biliyorsun. Ve ben yirmi üç yaşıyım."

Ah, diye düşündü ona sevgiyle gülümserken, kelebek kozadan çıkıyordu, öyle mi? Ağırbaşlı, kitap kurdu kız birdenbire yaşanacak bir hayat olduğunu ve bunun *şimdi* yapılması gerektiğini fark ediyordu çünkü zaman amansızca ilerliyordu. Kızın tüm mutluluk umutlarını Windrow'a bağlamamış olmasını umuyordu ama onun bu kadar aptal olacağına inanmıyordu. Yine de herhangi bir tavsiyede bulunacak değildi. Eunice kendi hayatını düzene sokabilecek kadar olgun ve mantıklıydı.

"Ve sen," dedi. "*Eğleniyor* musun, Edward?" "Eğleniyorum," dedi ve gülümsedi.

"Gördün mü?" dedi usulca. "Çok haklıydım, değil mi?"

Onun ne demek istediğinden pek emin değildi ama bildiğini *saniyordu*. "Evet," dedi. "Öyleydin."

O da ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Bölüm 18

Ertesi gün öğleden sonra Angeline umutsuzluğa kapılmıştı; bunun birden fazla nedeni vardı.

En az önemli olan -ah, çok daha az önemliydi- onun Heyward Kontu'nun evlilik teklifini reddettikten sonra ona karşı beslediği duyguları hafife almıştı. O zamanlar ona kızgındı ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, bu yüzden elbette kendisini onu hiç sevmediğine ve sezonun tüm yoğun faaliyetlerini ve çok sayıda başka beyefendinin ilgisini sevdiğine ikna etmişti. Hatta bunlardan iki ya da üçüne aşık olmanın eşiğinde olduğuna bile kendini inandırmıştı.

Elbette bunların hepsi saçmalıktı. Çünkü Lord Heyward'ı ilk gördüğü anda ona aşık olmuştu ve o zamandan beri de aşkından vazgeçmemişti. *Olacaktı* ama henüz olmamıştı. Ve dün hiç yardımcı olmamıştı. *Neden* Angeline'in ayakkabısındaki var olmayan taştan kurtulmasına yardım etmekte ısrar etmek yerine, onun yapacağından emin olduğu gibi Bayan Goddard'ı kurtarmaya gitmemişti? Ve neden daha sonra grupta birlikte kalmamışlardı? Neden onu öpmüştü? Ve neden buna izin vermişti? Neden dün akşam salonda değil de terasta vals yapmışlardı? Bu bile yeterince kötü olurdu ama dışarıda olmak felaketti. Hiçbir zaman dans ettikleri zamanki kadar çılgınca mutlu olmamıştı ve hiçbir zaman daha sonra kendine geldiği zamanki kadar derin bir umutsuzluğa kapılmamıştı.

Çünkü o sırada Bayan Goddard ile dans etmişti. Başka bir vals daha çünkü herkesin istediği buydu ve tüm zaman boyunca gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadan konuşmuşlardı. Kız bariz bir mutlulukla parlıyordu ve adamın gözleri, yüzünün geri kalanı dinlenmiş olsa bile, tüm zaman boyunca ona sıcak bir şekilde gülümsemişti.

Onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Angeline'in aklında hiçbir kuşku yoktu ve annesi ile kız kardeşlerinin ya da büyükannesinin aklında da hiçbir kuşku olamazdı. Ve bu gerçeğe içerelemezdi, çünkü Bayan Goddard'dan son derece hoşlanıyordu.

iyi ve içten bir şekilde onun mutluluğunu diledi.

Neden mürebbiyeleri ona şiir, tiyatro ve dikiş-nakış öğretmek yerine, bir insanın öğrenebileceği en önemli dersi, yani okuldan kurtulduktan sonra hayatın hiç de kolay olmayacağını öğretmemişlerdi?

Angeline'in umutsuzluğunun ikinci ve daha önemli bir nedeni daha vardı. Çünkü Bayan Goddard ile Heyward Kontu'nu bir araya getirmeye söz vermişti. Hatta Bayan Goddard'a ne yaptığını söyleyecek kadar ileri gitmişti, böylece kendi sonsuza dek mutlu sonunu getirmeye yardım edebilecekti. Bunu yapmayı kabul etmişti, değil mi? Bu Heyward Kontu'nu istediği, onu *sevdiği* anlamına geliyordu. Angeline onun adına o kadar mutluydu ki, umutsuzluk merdiveninde bir basamak daha aşağı indi.

Bunun cevabı da çabalarını iki katına çıkarmaktı. Gerçi bunlar düşündüğü kadar işe yaramıyordu. Aslında hiç de öyle değildi. Tanrım, hem Bayan Goddard'ı hem de Lord Windrow'u buraya davet ettirmek için planlar yapmıştı ama Lord Heyward'ın, Lord Windrow'un sevdiği kadına gösterdiği ilgiden pek de rahatsız olmadığını fark etmişti. Her şey çok sinir bozucuydu.

Angeline sabahleyin bir grup başka konukla birlikte ata binmeye gitti. Ancak Bayan Goddard onlardan biri değildi, bu yüzden bir şey uygulama şansı yoktu. Bir süre Lord Windrow ve Tresham'ın arasında at sürdü ve ikisi de kahvaltıdan sonra diğer bazı erkeklerle balığa çıkmaktan söz ettiler. Lord Windrow ayrıca o günün annesinin doğum günü olduğunu ve yarın dönmeden önce annesiyle birlikte yemek yemek ve geceyi geçirmek için daha sonra evine gitmesi gerektiğini söyledi.

"Buraya gelmeyecek mi?" Angeline sordu. "Eminim Kuzen Rosalie onu ağırlamaktan çok memnun olur ve hepimiz ona büyük bir kutlama yapabiliriz."

Rosalie'ye danışmadan birini Rosalie'nin evine, özellikle de bir doğum günü partisine davet etmek pek doğru olmayabilirdi, ama Angeline onun bunu sorun etmeyeceğinden emindi.

"Ne yazık ki," dedi Lord Windrow, "annem güçlü değil ve bir tür münzevi. Eğer doğum gününde onu görmek istiyorsam, yanına gitmeliyim."

Tresham, "Bunu yaparsanız buradaki sayı dengesini bozarsınız," dedi, "ve kuşkusuz Rosalie'yi şaşkınlığa sürüklersiniz. Böyle şeyler hanımlar için önemlidir."

"Böyle alçakça bir şey yapmak benden uzak olsun," dedi Lord Windrow

dedi Angeline'e gülümseyerek. "Bir çözüm bulacağım. Söyleyin bana, Leydi Angeline, oldukça görkemli binici şapkanızda temsil *edilmeyen* bir renk var mı? Eğer varsa çok yazık olur. Bir yerlerde bir palette tek başına oturuyor, reddedilmiş ve kederli hissediyor olurdu."

Tresham kahkahalarla havladı.

"Eğer böyle bir renk varsa," dedi Angeline gülerek, "bana bir tüy ya da kurdele şeklinde gelsin, ben de onu diğerlerine ekleyeyim."

"Ah," dedi Lord Windrow, "ama insan mükemmelliği nasıl geliştirebilir?"

Angeline her zaman yaptığı gibi yolculuktan keyif aldı. Ferdinand'la birlikte ata bindi ve Ferdinand ona bir hafta önce bir grup arkadaşıyla birlikte izlemek için Londra'dan yirmi mil at sürerek geldikleri çıplak muşta boks maçını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Şampiyonun rakibini nakavt etmesinden önce on beş raunt sürmüştü ve o zamana kadar ikisinin de yüzü çiğ ete dönmüştü. Yıllardır izlediği en iyi, en zevkli dövüştü. Angeline gittiği için onu azarlardı ve atladığı her ayrıntıyı öğrenmek için yalvardı.

"Ama sakın kimseyle böyle kavga etme Ferdie," dedi. "Hiç sinirlerime *biraz* saygı göster."

Ama aslında sabah boşa geçmişti, çünkü erkeklerin çoğu kahvaltıdan sonra balık tutmaya gitmiş ve öğle yemeğinin hemen öncesine kadar dönmemişlerdi. Ev partisinin ikinci günü çoktan yarısından fazlasını doldurmuştu. Ve Lord Windrow gerçekten de doğum gününde annesini görmek için Norton Park'a dönecekti; masada yine bundan söz etti. Angeline kampanyasına onsuz devam etmek zorunda kalacağını düşündü, en azından yarına kadar. Zaten burada onunla pek başarılı olduğu da söylenemezdi.

Çöpçatanlık işinin beklediği kadar kolay olmadığı açıktı.

Ancak öğle yemeğinden sonra bir şey oldu ve yüzü oldukça aydınlandı. Bayan Briden'ın düet yapmak üzere piyanonun başına oturduğu ve diğer konukların da onları dinleyeceği salona girmek üzereyken Bayan Goddard Angeline'in koluna girdi. Bayan Goddard bunun yerine Angeline'i kış bahçesine götürdü ve orada saksı bitkilerinin arasında ferforje bir koltuğa oturdular.

"Edward'ın rehavetinden kurtarılması gerekiyor," dedi. "Dünkü plan pek işe yaramadı, değil mi? Hem öğleden sonra Lord Windrow'la yalnız yürüdüğümde hem de dün akşam onunla salonda dans ettiğimde

hiçbir tehlike yoktu. Her iki durumda da her zaman görüş ya da en azından selamlama mesafesinde olan başka insanlar vardı. Ayrıca Lord Windrow Hallings'te misafirdir ve burada kötü davranmaz. Ne de olsa o bir beyefendi."

Angeline iç çekerek, "O zaman planlarımız hiç işe yaramayacak," dedi. "En azından burada. Hepinizi buraya, birbirinizle her gün temas halinde olacağınız bir yere getirebilirim işe yarayacaklarını düşünmüştüm. Lord Heyward'ın nesi var? Sizi sevdiğini *biliyorum* ve tabii ki siz de onu seviyorsunuz. Dün akşam birlikte dans ettiğinizde *bu* çok açıktı. *Neden* sadece kendini açıklamıyor?"

Bayan Goddard, "Belli ki aşık," diye onayladı. "Sadece doğru yönde bir dürtmeye ihtiyacı olduğuna ve her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak."

Angeline sanki biri ayakkabılarının tabanına ya da kalbinin tabanına kurşun dökmüş gibi hissetti. Dün akşam Bayan Goddard'ın kendinden bu kadar emin olmasını sağlayacak bir şey söylemiş olmalıydı. Kendinden emin görünüyordu, gülümsüyordu. Belki de başka bir şey yapmaya gerek yoktu. Belki de olayların kendi akışına bırakılması gerekiyordu. Bayan Goddard bu sabah Beckingham Markizi, Dul Leydi Heyward ve Leydi Overmyer'la birlikte resmi bahçelerde dolaşmıştı ve eve döndüklerinde hepsi de birbirlerinden son derece memnun görünüyordular.

Ama Bayan Goddard onun bir dürtüye ihtiyacı olduğunu hissetti.

"O zaman belki de Londra'ya dönene kadar beklemeliyiz," dedi Angeline, "Lord Windrow artık Hallings topraklarında olmadığı zaman."

"Ah, ama," diye hatırlattı Bayan Goddard ona, "bugün geç saatlerde Hallings arazisinde olmayacak, değil mi ya da yarın öğlene kadar. Ve ona Norton Park'a kadar eşlik etmemi önerdi bile."

"*Annesiyle* tanışmak için mi?" Angeline'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bayan Goddard, "Annesinin Norton Park'ta olduğuna dair elimizde sadece onun sözü var," dedi, "ve bugün onun doğum günü. Ve on mil uzun bir yol. Yol boyunca hanlar olduğunu sanıyorum. Ona eşlik etmeyi kabul edeceğimden hiç emin değilim. Ama tek başına gitmesinin Leydi Palmer'ı utandıracağını ve buradaki sayı dengesini bozacağını söyledi."

"Ah," dedi Angeline, ellerini göğsünde kavuşturarak, "demek ki senin üzerinde alçakça planları var. Eğer gidersen Lord Heyward peşinden dörtnala gelmekten kendini alamaz. Ama kesinlikle yalnız gitmemelisin. Aman Tanrım, hayır. Ben de seninle geleceğim."

"Lord Windrow'a gitmeyeceğimi açıkça belirttim."

Tabii siz de gelmeyi kabul etmezseniz," dedi Bayan Goddard. "Tabii o zaman buradaki sayının yine dengesiz olacağını belirtti. Ama bu konuda haklı değil, çünkü elbette Edward da bizi takip edecek."

Mükemmeldi, diye düşündü Angeline, kalbinin ağırlığını görmezden gelerek. *Mükemmeldi*. Bir şey hariç.

"Gittiğimiz duyulduğunda korkunç bir skandal olacak," dedi, "Tresham beni öldürecek. Tresham beni *öldürecek*. En azından. Bana hiç dokunmasa bile."

"Şart değil," dedi Bayan Goddard. "Leydi Windrow'la tanışmak üzere davet edildiğimizi ve hizmetçimin yanı sıra birbirimize eşlik edeceğimizi açıklarsak gerekmez. Charlotte Teyze yanımda birini getirmem konusunda ısrar etti, biliyorsunuz, böylesine ünlü bir ev partisine yanımda biri olmadan gelmemin uygunsuz olacağını düşündü. Kimsenin aklına gitmemizde en ufak bir uygunsuzluk olduğu gelmeyecektir."

"Ama neden o zaman?" diye sordu Angeline, "Lord Heyward'a uygunsuz görünecek mi? Peşinizden geleceğinden emin olabilir miyiz?"

"Evet," dedi Bayan Goddard, "Edward, Lord Windrow hakkında kimsenin bilmediği bir şey biliyor. Kesinlikle tedirgin olacaktır ve eğer ona panik içinde küçük bir not bırakırsanız tedirginliği telaşa dönüşecektir."

Angeline bunu düşündü. Evet. Evet, bunu yapabilirdi. Oh, evet, bunu yapabilirdi.

"Ve aslında," diye ekledi Bayan Goddard, "yalan söylemiş bile olmazsınız. Çünkü bu konuda kendimi gerçekten huzursuz hissediyorum. Lord Windrow dün öğleden sonra benimle çirkin bir şekilde flört ettikten sonra neden birdenbire bugünün annesinin doğum günü olduğunu hatırladı? Eğer durum gerçekten böyleyse, burada kalma davetini tamamen reddetmesi daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Yani," diye sordu Angeline, gözleri yine fal taşı gibi açılmış bir halde, "seni gerçekten *kaçırmaya* mı niyetli?"

"Şey," dedi Bayan Goddard, "onun bu kadar alçalacağına inanmıyorum, ama biraz endişe duyduğumu da itiraf etmeliyim. Belki de Lord Windrow'un Londra yolunda sizinle karşılaştığında ne yaptığını bildiğim içindir. Yine de itiraf etmeliyim ki, benimle flört etmesi dışında, beni endişelendirecek kişisel bir nedeni olmadı."

"Bunu yapacağız," dedi Angeline. "Şimdi gidip notu yazacağım ve biz ayrıldıktan yarım saat sonra Lord Heyward'a teslim etmesi için kuzen Rosalie'nin uşağına ya da bir uşağa talimat bırakacağım."

Kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

Bayan Goddard, "Notu bana verin," dedi, "ben ayarlamaları

yapacağım."

Yarın bu saatlerde, diye düşündü Angeline aceleyle evine giderken.

Lord Heyward, Bayan Goddard'a evlenme teklif edecek, o da kabul edecek ve Angeline'in acısına son verilecekti.

O zaman hayatının geri kalanını karşılıksız bir aşkın sıkıntısını çekmeden geçirebilirdi. Her ne kadar dün onu öpmüş ve şüphesiz daha sonra evlenme teklif edecek olsa da, dün akşam onunla ay ışığında vals yapmış olsa da, Lord Heyward onu *sevmiyordu*. Bir ay önce bunu itiraf etmişti ve o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Nasıl değişebilirdi ki? İnsan bir kez aşık olduktan sonra kolay kolay vazgeçemezdi ve Lord Heyward Bayan Goddard'ı seviyordu.

Kendini odasına kapatırken iç çekti.

EDWARD, Leydi Angeline'in de partiye katılacağını öğrendiğinde bunu ciddi ciddi düşünmüş olmasına rağmen sabah ata binmeye gitmemişti. Onun yanında ata binmeyi deneyebilir, onunla sohbet edebilir, belki de onu bir yarışa davet edebilirdi. Ama hayır, bu olmazdı. Hallings'deki parkın ya da çevredeki kırsal alanın arazisini bilmiyordu. Onu asla dikkatsiz olmaya teşvik etmemeliydi. O bunu kendi inisiyatifiyle fazlasıyla yapıyordu. Gece boyunca *iki kez* soğuk terler dökerek uyanmış, o tepeden aşağıya doğru savrulurken ona ne olabileceğini hayal etmişti. Yine bir bacağını ya da boynunu kırmış olabilirdi. Ya da bir ağaçla kafa kafaya çarpışmış olabilirdi.

Her neyse, ata binmeye gitmemişti. Onun yerine erken kalkan Alma ile kış bahçesinde oturmuştu. Ve kendisini rahatsız eden bir konuda ondan tavsiye istemişti.

"Biz buradayken Lorraine ve Fenner'ın şimşeklerini biraz üzerimize çeksek kötü mü olur Alma?" diye sordu.

Çoğu insanın yapacağı gibi ona boş bir anlayışsızlıkla bakmadı. Ne de olsa onun kız kardeşiydi.

"Leydi Angeline Dudley?" diye sordu.

Başını salladı, gözleri aynı saksıdaki diğer arkadaşlarından önce çiçek açmış pembe bir sardunyaya takıldı.

"Yine de belki de ona bu kadar erken sormamalıyım," dedi. "Beni yapmamam konusunda uyardı. Ama ikimizin de ailesi buradayken ideal bir zaman gibi görünüyor."

"Ona bir daha evlenme teklif etmemen konusunda seni *uyardı* mı?" diye sordu, şalını omuzlarına daha sıkı sararak.

sabah serinliği. "Geçen ay evlenme teklif ettikten sonra mı yani?"

"Dn," dedi, diğer tüm sardunyaların kırmızı olduğunu fark ederek. Sadece bir tane pembe iek vardı. Leydi Angeline'in en sevdiği renk. Elli kadar renk arasında.

Alma bir elini onun koluna koydu ve okşadı.

"Birdenbire, damdan düşer gibi," dedi, "sana ona evlenme teklif etmemeni mi söyledi? Bu konuda biraz daha bilgiye ihtiyacım var, Edward. Dün akşam onunla salonun dışında vals yaparken mi oldu bu?"

"Dn ğleden sonra," dedi. "Gln ötesindeki tepeye çıktık, tepesinde şu kule olan tepeye. Biz oradayken bir rüzgârda kaputu utu ve aşağıda bir ağaca takıldı. Onu almak için aşağı indik ama yokuşta ayağımız kaydı ve son kısmından aşağı yuvarlandık. Ben de onu öptüm. Onu zorlamadım. O da beni öptü. Ve sonra bana *bu* sefer ona teklif etmemem gerektiğini söyledi. Eğer yaparsam beni reddedeceğini söyledi."

"Ah, Edward," dedi kolunu sıkarak. "Tabii ki yaptı. Ve tabii ki yapardı."

İşte yine kadın mantığı. Açıkçası bu onu şaşırtmıştı. "O zaman beklesem daha iyi olmaz mı?" diye sordu ona. "Belki de sonsuza dek?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Ama onu *sevdiğin* için, onsuz bir hayat dşnemediğin için bunu istediğini ona açıkça belirtmelisin. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Elbette anlıyorum ama bu çok anlamsız Alma," dedi. "O yle bir insan ki..." Bir eliyle havada daireler çizdi. "İşte o böyle bir insan. Tepenin daha kademeli eğiminden aşağıya inmeme ve başlığının takılı kaldığı ağacın dibinden geri dönmeme izin vermek ya da en azından o tepede güvende kalırken benim dik kısımdan aşağıya doğru dikkatlice inmeme izin vermek yerine, elimi tuttu ve aşağı *koştu*. İkimiz de boynumuzu kırabilirdik."

"Ve sen de ayağını kaybedip yuvarlandın ve sağ salim varıp pştn," dedi. "Sen de gldn m?"

"Nasıl yapmayalım ki?" dedi. "Gerçi pek de komik değildi, değil mi?"

"*Hayat* komik değildir," dedi, "komik olduğu zamanlar hariç. Onu eğlenceli *hale* getirdiğimiz zamanlar hariç. Edward, Leydi Angeline Dudley senin için *mükemmel*. Bunu en başından beri hepimiz gördük. Sonunda kendin de görüyorsun, ama bunun farkına vardığında hâlâ şaşkınlık içindesin. Her zaman hayatının kontrolünü kaybedeceğinden korktun, eğer rahatlarsan ve

keyfini çıkarın."

"Ben o kadar kötü değilim," dedi. "Öyle miyim?" Ona doğru eğildi ve yanağından öptü.

"Hiç de *kötü* değilsin," dedi. "Bazen sorun da bu oluyor." "Daha çok Maurice gibi olmamı mı istiyorsun?" diye sordu, Kaşlarını çatarak.

"Senin daha çok *Edward* gibi olmanı isterdim," dedi. "Tam potansiyeliyle yaşarsa olabileceği Edward'a daha çok benzemeni. Eğer sadece sevmekten fazlasını yaparsa. Aşık olmasına da izin verirse - hayata ve kesinlikle sadece onun için yaratılmış olan kadına."

"Hmm," dedi. Biraz utanmıştı. Alma onun mantıklı, pratik ablasıydı. Ondan şiirsel sözler duymayı beklemiyordu.

"Ama başka bir evlilik teklifini dinlemesini bekliyorsan," dedi, "önce ona bunu yürekte istediğini açıkça göstermelisin, Edward. Onu ikna etmek için çok kararlı bir şey *yapmalısın*."

İçini çekti ve yüzüne bakmak için başını çevirdi.

"Tek istediğim," dedi, "Lorraine ve Fenner'ın nişan partisinde bir duyuru yapmamın -eğer yapılacak bir duyuru varsa- hoş olmayacağını düşünüp düşünmediğinizdi."

Kadın güldü ve adam sırtıttı.

"Şey," dedi, "en azından bunun basit bir cevabı var. Hayır. Bu zevksizlik olmaz. Aslında, Lorraine'in çok sevineceğine inanıyorum. Sana son derece düşkün olduğunu biliyorsun, Edward. Ona ve Susan'a karşı hep naziktin."

Onu ikna etmek için çok kararlı bir şey yapmalısın.

Tamam. Ama ne yapmalıyım?

Kahvaltıdan sonra diğer adamların çoğuyla birlikte balık tutmaya gitti. Taşrada olduğu zamanlarda en sevdiği aktivitelerden biriydi bu. Ve balık tutarken, öğleden sonra Leydi Angeline'i tekrar yürüyüşe çıkarmayı planladı. Onunla konuşacak, yine *gülecek*, yine *öpecekti*. Ve onu sevdiğini söyleyecekti. Bunu yaparken kendini ödüllü bir aptal gibi hissedebilirdi -aslında şüphesiz öyle hissedecekti- ama yine de yapacaktı. Görünüşe göre kadınlar için böyle şeyler önemliydi ve yalan söylemiş sayılmazdı. Onu gerçekten seviyordu.

Tanrı yardımcısı olsun.

Öğleden sonra yürüyüşü ertelenecekti ama öğle yemeğinden sonra Eunice, Leydi Angeline'i özel bir görüşme gibi görünen bir şey için kış bahçesine götürdüğünde fark etti. Onları bir daha görmedi, hatta

Gerçi, müziği sağlayan Bayan Briden da dahil olmak üzere herkes salondaki müzikten bıkip dinlenmek için dışarıya, bilardo salonuna ya da kendi odalarına gittikten çok sonra bile evin içinde volta atıyordu.

Windrow geceyi geçirmek için evine gidiyordu - görünüşe göre sadece on mil uzaktaydı. Annesinin doğum günüydü. Kısa bir süre önce olsa Edward çok sevinirdi. Aslında, Windrow'un geri dönmemesini umardı. Ama Windrow Leydi Angeline'in güvenliğini ya da huzurunu tehdit edecek bir şey yapmadığı sürece bunu aşmıştı.

Ve sonra, öğleden sonra geç saatlerde, *tam da* öyle oldu.

Kâhya koridordan geçerken onu durdurdu ve eline katlanmış ve mühürlenmiş bir kâğıt parçası tutuşturdu.

"Bunu size saat dörtte şahsen teslim etmem istendi lordum," dedi başını eğerek.

Edward kâğıda baktı. Adı bir tarafta düzgün, kesin bir kadın eliyle yazılmıştı. Eunice'in. Kaşlarını kaldırdı. Bir mektup mu? Onunla yüz yüze konuşmak yerine?

"Teşekkür ederim," dedi ve özel olarak okumak için odasına çıktı.

Eunice, Lord Windrow'un Leydi Angeline Dudley'yi annesine özel bir doğum günü hediyesi olarak Norton Park'a davet ettiğini yazmıştı. Edward bunu bilebilirdi ama *bilmiyordu*. Elbette her şey gayet uygun bir şekilde ayarlanmıştı. Hem Leydi Palmer hem de Tresham Dükü izin vermişlerdi.

"Ama Edward," diye devam etti Eunice, "Leydi Angeline'in yalnız gitmesine izin verilmediği için davet edildiğimi biliyorum. Endişelenmekle belki de aptallık ediyorum. Bildiğin gibi normalde yersiz endişelere kapılmam. Ama tedirginim. Leydi Windrow'un Norton'da olduğundan nasıl emin olabilirim? Belki de değildir. Ve bir şekilde Lord Windrow ve Leydi Angeline'i yalnız bırakıp bir yerlere gitmeyeceğimden nasıl emin olabilirim? Bu endişeler yersiz *olmalı*, değil mi? Lord Windrow'a haksızlık ediyor *olmalıyım*. Londra yolunda şahit olduklarına rağmen o bir beyefendi. Ama Edward, Norton yolunda bir handan bahsetti, orada bir şeyler içmek ve at değiştirmek için duracağımızı söyledi. Ama tüm mesafe sadece 10 mil. Durmamıza *gerek* yok, değil mi? Bu mektubu bağışlayın. Bana göre değil, biliyorum. Ama Leydi Angeline çok masum. Onun için korkuyorum. Ve Lord Windrow çok kararlı bir çapkın.

Daha da kötüsü. İsterseniz bu konuşmaları görmezden gelin, isterseniz peşimizden gelin. Lord Windrow dinlemediğinde Leydi Palmer'a bizi Norton'a kadar takip edebileceğinizden bahsettim ve o da memnun oldu. Sanırım Leydi Angeline ve sizin için hala umutları var. Lütfen, gitme vakti geldi. Lütfen gelin. Her zaman sadık dostunuz, Eunice."

Edward soğumuştı.

Paniğe kapılmak Eunice'in yapacağı bir şey *değildi*. Her iki cinsiyetten de tanıdığı en mantıklı insandı. Eğer huzursuzsa, huzursuz olacak bir şey vardı demektir.

Ve o kötü adam, Windrow...

Edward ellerini esnetti. Parmakları adamın boğazını sıkmak için kaşınıyordu. Parmak eklemleri adamın çene kemiğiyle temas etmek için ağrıyordu.

Bu sefer Windrow'un meydan okuyarak nefesini boşa harcamasına gerek kalmayacaktı. Nefesini, gün bitmeden bir santiminden bile mahrum kalacağı hayatını savunmak için saklayabilirdi.

Leydi Palmer, Edward'ın büyükannesi ve annesi, Rahip Martin ve Bay Briden'la birlikte misafir odasındaydı. Edward'ın gülümseyip herkesi selamlaması ve yılın bir bölümünü Londra'da ya da kaplıcalarda geçirmek yerine tüm yıl boyunca taşrada kalmanın yararları üzerine yapılan tartışmanın bitmesini beklemesi tüm iradesini kullanmasını gerektirmişti. Leydi Palmer'la sessizce konuşmak için tüm iradesini kullandı.

"Hanımefendi," dedi, "eğer konuklarınızdan birinin daha yokluğu büyük bir kabalık olarak görülmeyecekse, Norton Park'a gideceğim. Windrow'un arabasını sıkıştırmak istemedim ama peşinden gidebileceğimi söylemişim."

"Evet," dedi. "Bunu biliyorum Lord Heyward. Ve siz gençlerin hoşunuza gidecek bir geziye çıkmanızdan mutluluk duyuyorum. Hatta siz de gitmeye karar verdiğiniz için gizliden gizliye mutluyum, çünkü artık sayılarım eşitlendi ve bu akşam yemek masası üzücü bir şekilde orantısız görünmeyecek."

Odadaki diğer herkes gibi o da güldü. Edward, büyükannesinin lorgnette'ini ona doğru salladığını ve aslında ona göz kırptığını fark etti.

Leydi Palmer, "Leydi Windrow misafirimiz olmasından *çok* memnun olacak," dedi. "Sağlığı oldukça hassas ve Norton'dan nadiren ayrılıyor. Ama ziyaretçi kabul etmeyi çok sever. Yine de sizi geciktirmeyeyim. Uzun bir yolculuk olacak."

Demek Windrow'un annesi Norton'daydı, diye düşündü Edward odadan aceleyle çıkıp binici kıyafetlerini giymek için üst kata çıkarken. Belki de

O halde Eunice'in korkuları yersizdi. Ama hâlâ yolda bir handa durma meselesi vardı ve Edward, Windrow'a hanlar konusunda kesinlikle güvenmiyordu. O gidiyordu. Ve Windrow'un bir şeyler *denemesine* izin verdi. Edward neredeyse bunu umuyordu. Bir beyefendinin derdini anlatmak için şiddete başvurmasına gerek olmadığına dair uzun süredir sahip olduğu inanç zaman zaman, hatta belki de çoğu zaman çok iyiydi.

Ama bu herhangi bir durum değildi, hatta çoğu bile değildi.

Bu Leydi Angeline Dudley ile ilgiliydi. Edward'ın sevdiği kişi. Alma bunu nasıl ifade etmişti? Onsuz yaşamayı düşünemediği kişi. İşte buydu, ya da buna benzer bir şey. Peki başka ne demişti?

Onu ikna etmek için çok kararlı bir şey yapmalısın.

Doğru.

Doğru ya!

On dakika sonra, kendisi de bir at eyerlemiş, dörtnala ahırdan uzaklaşıyordu.

Bölüm 19

BAYAN GODDARD VE Lord Windrow, Bay Richardson'ın *Pamela*'sı üzerine hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi. Angeline bu kitabı, kısmen her zaman rahatsız edici derecede uzun görüldüğü, kısmen de alt başlığı olan "*Ya da Erdem Ödüllendirildi*"'yi hiç cazip bulmadığı için hiç okumamıştı. Bayan Goddard, kitabın kahramanının Shakespeare'in *Othello*'sundaki Iago da dahil olmak üzere tüm edebiyattaki en değersiz kötü adam olduğunu söylerken, Lord Windrow ıslah olmuş bir çapkının hayatının geri kalanında en sadık ve en değerli kahraman olduğunu savunuyordu.

Lord Windrow kendini tembel bir zekâyla ifade ettiğinden ve Bayan Goddard'ın ciddi fikirleri sık sık kahkaha patlamalarıyla noktalandığından, Angeline sadece dinlemekten gerçekten zevk alması gerektiğini hissetti. Kitabı okumamış olsa bile kendi fikrini söylemeliydi. Ne de olsa, tırmıklar ve onların ıslah edilme olasılığı ya da olanaksızlığı konusunda söyleyecek bir şeyleri vardı.

Ama konsantre olamıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse biraz midesi bulanıyordu. Lord Windrow'un arabasının atlarını değiştirmek ve özel salonda çay içmek için Peacock Inn'de olmaları gerekenden çok daha uzun süre kalmışlardı. Hepsi iki bardak çay içmişti ve demlikte kalanlar soğumuş olmalıydı. Tabaktaki tüm kekleri yemişlerdi.

Ve Lord Heyward hala gelmemişti.

Angeline mektubunu -ikinci paragraftan sonra bir nottan daha uzun bir şeye dönüşmüştü- Bayan Goddard'a vermiş, o da saat dörtte Lord Heyward'ın eline geçmesi için açık bir talimatla uşağa teslim etmeye gitmişti. Lord Heyward onun tarif ettiği tehlikeyi yanlış anlamış olamazdı. Mektubu yazmayı bitirdiğinde, aslında gerçekten de bir Gotik roman yazması gerektiğini hissetmişti. Korkunç bir mübalağa yeteneğine sahip olduğu kesindi. Bayan Goddard için endişeleniyor olmalıydı.

Ama henüz gelmemişti.

Mektupta handan söz etmişti, ama ne olduğunu bilmiyordu.

o zamanki adıyla. Ama kesinlikle önünden geçip gitmezdi. Küçük bir avlusu olan küçük bir handı. Ve kapıları ardına kadar açıktı. Burada durabileceğini bilmeseyse bile, geçerken avludaki arabayı görmemiş olması mümkün değildi.

Adam *geldiğinde* -eğer gelirse- Bayan Goddard'ın gülmeyeceğini umuyordu. Ve eğer Angeline, onun gelişini önceden haber alabilseydi, Bayan Goddard ile Lord Windrow'u baş başa bulabilmesi için gerekenleri yapmak üzere sıvıştırdı.

-Bayan Goddard'ın hizmetçisi mutfakta içecek bir şeyler alıyordu.

Hiç gelmeyecek miydi? Bu, Rose and Crown'da Tresham'ı yeniden beklemek gibiydi. Yalnız o zaman, ortaya çıkma, sezon, sevgililer, evlilik ve mutluluk beklentisiyle heyecanlı ve coşkuluyken, şimdi ölümcül bir depresyondaydı. Çünkü eğer gelirse, bu Bayan Goddard'ı sevdiği için olacaktı ve bu öyle abartılı bir jest o l a c a k t ı ki, bundan geri dönüşü olmayacaktı.

Hiçbir şey Angeline'i daha mutlu edemezdi.

Sanki *her parçası*, hatta gözlerini kırptığında göz kapakları bile kurşundan yapılmış gibi hissediyordu.

Yıldızların altında vals yapmak yasaklanmalı. Gerçekten yasaklanmalı. Tepelerden aşağı yuvarlanmak da öyle. Ve böylece ... Şey, *her şey* yasaklanmalı.

"Ah, güzel insan," dedi Lord Windrow, doğrudan ona hitap ederek, "tırmıkları savunmak için konuşmalısın. Yani *benim* savunmam için. Ben *annesini doğum gününde* ziyaret eden bir adamım. Kalpsiz bir kötü bunu yapar mı?"

Angeline kendine rağmen güldü. Tanrım, geride bıraktığı mektupta onu tam da böyle, kalpsiz bir canı olarak tasvir etmişti. Yine de ondan hoşlanmadan edemiyordu. Çok daha önce olması gerektiği gibi, vicdanı ona acı veriyordu. Lord Heyward'ın kıskançlığını uyandırmak için onu böyle alçakça kullanmamalıydı, çünkü onun Bayan Goddard'a karşı davranışları hiçbir zaman uygunsuz olmamıştı. Kendisi için bile sadece bir kez uygunsuz olmuştu.

Sanki diğer tüm yüklerine bir de *suçluluk* duygusunun eklenmesine ihtiyacı varmış gibi.

Lord Heyward'ın gelmeyeceğini umuyordu. Belki de Kuzen Rosalie'nin uşağı mektubu vermeyi unutmuştu. Belki de mektubu okumamıştı. Ya da belki de mektuba sadece gülmüş ve içindekileri çok fazla Gotik roman okumuş birinin saçmalıkları olarak görüp geçiştirmişti.

"*Tırmık* kelimesinin tanımlanması gerektiğine inanıyorum," dedi.

"Ya da en azından

Bir apkının ne *olmadığının* belirlenmesi gerekiyor. İkinizin de söylediklerinden anladığım kadarıyla, *Pamela*'nın kahramanı hiç de apkın değil, çünkü birkaç kez Pamela'nın erdemini zorla ve tamamen onun iradesi dışında almaya çalışmış gibi görünüyor. Bu adam, *tırmık* adıyla onurlandırılmaması gereken açık bir kötü adamdır. Bir apkın, her türlü vahşi, *ahlaksız* ve *aptalca* davranışı yapabilse de, yine de her şeyden önce bir beyefendidir. Ve bir centilmen *asla* bir kadını -sadece kadınlardan bahsetmiyorum- kendi isteği dışında namusundan mahrum bırakmaz."

"Oh, bravo," dedi Lord Windrow.

Bayan Goddard, "Harika bir şekilde ifade edilmiş," dedi.

"Bir apkın asla ıslah edilemez," dedi Angeline, "ünkü çoğu *erkek bunun erkekçe* bir şey olduğuna ve cinsiyetlerinin onlara verdiği bir hak olduğuna inanır. Ama tüm bunlara rağmen *kötü değildirler*. Ya da, eğer öyleyse, o zaman kendilerini sadece apkınlığın ötesine taşımışlardır."

Lord Windrow ve Bayan Goddard ona gülümsediler; tam o sırada özel oturma odasının kapısı duvara çarpıp tekrar kapandı.

İki hızlı ve sağır edici hareket arasında Heyward Kontu odada belirdi.

Angeline ellerini göğsünde birleştirdi. Bayan Goddard kendi ellerini masanın üzerine yaydı. Sırtı kapıya dönük oturan Lord Windrow ayağa kalktı ve döndü.

"Ah, Heyward," dedi. "Bize katılmak için gel-"

Lord Heyward çenesinin tam ortasına bir yumruk indirdi. Kafası geriye doğru fırladı ve eğer masa önünde olmasaydı geriye doğru yuvarlanacaktı. Hal böyle olunca sırtı çaydanlığın kapağına çarptı ve çaydanlık masanın üzerinden yuvarlanarak yere düştü. aydanlık devrildi ve içindekiler kumaşın üzerine döküldü.

"*Edward*." Bayan Goddard masa örtüsünü iki avuç dolusu sıktı.

"*Lord Heyward*." Angeline kenetlediği ellerini ağızına götürdü ve bir parmak eklemine ısırıldı.

"*Sen!*" Lord Heyward gözleri alev alev yanarak Lord Windrow'un ceketinin yakalarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Dışarı! Hemen! Senden bıktım artık."

Lord Windrow parmaklarının ucuyla çenesine hafifçe dokunarak, "Bunun olabileceğini düşünmüştüm, eski dostum," dedi. "Yumrukların kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğu durumlardan biri bu."

"Lord Heyward!" Angeline ayağa fırlayarak bağırdı. "*Yanılmışım*."

Bayan Goddard'a büyük bir kötülük yapacaktı,

Kimin fikriydi bu? Angeline her şeyi itiraf etmek zorunda kalacağına karar verdi. Aldatmacasının sonucunda *yumruk yumruğa kavga* çıkacağını hiç tahmin etmemişti.

"Edward, hayır!" Bayan Goddard da ayağa kalkmıştı. "Ah, Lord Windrow, *bunun* olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu öngörememekle ne kadar aptallık etmişim. Edward, gördüğün gibi her şey yolunda. Ben Leydi Angeline'e refakat ediyorum ve hizmetçim de bizimle seyahat ediyor. Leydi Windrow'la yemek yemek için Norton Park'a gidiyoruz. Gerçekten ama gerçekten o mektubu yazmamalıydım. Aldatmanın neden bu kadar yanlış olduğunu şimdi anlıyorum. Çok üzgünüm."

Ne mektubu?

Lord Windrow, Lord Heyward'ın yakasındaki tutuşu hafifçe gevşediğinde çenesini büktü.

Lord Windrow, "Senin için uygun olan her zaman ve her yerde seninle buluşmaktan memnuniyet duyarım, Heyward," dedi, "ama senin için bir sakıncası yoksa bugün olmamasını tercih ederim. Sağlığı pek de iyi olmayan anneme açıklamak zorunda kalacağım bir çürük olabilir. Eğer karşısına şişkin bir burun ve kan çanağına dönmüş, kararmış gözlerle -hatta belki *de* gözlerle- ve eksik bir ya da iki dişle çıkarsam çok fena kriz geçirebilir. Üstelik burada hanımlar da var."

Lord Heyward dişlerinin arasından, "Geçen sefer sizi caydırmamış gibi görünen bir gerçek," dedi. Ama ellerini iki yanına indirdi ve içindeki ateşin bir kısmı söndü. "Leydi Angeline Dudley'i rahatsız etmene izin vermeyeceğim, Windrow, şimdi ya da asla. Uygun bir şekilde refakat *edilse* bile. Anlaşıldı mı?"

Lord Windrow ellerini yakalarının üzerinde gezdirdi.

"Sanırım," dedi, "ben *evet* diyene kadar geri adım atmayacaksın, değil mi Heyward? Evet, öyle olmalı o zaman. Burnum seninkinden sadece bir santim uzaktayken belli bir rahatsızlık hissediyorum."

Lord Heyward bir adım geri çekildi ve Angeline'e bakmak için başını çevirdi.

Lord Windrow'un *onu* rahatsız etmemesi gerektiğini söyleyerek ne demek istemişti?

Peki ya *Bayan Goddard*?

"Kendimi hanımefendinin huzurundan tamamen uzaklaştıracam," dedi Lord Windrow. "Bacaklarım sallanmaya başlarsa Bayan Goddard'ın beni sabit tutacağından kuşku yok. Bayan Goddard?" Ona kolunu uzatmak için döndü.

Sanki söylemek istediği binlerce şey varmış gibi dikkatle ona baktı. Ama sonra gözlerini kısa süreliğine kapatıp başını hafifçe salladı, adamın koluna girdi ve onu salondan çıkarmasına izin verdi.

Oda.

Angeline yutkundu.

"Bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedi. "Çok üzgünüm. Yazdığım mektubun tek bir kelimesi bile doğru değildi."

"Ne mektubu?" Lord Heyward'ın gözleri kısıldı.

"Senin için bıraktığım," dedi. "Kuzen Rosalie'nin uşağının saat dörtte sana vereceği."

"Görünüşe göre epey bir mektuplaşma olmuş," dedi. "Mektubu uşağa kim verdi?"

"Bayan Goddard," dedi.

"Ah," dedi. "Eunice'i artık en ufak bir şekilde bile tanımadığımı anlamaya başladım."

"Ama sen onu seviyorsun," dedi. "O da seni seviyor. Gerçi bu tamamen onun fikriydi ama itiraf etmeliyim ki duygularını ve onsuz yaşayamayacağın gerçeğini kabul etmen için seni cesaretlendirmeyi öneren bendim. Bunu fark etmenin, bir tırmığın elinde onun güvenliğinden korkmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ve sana böyle hissettirmek için Lord Windrow'dan daha iyi kim olabilir? Rosalie'den hem onu hem de Bayan Goddard'ı Hallings'e davet etmesini istedim ki bir *şeyler* ayarlayabileyim ve ailenizin, tam anlamıyla bir *ton* üyesi olmasa bile, onun hiç de kaba olmadığını görmesini sağlayabileyim. Ama bunu tek başıma yapamayacağımı anladım ve Bayan Goddard'ı yanıma aldım. Planımın uygulanmasına yardımcı olmak için hem istekli hem de hevesliydi. Ama ilk kısım işe yaramadı. Dün yürüyüşe çıktığımızda onu Lord Windrow'un elinden kurtarmak yerine, ayakkabımdaki taştan kurtulmama yardım etmekte ısrar ettin, oysa ayakkabımda taş falan yoktu. Hepsi bir *oyundu*. Bayan Goddard bugün daha sert bir eyleme ihtiyacımız olduğunu söyledi ve *bunu* ve size bıraktığım mektubu önerdi. Yapmamam gerektiğini şimdi anlasam da yaptım, çünkü çok fazla yalan vardı ve bunlar bir yana, ne bana ne de Bayan Goddard'a saygısızca davranmayan Lord Windrow'a gerçekten çok haksızlık ettim - ilk sefer hariç. Ama o zaman gerçek bir zarar verilmedi, değil mi? Siz ona hatasını gösterir göstermez ya da hemen hemen aynı anda özür diledi - siz ısrar ettikten sonra - ve yoluna devam etti. Ve şimdi ben onun incinmesine neden oldum. Ona *çok* sert vurdun. Ve hepsi benim hatamdı. Ve hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı, değil mi? Burada Bayan Goddard yerine benimle konuşuyorsunuz. Daha doğrusu, seni onun peşinden göndermek yerine ben *seninle* konuşuyorum. Oh, *neden* hiçbir şey işe yaramıyor?"

Ve ne zaman, onun uzun ve karışık konuşması sırasında, ona yaklaşmıştı - Lord Windrow'a olduğundan bile daha yakın?

"Belki de," dedi usulca, "çünkü her şeyi yanlış anlıyorsun Angeline."

İsminin önünde *Lady* yok mu?

Yutkundu ve onun masmavi gözlerinin içine baktı. Başka seçeneği yoktu, gerçekten. Geri adım atmadığı sürece bakabileceği başka bir yer yoktu ve sandalyesine takılıp düşmeden bunu yapmasının bir yolu yoktu.

"Öyle mi?" dedi.

"Sevdiğim kişi *Eunice* değil," dedi. "Öyle mi?"

Umut etmeye cesaret edemedi. Oh, *cesaret edemedi*. Belki de sadece kimseyi sevmediğini söylemek istemişti. En azından *bu* şekilde. Belki de değişmemişi. Belki de hiç değişmeyecekti.

Dişlerini alt dudakına gömdü.

"Sevdiğim *sensin*," dedi.

Oh.

Ohhh!

İşte tam o anda ikisi de atların nal seslerini ve at arabalarının tekerleklerinin han avlusunun kaldırım taşları üzerinde çıkardığı gümbürtüyü duydular ve sesler yavaş yavaş uzaklarda kaybolana kadar cadde boyunca ilerlediler.

Eunice, Lord Windrow'un arabasının içinden, "Doğru şeyi yaptığımızdan hiç emin değilim," dedi. Aslında, *yanlış* bir şey yaptığımızdan oldukça eminim. Çünkü ben başka bir araba fark etmedim, ya siz? Edward buraya gelmiş olmalı, öngöremediğim bir karışıklık."

Lord Windrow, arabanın bir köşesinde oturmuş, ayaklarını karşısındaki koltuğa dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sarkık göz kapaklarının altından eğlenen gözlerle ona bakıyordu.

"Sevgili Bayan Goddard," dedi, "kara kalpli bir cani tarafından kaçırılmasından korktuğu aşkının peşinden koşmak üzere olan bir adam arabasına seslenmek için durur mu?"

"Demek biliyordun," dedi, "bu planı tasarladığımızda bile? Ama şimdi ne yapacaklar?"

"Aynı ata birlikte binin," dedi. "Teoride son derece romantik, pratikte ise son derece rahatsız edici bir hareket aracı.

Bir araba kirala. Sanırım Peacock'ta bu amaca hizmet edebilecek eski püskü bir şey vardır. Ancak hem teoride hem de pratikte son derece rahatsız olacağından hiç şüphem yok. Biz onları almak için dönene kadar oldukları yerde kalsınlar. Bu seçenek her türlü rahatlık potansiyeline sahip. O halde gördüğünüz gibi en az üç net seçenekleri var."

"Onlar için geri dönecek miyiz?" dedi. "Yakında mı?"

"Yarın sabah," dedi, "Norton'da kahvaltı ettikten ve annemle vedalaştıktan sonra."

"Peki ya kiralık araba yoksa?" diye sordu kaşlarını çatarak. "O zaman seçenekleri ikiye düşer," dedi. "Orada olacak tereddüt etmek için daha az neden."

Ona bakmak için başını çevirdi.

"Peacock'ta kalacaklarına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Edward mükemmel bir centilmen olurdu elbette ve ikisine yetecek kadar oda olduğunu söyleyebilirim. Kalabalık bir yere benzemiyordu, değil mi? Ama öyle olsa bile Leydi Angeline mahvolurdu. Ona hizmetçimi bile bırakmadık."

Tembelce gülümsedi.

"Heyward için farklı umutlarım var," dedi. "Attığı o yumruk -kadınların önünde- Hades gibi acıdı. Hala hissedebiliyorum. Bu gece hiç de centilmen davranmayacağına inanıyorum. Yine de bu konuda bahse girmezdim. Bugüne kadar tüm insanlık tarihi boyunca yanlış bir adım attığı görülmemiştir ve bugün bunu bir kez yaptı bile. Ya önümüzdeki bir ya da iki bin yıl için bu kadar maceranın yeterli olduğuna karar verecek ya da kendisinde anarşinin tadını keşfedecek. Sadece umut edebiliriz. Çocukken dünyadaki en sevdiğim seyisinin büyük bir bilgelikle ve hiçbir orijinallik taşımadan söylediği gibi, bir atı suya götürebilirsiniz ama içmesini sağlayamazsınız. Hizmetçinize gelince, ona sizin de ihtiyacınız var. Eğer refakatçiniz olmadan gelerseniz annem kriz geçirir ve kendine geldikten sonra bir ay boyunca beni azarlar. Ayrıca, hizmetçinizin arabacımla birlikte arabaya binmekten ve arabacımla da onun orada olmasından oldukça mutlu olduğu dikkatinizden kaçmamış olabilir. Onu Peacock'ta bırakmak her ikisi için de zalimlik olurdu."

Eunice iç çekti.

"Bu çılgınca planı asla kabul etmemeliydim," dedi. "Çünkü Leydi Angeline bugün Norton'a refakatsiz de gelse, bu gece Hallings'e refakatsiz de dönse mahvolacak."

Ya da -Allah korusun- yarın sabah dönüşümüze kadar Peacock'ta kalır. Ve hayatımın geri kalanında kendimi suçlayacağım. Ne düşünüyordum ki?"

Lord Windrow uzandı ve onun elini tuttu.

"İki arkadaşını cennette yapılmış bir eşleşmeyle bir araya getirmeyi düşünüyordun," dedi, "çünkü bunu kendileri için yapacak sağduyuya sahip görünmüyorlardı. *Ben* de seni bir süreliğine tekrar kendime getirmenin bir yolunu düşünüyordum."

Parmaklarını onun parmaklarına dolamadan önce bir an ellerine baktı ve tekrar iç geçirdi.

"Seni cesaretlendirmemeliyim," dedi. "Sen bir çapkınsın."

"Ah," dedi, "ama Leydi Angeline Dudley bile çapkınların bazen ıslah olabileceğini kabul ediyor. Benim de onlardan biri olabileceğim kesinlikle ihtimal dahilinde. Olasılık değil, belki

-Bu konudan sanki bir Forlorn Hope'a benziyormuş gibi bahsetti, değil mi? Ama kesinlikle *bir olasılık*."

"Ben Cambridge'li bir donun kızıyım," dedi Eunice hiçbir şey söylemeden.

"Sanırım," dedi, "şeytani derecede zeki ve kitapsever biri."

"Öyle," diye kabul etti.

"Her iki özelliğini de sana aktarmış," dedi. "Evet," diye kabul etti. "*Şeytani* kısmı olmasa da."

Elini kaldırdı ve arkasını kısa bir süre dudaklarına değdirdi. "Zeki, kitap kurdu hanımlar bazen ıslah olabilir mi?" diye sordu.

Onu.

Bunu düşündü.

"Sanırım bu olasılık dahilinde olabilir," dedi, "olasılık dahilinde olmasa bile."

"Hangi koşullar altında olabilir?" diye sordu.

"Son zamanlarda içimde bir arzu keşfettim," dedi, "..."

"Evet?" diye sordu kadın sustuğunda.

"Hayatın *tadını çıkarmak* için," dedi.

"Zeki ve kitapsever olmaktan zevk alamıyor musunuz?" diye sordu.

"Her ikisini *de takdir* edebiliyorum," dedi. "Her zaman takdir ettim ve her zaman da edeceğim. İkisinden de vazgeçmek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Sadece... biraz *eğlenmek* istiyorum."

"Ah." Ellerini aralarındaki koltuğa geri koydu. "Bunun sesini sevdim."

"Edward'la ben, evlendiğimizde çok uygun olacağımızı düşünmüştük."

Bu anlaşma dört yıl önce imzalandı" dedi. "Birçok yönden birbirimize benziyorduk ve benziyoruz. Ama onu bir yıldan uzun bir süre görmedikten sonra bu baharın başlarında Londra'da tekrar gördüğümde, bunun imkânsız olduğunu hemen anladım, sadece o zamana kadar Heyward Kontu olduğu ve ondan benim gibi biriyle evlenmesinden daha fazlası beklendiği için değil. Ayrıca hayatını renklendirecek, kardeşinin ölümünden sonra hiç şikâyet etmeden omuzladığı görev ve sorumluluk yükünü hafifletecek birine ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Ben bunu yapamazdım. Biri benden neşeyi çekmedikçe ben neşeli olamam. Kendime ait bir deneyimim yok. Ve sonra, Tresham balosunda, siz Leydi Angeline'le dans ettiğinizde ve Edward'la ben akşam yemeği sırasında masanıza oturmaya geldiğimizde, Leydi Angeline'in ona hayran olduğunu ve Edward'ın ona sinirlendiği halde onun güvenliği için hesapta olmayan bir endişe duyduğunu hemen anladım. Ve onun tam da ihtiyacı olan eş olduğunu biliyordum. Onu daha iyi tanıdıkça, kocasının tam ona göre bir koca olduğunu da görebiliyordum. Kadının istikrara, erkeğin ise neşeye ihtiyacı vardı. Ve dört yıl boyunca istediğimi düşündüğüm şeyi kaybettiğim için biraz depresif hissettiğimi de biliyordum. Ama ne o hayali ne de onu çok sevdiğim Edward'ı geri istiyordum. Çünkü benim de biraz neşe istediğimi fark ettim. Ya da en azından biraz eğlence."

"Benimle eğlendin mi Eunice?" diye sordu usulca.

Ona sertçe baktı ama soyadını kullanmasına izin verdi.

"Evet," dedi. "Eğlencelisin; zeki, keskin zekâlı, esprili ve saygısızsin."

"Korkunç derecede sıkıcı bir köpek gibi konuşuyorum," dedi.

"Oh," dedi, "yakışıklısın ve... *çekicisin* ve iyi öpüşüyorsun. Bu öpücüğü kıyaslayabileceğim bir şey olduğundan değil, ama en deneyimli fahişeler bile benimle aynı fikirde olmazlarsa çok şaşırırm. İşte! Kibrin tatmin oldu mu?"

Ona yavaşça sırıttı.

"Geldik," dedi. "Gelin ve annemle tanışın. Bu arada onu iki misafir daha bekleyebileceği konusunda uyaracağız, ancak ne yazık ki Peacock'ta araba sorunları nedeniyle geciktiriler ve araba tekrar yola elverişli hale geldiğinde Hallings'e dönmeye karar verebilirler."

"Ah," dedi Eunice iç çekerek. "Son birkaç gün içinde hayatım boyunca söylediğimden daha fazla yalan söyledim. Bugünden sonra başka yalan olmayacak."

Sonra ona Norton Park'taki büyük eve kadar eşlik etti ve dolambaçlı merdivenlerden Leydi Windrow'un oturduğu salona çıktı.

kırılğan yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onları karşılamak için bekliyordu. "Charles," dedi adam onu kollarının arasına alıp öperken.

yanağını okşadı ve ona mutlu yıllar diledi. "Hallings'e gittiğinde sana sadece doğum günüm için buraya kadar gelmeyi hayal etmemeni söylemişim. On mil uzun bir yol."

"Böyle bir günde nasıl gelmem anne?" dedi. "Doğum gününde seninle olmayı hiç kaçırdım mı?"

Adam döndü, bir kolunu kızın beline doladı ve kızın gözleri reverans yapan Eunice'e takıldı.

"Ayrıca," dedi, "gelmek için başka bir nedenim daha vardı, yıllardır beni rahatsız ettiğin için seni memnun edeceğine inanıyorum. Yakında bir gün, ortam ve atmosfer mükemmelleştiğinde evlenme teklif etmeyi planladığım Bayan Goddard'la tanışmanı istedim. Gördüğünüz gibi, erkeklerin en korktuğu şeyi yapmanın zamanı geldi, ama birdenbire o kadar da korkunç görünmüyor. Aslında, son derece arzu edilir görünüyor. Yuva kurmanın zamanı geldi."

Uykulu bir şekilde Eunice'e gülümsedi, Eunice de ona kısa ve sitemli bir şekilde baktı, kaşları kalkık, yanakları pembeydi, sonra annesine mutlu yıllar diledi.

Bölüm 20

"NEYDİ O?" Angeline birkaç dakika dinledikten sonra sordu.

Edward sorunun retorik olduğunu varsaydı çünkü Az önce ne duydukları bir embesil için bile apaçık ortadaydı, ama gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü solmuş bir halde onun cevabını bekliyordu.

"Handan ayrılan bir arabaydı," dedi. "Şüphesiz Windrow'un. Eunice'i ve muhtemelen hizmetçisini Leydi Windrow'la yemek yemeleri için Norton Park'a götürüyor."

"Bizi beklemeden mi?" Kızın kara gözleri büyüdü, tabii bu mümkünse.

"Sanırım," dedi, "gece yarısından önce yemek yemeyi umuyorlar ve beklerlerse bu umutlarının yıkılacağından korkuyorlar. Seninle aramızda halletmemiz gereken birkaç şey olduğunu düşünüyorlar sanırım. Ve şüphesiz Windrow ona vurduktan kısa bir süre sonra benimle aynı vagonu paylaşma düşüncesinden pek hoşlanmıyor. Karşılık vermemesi ya da dışarı çıkma davetimi kabul etmemesi, elbette Eunice'in planına ortak olduğunu, hatta belki de azmettirici olduğunu gösteriyordu. Ve Eunice, şiddetin alevlenmesinden endişe duysa da planının başarılı olduğunu görmüş ve bunu uygun bulmuş olacak

-Ya da belki de aramızdaki meseleyi çözmek için bizi yalnız bırakmanın uygun olacağını düşünmeye ikna olmuştur."

"Bayan Goddard'ın *planı*," dedi, "o mektubu size bırakmamdı, böylece *onu* Lord Windrow'un pençesinden kurtarmak için peşimizden koşacaktınız. Ama siz az önce onu alıp gitmesine izin verdiniz."

"Bir ara o mektubu okumak isterim," dedi. "Sanırım Gotik edebiyatın bir harikası. Ama *seni* kurtarmaya gelmeden önce Eunice'den gelen bir mektubu okumuştum. Ton olarak ölçülüydü ama gerçekten oldukça zekice ve oldukça etkiliydi. Gördüğünüz gibi, işte buradayım."

Ve birkaç dakika öncesine kadar hissettiğinden farklı bir şekilde, biraz öfkeli hissetmeye başlamıştı. Görünüşe göre o herkesin kuklasıydı ve herkesin istediği gibi dans ediyordu. En azından Eunice'in ve o cehennemlik Windrow'un. Leydi Angeline'in

daha az etkiliydi.

"Ne dedin sen?" Birden kaşlarını çatı. "Ne zaman?"

"Araba ayrılmadan hemen önce," dedi.

"Sevdiğim *sensin*," diye tekrarladı, gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan.

Ve dişlerin takırdayana kadar sallayabileceğim kişi sensin. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedi. Aslında hepsi aynı duygunun bir parçasıydı. Kadın onu hem büyölüyor hem de sinirlendiriyordu. Onu hem coşturuyor hem de çileden çıkarıyordu. Ona tapıyor ve mecazi anlamda da olsa onu neşeyle boğazlayabiliyordu. Onları cennette yapılmış bir eşleşme olmayacaktı. Ömür boyu sürecektir ilişkilerinde hiçbir şey huzurlu ve rahat olmayacaktı. Ama kesin olan bir şey vardı. Onunlayken *hayatta* olduğunu biliyordu, bu ne anlama geliyorsa artık.

Ne anlama geliyorsa gelsin, her şey çok farklıydı. Ve *bunun* ne anlama geldiğinden bile emin değildi.

"Seni *seviyorum*," diye ekledi, çünkü kız alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Gözleri yüzünü dolduruyor gibiydi. Ve dökülmemiş gözyaşları içinde yüzüyorlardı.

"Bilmiyorsun." Sesi suçlayıcıydı. "Aşka inanmıyorsun." "Eğer bu kadar saçma bir şey söylediysem," dedi, "yalan söylüyor olmalıyım. Annemi, kız kardeşlerimi, büyükannemi, yeğenlerimi ve yeğenlerimi seviyorum. Büyükbabamı bile seviyorum. Ve seni seviyorum - *tamamen* farklı bir şekilde. Sana tekrar evlenme teklif edeceğim. Bunu Hallings'e döndüğümüzde ve doğru zaman geldiğinde yapacağım. Ve *bu* sefer tek dizimin üstüne çökmeyeceğim. Bu saçma geleneği kim başlattıysa kırbaçlanmalı.

Sanırım çoktan ölmüştür."

Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

"Senden bunu talep etmeyeceğim," dedi. "Ama evet diyeceğimi nereden biliyorsun?"

Bir parmağını yüzünün önünde sarkaç şeklinde salladı.

"Artık oyun yok," dedi. "İkimize de ömür boyu yetecek kadar oyun oynadık Angeline. Artık sona gelindi. Sana evlenme teklif edeceğim çünkü seni seviyorum ve sensiz mutlu, tatmin edici bir hayat yaşayamam. Ve sen de beni sevdiğin için benimle evleneceksin."

İçini bir belirsizlik dalgası kapladı ama zihinsel olarak bu dalgadan kurtuldu. Bir duruş sergilemenin zamanı gelmişti. Bunu hayatının geri kalanında da yapacağını hissediyordu; kızın onu bir delilikle alt ettiği ya da kıza sadece şımarttığı zamanlar hariç.

bir duruş sergileme arzusu.

Şeytan alsın, hayat karmaşık olacaktı. Ayaklarının üzerinde mi yoksa başının üzerinde mi durduğunu asla bilemeyecekti.

"Kendinizden çok eminsiniz," dedi.

"Öyleyim." Ellerini arkasında kavuşturdu ve parmaklarını çaprazlamak için aptalca bir dürtüye direndi.

Özel salon, hatta tüm han birdenbire çok sessizleşti.

Uzaklarda bir yerde bir saat yüksek sesle tik tak ediyordu.

"Sizin arabanızla Bayan Goddard ve Lord Windrow'u takip etsek iyi olur," dedi. "Belki Norton'a varmadan önce onlara yetişebiliriz ve birlikte seyahat etmemiz çok uygunsuz görünmez."

"Yanımda arabam yok," dedi. "Buraya kadar at sürdüm."

"Oh." Alt dudağını ısırды. "Ne yapacağız o zaman?" Duyduğu anda ne yapacaklarını biliyordu.

Windrow'un arabası uzaklaşıyordu. Bunu acımasız bir kesinlikle biliyordu, tıpkı Windrow'un sabah onlar için burada duracağını bildiği gibi. Ne de olsa, yanında bir hizmetçi *olsa* bile, Hallings'e Eunice'le yalnız dönmek istemezdi. Aman Tanrım, kendini ona hizmet etmek zorunda hissedebilirdi ve bu Windrow için felaket boyutlarında bir felaket olurdu - Eunice'ten bahsetmiyorum bile.

"Biz burada kalacağız," dedi.

Gözleri tekrar büyüdü. "Tresham beni öldürür," dedi. "Ferdie de öyle. Sence iki boş oda var mıdır?"

Handa ne kadar oda varsa o kadar da boş oda olduğunu tahmin ediyordu ama bu akademik bir konuydu.

"Boş *bir* oda olduğundan hiç şüphem yok," dedi, "onu alacağız. Bay ve Bayan Ailsbury olarak. Siz oturun, ben gidip bakayım."

Dudakları aralandı ve yanaklarına renk geldi. Ağzı bir O harfi oluşturdu ama hiç ses çıkmadı.

Ona bir iki santim daha yaklaştı ve kendi gözleriyle onun gözlerini aradı.

"Oyun zamanı bitti Angeline," dedi tekrar. "Ve yanlış anlamaların da zamanı. Şimdi sevme zamanı."

Ama henüz *bu* şekilde değil elbette. Daha bir hafta önce böyle bir şey onun için düşünülemezdi. Hatta dün bile. Bir saat önce bile. Ne düşünüyordu acaba? Ama özellikle bilmek istemiyordu. *Hayatını* düşünerek, muhakeme ederek, neyin doğru ve uygun olduğunu bulmaya çalışarak, karşısındakileri nasıl incitmeyeceğini hesaplayarak geçirmişti.

sevdiği ve gözetiminde olanları. Sevmiştı. Tüm hayatı boyunca. Ama yine de hiç *sevmemişti*.

Evet, bazen düşünmek anlamsızdı. Çünkü bazı şeyler düşüncenin ya da en azından mantığın ötesindeydi.

Aşk her zaman bir görevdi, gerçek bir aşk olsa bile. Aşk hiçbir zaman özgürlük olmamıştı.

Masum bir genç bayanı mahvetme özgürlüğü mü? Onu *sevme* özgürlüğü.

"Bana beni sevdiğini söyle,"

dedi. "Seni seviyorum," dedi ona.

"Burada benimle kalacağını söyle," dedi. "*İstedğini* söyle. Ya da istemediğini söyle, ben de bir şeyler ayarlayayım. Muhtemelen burada seni Norton'a götürmek için kiralayabileceğim bir at arabası ya da araba vardır."

Güçlü, ustaca davranışlar için çok fazla. Tavır almak için çok fazla.

"Kalacağım," dedi. "Eğer benden istersen seninle dünyanın öbür ucuna kadar giderim. Ben-" Gülümsedi ve dudaklarını ısırdı. "Konuşma yapmak istemiyorsun, değil mi?"

"Emin misin?" diye mırıldandı.

Adamın gözlerinin içine baktı ve başını salladı; bu yeterince açık bir konuşmaydı.

Böylesine önemsiz görünen bir han için şaşırtıcı derecede büyük bir odaydı. Kare şeklinde, temiz, aydınlık ve havadardı. Başının üzerinde ahşap kirişler vardı, bazıları çatının şekliyle birlikte yatağın başının üzerine doğru eğilmeydi ve üzerinde gölgelik yoktu. Pencere tarlalara ve çayırılara bakıyordu ve güzel, çiçek desenli beyaz perdelerle çerçevelenmişti.

Yatak, perdelerle uyumlu bir örtü ile kaplıydı. Yatağın iki yanında birer dik sandalye vardı. Kâsesi ve sürahisi olan bir lavabo ve üzerinde kare bir ayna bulunan büyük bir ahşap şifonyer vardı.

Angeline aynadan biraz uzakta durmasına rağmen aynadaki görüntüsünü görebiliyordu. Şapkasını görebiliyordu; geniş kenarlı, hasır bir bone ve üzerinde her türden ve renkten çiçeklerle süslenmiş bir çayır. Bu kesinlikle onun en sevdiği şapkaydı, en azından en sevdiklerinden *biriydi*. Çenesinin altından parlak yeşil ipek kurdelelerle bağlanmıştı. Kurdeleleri çözdü ve şapkayı çıkardı. Şapkayı sandalyelerden birinin üzerine astı.

Sonra kendini çıplak hissetti. Talihsiz bir düşünce.

Lord Heyward odayı geçti ve pencereyi sonuna kadar açtıktan sonra perdeleri üzerine kapattı. Perdeler esintiyle hafifçe dalgalanıyordu. Işığ ı karartmıyor, sadece daha yumuşak, daha pembe bir hale getiriyorlardı. Hava baştan çıkarıcı bir şekilde kır, yonca ve at kokuyordu. Hana yakın bir yerde bir at kişnedi. Çok daha uzakta bir köpek havlıyordu. Bir kuş korusu şarkı söylüyordu.

Angeline'in kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Korku ve heyecandan hafifçe midesi bulanıyordu.

Pencerenin yanından ona bakıyordu. "Önce yemek yemek ister misin?" diye sordu.

Önce mi?

"Sadece çay içtim," dedi.

Yapmamıştı elbette. Belki de acıkmıştı. Muhtemelen acıkmıştı. Odanın içinden ona doğru geliyordu, bunu yaparken yatağ ın ucundan dolanıyordu. Önünde durdu, elleriyle yüzünü çerçeveledi, bunu yaparken parmaklarını saçlarının arasına soktu ve onu öptü. Kadın ellerini ceketinin altından adamın belinin iki yanına koydu.

Bunu daha önce aşağıda söylediğ inde kulağ a biraz aptalca gelmişti ama ciddi idi. *Hâlâ da* ciddi idi. Eğer ondan bunu isterse dünyanın öbür ucuna kadar onu takip ederdi. Ve *onu* seviyordu, Bayan Goddard'ı değil.

Onu *seviyordu*. Onsuz mutlu bir hayat yaşayamazdı.

Başını kaldırmış ve gözlerinin içine bakıyordu. Ve parmaklarının saçındaki tokaları çözmeye çalıştığ ını fark etti. Ellerini adamın ipek yeleşinin altından yukarı kayd ırdı ve parmaklarını adamın sırtında, gömleğ inin üstünde gezdirdi. Adam çok sıcaktı. Saçları aniden adamın ellerinin üzerine, omuzlarına ve sırtına döküldü.

"Edward," diye fısıldadı.

"Evet."

Onun adını daha önce hiç söylememişti, zihninde bile. Tam olarak ona ait değ ilmiş gibi görünüyordu. Sevgilisine ait olması dışında. Yakında olacak sevgilisine. Yutkundu.

Başını tekrar eğerek onu bir kulak memesinin hemen altından öptü. Dili, orada olduğunu bilmediğ i hassas bir noktanın üzerinde gezindi ve ham, neredeyse acı verici bir şey dalgası vücudundan aşağıya indi ve dizlerini zayıflatmak için iç uylukları boyunca ilerledi. Ayak parmakları ayakkabıllarının içinde kıvrıldı.

Adamın elleri elbisesinin arkasında çalışıyor, oradaki düğmeleri açıyordu. Adamın ağzı çenesinin altından boğazına doğru ilerlerken ellerini serbest bıraktı ve yeleğinin düğmelerini çözmek için hareket ettirdi.

Elbisesi arkadan ayrılırken ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi ve adamın elleri elbisenin içinden geçerek onu kendine doğru çekti. Başını kaldırdı ve onun ağzını tekrar öptü, kendi ağzı açık, sıcak ve talepkârdı, dili içeri doğru bastırıyor ve o çiğ his geri dönüp çoğalana kadar yüzeyleri okşuyordu. Kadının elleri ikisinin arasında sıkışmıştı.

Sonra başını tekrar kaldırdı ve gözlerinde daha önce görmediği yoğun bir bakışla ona baktı - ağır bir şey, tutkulu bir şey... Kollarını iki yanına indirdi ve adam elbisesini omuzlarından çekip kollarından aşağı indirerek ayaklarının dibine kadar indirdi ve onu sadece çürük iç çamaşırları, ipek çorapları ve ayakkabılarıyla bıraktı.

Yatağa döndü ve iç çamaşırlarını çıkarmadan önce kontrpanı ve üst çarşafı geri çekti.

"Yatağın kenarına otur," dedi ve kadın ayakkabılarını çıkardıktan sonra oturdu.

Kadının önünde diz çöktü, ayaklarından birini kalçasına yerleştirdi ve diğer ayağına geçmeden önce çorabını çıkardı.

Hiç acelesi yoktu. Sanki her anın tadını çıkarıyor gibiydi. Ama nasıl *yapabilirdi ki*? Angeline bir şeyle mırıldanıyordu. Korkunç derecede muhtaç bir şey. Ama tabii ki Angeline çıplaktı -çorapları çıktıktan sonra tamamen çıplaktı- ve adam çıplak değildi.

Güpegündüz bir odada bir adamla baş başa *çıplaktı*. Nabızı oldukça hızlı atıyordu... her neyse.

Ama aslında acelesi yoktu. *Sevmenin zamanı* geldi, demişti aşağıda. Ve zaman her zaman sadece bir saniye, hatta bir dakika ya da bir saat değildi. Bunlar insanoğlunun dayattığı yapay ayrımlardı. Zaman sonsuzdu. Ve sevmeye zamanıydı.

"Uzan," dedi ama onun yerine ayağa kalktı ve ceketine uzandı. Bir eli onu engelledi. "Hayır."

"Evet," dedi ve elini çekti.

Onu yavaşça ve son derece acemice soydu. Ceketini çıkarmadan önce, kesinlikle üzerine dikilmiş olması gerektiğine karar verdi. Uşakların genellikle iri yarı adamlar olmasına şaşmamalıydı. Buna karşılık yeleğinin düğmeleri çoktan açılmıştı ve gömleğinin üzerinden kayarak hiç zorlanmadan yere düştü. Gömleğini çekiştirerek çıkardı.

Pantolonunu başının üzerinden çıkarırken kollarını kaldırdı.

O zaman dikkati dağıldı. Adamın da öyle olduğundan şüpheleniyordu. Çünkü adam ondan daha uzundu ve gömleği kollarından çıkarmak için ona doğru eğilmek zorunda kaldı - elbette işini kolaylaştırmak için kollarını indirmede ya da öne eğilmedi - ve göğüsleri adamın göğsüne bastırdı ve bunun şoku, çıplak etin çıplak ete çarpması, gözlerini kapatmasına ve keskin bir nefes almasına ve olduğu yerde kalmasına neden oldu, kendi kolları onunkiler boyunca kalktı, gömleği gevşek bir bayrak gibi üzerlerinde büküldü.

Gözleri buluştu, sonra dudakları buluştu, sonra gömleği başının üzerinde dalgalandı, kolları ona dolandı, onun kolları da ona dolandı ve kadın adamın katıksız erkekliği karşısında neredeyse bayılacaktı. Adamın kolonyasının ve *başka* bir şeyin kokusunu alabiliyordu. Belki de ter kokusuydu, ama terin bu kadar muhteşem ve baştan çıkarıcı kokabileceği kimin aklına gelirdi ki?

"Hâlâ yarı giyiniksin," dedi onun ağzına karşı.

"Öyleyim," diye kabul etti.

Ellerini adamın beline doğru kaydırды ve düğmelerin hepsini çözene kadar el yordamıyla oynadı.

Sonra dehşet, utanç, genç kızlık alçakgönüllülüğü, zapt edilemeyen heyecan, kendini koruma ve hayatta kalma içgüdü -her neyse aptalca bir şey- onu ele geçirip felç etti ve daha ileri gidemedi.

Ondan uzaklaştı ve başını yastıklardan birine yaslayarak yatağa uzandı. Pencereden gelen hava aniden serinlemiş olsa da yorganı çekmedi. Soğuktan olmasa da ürperdi ve adama gülümseyerek onun çizmelerini, çoraplarını, pantolonunu ve donunu çıkarışını izledi.

Sonra adam da onun kadar çıplak kaldı ve pencereden gelen serin esintinin yerini sıcak bir çöl rüzgârı aldı.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, oh, Tanrım.

Erkek kardeşlerini çocukken görmüştü. Hep birlikte yüzmeye ve dalmaya gitmişlerdi, genellikle yasak derin sularda, ama o her zaman vardiyasını çıkarmazken, onlar hiçbir zaman sadece bir kız kardeşin önünde donlarını çıkarmayı gerekli görmemişlerdi.

Ne bekleyeceğini bildiğini sanıyordu.

Ama çocuklar büyüyüp erkek oldular ve bazen erkekler tutkulu hissettiler. Ve, oh, Tanrım.

Aklı onu hiç -onaylayarak da olsa- bir erkek olarak tanımlamış mıydı?

Sıradan bir adam mı?

Tamamen sağlam bir erkeklikti, güzel orantılıydı, iyi kaslıydı.

kaslı olması gereken yerlerde kaslı, başka yerlerde zayıf ve... şey, alçakgönüllülük onun özelliklerinin zihinsel incelemesine başka bir şey eklemesini engelledi.

Adamın gözlerinin onun üzerinde de dolaştığını fark etti. "Ben çok uzunum," dedi.

"Biliyorum," dedi, "bir zamanlar fasulye sırığıydınız ve öyle tanımlandınız."

"Evet," dedi. "On iki yaşındayken boyunu geçtiğim annemin çaresizliğiydim. Ve o zamanlar hiçbir şeklim yoktu, tabii bir okun şekli yoksa."

"Angeline," dedi ve sesinde bir şey vardı, bir kere her zamankinden daha derindi, daha boğuktu, "artık bir fasulye sırığı değilsin."

Bunu biliyordu. Ama sözleri daha fazlasını ima ediyordu. Gözleri daha fazlasını ima ediyordu. *Sesi* de öyle. Ve aniden ve görkemli bir şekilde güzel olduğunu, kendisi olan bu uzun, karanlık çiçeğe dönüştüğünü ve mükemmel olduğunu biliyordu. Mükemmel bir şekilde kim olduğunu ve kim olması gerektiğini. Ve Heyward Kontu Edward Ailsbury tarafından mükemmel bir şekilde seviliyordu.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, yutkundu ve kollarını ona doğru uzattı.

"Aşk zamanı geldi," dedi ve yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

"Evet," dedi ve yatağın üzerine, onun yanına indi ve bir dirseğinin üzerine çıkarak ona doğru eğildi.

Dehşet bir an için geri döndü, ama kısa süre sonra kayboldu. Çünkü elbette, kısa bir süre önce haklıydı. Zaman sonsuzdu. Acelesi yoktu. Şimdilik *sevmek*, sevmiş olmaktan daha önemliydi. Adamın ağzı kadınının üzerinde geziniyor, elleri, parmakları ve bacakları hareket ediyordu. Ve tüm dehşet unutulup geriye sadece ihtiyaç, sevgi kalana kadar yavaşça, şefkatle ve çıldırtıcı bir şekilde seviliyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu. Ve bu yetersiz bir ifadeydi. Annesi ona hiçbir şey anlatmamıştı ve Bayan Pratt de kesinlikle anlatmamıştı - muhtemelen kendisi de hiçbir şey bilmediği için. Kuzeni Rosalie de ona hiçbir şey anlatmamıştı. Neden anlatsındı ki? Angeline aldığı her evlilik teklifini reddetmişti ve Rosalie *bunu* kesinlikle öngöremezdi.

Ve yine de bilginin, deneyimin gerçekten hiç önemli olmadığını, dakikalar, saatler ya da sonsuzluk boyunca keşfetti.

birlikte uzanmışlardı. Elleri, ağzı istedikleri yerde dolaştı, içgüdü ve ihtiyaç ve kendi derin nefesleri ve boğuk ünlemleri onu yönlendirdi. Utanç ve kızlık alçakgönüllülüğü dehşetle birlikte kaçtı ve onun her yerine dokundu, hatta

-Eninde sonunda *orada*.

Adamın nefesi kesildi ve kadın elini onun üzerine kapadı. Uzun, kalın ve kaya gibi sertti ve yakında tam içinde olacaktı - hayatını çiftliklerin içinde ve dışında bir iki şey öğrenmeden geçirmemişti. Hayır, *kaya* gibi sert değildi, çünkü sıcaktı, nabızı atıyordu ve canlıydı.

"Angeline," dedi ve eli kalçalarının arasına girip kıvrımlarını ayırdı ve en özel, en gizli yerlerini yokladı. Islaklığı hem hissediyor hem de duyabiliyordu ama sadece kısa bir süreliğine utandı. Doğru *hissettiriyordu* ve bu yüzden doğru *olmalıydı*. Adamın eli kadının sıcağına karşı neredeyse serindi.

"Evet," dedi. "Evet."

Adamın kollarından biri kadının altından geçerek onu tamamen sırt üstü çevirdi ve diğer eli de kadının altından geçerken, adam kadının üzerine gelerek ağırlığını onun üzerine bıraktı. Ve onu kaldırdı, dizleri uyluklarının arasına girip onları birbirinden ayırırken onu eğdi. Onu *orada* hissetti, panik hissetti, paniği bastırdı ve adam yavaş, istikrarlı bir itiş gücüyle, kadın sınırına kadar gerildiğini ve paniğin geri döndüğünü hissedene kadar içeri doğru bastırdı. Bir an durakladı ve sonra sert ve derin bir şekilde itti.

Acının dayanılmazacak kadar keskin olduğu bir an vardı ve sonra, kız haykıramadan ya da ondan uzaklaşmadan, acı gitmiş, geride sadece neredeyse zevkli bir acı bırakmıştı ve adam kızın derinliklerindeydi. Kadın ona aitti, adam da ona. Ve kadın acıdı da acıdı.

Kadın gözlerini açtı. Dirseklerinin üzerinde yükselmiş ve gözlerinin içine bakıyordu.

"Özür dilerim," diye

fısıldadı. "Ben değilim."

Kadın gülümsedi.

Çiftlikte ya da çayırarda gözlerini hiç kaçırmamıştı, her ne kadar mütevazı bir hanımefendi olsa bile gözlerini kaçırır ve kalp çarpıntısı yaşardı. Öyle bile olsa, ardından gelenleri gerçekten beklemiyordu. İzlediğinde, eylemi sadece dışarıdan görmüş, eylemle birlikte gelen fiziksel hislerin hiçbirini hissetmemişti. Şimdi bunu *içeriden* hissediyordu ve bu hisler, *içindeki* her şeyden o kadar farklıydı ki

Onları sadece *hissedebildiği* ve zihninde dile dönüştürmeye bile çalışmadığı deneyimlerden önce.

Acelemiz yoktu. Kesinlikle hiç acelesi yoktu. Dakikalar içinde ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama adam onu sabit, derin, sert bir ritimle, birleşmelerinin ıslak emişiyle vurgulanan bir ritimle çalıştırırken uzun, çok uzun bir süre sürdü ve zevk onun içinde mırıldandı ve sadece yavaş yavaş zevkten daha fazla bir şeye dönüştü ama tam olarak acı vermedi. Acı bile tam olarak acı verici değildi.

Her şey olana kadar. Ve hareketleri ona bunu kendisinin de hissettiğini söyleyene kadar. Elleri bir kez daha altından geçti, tüm ağırlığıyla üzerine çöktü ve daha büyük bir ivedilikle çalışırken ritmi değişti. Ve tam artık dayanamayacağını hissettiği anda içinde bir şeyler kırıldı ve aynı anda adam sert ve derin bir şekilde tuttu ve boğazının derinliklerinde bir ses çıkardı. Ve içinde sıcak bir akış hissetti ve adam ona doğru gevşedi ve kadın onun altında gevşedi ve belirsiz bir süre için dünya uzaklaştı ve yine de bilincinin üzerinde bir yerde puslu bir şekilde süzüldü. Perdelerin dalgalandığını ve kuşların öttüğünü duyabiliyordu.

Sonsuzluğun bile bir sonu vardı.

Sevmişlerdi. Ve bir şekilde sevmiş olmak da sevmek kadar güzeldi. Elbette bunun gerçek bir sonu yoktu.

Sonsuzluğun bir sonu olabilir ama aşkın yoktur.

Bölüm 21

EDWARD yatakta sırtüstü yatıyordu, bir eli gözlerinin üzerindeydi, bir bacağı dizinden bükülmüştü, ayakları şiltenin üzerinde düz duruyordu. Kuş cıvıltılarının ve penceredeki perdenin dalgalanışının rahatlatıcı sesini dinliyordu. Hava çıplak vücudunu serinletiyordu ama yorganı çekmesini gerektirecek kadar serin değildi. Angeline'in eli onun elinin içindeydi,

kolunu ona yasladı. İkisi de sıcaktı.

Rahatlamıştı. Hem bedenene hem de zihnen tamamen rahatlamıştı. Seksin ardından mantıklı düşünmeye başladığında kendini suçlu hissedeceğini tahmin etmişti. Yaptığı şey kelimenin tam anlamıyla ayıplanacak bir şeydi. Ama onun yerine rahatlamıştı. Ve mutluydu.

Hayatında hiçbir şey ona bu kadar doğru gelmemişti.

Uykuya dalabilirdi. Bunun yerine bilincin kıyısında süzölmeyi, doğruluk ve mutluluğun lezzetli hissini tadını çıkarmayı seçmişti. Angeline'in uyuduğunu nefes alış verişinin yumuşaklığından anlayabiliyordu. Adam ondan ayrılıp yanına gittiğinde uykulu bir şekilde mırıldandı ama sonra içini çekip tekrar uykuya daldı.

Saçları adamın omzunun üzerinde mis kokulu bir yumak halindeydi.

Angeline Dudley. Kimin aklına gelirdi ki?

K a l ç a s ı n d a pembemsi kurumuş bir kan vardı ama korkunç bir pislik yoktu. Daha sonra leğendeki suyla temizleyecekti, eğer böyle bir şeyi onun için yapması onu çok utandırmayacaksa. Birden aklına evliliğin sadece cinsel değil, küçük yakınlıklarının da ona muazzam bir zevk vereceği geldi. *Evliliğin* ona muazzam bir zevk getireceği aklına geldi.

Neden bir hafta önce, hatta birkaç gün önce bile tam tersini düşünmüştü? Eunice'le evlenmeyi dört gözle beklerken bile bunu zevk açısından düşünmemişti. Ama Eunice'i düşünmek istemiyordu. Angeline'le nişanlandığını açıkladığında onun gerçekten hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordu. Ve onun Windrow'a aşık olmamasını umuyordu. Ama hayır, kesinlikle öyle değildi. O çok mantıklı biriydi.

Sonra Angeline burnundan derin, düzensiz bir nefes çekti ve ağzından yavaşça, uzun, tatmin edici bir iç çekişle dışarı verdi. Ona gülümsemek için başını çevirdi. Tamamen uyandığında suçluluk duygusuna kapılmayacağını umuyordu. Ne de olsa tüm bunlardan kaybedecek çok daha fazla şeyi vardı.

Gerçi Tresham öğrenirse kaybedecek bir hayatı vardı. Bu düşünce gülümsemesini azaltmadı.

Ancak yavaş yavaş uyanmadı -yavaş yavaş nefes alıp vermesi yavaş yavaş olarak nitelendirilmediyse tabii. Adam başını çevirmeyi bitirdiğinde, kadın adamın elini bırakmış ve onun yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Bir elini yatağa, diğerini göğsüne koyarak ona doğru eğildi ve gözleri onun gözlerinde parıldadı. Saçları karmakarışık bir bulut gibi dağılmıştı.

"Şimdi," dedi, "ben senin hanımınım."

Sanki bu, düzgün yetiştirilmiş tüm genç hanımların ulaşması gereken başarının zirvesiymiş gibi.

Yüce Tanrım! Tüm rahatlığı pencereden dışarı kaçtı.

"İyi ki de öyle *değilsin*," dedi. Yanlış mı anlamıştı? Yanlış anlamış *olamazdı*. Evlilikten söz etmişti. Ona başka bir teklif yapacağını söylemişti. "Benim *karım* olacaksın."

"Sen kibarca sorduktan ve ben de evet dedikten sonra," dedi, "yarın ya da ertesi gün Hallings'e döneceğim. Bugün senin metresinim. *Gizli* metresin."

"Metresler hizmetleri için para alırlar," dedi. "Biz *evleneceğiz*, Angeline. Beni reddetmeyi aklından bile geçirme. Yemin ederim-"

"Daha sonra yemek için kalktığımızda," dedi, iki eli göğsünde omuzlarına yaklaştırmış, yüzü onunkinin üzerinde geziniyor, saçları iki yanlarında bir perde gibi, "bana ödeme yapacaksın - uygun bir miktar nedir? Ama önemli değil. Bu sadece göstermelik bir ödeme. Bana bir egemenlik ödeyeceksin ve bu resmi olacak. Ben senin gizli metresinim. Kulağa çok kötü geliyor. Kulağa lezzetli geliyor. Kabul et."

Öfke soldu ve adam güldü. "Edward," dedi usulca.

"Angie."

"Ve bu da başka bir sır olacak," dedi. "Senin adın. Onu sadece böyle birlikte olduğumuzda kullanacağım."

"Erkek ve metres mi?" dedi. "*İşveren* ve metres mi? Bu bana her seferinde bir hükümdara mı mal olacak? Pahalı olabilir."

"Bunu karşılayabilirsin," dedi. "*Beni* karşılayabilirsin. Yapmak zorundasın, yap

Çünkü bensiz mutlu yaşayamazsın. Bunu zaten kabul ettiniz. Yine de fiyatım ilk seksen yılı kapsayacak bir hükümdarlık. Ondan sonra pazarlık yaparız."

"Bu durumda," dedi, "cömert davranacağım ve bir gine yapacağım."

"Böyle yalnız olmadığımız zamanlarda sana hep Heyward diyeceğim," dedi, "ve kimse *bilmeyecek*. Hayatımızın geri kalanında senin gizli metresin olacağım ve kimse hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Kardeşlerim her zaman senin kuru bir sopadan başka bir şey olmadığını düşünecekler ve bana acıyıp böyle sıkıcı bir evliliğe nasıl dayanabildiğimi merak edecekler."

"Bana böyle mi diyorlar?" diye sordu ona. Onu dirseklerinden tuttu ve göğsü göğsüne yaslanacak ve yüzü kendisinininkinden sadece birkaç santim yukarıda olacak şekilde aşağı indirdi.

"İşte bu," dedi gülümseyerek. "*Hiçbir fikirleri yok* ve asla da olmayacak."

Gözleri sıcak kahkahalar ve sevgiyle parlıyordu. Kendi gülümsemesi soldu.

"Angeline," dedi, "ben tam olarak buyum, biliyorsun. Kendimde herhangi bir vahşiliğe, savurganlığa, sarhoşluğa, sefahate, kumara ya da pervasızlığa izin veremem - bugün hariç, yani çiğneyebileceğim hemen hemen her kuralı çiğnediğim zaman. Asla değişmeyeceğim. Ben sadece sıradan bir adamım, çok düzgün bir adamım, sıkıcı bir adamım. *Eğer* benimle evlenirsen hayatında çok az heyecan olacak. Korkarım artık senin için bir seçenek yok. Ama beni gözünüzde büyütmemelisiniz. Gerçek ortaya çıktığında hayal kırıklığın daha da artacak."

Gülümsemesi yumuşamıştı. Başını adamın göğsüne yasladı ve bir yanağı adama değecek şekilde yüzünü çevirdi.

"Hâlâ tam olarak anlamıyorsun, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Ben senin değişmeni *istemiyorum*. Seni ilk gördüğümde sırf sen olduğun için sana sırılsıklam aşık oldum. Lord Windrow içeri girmeden önce o handa arkamdaydın, değil mi? Yine de uygunsuz tek bir kelime etmedin. *Söylediğinde* de onu görmezden gelmek ya da odadan çıkmak yerine azarlamayı tercih ettin. Sizinle dövüşmek istediğinde, bu şartlar altında şiddetin ne kadar mantıksız olduğunu belirttiniz, onu yenebileceğinizden emin olmama ve korkak olmakla suçlanmanıza rağmen. Ayrılmak üzereyken, onunla kapı arasına girdiniz ve benden özür dilemesi için ısrar ettiniz. Ve sonra, resmi olarak tanıştırılmadığımız halde benimle konuşmak yerine, tek kelime etmeden oradan ayrıldınız. O zamana kadar, burada beyefendiler olduğundan emin değildim."

Senin gibi. Sadece babam, erkek kardeşlerim ve onların arkadaşları gibi beyefendilerle deneyimim oldu. Onlar gibi biriyle evlenmek istemedim, çünkü kimi seçersem seçeyim uzun süre sadık kalamazdım ve sadakat olmadıkça evlilik ve ebeveynlik ve memnuniyet ve arkadaşlık ve mutluluk ve birlikte yaşlanmak nasıl olabilir? Belki babam olsaydı annem farklı olurdu. Belki mutlu olurdu. Belki evde daha fazla kalırdı. Belki *bizden*, benden hoşlanırdı. Seni gördüğüm andan itibaren, seni istedim. Umutsuzca, umutsuzca seni istedim. Ve sadece senin *gibi* birini değil, evden ayrıldığımda bulmayı umduğum şey bu olsa da, böyle birçok erkek olduğundan şüphe etsem ve hala şüphe etsem de. Seni olduğun gibi istedim ve seni olduğun gibi *istiyorum*. Senin sıkıcı, suçsuz, görev ve sorumluluk dolu hayatını yaşamamı istiyorum. Çok düzgün, hatta belki de sert bir koca olmanı istiyorum. Bana *değer* verdiğini hissettirmeni istiyorum. Çocuklarıyla modaya uygun olandan daha fazla zaman geçiren bir baba olmanı istiyorum. Ve özel olarak, baş başa kaldığımızda, *Edward olmanı* istiyorum, benim gizli ve harika sevgilim."

Göğsü ıslanmıştı. Ama yine de onun bir kadın olduğunu biliyordu. ağlıyordu. Konuşurken sesi giderek daha kararsız hale geliyordu. Kollarını ona doladı ve gülümseyen ağzını başının üstüne bastırdı.

"Aslında," dedi birkaç dakika sonra ve sesi yine sabitti, "değişmeni istemediğimi söylemek aptallık olur. Çünkü hepimiz hayatta değişmek ya da durağan kalmak zorundayız ve *bu* hiç de arzu edilmeyen bir şey olurdu. Otuz ya da altmış yaşına geldiğimizde hâlâ on dört yaşımızdaki gibi düşünür, konuşur ve hareket ederdik. *Elbette* değişmeliyiz ve değişmeliyiz. Vauxhall'dayken beni sevmiyordun. Sadece beni arzuladın ya da bu çok kaba bir düşünceyse, o zaman sadece ağaçların arasındaki o açıklığın inzivasından, ay ışığından ve uzaktaki müzikten etkilendin. Ertesi gün bana evlenme teklif etmeye geldiğinde aşka inanmıyordun, en azından *romantik* aşka. Şimdi inanıyorsun. Sendeki *bu* değişimi tamamen onaylıyorum, ancak bunun gerçek bir değişim olduğunu sanmıyorum, değil mi? Ne de olsa sen her zaman sevgi dolu bir insandın. Sadece henüz kalbinizi varlığınızın bu ekstra boyutuna açmamıştınız. Ve ben de değiştim. Dışarı çıktıktan sonra bir koca bulmakta zorlanmayacağımı biliyordum, çünkü ben Leydi Angeline Dudley'im ve bir sırtlan gibi görünsem ve bir kurbağa kişiliğine sahip olsam bile her tür erkek benimle evlenmek isterdi - kurbağaların kişiliği hakkında bir şey bildiğimden değil elbette. I

onlara korkunç bir haksızlık yapıyor olabiliriz. Belki de en büyüleyici yaratıklar onlardır. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Sevgime layık bir adam bulmayı umuyordum, ancak *onun* sevgisine layık olabileceğime gerçekten inanmıyordum. Kendimi hep çirkin, aptal, kadınsı olmayan ve... daha bir sürü iç karartıcı şey olarak gördüm. Ama şimdi güzel, parlak ve *orijinal* olduğumu biliyorum ve... Övünüyor muyum?"

Adam usulca ama büyük bir şefkatle gülüyordu, çünkü kadının sesinde yine ani bir kırılganlık vardı. Onunla birlikte yuvarlandı, ta ki pozisyonları tersine dönene kadar ve kadın yatağın üzerinde düz bir şekilde yatarken, adam onun yarısının üzerindeydi. Adam onun gözlerini, ağzını öptü.

"Angie," dedi, "konuşmayı asla bırakma, aşkım. Sen benim için sonsuz bir zevksin. Ya da az önce söylediklerimde bir düzeltme *yapmam* gerekirse, ara sıra konuşmayı kes ki her gece birkaç saat uyuyabileyim ve böylece ruh ikimizden birini ya da her ikisini birden harekete geçirdiğinde gizli metresimle sevişmeye konsantre olabileyim ve böylece sabah gazetelerini ve sabah postasını okuyabileyim ve... Şey, ne dediğimi anladığını sanıyorum. Ama gevezeliğini asla bırakma. Siz sormadan söyleyeyim, bugünkü boneye bayıldım. Çiçeklerin altında saman olduğunu varsayıyorum. Tüm bu ağırlığı taşıyabilmek için oldukça güçlü bir boynunuz olmalı."

Sonra ikisi de burunlarını birbirine sürterek gülmeye başladılar.

"Dişlerinin arasından yalan söylüyorsun," dedi kadın. "Bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsun." "Öyle değil," diye itiraz etti adam. "Bu vesileyle ciddi gerçeği söylüyorum."

Daha önce alt kattaki salona adım attığımda, bir an için yanlış kapıyı açtığımı ve yanlışlıkla bahçeye girdiğimi düşündüm. Çok güzel bir bahçe."

Ona özlemle baktı.

"Lord Windrow'un çenesine yumruk attın," dedi, "çünkü beni kaçırdığını düşündün."

"Gereksiz şiddet için bu kadarı da fazla," dedi hayıflanarak.

"Oldukça, oldukça muhteşemsiniz," dedi ona. "Ama zavallı Lord Windrow'un Bayan Goddard'dan başka kimsede gözü yok."

Kaşlarını çattı.

"Onu incitmese ya da tehlikeye atmasa iyi olur," dedi, "yoksa çenesine yiyeceği tek bir yumruktan daha fazlasıyla karşılaşacak."

"Ama ondan başka kimsede gözü yok," dedi kollarını onun boynuna dolayarak. "Birbirleri için mükemmel olduklarını göremiyor musun, Edward?"

Yine kadın mantığı!

"O gerçekten de kendini adamış bir çapkın *değil*," dedi. "Bir süredir bunun farkındayım. Sadece hayatının geri kalanında onu sabit tutacak birine aşık olmayı bekliyor. Üstelik annesini de seviyor."

Bir iki saniye daha kaşlarını çattı, çünkü gerçekten ikna olmamıştı. Ama sonra gülmekten kendini alamadı. Belki de bu hayatta kadınların mantığının yanı sıra kendisinin çok daha mantıklı muhakeme becerilerine de yer vardı.

Onu öptü, biraz isteksizce geri çekilmeden önce belirsiz bir süre boyunca -ama kim sayıyordu ki?

"Hâlâ yapabiliyorken orada durmalıyız," dedi. "Daha ileri gitmemeliyiz, belki bu gece bile gitmemeliyiz. Çok ağrıyor olmalısın."

"Biraz," diye itiraf etti. "İyi hissettiriyor."

"Olmaz," dedi, "eğer yeniden büyük aşığı oynamaya kalkarsam."

"Hayır, muhtemelen değil," diye kabul etti. "Aç mısın?" diye sordu ona. "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Ondan uzaklaştı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ayağa kalktı ve odayı geçerek lavaboya gitti.

"Olduğun yerde kal," dedi. "Seni yıkayacağım."

"Oh," dedi kadın. Elinde ıslak bir bez ve kâseyle tekrar yatağa yaklaştığında, gözleri onun çıplak vücudunda gezindi ve gülümsedi. "Seni çok seviyorum, biliyorsun Edward. Keşke kelimeler olsaydı."

Belki de olmaması daha iyiydi. Konuşmayı *asla* bırakmayabilirdi.

"Eğer olsaydı," dedi yatağın kenarına oturup işine koyulurken, "bunları söyleyen ben olurdum, Angie."

EUNICE arabada çok dik oturuyordu, sırtı dikti ve arkasındaki minderlere neredeyse hiç dokunmuyordu. Ayakları yerde düzgünce yan yana duruyordu. Elleri kucağında üst üste kavuşturulmuştu. Gözleri onların üzerindeydi.

Lord Windrow onun yanındaki köşede rahatça oturmuş, şapkası yarı kapalı gözlerinin üzerine hafifçe eğilmişti. Ama tembel göz kapaklarının altından onu dikkatle izliyordu.

Annesinden yeni ayrılmışlardı ve Hallings'e dönüyorlardı. Peacock Inn'de duracaklardı, böylece kendi atlarını geri alabilecek ve Heyward ile Leydi Angeline Dudley'nin gerçekten de hâlâ orada olup olmadıklarını görebilecekti.

Eunice'in hizmetçisi, araba Norton'dan ayrılmadan önce gökyüzüne bakmış, bulutların alçak olmasına rağmen henüz yeryüzüne yağmur yağdırmaya niyetli görünmediğini bariz bir rahatlamayla görmüş ve arabacı ile yeniden tanışmak için kutunun üzerine zıplamıştı.

"Leydi Windrow çok nazık ve kibardı," dedi Eunice, "dün ona söylediklerinize bakılırsa, ki bunları söylemeye *hakkınız* yoktu. Çok telaşlanmış olmalı."

"Söylediğim şey," diye hatırlattı ona, "uygun zaman geldiğinde sana evlenme teklif etmek niyetinde olduğumdu. Niyetimi dinlemeye istekli olan herkese ifade etme hakkına sahibim. Sana aya uçmak istediğimi söylersem, bana geri zekâlı demekte haklı olabilirsin ya da sadece esneyip uyuyabilirsin ama böyle bir niyeti ifade etme *hakkıma* karşı çıkamazsın. Hafızan seni yanıltmıyorsa, seninle evleneceğimi söylemediğimi, sadece sana *teklif* edeceğimi itiraf etmek zorunda kalacaksın. Haksız mıyım?"

Hayır demeyi çok isterdi. Bunu görebiliyordu. Ama dürüstlük onu gerçeği söylemeye ya da bundan kaçınmaya zorluyordu.

"Yine de beni utandırmaya ve anneni telaşlandırmaya hakkın yoktu," dedi.

Kollarını kavuşturdu ve bir ayağını karşısındaki koltuğa dayadı.

"Tamamen haklısınız," dedi. "Böyle bir hakkım yoktu." Dudakları gerildi.

"Şunu doğru anlamama izin verin," dedi. "Seni utandırıyorum. Seni heyecanlandırdığımı da biliyorum Eunice, ama bu sadece özel şehvetli anlar için, öyle değil mi? Toplum içinde benimle görülmekten utanıyorsun. Canım benim. Sanırım zeki, kitap okuyan bir kadının akılsız bir çapkınla birlikte görülmesi aşağılayıcı bir durum."

"Kastettiğim bu değildi," dedi, başını çevirip ona bakarak. "Demek istediğimin bu olmadığını çok iyi biliyorsun."

Kadın ona baktıkça gözleri daha da uykulu bir hal aldı ve şapkasının kenarı onları daha fazla gölgelesin diye başını biraz daha aşağı eğdi.

"Öyleyse tam tersi olmalı," dedi. "Bir üniversite *donunun* zavallı küçük mavi çoraplı kızı, zengin, unvanlı bir beyefendinin yanında görülmekten garip bir utanç duyuyor. Kendini o kadar dışlanmış hissediyor ki

Boğuluyorum."

Bir süre sessizce ona baktı ve sonra dilini şaklattı.

"Ne kadar saçma," dedi. Adam

iç çekti.

"Tahminlerim tükeniyor," dedi. "Pes ediyorum. Sen kazandın. Anneme söylediklerimin seni neden utandırdığını söyle."

"Çünkü..." diye başladı. Başını iki yana salladı. "Bana bir baksana."

Sade, mantıklı ayakkabılar. Sade, mantıklı, yüksek belli bir elbise ve sade beyaz eldivenler. Düzgünce taranmış kahverengi saçlarını örten sade, mantıklı bir bone, ensesinde aynı derecede düzgün bir düğüm. Makul bir yüz, sade değil. Düzgün bir vücut, şehvetli değil ama tam tersi de değil.

"Biliyorum," dedi. "Bu kıyafetlerin altında bir siğil ya da ben var, değil mi? İkisinden biri kesinlikle bunu yapabilir. İtiraf et ve ben de arabanın geri dönmesini emredeyim ki geri dönüp anneme sana evlenme teklif etmeyeceğimi söyleyebileyim."

Kız ona dudaklarını büzerek baktı ve sonra bir kahkaha patlattı.

"Oh, hadi ama," dedi. "İtiraf et. Tek kelime bile etmek istemedin. Benimle evlenmek istemen mümkün değil."

"Kendi anneme yalan mı söyleyeceğim?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar alçakça bir öneri. Hem de onun doğum gününde. Ama bir bakayım. Neden seninle evlenmek isteyeyim? Belki de beni tamamen büyüleyen görünüşünüzdür. Ya da beni baştan çıkaran zekanız. Ya da güçlü, dizginlenemez bir şehvet hissettiğim aklın. Ya da belki de sizden hoşlandığım, sizinle konuşmaktan ve birlikte olmaktan zevk aldığım, sizi öpmekten hoşlandığım ve sizi öpmekten çok daha fazlasını yapmaktan başka bir şey istemediğim basit bir gerçektir. Ya da belki de otuz yaşında, kırk yaşında, elli yaşında ve ölüm bizi ayırana kadar nasıl görüneceğini görmek ve nasıl *olacağını* bilmek için can atıyorumdur. Ya da belki de birlikte ne tür bebekler yaratabileceğimizi keşfetmeyi merak ediyorum. Ya da belki de bu düşünceleri daha önce herhangi bir kadınla, hatta herhangi bir kadınla bağlantılı *olarak hiç* düşünmemiş *olmamdır*. Sanırım sana aşık olmalıyım, Eunice. Başım kulaklarımın üstünde. Bu doğru bir ifade mi? Aşık Windrow. Tüm bu utancı hissetmesi gereken kişi *benim*, sen değilsin."

Sabit bir şekilde ona bakıyordu.

"Ama annen *çok* üzülmüş olmalı," dedi. "Siz onun tek oğlusunuz Lord Windrow, tek *çocuğusunuz*. Senden çok daha fazlasını bekliyor olmalı."

sen."

"O zaman sadece kibarlık yapıyordu," diye sordu, "az önce size sarılıp öperken? Ve dün akşam boyunca salondaki aşk koltuğunda yanınızda oturup, benim göz koyduğum yeri alarak, kolunu sizinkinin arasından geçirdiğinde? Annem babamla evlendiğinde son derece varlıklı bir tüccarın son derece varlıklı tek kızıydı. Annem babamla aşk için evlenmiş, babam da annemle aynı sebepten evlenmiş, her ne kadar evlendikleri dönemde kendi mali durumu oldukça sıkıntılı olsa da. Babam otuz beş yıllık evliliğin ardından dört yıl önce öldü ve onu kalbi kırık bir şekilde bıraktı, ancak dün gece siz yattıktan sonra bana o otuz beş yılı ve şimdi yaşadığı kalp kırıklığını başka bir adamla geçireceği bir ömre değişmeyeceğini söyledi. Bir süredir evleneceğimi umuyordu. Bir gelini ve torunları olsun istiyor. Ama en çok beni mutlu görmek istiyor. Babamla yaşadığı aşkı benim de bulmamı istiyor. Sana görür görmez aşık oldu. Seçebileceğimden korktuğu kadın tipinden çok farklı olduğunu söyledi ve bu bir hakaret değildi. En büyük övgüydü. Annemin bu sabahki tek korkusu belki de hayır demeniz. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımdan bu yana geçen yıllar boyunca her zaman örnek bir yaşam sürmediğimi biliyor."

Gözleri hâlâ onunkilerde sabitti. Uzun şapkasını çıkardı ve Karşıdaki koltuğa.

"Hayır diyecek misin?" diye sordu. Onun yutkunduğunu gördü.

"Soruyor musun?" dedi.

Arabasının içine ve pencereden hızla geçen çitlere ve az ötede görünen tarlalara baktı. Peacock sadece bir ya da iki mil uzaktaydı.

"Sanırım," dedi, "mükemmel romantik ortam diye bir şey yoktur, değil mi? Ya da sadece mükemmel zaman. Sadece doğru ve kaçınılmaz olan zaman ve ortam. Evet, soruyorum aşkım."

İki elini de uzattı ve onun iki elini de tuttu. Sonra tatmin olmadığı için eldivenlerini çıkardı, ters çevirip şapkasının üstüne attı ve tekrar ellerini tuttu.

"Eunice Goddard," dedi, gözlerindeki tüm uyku hali gitmişti, "benimle evlenir misin? Süslü bir konuşma hazırlamadım ve hazırlamış olsaydım bile kendimi aptal gibi hissederdim. Sadece benimle evlenir misin aşkım? Seni sevdiğim için mi? Bu riski alır mısın? Bir risk *olduğunun* tamamen farkındayım. Seni sadece risk almaya teşvik edebilirim.

Günlerimin geri kalanında ve hatta belki de ötesinde seni sevmek ve değer vermek için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verirken bana bir şans ver. Kim bilir? Sen de yanımda arp tıngırdatıyor olsaydın, sonsuzluk boyunca arp çalmak eğlenceli olabilirdi. Arp tıngırdatılır mı?"

Ona sıırttı.

"Bulutların üzerinde sallanmayı ve birinden diğerine atlamayı tercih ederim," dedi. Hiçbir tehlike olmadan tüm heyecan olurdu, çünkü ölümümüze düşemezdik, değil mi? Zaten ölümsüz olurduk. Sizinle evleneceğim Lord Windrow. Sanırım -biliyorum- her şeyden çok hoşuma gider."

Üst dudağını ısırdı ve gözleri yaşardı.

Ellerini teker teker dudaklarına götürdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Şunu Charles yap," dedi. " 'Seninle evleneceğim, *Charles*.'

"Seninle evleneceğim Charles," dedi kadın usulca.

"Sanırım," dedi, "kızıyla evlenmeme izin vermesi için zorlu Don'a başvurmak üzere Cambridge'e bir yolculuk yapmam gerekecek, öyle mi?"

"Öylesin," dedi. "Muhtemelen henüz evlenmeyi düşünecek yaşta olabileceğimi öğrenince biraz şaşırarak, sonra da bana bir koca bulmak için hiçbir çaba sarf etmesine gerek kalmadan birinin benimle evlenmek istediğini öğrenince biraz sevinecek."

"Takdire şayan," dedi. "Peki beni onaylayacak mı?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Ne kadar belirsiz olursa olsun, o da beni seviyor, görüyorsunuz."

Sağ elinin arkasını tekrar öptü ve omzunun üzerinden baktı.

"Ah," dedi, "kötü şöhretli Peacock, günah ve tutku sahnesi -ya da öyle umuluyor. Heyward pek çok açıdan ahmağın teki olabilir ama dün öğleden sonra kapıyı açmadan ya da kapatmadan özel salona girmesi beni çok etkiledi. En azından ben açıldığını ya da kapandığını *görmedim*, ya siz? Gerçi bir an için büyük bir gürültü ve çarpışma oldu. Gerçekten de tutkuyla titriyordu. Yumruğu da öyle. Ve biz ayrıldıktan sonra da öyle oldu, bahse girerim. Leydi Angeline Dudley de ondan hoşlanıyor, yani o kadar da aptal olamaz. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum."

"İkisini de seviyorum," dedi Eunice. "Hem de çok. Ve hala dün onları burada bırakmamızın çok ama çok yanlış olduğunu düşünüyorum."

Araba hareket ederken öne doğru eğildi ve onu dudaklarından kısaca öptü.

küçük han avlusuna dönüş yaptı.

Bölüm 22

Hallings'e döndüklerinde dünyanın gerçekten değişmediğini, sadece kendi dünyasının değiştiğini fark etmek Angeline'e garip bir mucize gibi gelmişti. Ev partisi sanki dünyayı sarsan hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Gerçekten de, Kuzen Rosalie'nin konukları öğleden sonra geldiklerinde kriket maçı için hazırlık yapıyorlardı ve Hem takım kaptanları hem de takım üyeleri tarafından gelip sayılarını artırmaları için hevesle selamlandılar.

Marki ve Vikont Overmyer dışında tüm beyler oynuyordu; sabah göğsü sıkışmış olarak uyanmış, karısı lapa yaptıktan ve odasında kahvaltı ettikten sonra göğsündeki ağrı hafiflemişti ama yine de kriketin şiddetine maruz kalmaması gerekiyordu. Ancak Vikontes, kız kardeşi Bayan Lynd, Heyward Kontesi ve Bayan Marianne Briden ile birlikte oynuyordu. Oynamayan herkes izlemek için toplanmıştı.

Ve öğleden sonrasının geri kalanında, hayal ettiği gibi pembe bulutların üzerinde süzülme, sakladığı Büyük Sırrın tüm ihtişamının tadını çıkarmak yerine, Angeline kardeşleri evi terk ettikten sonra kaybettiği çocukluğunu yeniden yakaladı ve kalbini ve enerjisinin her zerresini bir kriket oyununa attı. Edward'ın rakip takımındaydı ve Ferdinand tam geriden topu almasa birkaç koşuyla sonuçlanacak uzun bir vuruş yaptığında takımı için çılgınca tezahürat yaptı. Ve Peder Martin'in vurduğu topu yakalamak için yana doğru hamle yaptığında, muhteşem bir yakalama yaptığında, bir an önce kutlamaya başladığında ve ... topu düşürdüğünde tezahürat yaptığında ona dilini çıkarmaktan kaçındı.

Bayan Lynd hem vurucu hem de saha oyuncusu olarak çok iyiydi. Tresham ve Sir Webster da öyleydi. Peder Martin de, sonradan itiraf ettiği gibi, gençliğinin loş ve uzak yıllarında hem Eton'da hem de Oxford'da ilk on birde top atıcısıydı ve eklemleri zaman zaman gıcırdasa da yeteneklerinden hiçbir şey kaybetmediği belliydi.

Angeline'in takımı rezil bir şekilde kaybetti, bu felaket onların ortak kahrkalarına neden oldu ve onlara çok şey kazandırdı

seyircilerin sempatisini kazandı. Hatta Marki, kaybetmeselerdi rahatlıkla kazanacaklarını düşündüğünü söyledi; bu yorum onu hırıltılı bir öksürüğe sevk etti.

Herkes çay içilen evin bulunduğu yöne doğru yürüdü. onları bekliyordu. Göl yönünde birlikte ağır ağır yürüyen Bayan Goddard ve Lord Windrow ile kalelerin yanında birbirleriyle konuşan Tresham ve Edward dışında herkes.

Ve sonra, Angeline herkesle birlikte eve varmadan hemen önce, Tresham ona yetişti, dirseğinden tuttu ve onu resmi bahçelere doğru yönlendirdi.

"Uyarılsan iyi olur, Angeline," dedi başkalarından iyice uzaklaştıklarında. "Görünüşe göre Heyward hayır cevabını kabul etmiyor. Sana tekrar sormaya niyetli. Dün peşinden dörtnala gitmesinin ve bugün Windrow'un arabasının içinde seninle birlikte geri dönmesinin nedeni bu olmalı -zavallı Windrow. Size kendini sevdirmeye çalışıyor olmalı. Hazırlıklı ol."

"Oh," dedi, "yapacağım. Uyarı için teşekkür ederim. Ama emin misiniz? Bayan Goddard yüzünden peşimize düştüğünü sanıyordum. Birbirlerine çok düşkünler, biliyorsunuz. Çok uzun zamandır arkadaşlar."

"O zaman onunla evlenirse dünyaya büyük bir iyilik yapmış olur," dedi, "belki de sen onu ikinci kez reddettikten sonra bunu yapacaktır. Windrow onun yanında garip davranıyor, ama kızın bu tür bir cilveleşmeye yatkın olacağını hayal ettiğine göre kafayı yemiş olmalı."

Angeline o kadar emin değildi. *Öyleydi*. Bayan Goddard kesinlikle namusuna gölge düşürecek hiçbir şekilde oyalanmazdı. Ama Lord Windrow'un aklında cilveleşmek mi vardı? Zavallı Tresh. Arkadaşlarından biri aniden aşka tutulursa kendini savunmasız hissetmeye başlayabilirdi. Yine de bu şüpheliydi. Tresham'ın ne savunmasız ne de aşık olduğunu hayal bile edemiyordu. Evlendiğinde, ki eninde sonunda evlenmek zorunda kalacaktı, bu tamamen hanedanla ilgili bir şey olacaktı. Doğru kadını seçecek, ondan doğru sayıda çocuk doğuracak ve sanki evliliği yüzeydeki bir sivilceden ibaretmiş gibi hayatına devam edecekti.

Bazen kardeşlerini bu kadar çok sevmemiş olmayı diliyordu. Onun sevgisini *hak etmiyorlardı*. Ancak hak etmesi gereken hiç kimse sevlilmeyecekti. Kendisi de dahil.

İç çekerek, "Teklifini dinleyeceğim," dedi.

Dün gece, daha doğrusu bu sabah erkenden tekrar sevişmişlerdi,

Şafak, odalarının pencerelerinin ötesinde bir öneri olarak belirlediğinde ve yalnız bir kuş gökyüzünü şarkıyla doldurmak için elinden geleni yaptığında. Edward bunu yavaşça ve temkinli bir şekilde yapmıştı, çok fazla acı olursa her an durmaya hazırdı. Ama gerçekten de olmamıştı ve aldığı zevk, azıcık acıdan çok daha ağır basmıştı. Ve bir kez Edward onun durmasını istemediğini ya da buna ihtiyacı olmadığını anladığında, tutku ikisini de alıp götürmüştü, ta ki çok daha sonra, nefes nefese, ter içinde, birbirine dolanmış ve yatak örtülerine sarılmış bir halde ortaya çıkana kadar.

İlk seferden daha iyi ya da daha görkemli olduğunu söyleyemezdi. Eğer söylerse, hayatlarının geri kalanında her seviştiklerinde bunu söyleyeceğini hissediyordu ve bu çok saçma olurdu. En *az* onun *kadar* iyi ve görkemliydi.

Ve eğer Tresham bilseydi...

"Aferin kızıma," dedi. "Bu şaşırtıcı derecede hoş bir ara oldu, değil mi? Ama Londra'ya dönmek güzel olacak. Döndüğümüzde yine hayranlarınla dolup taşacaksın. Ve taliplerle. Beni bu ıstıraptan kurtarmalı ve bir gün onlardan birini kabul etmelisin, Angeline. Gelecek yıl tüm bunlarla tekrar yüzleşmek ölümcül derecede moral bozucu olur. Herhangi birini kabul etmeni istediğimden *değil*."

"Belki de bugün seni bu ıstıraptan kurtarır ve Lord Heyward'ı kabul ederim," dedi gülerek.

"Şeytan alsın, Angeline," dedi, "bana *biraz* merhamet et. Heyward'ın hayatının geri kalanında kayınbiraderi olduğunu düşünsene."

"Hayatınızın geri kalanında onun *kocanız* olduğunu hayal edin," dedi.

Ve tamamen beklenmedik ama oldukça tanımlanabilir bir ağrı hissinin rahminden aşağıya doğru indiğini ve iç uylukları boyunca dışarı çıktığını hissetti.

Edward'ı kocası olarak hayal et!

Çakıllı yollardan eve ve çaylarına doğru geri dönerlerken Tresham gerçekten de kıkırdadı. Ve *tabii ki* bu onun için şaşırtıcı derecede hoş bir ara olmuştu. Şimdiye kadar her gün bir ya da iki saatliğine ortadan kaybolmuştu; tam da Kuzen Belinda'nın ortadan kaybolduğu saatlerde. Eğer *orada* bir cilveleşme olmasaydı, Angeline onun şapkalarından birini, süsleriyle birlikte yemeye hazırdı.

EDWARD, LORRAINE ve Fenner'ı akşam yemeğinden yarım saat önce kış bahçesinde birlikte buldu. Şansa bakın ki annesi ve büyükannesi de yanlarındaydı, Alma, Augustine ve Juliana da.

"Edward," dedi annesi, "Leydi Windrow'u nasıl buldun? Onu hiç tanımadığım halde çekici bulurdum ama Windrow öldükten sonra inzivaya çekildi. Birbirlerine son derece düşkün olduklarına inanıyorum."

"O iyiydi anne," dedi, bu yalandan nefret ederek. Daha fazla yalan söylemek zorunda kalmadan önce Lorraine ve Fenner'a döndü.

"Leydi Palmer'la konuştum," dedi, "ama ikinizle de konuşmalıyım. Ne de olsa tüm bu ev partisi nişanınızı kutlamak için düzenlenmişti ve ilginin ana odağının sizin üzerinizde olması en doğrusu. Leydi Angeline Dudley bu akşam sormayı umduğum bir soruya evet derse ve açıklamayı ertelememizi tercih etmezse, bu ilginin bir kısmını sizden almak isteyebilirim. Ama siz isterseniz ertelenecektir."

"Edward." Lorraine ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ona tekrar evlenme teklif edeceksin. Bu kez doğru bir nedenle, bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve o da tabii ki evet diyecek. Akıllı başında bir kadın nasıl kabul etmez ki?"

İşte evlat sadakatinin dokunaklı bir örneği, sadece bir baldızdı.

"Edward!" Diğer hanımlar hep birlikte konuştular. Annesi kenetlenmiş ellerini göğsüne bastırdı.

Fenner ayağa kalktı ve elini uzattı.

"İyi şanslar Heyward," dedi. "Ve eminim ki Lorraine adına konuşuyorum, kız kardeşimin evindeki bu buluşmayı şu anda olduğundan daha da unutulmaz kılmaktan mutluluk duyacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Edward ve iki kolunu da kendisine uzatmış olan büyükannesine sarılmak için eğildi. "Ama henüz evet demedi."

Ve Angeline'in sırf onun gazabının boyutuna tanık olabilmek için hayır demek için bir bahane bulması *tam* Angeline'e göre bir davranış olurdu. Bu son derece gazaplı bir gazap olurdu. Yüce Tanrım, belki de şimdi bir çocuk doğuracaktı - hafiften paniğe yol açan bir düşünce.

Akşam yemeğinden sonra, karşılıklı rıza ile salonda tekrar dans edildi. Aynı üç müzisyen acele bir çağrıdan sonra gelmişti. İran halısı tekrar yere serilmişti. Fransız pencereleri yine ardına kadar açıktı.

Ve bir kez daha, herkesi gülmekten ve nefessiz bırakan birkaç canlı kır dansından sonra, herkesin istediği vals oldu. Edward bir kez daha Angeline'i eş olarak aldı ve onunla birlikte terasta vals yaptı, mum ışığında bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Her nasılsa bacakları dışarıda daha az tahta gibi hissediyordu ve zihni ritmi saymaya ve ayaklarını partnerinin ayakları dışında bir yere -her yere- koymaya dikkat etmeye daha az odaklanmıştı. Vals gerçekten de muhteşem bir danstı. Ona doğru gülümsedi.

"Bir sır daha," dedi. "Sen dünyadaki en muhteşem vals partnerisin. Başka hiç kimse bilmeyecek ve ben de söylemeyeceğim."

Kız onun gözlerinin içine gülümsedi. Onu tekrar döndürdü ve ona öyle geliyordu ki, denese bile bir adımı bile kaıramaz ya da onun ayak parmaklarına basamazdı. Büyülü bir yaşam sürüyordu.

Başını arkaya attı ve güldü.

Sanki kadere sessiz bir meydan okuma savurmuş gibiydi, tecrübelerine göre kader baştan çıkarılmayı sevmezdi. Salonun içindeki şöminenin üzerinde duran bir dal mumun ışığının hemen dışında dans etmeyi bıraktı.

"Gel," dedi. "Burası neredeyse gündüz kadar aydınlık. Gln zerindeki ay ışığına bak. Daha yakına gidelim ve manzaranın tadını çıkaralım."

Kolunu onunkinin içinden geçirdi ve aslında beklediğinden daha karanlık olan geniş, eğimli çimenlikte ilerlediler. Ama ay ışığının aydınlattığı su önlerinde bir fener gibiydi ve tepelerinde onu her an yok edip onları zifiri karanlığa gmecek herhangi bir bulut görünmüyordu.

Hava hâlâ neredeyse sıcaktı.

Kolunu onunkinden kurtardı ve elini kendi elinin içine alarak parmaklarını birleştirdi. Ve onu yanına çekti, böylece omzu üst koluna yaslandı.

Dün gece biraz rya gibiydi. Yine de gerçekti. Bir rüyanın bu kadar canlı olması mümkün değildi. Hâlâ bu kadar cesurca bir şey yaptığına inanamıyordu. Ya da *hâlâ* pişmanlık duymadığına ya da herhangi bir suçluluk hissetmediğine.

Su cam gibi pürüzsüzdü. Tek bir rüzgar esmiyordu. Gln ötesinde ağaçlar, tepe ve tepenin üstündeki kule vardı. Silueti karanlıkta bile görülebiliyordu. Ay ışığı suyun üzerinde geniş bir şerit halinde parıldıyordu. Yine de sessiz bir manzara değildi. Etraflarında böcekler hayatlarının işlerini yapıyor ve bu konuda gürültü çıkartıyorlardı, karanlık ve gece

Buna rağmen ağaçların arasında bir yerlerde bir baykuş, dünyanın geri kalanına orada olduğunu haber vermek için ara sıra ötüyordu.

Sesler sadece sahnenin sakın dinginliğini vurguluyordu. "Angeline," dedi, eli hafifçe Angeline'in elinin etrafında sıkılaştı.

"Benimle evlenir misin?" "Evet,

Edward," dedi kız.

İşte böyle. Ve böylece nişanlandılar ve ömür boyu birbirlerine bağlandılar.

Bu kesinlikle şimdiye kadar yapılmış en dokunaklı evlilik teklifi ve kabulüydü. Suya gülümsedi.

Adam başını çevirdi, kadın da başını çevirdi ve ağızları buluştu. Aynen böyle. Vücutları dönmedi. Kollarını birbirlerine dolamadılar. Yakıcı bir tutku yoktu.

Sadece ...

Sadece kelimelerin ötesinde bir şey.

Barış.

Doğruluk.

Sevgi.

Faydası olmadı. Gerçekten söyleyecek söz yoktu. Ve bunun kesinlikle bir önemi yoktu. Kelimelere gerek yoktu.

Yine de biraz konuştu.

"Seni seviyorum," dedi.

Ayın ışığında usulca gülümsedi.

"Biliyorum," dedi.

Bu, şimdiye kadar onun dudaklarından duyduğu en etkili konuşmaydı.

Bölüm 23

ANGELINE gelinliği için soluk sarı muslin seçmişti. İlk tercihi, en sevdiği eski gündüz elbisesi gibi parlak bir gün ışığı sarısıydı ama modacıya giderken ona eşlik eden ve birbirleriyle aynı fikirde olan Kuzen Rosalie ve Bayan Goddard'ın tavsiyesine uymuştu.

Bayan Goddard, "Bu elbise *düğün* gününde giyilecek," diye açıkladı. "Ve *düğün* gününüzde tüm dikkatler üzerinizde olmalı, giysilerinizde değil. Ve gerçekten, biliyorsunuz, Leydi Angeline, odaklanmaya değer birisiniz."

Kuzen Rosalie, "Düğün gününde özellikle ışıltı ışıltı olacaksın," diye onayladı. "Parlak bir elbise oldukça gereksiz olacak."

Bayan Goddard arkadaşına tavsiyede bulunmak için olduğu kadar kendi hesabına da modacıya gitmişti ve soluk mavi ile sade bir tasarım seçmişti. Angeline'in kendi *düğünü*nden iki hafta sonra Cambridge'de Lord Windrow'la evlenecekti. Kuzen Leonard ve Heyward Kontesi, şimdi Leydi Fenner, iki hafta önce onun malikanesinde evlenmişlerdi. Her zaman olduğu gibi sezon sonunda da *düğün* telaşı vardı ve daha da olacaktı. Martha'nın Bay Griddles'la nişanlandığı daha yeni duyurulmuştu ve Maria da Bay Stebbins'ten bir açıklama bekliyordu.

Angeline *düğün* kıyafetini gösterişli bir boneyle tamamlama dürtüsüne direnmişti ama bu *çok* güçlü bir dürtüydü. Ne de olsa bir *düğün* şenlikli bir olaydı ve *şenlikli* bir bone de... yani şenlikli olmalıydı. Yine de, kuzeninin ve arkadaşının fikirlerine bile danışmadan kendi başına, yüksek taçlı, küçük kenarlı hasır bir bonede karar kılmış ve boneyi beyaz danteller, beyaz ve sarı papatyalar ve beyaz kurdelelerle süsletmişti. Beyaz eldivenler ve beyaz terlikler almıştı.

Ve şimdi soyunma odasındaki iskele camından kendisine baktığında, neredeyse güzel göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Giysilerin solgunluğunun saçlarının, gözlerinin ve koyu renkli teninin karanlığını vurgulaması dışında. Ve yüz hatlarında hiç de narin bir şey yoktu. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu.

Annesinin bugün kendisi hakkında ne düşüneceğini merak etti. Kıyafetlerini zevkli bulur muydu? Kızını güzel bulur muydu? *Mutlu* olur muydu?

"Anne."

Angeline ismi dudaklarıyla şekillendirdi ama yüksek sesle söylemedi. Annesini ve annesinin beklentilerini hiçbir zaman karşılayamadığı gerçeğini her hatırladığında içinde hep bir tür hüznün olacağını tahmin ediyordu. Ama bu anıları olumlu bir şekilde kullanacaktı. Kızları olduğunda, doğdukları andan itibaren onlara tapar ve nasıl olurlarsa olsunlar onları sevgi ve onay yağmuruna tutardı. Çekingen ya da cesur, güzel ya da sade olabilirlerdi, fark etmezdi. Onlar *onun kızları* olacaktı. Oğulları da *onun oğulları* olacaktı. Her birinden bir düzine olmasını ve yakında gelmeye başlamalarını umuyordu. Belki her birinden bir *düzine* değil, hatta hepsinden bir düzine bile değil, ama yine de birçoğu. Etrafının çocuklarla çevrili olmasını istiyordu. Edward ve kendisinin çocuklarla çevrili olmasını istiyordu.

"Oh, leydim." Betty ağlıyordu. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Angeline dönüp fevri bir hareketle ona sarılınca, Betty'nin ağlama sesleri Leydi Angeline'in elbisesini buruşturmasın ya da üzerine *damlatmasın* diye çılgınlara dönüştü. Ancak böyle bir felaket yaşanmadan önce hizmetçi kız, birinin kapısını çaldığı soyunma odasının kapısını açmak için dönmek zorunda kaldı.

"Angeline," dedi Tresham kapıda durup telaşsızca onu tepeden tırnağa süzerek, "beklenmedik bir şekilde... muhteşem görünüyorsun."

"Beklenmedik bir şekilde mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Ve *görmek* mi? *Tresham* onun *muhteşem* görüldüğünü mü söylemişti?

"Kapınızı çalmadan önce gözüme bir perde takmayı düşündüm," dedi. "Farklı bir şey bekliyordum."

"Bir daha söyle," dedi.

Adam kendi kaşlarını

kaldırdı. "Nasıl

göründüğümü," diye açıkladı.

"Muhteşem mi?" dedi adam.

Art arda birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sadece ağabeyi ona iltifat ettiği için ağlarsa kendini oldukça aptal **h i s s e d e c e k t i**.

Odaya girdi ve bir bakışıyla Betty'yi kovdu. "Angeline," dedi,

"biliyorsun, bu işi yapabileceğine inanıyorum.

kendiniz için çok daha iyi. Bir adamı mihrapta ayakta bırakmak,

Özellikle de St. George's'da, *tonun* yarısının katılımıyla, astronomik boyutlarda bir skandala neden olurdu. Ama biz Dudley'leriz. Bunun üstesinden gelebiliriz. Eğer şimdi çok acele bir seçim yaptığınızı düşünüyorsanız, bana söyleyin ve çok geç olmadan sizi kurtarayım."

Ona, çok sevdiği kardeşine baktı. Hiç anlamıyordu, değil mi? Elbette ona hiç söylememişti ve şimdi bile söylemeyecekti. Bazı şeyler -hatta onu *sevdiğim* bile- çok özeldi. Ve *senden çok farklı olduğu için onu sevdiğini* nasıl söyleyebilirdi? Zaten bu gerçeğin sadece çok küçük bir parçasıydı. Edward'a olan hislerinin başlangıç noktası olabilirdi ama bitiş noktasının yakınından bile geçmiyordu.

Ama Tresham onun kendisini bir skandala bulaştırmasına izin vermeye hazırdı. Ve bu, Tresham Dükü için bile korkunç bir şey olacaktı.

Her şeye rağmen gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarına dökülmekle tehdit etti.

Tresham onu *severdi*.

"Şeytan alsın," dedi sertçe. "Doğrudan kiliseye göndereceğim. Hatta oraya kendim gideceğim. Betty eşyalarını toplasın. Öğleden sonra seni Acton'a geri götüreceğim."

Onun gözyaşlarını yanlış anlamıştı.

"Tresh," dedi, "Heyward'la evleniyorum çünkü bunu *istiyorum*, çünkü onunla mutlu olmayı umuyorum."

Birden aklına ağabeyine hiç kendi adıyla hitap etmediği geldi - *Jocelyn*. On yedi yaşındayken babaları ölene kadar Everleigh Kontu olan Everleigh, o zamandan beri Tresham'dı. Acaba onun için sakıncası var mıydı, belki o da aile hayatında bir eksiklik hissediyordu. Ama artık ona Jocelyn demek için çok geçti. Onun için o her zaman *Tresham* olacaktı.

Neredeyse simsiyah gözleriyle ona dikkatle bakıyordu. "Ve sanırım," dedi usulca, "gerçekten önemli olan tek şey bu. her şey söylendi ve bitti."

Adam kolunu uzattı ve kadın da tuttu.

Ne bu odaya ne de onun ötesindeki yatak odasına dönecekti. Bu gece, uygun bir şekilde, Reading'in bu tarafındaki Rose and Crown Inn'de uyuyacaktı. Önümüzdeki birkaç gün içinde Shropshire'daki Wimsbury Manastırı'nda olacaktı. Heyward Kontesi, evli bir kadın, Edward'ın karısı olacaktı.

Kalbi ve midesi içinde güçlü bir pas de deux yaptı. Arkasına bakmadı.

Peacock Inn'de birlikte geçirdikleri gecenin hiçbir sonucu olmamıştı. Angeline bir ay önce Edward'ı bu konuda ikna edebilmişti ve Edward son derece rahatlamıştı, çünkü ilan yerine özel bir ruhsatla alelacele yapılan bir evlilik ve ardından gelen sekiz aylık bir çocuk kendi hikâyelerini anlatacaktı ve o geceden asla pişmanlık duymasa da bu hikâyenin anlatılmasını istemezdi. Özgür, tutku dolu, harika ve çok özel bir geceydi. Çok gizli.

Kendisini onun *gizli metresi* olarak tanımlayan ve onun adını sadece özel olarak kullanacağına yemin eden Heyward'ın hevesli ve mutlu yüzünü hatırlayınca gülümsedi. O zamandan beri *Heyward*'la birlikteydi, çünkü nişanlılıkları büyük bir nezaketle gerçekleşmişti ve ona evlenme teklif edip kabul edilmesinden bu yana geçen altı hafta boyunca neredeyse hiç yalnız kalmamışlardı.

Bu gece birlikte yalnız olacaktı.

Rose and Crown Inn'de olması çok uygun görünüyordu. Adam ona bunu önermiş, o da gülerek evet, mükemmel olur demişti. İçki salonuna bir an bile tek başına adım atmayacağını da eklemişti. Adam tüm ciddiyetiyle, adım atmasa iyi olur diye cevap vermişti. Ve sonra birbirlerinin gözlerinin içine bakıp gülmüşlerdi.

Edward arkasındaki kilisenin dolduğunun farkındaydı. Kimse yüksek sesle konuşacak kadar görgüsüz değildi ama mırıltılar, hışırtılar ve fısıltılar vardı. Yanında, sağdıçı George Headley boğazını temizledi ve kravatını gevşetmeye çalıştı. Headley *ondan* daha *gergindi*. Görünüşe göre bir haftadır, yüzüğü çıkarma zamanı geldiğinde düşüreceğini ve sıralardan sıralara durmadan yuvarlanırken onu kovalayarak kendini aptal durumuna düşürmek zorunda kalacağını hayal ediyordu.

Edward gergin değildi. *Heyecanlıydı*. Görevini yapıyordu, ailesini memnun ediyordu ve aynı anda kendini de memnun ediyordu. O mutlu bir adamdı.

Tabii Angeline'in son anda fikrini değiştirmemesi koşuluyla. Tresham'ın onu bu evlilikten vazgeçirmeye çalışacağını hiç sanmıyordu. Edward'dan hoşlanmıyordu, ki bu da yeterince haklıydı, çünkü Edward da ondan pek hoşlanmıyordu ve Lord Ferdinand Dudley de sezonun tadını özellikle kaygısız ve çoğu zaman umursamaz bir şekilde çıkarıyor gibiydi. Ama hepsi birbirlerine karşı nazik olacaktı, Edward

Eğer Angeline gerçekten onunla evlenirse, diye düşündü.

Cep saati yoktu ve olsaydı bile çıkarmazdı diye düşündü. Ama ona geç kalmış gibi geldi.

Ve her şeye rağmen gergin hissediyordu. Ya kadın gelmezse? Cemaat huzursuzlanmadan ve uzaklaşmaya başlamadan önce burada ne kadar oturacaktı? *Kendisi* kaçmadan önce burada ne kadar oturacaktı?

Sonra kilisenin arka tarafında bir hışırtı duyuldu ve din adamı onun önünde belirdi, cemaat arasındaki mırıltılar hafifçe yükseldi ve boru orgu bir marşla hepsini bastırdı.

Gelmişti.

Gelini gelmişti ve evlenmek üzereydi.

Edward ayağa kalktı ve Tresham'ın kolunda nef boyunca yaklaşmasını izlemek için yarım döndü.

Yazın sonuna narin dokunuşunu bırakan bir bahar güneşi ışını gibi görünüyordu. Yaklaştıkça kapüşonunun örtüsünün yüzünü bir bulut gibi sardığını görebiliyordu. Ama örtünün altında capcanlı, ışıltılı bir güzellik ve ona yöneltilmiş sıcak bir gülümseme vardı. Ellerini arkasında kavuşturdu ve geriye baktı.

Angeline.

Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Önyargılı olduğundan değil.

Sonra kız onun yanındaydı, din adamı konuşuyordu ve Tresham kızın elini Edward'ın eline veriyordu.

Din adamı, büyük ve yankılı bir binayı bağırmadan doldurmak için sadece din adamlarının sahip olduğu o sesle, "Sevgili sevgilim," dedi.

Büyük bina önemsizdi. Cemaat de önemsizdi, her ne kadar onun ve Angeline'in dünyada en çok değer verdiği insanları içerse de. *Angeline* buradaydı, eli onun elinin içindeydi ve birbirlerine hayatlarının geri kalanında onları hukuken bağlayacak, kalplerini bir ömür boyu ve sonsuza dek bağlayacak sözleri söylüyorlardı.

Her şeye rağmen romantik biri olduğunu keşfetmiş olmak garip ve tuhaf bir şekilde özgürleştirici hissettiriyordu. Buradaki insanların yarısı, karısı olacak kadını gerçekten *sevdiğini* ve onun da kendisini sevdiğini bilselerdi çok şaşırırlardı. Böylesine abartılı bir duyarlılık birçok insana neredeyse bayağı gelirdi. Angeline'in bir yandan birbirlerine duydukları derin aşkın sırrını korumalarını önerirken, bir yandan da geleneksel bir evlilik görüntüsü vermeleri onu eğlendiriyordu.

Dünya.

Ve sonra onun karısı *oldu*. Papaz öyle demişti.

Başını çevirip ona gülümsedi, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. O da ona baktı.

Onun gizli metresi.

Hatırladığı bu sözler karşısında duyduğu sevinçten neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ama bu gece Rose and Crown'daki odalarının kapısı arkalarından sıkıca kapandığında bekleyebilirdi.

Önce kilisede yapılacak bir ayin ve Dudley House'da düzenlenecek görkemli bir düğün kahvaltısı vardı.

Bu onların düğün günüydü.

Onun karısıydı.

Sonsöz

Yedi Yıl Sonra

KARDELENLER birkaç haftadır ya da daha uzun süredir çiçek açıyordu. Çiğdemler çiçek açmaya başlamıştı. Nergisler bile Şubat Mart'a dönmeden önce tomurcuklanmaya hazır bir şekilde toprağı itiyorlardı.

Ancak bugün bahar gibi bir gün değildi. Aslında, Edward düşündü ki Wimsbury Manastırı'nın misafir odasındaki Fransız pencerelerinde dururken, hava düpedüz kıştı. Gökyüzü arduvaz grisiydi, rüzgâr ağaçların çıplak dallarını kırbaçlıyordu, önlerinde geçen yılın yapraklarından geriye kalan birkaç hüzünlü kalıntı vardı ve hafif bir karla karışık yağmur yağmaya çalışıyordu. Soğuk ve neşesiz bir gündü.

Bunun bir kehanet olmadığını umuyordu.

Arkasındaki şöminede alevler çıtırdıyordu. Annesi şömineye yakın oturmuş, sırayla ellerini sığağı uzatıyor ve şalını omuzlarına daha sıcak bir şekilde çekiyordu. Edward ne soğuşu ne de sığağı hissediyordu.

Huzursuzdu, endişeliydi ve evet, korkuyordu. Hatta bir an kendini Angeline'den daha fazla acı çekiyor olması gerektiğine inanırken yakaladı. Angeline en azından bir şeyler yapıyordu. Çok çalışıyordu. Onun ise yapacak hiçbir şeyi yoktu. Kesinlikle üzülmekten başka hiçbir şey. Ve çaresiz hissediyordu. Ve acısına sebep olduğı için suçluluk duyuyordu. Alma'nın, tuttukları doktorun ve hemşirenin, hatta Betty'nin -her saat başı yaptığı gibi yukarı çıkmayı seçtiğinde annesinin de- yatak odalarına girmesine izin verildiğı için üzülyordu. Dünyanın yarısı yatak odasına girebilirdi ama o giremezdi. Sadece kocası ve malikânenin lordu değil. Oraya girmesine izin verilmiyordu. Kapının dışında adım atmasına bile izin verilmiyordu. Angeline *bunu* yaptığında onu orada *hissede biliyor* ve sıkıntısı *onu* üzüyordu.

Hayatının böyle anlarında huysuzlaşan bir adam kesinlikle affedilebilirdi. Ancak bu *anlar*, *anlardan* çok daha uzundu. Angeline bu sabah saat birde onu uyandırmış ve o kadar tuhaf ve düzenli sancılar çektiğini söylemişti ki, bunların *doğum* sancısı olduğuna gerçekten inanmıştı. O da

panikle havaya fırlamış ve yatağın yanına ayaklarının üzerine düşmüştü -ya da öyle görünüyordu- ve o zamandan beri yatağın yanına yaklaşmasına izin verilmiyordu.

Saat şimdi öğleden sonra dört buçuktu.

"Sana bir fincan çay koydum, Edward," dedi annesi. "Gel ve sıcakken iç. Cook da tereyağlı çöreklerinden yaptı. Senin için bir tabağa iki tane koydum. Onları ye. Çok az kahvaltı ettin ve öğle yemeği yemedin."

İnsan, karısı yukarıda saatlerce çalışırken nasıl *yemek yiyebilirdi* ki? Çay tepsisi ne zaman gelmişti? Duymamıştı.

"Bu *normal* mi anne?" Yüzünü odaya döndü ama çayına yaklaşmadı. "Bu kadar uzun süre mi?"

Pek çok kadın çocuk yatağında öldü.

"Lohusalık söz konusu olduğunda *normal* diye bir şey yoktur, Edward," dedi iç çekerek. "Lorraine iki ay önce Simon'ı doğurduğunda dört saatten fazla sürmemişti. Oysa Susan'ın gelmesi üç kat daha uzun sürmüştü, hatırlıyorum, Martin'inki daha da uzun sürmüştü. Üç yıl önce Henrietta doğduğunda yanında değildim."

Hepsi Lorraine'e, Leydi Fenner'a, ailelerinin bir üyesiymiş gibi davranmaya devam etti. Münzevi bir babadan başka kendi ailesi yoktu. Elbette, şimdi on yaşında olan Susan gerçekten de onlardan biriydi.

Ama üç kat daha uzun. On iki saat. Angeline on altı saattir doğum yapıyordu ve bu sadece ona anlattığından beri böyleydi.

"Belki de oraya gitmeliyim," dedi.

Yasağa rağmen birkaç kez yukarı çıkmıştı ama tabii ki yatak odasına girmemişti. Sonuncusu bir buçuk saat önceydi. İki ağır inleme nöbeti boyunca dinlemiş ve sonra kaçmıştı.

"Biz kocalar ne işe yaramaz yaratıklarız," diye yakındı.

Annesi gülümsedi ve ayağa kalkarak onun yanına geldi. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Siz ve Angeline bir çocuk için *çok* uzun süre beklediniz," dedi. "Bir ya da iki saat daha bekleyin. O güçlü ve bu hapsedilme konusunda çok heyecanlı, Edward. Evlendiğinizden beri yeterince mutlu elbette. Her zaman neşeli, her zaman gülümseyen ve her zaman enerji dolu biriydi. Ama yıllar geçtikçe daha fazla hissettiğim bir üzüntü çekirdeği vardı. Bir çocuk özlemi çekiyordu."

"Biliyorum." Ona tekrar sarıldı. "Her zaman söylediler - *ikimiz* de -Birbirimize sahip olmamız yeterli. Ve benim için öyle oldu. Miras konusunda iki parmağımı şıklatmak bile umurumda değil, affedersin anne. Ama Angeline'i önemsiyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Yine de o üzüntü çekirdeğini paylaşmıştı - eğer *üzüntü* doğru kelimeyse. Onların çocuksuz bir çift olmalarını hiç istememişti.

"Umarım," dedi annesi, "onsuz yaÇamak zorunda kalmazsın, en azından uzun bir süre. Gel ve çayını iç, sonra sen çöreklerini yerken ben de sana bir tane daha koyayım."

Ama onlar ateşe ve çay tepsisine doğru ilerleyemeden kapı açıldı ve Alma kızarmış, biraz dağınık ve çok mutlu görünerek aceleyle içeri girdi.

"Edward," dedi, "bir *kızın* oldu. Angeline'in ne kadar iri olduğunu düşünürsek tombul ve küçük bir şey, ama mükemmel bir ciğer takımı var. Bu dünyaya gelişini tipik bir Dudley huysuzluğuyla protesto ediyor -ve bunlar Angeline'in sözleriydi, eklemek için acele ediyorum. Tebrikler, kardeşim. On dakika içinde yukarı gelebilirsiniz. O zamana kadar onu temizlemiş, sarmış ve kollarınıza vermeye hazır hale getirmiş oluruz."

Ve kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Angeline'in sözleri. O zaman hâlâ hayattaydı. Güvenli bir doğum yapmış ve hayatta kalmıştı.

Ve bir kızı vardı.

Bir elinin parmaklarını dudaklarına götürdü. Ama işe yaramadı. Gözyaşları ağzından değil, gözlerinden geliyordu.

Bir kızı vardı ve Angeline yaşıyordu. "Anne."

Ona tekrar sarıldı. "Ben bir *babayım*."

Sanki dünyada böylesine şaşırtıcı bir başarıya imza atmış tek insan oymuş gibi.

"Ve Dudley öfkesine sahip," dedi. "Tanrı yardımcım olsun, beni neşeli bir dansa götürecekt."

Bu fikri o kadar ürkütücü buldu ki başını geriye atıp güldü.

"Ve şimdi," dedi annesi, "sonunda rahatlayabilirsin. Her şey yolunda, Edward. Çayını iç ve yukarı çıkmadan önce en azından bir çörek ye."

Bunu sadece onu memnun etmek için yapıyordu, oysa o anda ihtiyacı olan en son şey yemek ve içmektir. On dakika dolmadan çok önce merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlamıştı.

Alma bebeği ona getirdi. Henüz içeri girememişti.

Doğum biraz yavaş olduğu ve Angeline'in kabul edilmeden önce rahatlatılması gerektiği için ona söyledi.

Ve kollarına o kadar hafif bir bohça koydu ki, kesinlikle hiçbir ağırlığı yoktu. Ama sıcaktı ve şimdiye kadar tuttuğu en değerli şeydi. Bir an için onu düşürmemek için nefesini tuttu.

Kızı beyaz bir battaniyenin içinde sıkıca kundaklanmıştı. Ondan görünen tek şey, nemli siyah saçlarla örtülü başı ve kıpkırmızı, buruşuk, inanılmayacak kadar güzel yüzüydü. Küçük miyavlamalarla ağlıyordu.

Alma yatak odasına geri dönene kadar birkaç dakika onu kolunun kıvrımında tuttu. Sonra bohçayı sağ eli başının arkasında, diğer eli de vücudunun altında olacak şekilde hareket ettirdi. Onu hafifçe eğerek yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

Onun kızı!

"Evet, küçüğüm," dedi, "işte böyle, görüyorsun. İstedğin kadar öfke nöbeti geçirebilirsin ama bunların baban üzerinde hiçbir etkisi olmayacak. Seviliyorsun tatlım ve bu, şu andan itibaren son nefesimi verene kadar tartışılmaz. Konu sevdiklerine geldiğinde babanın amansız bir iradeye sahip olduğunu göreceksin. Artık bu ailenin bir parçası olmaya alışsan iyi olur."

Ağlamayı bırakmıştı. Göz kapakları dar yarıklara ayrıldı ve odaklanmamış açık mavi gözlerle ona baktı. Ağzı O şeklinde büzülmüştü.

"Kesinlikle," dedi ve ona gülümsedi.

Sessiz bir uyum içindeydiler ve bir bebek önce kızgın bir ciyaklamayla, sonra da daha sağlıklı bir protestoyla ağladı.

Edward şaşkınlıkla kızına baktı, o da sessizce ona baktı.

Sonra yatak odasının kapısı aniden tekrar açıldı ve Alma dışarı baktı.

"Ah, Edward," dedi, "bir oğlun oldu. Bu doğum sonrası değil, başka bir çocuktü. Artık Angeline'in neden bu kadar iri olduğunu biliyoruz. Bize beş dakika ver, sonra içeri girebilirsin."

Ve kapı açıldığı gibi aniden tekrar kapandı.

Edward şaşkınlıkla, hiç şaşırmamış gibi görünen kızına baktı.

"Pekala ufaklık," dedi birkaç dakika sonra, sesi

"Görünüşe göre senin bir kardeşin ve benim de bir *oğlum* var." Ve bir varis.

ANGELINE saatlerdir tükenme noktasındaymış gibi görünüyordu. Acı yorgunluktan daha güçlü olmasaydı ve bitmek bilmeyen ıkınma dürtüsü her ikisinden de daha güçlü olmasaydı, o noktayı çoktan geçmiş olacaktı.

Çok adaletsiz görünüyordu. Çocuğu doğalı... ne kadar olmuştu? Sonsuza kadar önce. Ve bunun bir son olduğunu düşünmüştü. Kimse ona doğum sonrasında ya da bunun sonsuza kadar devam edeceğinden ve en az gerçek doğum kadar acı verici olacağından bahsetmemişti.

Doktor herhalde beş bininci kez, "Bir kez daha itin leydim," dedi.

Gereksiz kelimelerdi bunlar. Her seferinde bunun son olacağına, bir kez daha yapamayacağına ikna olsa da başka seçeneği yoktu. Uyumak istiyordu. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştı. En kötü anlarında ölmek bile istemişti ama artık böyle bir şey söz konusu değildi. *Bebeği doğmuştu*. Edward'la birlikte bir kızları olmuştu ve acı ve yorgunluğa rağmen ölmek söz konusu bile olamazdı.

Gerçekten de ölmeyecekti. Ya da acıya yenik düşmeyecekti. Ya da yorgunluğa teslim olmayacaktı. Birkaç dakika önce bile var olmadığını düşündüğü kalan tüm gücünü topladı ve tüm gücüyle itti. Ve kulakları doktorun şaşkın sözlerini yarı yarıya algıladıktan bir an sonra büyük bir özgürlük fişkırmasıyla ödüllendirildi.

"Aman," dedi, "bir tane daha var."

Sonra bir bebek hararetle ağlamaya başladı ve Angeline kızına ne olduğunu görmek için gözlerini açtı; Alma'nın onu Edward'a götürdüğünü *sanmıştı*. Ama doktorun ellerinde baş aşağı sallanan *başka bir* bebek vardı, küçük kolları çaresizce sallanıyordu, vücudu doğuştan sümüksüydü.

"Bir oğlunuz oldu leydim," dedi doktor. "Daha önce hiç ikiz doğum yaptırmamıştım. Neyle karşı karşıya olduğumu anlayamadım."

Tecrübesizliğinin kanıtı olan bu durum, önceden bilseydi onu tedirgin edebilirdi.

Angeline iki kolunu birden kaldırdı ve çocuğu tüm balçığıyla karnının üzerine yatırdı ve Angeline ellerini o n u n üzerine koydu, bir

Hemşire onu yıkamak ve kundaklamak için götürmeden önce bir elini başının arkasına, diğerini poposunun arkasına koydu ve sıcaklığını ve insanlığını hissetti.

Doğumunun onursuzluğu sona erdiğinde, bu bebek sustu. Saçları açık renk olacaktı.

"O bir Ailsbury," dedi.

Ve kalbi neredeyse patlama noktasına gelecek kadar sevgiyle kabardı.

Ve kızını tekrar kucağına alma özlemiyle. Ve Edward'ı görmek için.

O bir anneydi, hem de iki kez. Ve o da bir babaydı. Bunca zaman sonra. Yedi uzun yıldan sonra.

Hemşire bebeği aldığı anda ellerini isteksizce yanlarına bıraktı ve doktor onunla işini bitirirken, Betty onu ve yatağı temizlerken ve Alma ona temiz bir gecelik giydirip saçlarını tararken yarı uykuya daldı.

Sonra uykulu bir şekilde uyandı, oğlu olan sessiz küçük bohça kolunun arasına yatırılmıştı ve Alma kapıyı açtı ve Edward içeri girdi, kolunun arasında aynı bohça *vardı*.

Yatağa yaklaştı ve gözlerini ondan hiç ayırmadan dikkatlice yanına oturdu.

"Angeline," dedi, "*nasılsın?*"

"Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ona gülümsedi ve sonra kızlarının yüzüne bakarken o da oğullarının yüzüne baktı.

Kundağı kadının serbest kolunun kıvrımına bıraktı ve diğerini kendi kollarına aldı. Bebeğin yüzü kendi yüzüne yakın olacak şekilde yeniden düzenledi ve birkaç sessiz dakika boyunca ona baktı.

Sonunda usulca, "Hoş geldin oğlum," dedi ve öylesine şefkatle gülümsedi ki Angeline'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Angeline'e baktı.

"Bir saat önce biri bana iki çocuğu eşit derecede ve doyasıya sevmenin mümkün olduğunu söyleseydi, bunun imkânsız olduğunu söylerdim. Ama öyle değil, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Aşk sonsuzdur. Senin varisin var, Edward."

"Evet." Tekrar bebeklerin birinden diğerine baktı. "Daha da önemlisi, *oğlumuz* var. Ve *kızımız*. Bu sırayla olması şart değil. Küçük Madeline'in Matthew'a kendisinin büyük olduğunu unutturmayacağına dair güçlü şüphelerim var."

"*Her iki* ismi de kullanabiliyoruz," dedi.

Leydi Madeline Mary Elizabeth ve Matthew James Alexander, Viscount Leeson. Yeni insanlığın iki küçük demeti için büyük isimler.

"Angeline," dedi hafifçe ona doğru eğilerek, "teşekkür ederim." Bunu yapmak için gösterdiği çaba bile yorucu olsa da gülümsedi. "Seni çok seviyorum," dedi.

Boştaki eliyle yüzünün yan tarafını kavradı ve dudaklarından usulca öpmek için ona doğru eğildi. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yedi yıllık evlilik insana bunu yaptırıyordu.

Evliliğin parlaklığının bir yıl dolmadan kaybolduğunu ve yasal ve dini bağlar dışında her şeyin yedi yıl içinde öldüğünü söyleyenler vardı.

Şu anda Edward'a yedi yıl öncesinden *daha fazla* aşık olmasının mümkün olduğunu düşünmüyordu, ya da Edward'ın ona. Bu, evlendiklerinde birbirlerine karşı hissettiklerine hakaret etmek olurdu. Ama aynı *derecede* aşık olduğu kesinlikle doğrudu. Aşkın niteliğinin derinleştiği de doğrudu. Artık onu bir insanın diğerini tanıyabileceği neredeyse her şekilde tanıyordu. *Neredeyse* her yönüyle. Elbette hiç kimse bir başkası hakkında bilinmesi gereken her şeyi tam olarak bilemezdi ve mümkün olsaydı bile bu arzu edilen bir şey olmazdı, çünkü her zaman keşfedilecek daha fazla şey, her zaman şaşırtacak ve memnun edecek yeni bir şey olmalıydı.

Edward'ın oğullarından kızlarına ve tekrar kızlarına bakarken gözlerinin *yaşaracağını* o bile tahmin edemezdi
-Ve tekrar geri döndüm.

Ve elbette başka *hiç kimse* onu onun tanıdığı gibi tanımıyordu. Dünyaya karşı saygılı, sessiz, oldukça sıkıcı bir adamdı. Ailesine karşı ise sıcak, sevgi dolu ve saygılı bir adamdı. Karısıyla olan özel ve cinsel ilişkisinde içini döktüğü tutkunun derinliklerini sadece o biliyordu.

Gizli metresiyle.

Öyle olmayı hiç bırakmamıştı. Bir eş sıkıcı bir yaratık olabilirdi, tıpkı bir koca gibi.

Bir aşık ve onun metresi sonsuz heyecan vericiydi.

Ancak bu heyecan şu anda düşünülemez kadar yorucuydu. Belki daha sonra...

Madeline olan küçük bohça kolundan kaldırılıyordu. Gözlerini açtığında Edward'ın onu tuttuğunu gördü. Yanındaki hemşire Matthew'u tutuyordu.

"Uyu," dedi Edward. "Ve bu bir emirdir."

Bir kez daha gülümsemek için kendini yeterince zorladı.

"Evet, Lordum," dedi ve daha sözlerini tamamlamadan uyuyakaldı.

Yazar Hakkında

MARY BALOGH, çok beğenilen Slightly serisinin ve Miss Martin's School for Girls'de geçen Simply roman dörtlüsünün yanı sıra diğr birçok sevilen romanın *New York Times* oksatan yazarıdır. Ayrıca *First Comes Marriage, Then Comes Seduction, At Last Comes Love, Seducing an Angel* ve *A Secret Affair*, hepsi de Huxtable ailesini konu alıyor. Eski bir ğretmen olan yazar Galler'de bymştir ve Ŗimdi Kanada'da yaşamaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için yazarın www.MaryBalogh.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.